SUSAN SONTAG

deținătoarea premiului National Book Awards

LADY HAMILTON

SUSAN SONTAG

LADY HAMILTON

SUSAN SONTAG

LADY HAMILTON

Traducere de Delia Răzdolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SONTAG, SUSAN
Lady Hamilton/Susan Sontag; trad.: Delia Răzdolescu - Bucureşti: Orizonturi, 2010 ISBN 978-973-736-141-7

I. Răzdolescu, Delia (trad.)

821.111-31=135.1

Redactor: Mihaela Nicolae
Tehnoredactare: Gela Gogu
Coperta: Magda Bitay

Tel.: 0744.531.333; 021.317.76.75; Fax: 021.317.76.78
E-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

PROLOG

Intrarea în hala de vechituri. Fără plată. Intrare liberă. Mulţimi dezordonate. Viclene, se distrează. De ce să intri? Ce vă aşteptaţi să vedeţi? Eu văd. Verific ce mai este pe lume. Ce a mai rămas. Ce s-a aruncat. Ce nu mai este îndrăgit. Ce trebuie sacrificat. Ce şi-a închipuit cineva că ar putea interesa pe altcineva. Dar sunt nişte vechituri. Oricum au fost analizate şi cernute fie că sunt aici ori dincolo. Dar s-ar putea să existe ceva valoros acolo. Nu chiar valoros. Insă ceva ce mi-aş dori eu. Pe care aş dori să-l salvez. Ceva care să-mi vorbească. Să răspundă dorinţelor mele. Să vorbească despre cineva, cu cineva. Ah...

De ce să intri? Ai chiar atâta timp liber? Te vei uita. Te vei abate. Vei pierde noţiunea timpului. Crezi că ai timp suficient. întotdeauna îţi ia mai mult timp decât crezi. Apoi vei întârzia. Te vei supăra pe tine însuţi. Ai vrea să stai. Vei fi tentat să stai. Vei fi respins. Lucrurile sunt murdare. Unele sunt sparte. Prost reparate sau deloc. Ele îi vor vorbi despre patimi, despre capricii de care nu am nevoie să ştiu. Nevoie. Ah, nu. Nu am nevoie de nimic din acestea. Pe unele le voi mângâia cu privirea. Pe unele am nevoie să le ridic, să le dezmierd. în timpul acesta, sunt privit, cu ochi de om priceput, de către vânzătorul lor. Nu sunt hoţ. Mai mult ca probabil, nu sunt cumpărător.

De ce să intru? Doar ca să mă joc. Un joc al recunoaşterilor. Să ştiu ce, şi să ştiu cât de mult a fost, cât de mult ar trebui să fie, cât de mult va fi. Dar poate nu pentru a oferi vreun preţ, pentru a mă tocmi, nu pentru a achiziţiona. Doar să privesc. Doar să mă

plimb. Mă simt cu inima uşoară. Nu vreau să fac nimic altceva.

De ce să intru? Sunt multe alte locuri ca acesta. O câmpie, o piaţă, un spaţiu de depozitare, un arsenal, o parcare, un chei. Ar putea avea loc oriunde, deşi din întâmplare are loc aici. Va fi plin pretutindeni. Dar eu aş intra aici. Aşa cum simt, în blugi, bluză de mătase şi pantofi de tenis. Manhattan, primăvara anului 1992. O experienţă redusă de pură posibilitate. Acesta cu ilustrate reprezentând stele de cinematograf, aceea cu tava ei cu inele Navajo. Acesta cu etajera lui cu mantale de aviator pe un bombardier din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, acela cu cuţite. Maşinuţele lui de jucărie, farfuriile ei de sticlă ornamentate cu modele, scaunele lui cu fund împletit din trestie, jobenele ei, monedele lui romane şi acolo... o piatră preţioasă, o comoară. S-ar putea întâmpla, puteam să o văd, s-ar putea să o vreau. Aş putea-o cumpăra pentru a o dărui, da, altcuiva. In cel mai rău caz, învăţam că exista, şi apăream aici pe neaşteptate.

De ce să intru? Este oare îndeajuns? Puteam descoperi că nu se găseşte aici. Oricum ar fi, adesea nu sunt sigură, puteam să o pun înapoi pe masă. Dorinţa mă conduce. îmi spun că vreau să aud. Da, ajunge.

*

Suntem la sfârşitul unei licitaţii pentru un tablou. Londra, toamna anului 1772. Tabloul în ramă proeminentă, poleită, stă sprijinit de peretele de lângă partea din faţă a sălii imense, *Venus dezarmându-l pe Cupidon*, despre care se credea că ar fi fost pictat de Correggio şi în privinţa căruia proprietarul lui îşi pusese mari speranţe - a rămas nevândut. S-a crezut greşit că fusese pictat de Correggio. Sala se goleşte treptat. Un bărbat înalt, de 42 de ani, cu chipul osos (era înalt pentru vremea aceea) înaintează încet, urmat la o distanţă cuviincioasă de un bărbat care avea jumătate din vârsta lui şi semăna leit cu el, asemănări moştenite

din familie.

- Venus a mea, spune bărbatul mai în vârstă. Eram sigur că se va vinde.

S-a manifestat mult interes pentru tablou.

- Dar, din păcate..., observă tânărul.

- Greu de înţeles, spuse gânditor bărbatul mai în vârstă, când distincţia tabloului vorbeşte de la sine. Este sincer nedumerit. Tânărul asculta încruntat.

- Pentru că m-a durut să mă despart de Venus. Presupun că ar trebui să fiu încântat că n-am reuşit să vând tabloul, continuă el. Dar m-a silit nevoia, şi nu cred că am cerut un preţ prea mare.

Se uită fix la Venus a lui.

- Cel mai greu, continuă el, referindu-se de data aceasta nu la dificultatea de a înţelege de ce nu s-a vândut tabloul (nu la greutatea de a ţine creditorii la distanţă), ci la decizia de a vinde. Pentru că am ţinut ca un nebun la acest tablou, spuse el. Apoi am ştiut că va trebui să-l vând şi astfel m-am întărit sufleteşte ca să renunţ la el; şi acum, pentru că nimeni nu a oferit preţul meritat, şi tabloul îmi rămâne mie, trebuie să-l iubesc ca înainte, dar nu voi putea, sunt convins. După ce nu l-am mai iubit pentru a-l vinde, nu mă mai pot bucura în acelaşi fel, dar, dacă nu sunt în stare să-l vând, vreau cu tot dinadinsul să-l iubesc din nou. Ar fi o mojicie din partea mea să cred că frumuseţea lui s-a alterat din cauza acestui ghinion.

Ce să fac? Cât să-l iubesc? se întrebă el gânditor. Cum să-l iubesc acum?

-Aş crede, domnule, spuse tânărul, că singura problemă este depozitarea lui. Un cumpărător sigur se va găsi. îmi daţi permisiunea să încerc în numele dumneavoastră printre colecţionarii pe care îi cunosc, dar pe care poate dumneavoastră nu-i cunoaşteţi? Aş fi încântat să fac câteva investigaţii discrete

după plecarea dumneavoastră.

- Da, e vremea să mergem, spuse bărbatul mai în vârstă.

Şi au ieşit.

*

Este gura unui Vulcan. Da, gura; şi limba de lavă. Un trup, un monstruos trup viu, atât de bărbat, cât şi de femeie. Emite, aruncă lavă. Este şi un interior, un abis. Ceva viu, care poate muri. Ceva inert, ce devine, din când în când, agitat. Existând doar intermitent. O ameninţare permanentă. Deşi previzibilă, de obicei nu este prevestită. Capricioasă, de nedomesticit, urât mirositoare. Asta or fi gândit primitivii? Nevado del Ruiz, Muntele Sf. Elena, La Soufricre, Muntele Pelee, Krakatos, Tambora. Uriaşul adormit care se trezeşte. Uriaşul stângaci ce-ţi îndreaptă atenţia asupra *ta.* King Kong. Varsă distrugere, apoi se scufundă din nou în somnolenţă.

Eu? Dar eu n-am făcut nimic. S-a întâmplat să fiu acolo, amestecată în rutinele mele rustice. Unde să trăiesc într-altă parte? M-am născut aici, se tânguie săteanul oacheş. Fiecare trebuie să trăiască undeva.

Putem, desigur, să-l privim ca pe un mare spectacol pirotehnic. Este doar o chestiune de mijloace. O privire destul de lungă. Sunt splendori făcute doar pentru a fi admirate de la distanţă, spune dr. Johnson; niciun spectacol nu este mai grandios decât o revărsare de lumină. De la o distanţă lipsită de pericol, este spectacolul extrem, tot atât de instructiv pe cât este de palpitant. După o gustare în vila domnului ***, ne ducem pe terasă, echipaţi cu telescoape, pentru a privi. Dâra de fum alb, bubuitul comparat adesea cu bătăi de tobă în timpane: uvertura. Apoi spectacolul colosal începe, dâra de fum se înroşeşte, se

umflă, se înalţă, un copac de cenuşă ce se urcă mai sus şi mai sus, până când se turteşte sub greutatea stratosferei (dacă avem noroc vom vedea apărând în josul pantei piste de schi de culoare portocalie şi roşie) - ore, zile întregi. Apoi *calando,* se domoleşte. Dar aproape sus, teama îţi răscoleşte intestinele. Acest zgomot, acest zgomot ce te face să vomiţi, nu ţi l-ai fi putut imagina niciodată, nu-1 poţi suporta. O revărsare continuă de sunet nemaipomenit de asurzitor ce pare să crească în volum, şi totuşi nu poate fi mai puternic decât este deja; un bubuit cât cerul îţi inundă urechile, îţi stoarce măduva din oase şi îţi chinuie sufletul. Chiar şi cei ce se pretind spectatori nu pot scăpa de năvala de repulsie şi de teroare, aşa cum nu le-au cunoscut niciodată înainte. Intr-un sat de la poalele muntelui - ne-am putea aventura acolo - ceea ce a părut de departe drept o revărsare torenţială este o scurgere lentă, neagră şi roşie, vâscoasă, ce înghionteşte pereţii ce mai rezistă încă, apoi se năpusteşte cu un zgomot cutremurător asupra faţadei lor;
împingând, inhalând, devorând, desfacând în bucăţele case, maşini, căruţe, copaci, unele după altele. Deci este un fapt neiertător.

Aveţi grijă. Acoperiţi-vă gura cu o cârpă. Feriţi-vă capul! O intensificare pe timp de noapte a unui vulcan moderat activ este una dintre marile excursii. După un drum lung şi obositor în susul conului, ne aflăm în picioare pe buza craterului (da, buză) şi privim în jos, aşteptând ca miezul arzând de străfunduri să-şi facă mendrele. Şi le face, la fiecare douăsprezece minute. Nu prea aproape! începe. Auzim un glas profund de bas gâlgâind, crusta de zgură cenuşie începând să strălucească. Uriaşul este gata să-şi dea frâu liber. Iar putoarea sufocantă de sulf este aproape insuportabilă. Lava se adună, dar nu dă pe dinafară. Pietre aprinse şi cenuşă se ridică, dar nu foarte sus. Pericolul

fascinează.

Neapole, 19 martie 1944, orele patru după-amiază. în vilă arătătoarele marelui pendul englezesc se opresc la altă oră fatală. Iar? Fusese liniştit multă vreme.

Ca o patimă, a cărei emblemă este, poate muri. Se ştie acum, mai mult sau mai puţin, când poate începe o iertare, contând ca o cură, dar experţii ezită să pronunţe mort un vulcan inactiv. Haleakala, care a erupt ultima oară în 1790, este clasificat oficial drept latent. Senin pentru că este somnolent? Sau pentru că este mort? Ca şi mort - doar dacă nu este. Râul de foc, după ce va acoperi tot drumul său, va deveni un râu de piatră neagră. Copacii nu vor mai creşte aici niciodată. Muntele devine un cimitir al propriei lui violenţe: ruina provocată de vulcan îl include şi pe el. De fiecare dată când erupe Vezuviul, o halcă din vârful său este retezată. Devine inform, mic, deprimant.

Pompei a fost îngropat sub o ploaie de cenuşă, Herculanaeum sub o alunecare de noroi care a gonit în josul pantei cu o viteză de aproape 50 de kilometri pe oră. însă lava distruge o stradă destul de încet, câţiva metri pe oră, pentru ca toată lumea să se retragă din calea ei. Avem timp să ne salvăm lucrurile, o parte dintre ele. Altarul cu chipuri sfinte? Bucata nemâncată de pui? Jucăriile copiilor? Noua mea tunică? Orice ar fi lucrat manual? Calculatorul? Oalele? Manuscrisul? Vaca? Tot ceea ce avem nevoie pentru a începe din nou să trăim.

Nu cred că suntem în primejdie. Merg în partea aceea. Priveşte.

Te duci. Eu rămân... Doar dacă nu ajunge... acolo.

S-a întâmplat. S-a sfârşit.

Ei au fugit. Au jelit. Până când mâhnirea s-a împietrit şi ea, iar ei s-au întors. înfioraţi de dispariţia completă a oricărei urme,

se uitau lung la pământul îngrăşat sub care lumea lor zăcea îngropată. Cenuşa de sub picioarele lor, caldă încă, nu le mai ardea pantofii. Se răcea în continuare. Ezitările s-au evaporat. Nu mult după anul 79 d. Hr. - când muntele lor înmiresmat, acoperit cu viţă-de-vie, înconjurat de pădurile în care Spartacus şi miile de sclavi care îl însoţeau încercaseră să se ascundă de legiunile care îi urmăreau, s-a dovedit a fi un vulcan - mulţi dintre cei care supravieţuiseră s-au apucat să reconstruiască, să trăiască din nou; acolo. Muntele lor avea acum o gaură urâtă în vârf. Pădurile arseseră. Dar şi ele aveau să crească din nou.

O părere despre catastrofă. Aceasta se întâmplase. Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva? Niciodată. Niciodată. Nimeni. Este cel mai rău lucru. Şi dacă este cel mai rău, înseamnă că e unic. Ceea ce înseamnă irepetabil. Să-l uităm. Să nu prezicem calamităţi.

Cealaltă părere. Unic acum: ceea ce se întâmplă odată se poate întâmpla din nou. Veţi vedea. Aşteptaţi. Mai mult ca sigur veţi avea mult timp de aşteptat.

Revenim. Revenim.

PARTEA ÎNTÂI

1

Prima lui permisie a luat sfârşit. Bărbatul ce va fi cunoscut de aci înainte în limba politicoasă din Neapole drept II Cavaliere, Cavalerul îşi începea lunga călătorie înapoi către postul său, spre „regatul cenuşilor”. Aşa îl numea unul dintre prietenii lui de la Londra.

Când sosise, se credea despre el că ar arăta mult mai în vârstă. Era şi acum tot atât de uscăţiv: un trup umflat cu macaroane şi cu produse de patiserie cu lămâie nu s-ar fi potrivit unui astfel de chip inteligent şi subţire, cu un nas acvilin şi sprâncene stufoase. Dar îşi pierduse paloarea castei sale. întunecarea pielii sale albe de când plecase cu şapte ani în urmă a fost remarcată cu ceva ce se apropia de dezaprobare. Doar săracii - adică, majoritatea oamenilor - erau arşi de soare. Nu nepotul unui duce, fiul cel mai mic al unui lord, camaradul din copilărie al regelui însuşi.

Nouă luni petrecute în Anglia au refăcut chipul său osos, redându-i paloarea plăcută, au albit dungile bronzate de pe mâinile lui subţiri deprinse cu muzica.

Geamantanele voluminoase, noul şemineu în stil Adam, cele trei lăzi cu mobilier, zece lăzi cu cărţi, medicamente, articole de gospodărie, două butoiaşe cu bere neagră, violoncelul şi harfa recondiţionată aparţinând Caterinei Shudi au plecat cu

două săptămâni în urmă pe o navă de depozitare ce va ajunge la Neapole în două luni, în timp ce el va urca la bordul unei corăbii cu trei catarge, care îl va debarca pe el şi

pe ai lui la Boulogne după o călătorie aproape tot atât de lungă, cu escală la Paris, Femey, Viena, Veneţia, Florenţa şi Roma, pentru vizite.

Sprijinindu-se de bastonul său în curtea unui hotel din King Street, unde unchiul şi mătuşa sa locuiseră în aceste ultime săptămâni încărcate la Londra, nepotul Cavalerului, Charles, a contribuit cu prezenţa sa ursuză la pregătirea celor două diligenţe. Toată lumea se simte uşurată când rubedeniile mai în vârstă şi pretenţioase, care trăiesc în străinătate, îşi încheie vizita. Dar nimănui nu-i place să fie lăsat singur.

Catherine se instalase deja împreună cu slujnica ei în diligenţa mare, întărindu-se pentru călătoria istovitoare cu o poţiune de laudanum şi apă cu săruri feruginoase. Trăsura mai încăpătoare şi mai joasă din spate fusese încărcată cu cea mai mare parte a bagajelor. Lacheii Cavalerului, nedorind să-şi mototolească livreaua de călătorie castanie, erau agăţaţi la spate şi se agitau cu propriile lor catrafuse înghesuite. A fost lăsat în seama hamalilor hotelului şi a unui lacheu angajat de Charles să se caţere pe diligenţă şi să se asigure că cele vreo zece geamantane mai mici, cutii, geamantane mari, cufărul cu rufaria de pat, biroul de abanos şi, în cele din urmă, pungile din pânză cu hainele servitorilor erau bine fixate cu frânghii şi lanţuri de fier deasupra şi în spatele ei. Doar cutia mare şi plată ce conţinea trei tablouri cumpărate de Cavaler cu o săptămână în urmă era strânsă în curele de acoperişul primei diligenţe pentru a călători cât se poate de uşor până la nava care-i aştepta la Dover. Unul dintre slujitori o controla cu temeinicie de dedesubt. Diligenţă în care avea să se afle soţia astmatică a Cavalerului nu trebuia deloc zgâlţâită.

Intre timp, o altă ladă de piele mai mare, aproape uitată, a fost adusă în grabă de la hotel şi fixată printre lucrurile ce

trebuiau duse de diligenţa care se clătina şi se îndoia acum sub greutate şi mai vârtos. Ruda preferată a Cavalerului s-a gândit la nava de depozitare, care ducea în cală mult mai multe lăzi aparţinând unchiului său şi care era posibil să fi ajuns deja la Câdiz.

Chiar şi pentru vremea aceea, când cu cât era mai înalt statutul social, cu atât erau mai mari şi numărul, şi greutatea lucrurilor socotite indispensabile călătorului, Cavalerul călătorea cu o cantitate excepţional de mare de bagaje. Dar mai puţine - patruzeci şi şapte de cufere mari - decât atunci când a sosit. Unul dintre scopurile călătoriei Cavalerului, altul decât acela de a-şi vedea prietenii şi rudele, şi pe iubitul său nepot, de a-i face o plăcere soţiei sale care suferea de dor de casă, de a reînnoi contactele utile la curte, de a se asigura că secretarii de stat apreciau mai mult abilitatea cu care reprezenta el interesele britanice la această curte foarte diferită, de a participa la întrunirile Academiei Regale de Ştiinţe Naturale şi de a controla publicarea unui epistolar format din şapte scrisori ale sale despre vulcani, era să aducă înapoi majoritatea lucrurilor de preţ pe care le colecţionase - inclusiv şapte sute de vase antice (greşit numite etrusce) şi să le vândă.

îşi făcuse vizitele în familie şi avusese plăcerea de a petrece multă vreme cu Charles, cea mai mare parte la moşia Catherinei din Ţara Galilor, pe care o administra acum Charles pentru el. Impresionase mai mulţi miniştri, sau cel puţin aşa credea el. Fusese primit de două ori de rege şi o dată a luat cina sigur cu cel care încă îi mai spunea „frate vitreg” şi în ianuarie îl făcuse Cavaler al Ordinului Militar de Bath, pe care acest al patrulea fiu a îndrăznit să-l considere doar primul pas pe scara titlurilor ce aveau să fie câştigate datorită propriilor sale reuşite. Alţi membri ai Academiei Regale îl felicitaseră pentru faptele sale îndrăzneţe

de a observa îndeaproape monstrul în plină erupţie. A participat la câteva vânzări de tablouri şi a cumpărat în mod judicios. Iar British Museum îi cumpărase vasele sale etrusce, toată colecţia, precum şi câteva tablouri mai puţin valoroase, colierele de aur şi cerceii de la Herculanaeum şi Pompei, unele suliţe din bronz şi coifuri, zaruri din chihlimbar şi fildeş, statuete şi amulete, pentru suma mulţumitoare de opt mii patru sute de lire sterline (ceva mai mult decât venitul anual obţinut de la moşia a cărei moştenitoare era Catherine), cu toate că tabloul pentru care îşi făcuse cele mai mari speranţe a rămas nevândut. El o lăsa în Ţara Galilor, la Charles, pe destrăbălată Venus nudă ce ţinea triumfător arcul lui Cupidon deasupra capului ei, pentru care ceruse trei mii de lire sterline.

Se întorcea mai puţin încărcat şi mai alb.

Trecându-şi pe furiş de la unul la altul o sticlă, lacheii şi bucătarul Cavalerului pălăvrăgeau cu hamalii într-un colţ al curţii. Soarele auroleat de septembrie se lumina. Un vânt de la nord-est adusese la Whitehall (strada din Londra unde se află ministerele şi sediul guvernului) un nor de fum şi miros de cărbuni, neţinând seama de efluviile de demnitari de rang înalt din acea dimineaţă. Huruitul altor căleşti, căruţe, cărucioare, al diligenţelor ce plecau, putea fi auzit din stradă. Unul dintre căluţii primei căleşti se mişca neliniştit, iar vizitiul trăgea de frâul calului rotaş şi pocnea din bici. Charles se uită împrejur, căutându-1 pe Valerio, valetul unchiului său, pentru a restabili ordinea printre servitori. Incruntându-se, îşi scoase ceasul.

Câteva minute mai târziu, Cavalerul apăru din hotel, urmat de slugarnicul proprietar şi soţia acestuia, precum şi de
Valerio, care ducea vioara preferată a Cavalerului într-o cutie de piele bogat împodobită. Slujitorii au amuţit. Charles aştepta în picioare un semnal, pe chipul său lunguieţ aşter- nându-se o

expresie mai vioaie, care sporea asemănarea dintre ei. Tăcerea plină de respect a continuat în timp ce Cavalerul s-a oprit, privind cerul palid, adulmecând aerul prost mirositor, aruncând cu gândul într-altă parte o urmă de murdărie de pe mânecă. Apoi se întoarse, adresându-i un zâmbet scurt din vârful buzelor nepotului său, care a venit repede alături de el, şi cei doi s-au îndreptat braţ la braţ către caleaşcă.

Dându-1 la o parte cu un semn din mână, Charles se întinse şi deschise uşa caleştii pentru ca unchiul său să se urce, să se aplece, să intre, apoi îi înmână vioara Stradivarius, în timp ce Cavalerul se instala pe canapeaua acoperită cu catifea verde, Charles se apleacă înăuntru pentru a întreba cu consideraţie cum se simţea mătuşa lui şi să spună ultimele cuvinte de rămas bun.

Vizitiii şi călăreţii înaintaşi şi-au ocupat poziţiile. Valerio şi ceilalţi slujitori s-au urcat în caleaşca mai mare, care se oprise cu zgomot cu câţiva centimetri mai aproape de pământ. Charles, la revedere! Fereastra este închisă pentru a nu permite pătrunderea aerului infestat cu cărbune, atât de periculos pentru astmatici, şi a strigătelor de plecare şi de mâ- nare a cailor. Porţile sunt deschise şi lucruri, şi animale, slujitori şi stăpâni au plecat în galop pe stradă.

Cavalerul şi-a scos mănuşile de culoarea chihlimbarului, şi-a scuturat degetele. Era pregătit să se întoarcă, de fapt aştepta cu nerăbdare călătoria - îi priau lucrurile obositoare - şi noile întâlniri şi achiziţii pe care aceasta i le pune la dispoziţie. îngrijorarea legată de plecare dispăruse în momentul în care s-a urcat în caleaşcă, şi s-a transformat într-o exaltare a plecării. Dar fiind un om cu sentimente delicate, cel puţin faţă de soţia sa, cu care era tot atât de afectuos cum fusese faţă de oricine, el nu avea să-şi exprime bucuria crescândă pe care a resimţit-o când trecea încet, închis ermetic, prin larma ce ţâşnea pe străzile din

ce în ce mai agitate. O va aştepta pe Catherine, care stătea cu ochii închişi şi respira superficial prin gura ei întredeschisă.

El tuşi - un înlocuitor pentru un oftat. Ea deschise ochii. Vena albastră ce-i pulsa pe tâmplă nu este o rostire. în colţ, pe un scaun scund, autorizată să vorbească doar atunci când i se adresa cineva, slujnica şi-a aplecat chipul rozaliu şi umed pe cartea lui Joseph Alleine, *An Alarme to Unconverted Sinners ('O alarmă pentru păcătoşii neconvertiţi),* pe care i-o dăduse stăpâna ei. El întinse o mână spre lada de lângă şoldul lui în care erau atlasul de călătorie legat în piele şi împăturit, caseta de scris, pistolul şi un volum de Voltaire pe care începuse să-l citească. Cavalerul nu avea niciun motiv să ofteze.

- Ce ciudat, murmură Catherine, să fii răcit într-o zi cu o temperatură atât de moderată. Mă tem - înclinaţie născută din dorinţa de a plăcea, de a urma o declaraţie stoică cu una autocritică -, mă tem că m-am obişnuit cu verile noastre călduroase.

- S-ar putea să fii prea gros îmbrăcată pentru călătorie, observă Cavalerul cu glasul său înalt, uşor nazal.

- Mă rog să nu mă îmbolnăvesc, spuse Catherine, trăgând peste picioare un şal din păr de cămilă. Nu voi fi bolnavă dacă voi avea grijă, se corectă ea zâmbind ca şi cum şi-ar feri privirea.

- Şi eu simt tristeţea despărţirii de prietenii noştri, şi mai ales de dragul nostru Charles, îi răspunse Cavalerul cu blândeţe.

- Nu, spuse Catherine. Nu sunt nefericită că mă întorc. Deşi nu pot să sufăr trecerea Canalului şi apoi greutăţile - dădu din cap întrerupându-se - ştiu că voi respira mai uşor. Aerul... închise ochii o clipă. Dar mai important pentru mine este că tu eşti fericit să te întorci, adăugă ea.

- îmi va lipsi Venus a mea, spuse Cavalerul.

Murdăria, putoarea, zgomotul erau afară - ca şi umbra

caleştii ce trecea întunecând geamurile prăvăliilor. Londra îi apare Cavalerului ca un spectacol, timpul retrăgându-se în spaţiu. Caleaşca se leagănă, scârţâie, se clatină; vânzătorii şi băieţii care împing cărucioare, precum şi alţi vizitii strigă, dar timbrul lor este diferit de ceea ce avea să audă; acestea sunt aceleaşi străzi cunoscute pe care le-ar putea parcurge pentru a participa la o întrunire a Academiei Regale, să treacă pe la o licitaţie sau să-i facă o vizită cumnatului său, dar astăzi nu le parcurgea în acel scop ci înainta pe drum de-a dreptul - intrase în împărăţia urărilor de rămas-bun, a finalităţilor, a ultimelor priviri privilegiate care sunt înregistrate pe loc ca amintiri: în împărăţia aşteptărilor. Fiecare stradă, fiecare colţ zgomotos emite un mesaj: ceea ce este, ceea ce va fi în curând. Aluneca de la dorinţa de a privi, pentru a-şi grava în memorie, la înclinaţia de a-şi închide simţurile în caleaşca răcoroasă, de a se considera (ceea ce era cu adevărat) deja plecat.

Cavalerului îi plăceau specimenele umane şi ar fi putut găsi o droaie în mulţimea completată neîncetat de cerşetori, slujnice, vânzători ambulanţi, ucenici, cumpărători, hoţi de buzunare, agenţi de reclamă, hamali, comisionari care se scurg primejdios în apropiere de şi între obstacole mişcătoare şi roţi. Aici, chiar şi agitaţia nenorocită. Ei nu se strâng împreună, nu se grupează, nu stau pe vine, nu dansează; una dintre multele diferenţe, ce pot fi înregistrate sau asupra cărora să cugete, între mulţimile de aici şi cele din oraşul în care se reîntoarce - dacă exista vreun motiv ca să se gândească la aceste diferenţe. Dar nu era în obiceiul Cavalerului să reflecteze asupra înghesuielii şi îmbrâncirii londoneze; nu se aşteaptă nimeni ca cineva să-şi vadă propriul oraş drept pitoresc. Când caleaşca lui a fost blocată timp de un sfert de oră zgomotos între cărucioarele cu fructe şi vagonetul unui ascuţitor mânios de cuţite, Cavalerul nu a urmat bărbatul

nevăzător cu părul roşu, care se aventurase să traverseze strada la câţiva metri mai departe, cu toiagul împins în faţa lui, neţinând seama de vehiculele care începeau să se apropie de el. Acest interior înmiresmat, plin de tot felul de echipamente privilegiate care să-ţi gâdile simţurile, spune: Nu te uita. Nu este nimic afară care merită să fie privit.

Dacă nu ştia ce să facă cu ochii săi înfometaţi, avea acest alt interior adiacent, o carte. Catherine a deschis un volum despre cruzimile papale. Slujnica are predica ei îngrijorătoare. Fără a privi în jos, Cavalerul a atins cu degetul mare un volum somptuos legat în piele, pipăind titlul gofrat în aur şi numele autorului său preferat. Cerşetorul, depăşit de una dintre căleşti, este lovit şi cade sub roata căruciorului unui docar. Cavalerul nu se uita. Privea într-altă parte.

In carte: Candide, acum în America de Sud, a sărit cavalereşte, cu puşca sa spaniolă cu două ţevi, la salvarea a două fete dezbrăcate pe care le vede alergând uşor la marginea unei câmpii, urmărite îndeaproape de două maimuţe care le muşcă de funduri. După care, fetele se aruncă pe cadavrele maimuţelor, le sărută drăgăstos, le udă cu lacrimi şi fac să răsune atmosfera de ţipete jalnice, dezvăluindu-i lui Candide că urmărirea fetelor, erotică, fusese absolut binevenită. Maimuţe în rol de iubiţi? Candide nu este numai uimit, este scandalizat. Dar înţeleptul Cacambo, bun cunoscător al obiceiurilor din lume, remarcă respectuos că ar fi fost poate mai bine dacă scumpul său stăpân ar fi avut parte de o educaţie cosmopolită potrivită aşa încât să mai fie surprins de orice. Pentru el lumea este largă, şi are suficient loc pentru obiceiuri, gusturi, principii, datini de toate felurile, care plasate în societatea în care s-au născut, sunt cât se poate de logice. Observă-le. Compară-le, pentru propria ta edificare. Dar oricare ar fi gusturile tale, la care nu trebuie să

renunţi, te rog, dragă stăpâne, nu le identifica cu legile universale.

Catherine râse uşor. Cavalerul cu zâmbetul pe buze, gândindu-se la funduri goale - mai întâi ale femeilor, apoi ale maimuţelor - privi în sus. Sunt adesea în armonie, chiar dacă din motive diferite.

- Te simţi mai bine? întrebă el.

Cavalerul nu se însurase cu o maimuţă. Caleaşca îşi vedea de drum. A început să plouă. Londra se pierdea în spatele lor. Anturajul Cavalerului îşi vedea de drum înapoi la pasiunile lui - dominante. Cavalerul continua cu Candide şi valetul acestuia în El Dorado, Catherine îşi aţintea privirea la propria ei carte, bărbia slujnicei căzuse pe piept, caii gâfâind încercau să alerge înaintea biciului, slujitorii din spatele caleştii chicoteau şi trăgeau la măsea, Catherine continua să se lupte să respire şi în curând Londra nu a mai fost decât un drum.

2

Dacă acest Cavaler, care asemenea multor altor colecţionari împătimiţi, fusese holtei din fire, s-a însurat cu singura fiică a unui boier bogat din Pembroke- shire pentru a-şi finanţa cariera politică în care intrase după zece ani de armată, motivul nu era valabil. Camera Comunelor, patru ani în care a reprezentat o circumscripţie din Sussex în care nu a pus piciorul niciodată, s-a dovedit a nu oferi mai multe oportunităţi decât armata pentru talentele sale speciale. Un motiv mai bun: îi furnizase banii necesari să cumpere tablouri. Avea şi ceva mai consistent decât banii. Cedând nevoii de a se însura - oarecum împotriva înclinaţiei mele, avea el să-i spună altui băiat mai drag, nepotul său, mulţi ani mai târziu - găsise ceea ce numea el un confort durabil. în ziua căsătoriei lor, Catherine şi-a prins o brăţară la mână conţinând câteva fire din părul lui. îl iubea cu abjecţie, dar fără autocompătimire. A căpătat reputaţia improbabilă dar adevărată de a fi un soţ credincios nevestei sale. Timpul se evaporă, întotdeauna este nevoie de bani, sprijinul vine de unde nu te aştepţi şi emoţia dezgropată din locuri virane.

El nu poate şti ceea ce ştim noi despre el. Pentru noi, el este o piesă din trecut, o siluetă purtând o perucă pudrată şi o haină lungă, elegantă şi pantofi cu catarame, un profil mândru, privind, observând, hotărât în detaşarea sa. Pare un om rece? Se

descurcă pur şi simplu, şi se descurcă excepţional. Este absorbit, amuzat de ceea ce vede - are un post important

în diplomaţie, însă nu de prim rang - şi are o ocupaţie. Este imaginea vie a hiperactivităţii depresivului eroic. A trecut pe lângă vâltori de melancolie cu ajutorul unei uimitoare expansiuni de entuziasm.

îl interesează totul şi orice. Şi locuieşte într-un loc care, ca volum al curiozităţilor - istorice, naturale, sociale -, putea fi cu greu depăşit. Era mai mare decât Roma, era oraşul cel mai bogat şi cel mai populat din peninsula italiană şi, după Paris, cel de-al doilea oraş mare de pe continentul european, era capitala dezastrelor naturale şi avea monarhul cel mai lipsit de bună-cuviinţă, plebeu, cele mai bune îngheţate, cele mai vesele haimanale, cea mai nesărată indolenţă şi, printre tinerii aristocraţi, cel mai mare număr de viitori iacobini. Golful lui neasemuit era plin de peşti ciudaţi şi de generozitatea obişnuită. Avea străzi pavate cu blocuri de lavă şi, la vreo doi kilometri depărtare, rămăşiţele înfiorătoare intacte, recent descoperite, ale celor două oraşe moarte. Opera sa, cea mai mare din Italia, asigura o exaltare a aşa-numiţilor *castraţi*, un alt produs local de faimă internaţională. Aristocraţia lui frumoasă, plină de sexualitate, se întâlnea în palatul unuia sau altuia dintre membrii ei noaptea la partide de cărţi, numite în mod amăgitor *conversazioni*, care nu se terminau adeseori până în zori. Pe străzi viaţa se îngrămădea, împinsă afară, revărsată. Anumite celebrări la curte includeau construirea în faţa palatului regal al unui munte artificial festonat cu came, vânat, prăjituri şi fructe, a cărui demontare de către gloata hămesită, dezlănţuită printr-o salvă de tun, era aplaudată de cei îmbuibaţi de la balcoane. în timpul marii foamete din primăvara anului 1764, au pornit la brutărie având cuţite lungi ascunse sub cămaşă, menite să omoare şi să mutileze pentru o bucată de pâine.

Cavalerul a sosit ca să-şi preia postul în luna noiembrie a

acelui an. Procesiunile ispăşitoare de femei cu coroane de spini pe cap şi cruci purtate în spate trecuseră, iar gloatele prădătoare se risipiseră. Granzii şi diplomaţii străini îşi recuperaseră argintăria pe care o ascunseseră în mănăstiri. Curtea, care fugise spre nord o sută de kilometri la reşedinţa colosală, orizontală sinistră de la Caserta, s-a întors în palatul regal al oraşului. Aerul îmbătat cu miresme de mare, de cafea, de caprifoi şi de excremente, animale şi umane, în locul cadavrelor ce putrezeau cu sutele pe stradă. Cei treizeci de mii de morţi de ciuma ce a fost urmată de foamete au fost şi ei îngropaţi. La Spitalul Incurabililor, miile ce mureau din cauza baliilor epidemice nu mai mureau mai întâi de foame, câte şaizeci sau şaptezeci pe zi. Săracii dansau din nou cu tamburine şi în sunetele unor melodii cântate de glasuri pline, dar mulţi mai păstrau cuţitele lungi sub cămaşa pe care o purtaseră când erau în căutare de pâine, omorându-se unii pe alţii mai des decât de obicei, din motive familiale. Şi ţăranii vlăguiţi care se îndreptaseră spre oraş în primăvară lâncezeau şi se înmulţeau. *Cuccagna* va fi din nou construită, demontată sălbatic, devorată. Cavalerul şi-a prezentat scrisorile de acreditare Regelui în vârstă de treisprezece ani şi regenţilor, a închiriat o casă mare cu trei etaje, cu o vedere superbă, spre golf şi Capri şi spre vulcanul adormit, pentru suma de, în bani locali, o sută cincizeci de lire pe an, şi a început să-şi organizeze diverse îndeletniciri pentru a-şi satisface energiile stârnite.

Traiul în străinătate te face să priveşti viaţa ca un spectacol - este unul dintre motivele pentru care persoanele avute se mută în alte ţări. Acolo unde cei uluiţi de oroarea foametei, de brutalitatea şi incompetenţa guvernului vedeau o inerţie nesfârşită, letargie, o lavă împietrită de ignoranţă, Cavalerul vedea o revărsare. Oraşul expatriatului este adesea cel al

reformatorului local sau un oraş imobilizat al revoluţionarului, prost guvernat, dedicat nedreptăţii. Distanţă diferită, oraşe diferite. Cavalerul nu fusese niciodată atât de activ, atât de stimulat, atât de viu din punct de vedere mental. Atât de detaşat în mod plăcut. în biserici, pe străzile strâmte, abrupte, la curte - sunt atâtea evoluţii aici. în viaţa marină excentrică a golfului, a observat cu plăcere (nu este nicio rivalitate între artă şi natură pentru acest intrepid expert) un peşte cu înotătoare mici, un super-realizator în materie de evoluţie, care totuşi n-ar fi reuşit acest lucm afară din apă. Soarele bătea neîncetat. Călca pământul aburind spongios, fierbinte, sub pantofii lui. Şi un pământ cu oase încărcat de fisuri pline de comori.

Obligaţiile vieţii sociale de care se plâng atâţia, conducerea unei mari gospodării cu vreo cincizeci de servitori, inclusiv câţiva muzicieni, fac ca şi cheltuielile sale să crească. Salariul său de agent diplomatic putea cu greu să acopere recepţiile elegante necesare pentru a se impune persoanelor care contau pentru el, o parte necesară a funcţiei sale; să mulţumească aşteptările pictorilor cărora le acordă patronajul; să achite preţul antichităţilor şi tablourilor pentru care trebuie să intre în concurenţă cu o armată de colecţionari rivali. Desigur, el va trebui în cele din urmă să vândă cele mai bune achiziţii - şi aşa şi face. O simetrie plină de satisfacţii, colecţionarea majorităţii lucrurilor cere bani, dar apoi chiar lucrurile colecţionate se transformă în bani mai mulţi. Cu toate că banii erau produsul secundar, cam de proastă reputaţie, dar necesar pasiunii sale, colecţionarea a rămas în continuare o ocupaţie bărbătească: nu doar recunoaşterea, ci şi conferirea valorii unor lucruri prin includerea lor în colecţia cuiva. Aceasta pornea dintr-o aroganţă pe care Catherine şi multe alte femei n-o puteau avea.

Reputaţia sa de cunoscător în ale artei şi de om de cultură,

cordialitatea sa, favoarea de care a ajuns să se bucure la curte, neegalată de niciun alt agent diplomatic, îl ajutaseră pe Cavaler să fie principalul rezident străin al oraşului. Era meritul Catherinei că nu era curtean, că era revoltată de maimuţărelile Regelui, un tânăr de o grosolănie stupefiantă, şi de atitudinea soţiei acestuia, snoabă, inteligentă şi plină de imaginaţie, care exercita cea mai mare parte a puterii. Tot aşa cum lui i se recunoştea puterea de a-l amuza pe Rege. Nu exista niciun motiv ca soţia lui, Catherine, să-l însoţească la banchetele unde se aruncau alimente din palatul regal, la care era invitat de trei sau patru ori pe săptămână. Nu se plictisea niciodată când era împreună cu ea; dar era încântat să fie şi singur, când zile întregi era în golf în barca sa prinzând peşti cu harponul, când stătea liniştit la soare sau se uita, analiza, detalia comorile sale în biroul răcoros sau în depozit, ori se uita prin noile sale cărţi despre ihtiologie, electricitate sau istorie antică, pe care le comandase de la Londra. Un om nu putea niciodată să ştie destul, să vadă destul. Existau multe năzuinţe. Un sentiment de care a fost ferit în căsnicia sa, o căsnicie total reuşită - o căsnicie în care toate nevoile erau satisfăcute, nevoi ce primiseră încuviinţarea de a apărea. Nu exista nicio frustrare, cel puţin din partea lui, şi ca atare nicio năzuinţă, nicio dorinţă de a fi împreună cât se putea de mult nu era negată.

Om cu înalte concepţii morale în cazul în care era cinic, suferind deşi era robust, delicat când uita să fie, corect faţă de aranjarea mesei de către ea pentru şaizeci de invitaţi - înţelegătoarea, nu prea urâtă, moştenitoare ce cânta la clavecin cu care se însurase i se părea soţia desăvârşită, în măsura în care îşi putea imagina o astfel de fiinţă. II încânta grozav faptul că toată lumea o considera admirabilă. Conştient dependentă, mai curând decât slabă, ei nu-i lipsea încrederea în sine. Religia o

însufleţea; exasperarea ei din cauza lipsei lui de cucernicie o făcea uneori să pară dominantă. In afară de propria lui persoană şi de cariera sa, muzica era principalul interes pe care-1 împărtăşeau amândoi. Atunci când, cu doi ani în urmă, Leopold Mozart şi fiul său minune vizitaseră oraşul, Catherine a tremurat de emoţie când a cântat pentru ei; a interpretat însă superb ca întotdeauna. La concertele săptămânale date în casa agentului diplomatic britanic, la care aspira să fie invitată întreaga societate locală, aceiaşi oameni care discutau cel mai tare şi mâncau în timpul fiecărei opere din stagiune au amuţit de data aceasta. Cavalerul era un violoncelist şi violonist desăvârşit - luase lecţii de la marele Giardini la Londra pe când avea douăzeci de ani - dar ea era, şi el recunoştea fără reţineri, o muziciană mai bună. Lui îi plăcea să aibă motive să o admire. Chiar mai mult decât să fie el admirat, îi plăcea să admire.

Deşi imaginaţia sa era rezonabil de lascivă, sângele lui, aşa credea el, era temperat. Pe vremea aceea, bărbaţii care se bucurau de privilegiile lui erau de obicei corpolenţi când ajungeau în al treilea sau al patrulea deceniu de viaţă. Dar Cavalerul nu pierduse niciun pic din pofta lui de om tânăr pentru exerciţii fizice. îl îngrijora constituţia ei delicată, nesupusă exerciţii lor fizice, într-atât încât uneori se simţea stânjenit de ardoarea cu care îi primea îmbrăţişările punctuale, între ei nu exista prea multă ardoare erotică. El nu regreta totuşi că nu şi-a luat o amantă, indiferent cum ar considera alţii această ciudăţenie. Din când în când, se ivea ocazia;
căldura creştea; şi se trezea apucând de la palma umedă până la hainele purtate una pe alta, descopciind, dezlegând, atin- gându-le cu degetele, împingând. Dar această aventură avea să-l lase fără vreo dorinţă de a continua; era atras de alte genuri de achiziţii, de posesiune. Faptul că soţia sa, Catherine, nu

manifesta decât un interes oarecare faţă de colecţiile sale era, poate, tot atât de normal. Este firesc ca iubitorilor muzicii să le placă să colaboreze, să cânte împreună. Cel mai nefiresc lucru era să fii un co-colecţionar. Omul vrea să posede (şi să fie posedat) singur.

*

- Este în firea mea să colecţionez, i-a spus el odată soţiei lui.

- „Nebun după tablouri”, l-a numit un prieten din tinereţe - firea unei persoane fiind ideea altcuiva despre nebunie; dorinţă nestăpânită.

în copilărie, colecţiona monede, apoi jucării mecanice, apoi instrumente muzicale. Colecţionarea exprimă o dorinţă fără scop definit care există şi revine, este o succesiune de dorinţe. Adevăratul colecţionar este stăpânit nu de ceea ce se colecţionează, ci de ideea de a colecţiona. Pe când avea vreo douăzeci şi ceva de ani, Cavalerul îşi formase deja câteva mici colecţii de tablouri şi a fost nevoit să le vândă pentru a-şi plăti datoriile.

După ce a sosit ca agent diplomatic, a început să colecţioneze din nou. în decurs de o oră cât era călare, Pompei şi Herculanaeum erau săpate, curăţate, cercetate bucată cu bucată; dar tot ceea ce săpătorii ignoranţi scoteau la iveală din pământ trebuia să meargă direct în depozitele Palatului Regal din apropiere la Porţiei. El a reuşit să cumpere o mare colecţie de vase greceşti de la o familie nobilă din Roma, vase care le aparţinuseră de generaţii întregi. A colecţiona înseamnă să salvezi lucruri, lucruri valoroase, pentru a nu fi neglijate, uitate, sau pur şi simplu ca să nu aibă destinul umil de a face parte din colecţia altcuiva şi nu din colecţia ta. Dar să cumperi o întreagă colecţie fără să

cercetezi toate obiectele nu era o mişcare elegantă. Colecţionarea este şi un sport, şi dificultatea ei face parte din ceea îi conferă onoare şi însufleţire. Un colecţionar adevărat preferă să nu achiziţioneze cu grămada (tot aşa cum vânătorii nu doresc vânatul care trece pur şi simplu pe lângă ei), nu se simte mulţumit colecţionând colecţia altcuiva: simpla achiziţionare sau acumulare nu înseamnă să colecţionezi. Nu sunt doar exigenţe şi nevoi interioare. Iar el voia să continue cu prima din colecţiile sale Neapoletane.

Nimeni în Anglia nu fusese surprins de faptul că el continua să colecţioneze tablouri sau că umbla după antichităţi imediat după ce a ajuns la Neapole. Dar interesul său pentru vulcani evidenţia o nouă faţetă a personalităţii sale. Fiind pasionat de vulcani, dovedea o stare de nebunie mai mare decât faptul că era pasionat de tablouri. Poate că soarele fusese prea puternic sau poate era de vină legendara moliciune a sudului. Apoi pasiunea a devenit repede interes ştiinţific şi estetic, pentru că erupţia unui vulcan putea fi numită, extinzând termenul, frumoasă. Nu era nimic ciudat în serile petrecute cu musafiri invitaţi să vadă spectacolul de pe terasa vilei sale de la ţară, în apropiere de munte, asemenea petrecerilor curtenilor în care se urmărea luna în Japonia în perioada Heian (794-1185). Ciudat era că dorea să fie şi mai aproape.

Cavalerul îşi descoperise un gust pentru cercetarea lumii într-o oarecare măsură plutoniene. începea plecând cu un rândaş către terenul sulfuros de la vest de oraş şi înota gol în lacul format în conul scufundat al vulcanului stins. Plimbându-se pe terasa sa în acele prime luni pentru a vedea de la distanţă muntele manierat ce se scălda la soare îl putea cufunda în reverie privind calmul ce urmează unei catastrofe. Dâra lui de fum alb, bubuiturile ocazionale şi şuvoaiele de aburi îl făceau să pară

veşnic, neameninţător. Optsprezece mii de săteni de la Torre del Greco muriseră în 1631, când s-a produs o erupţie şi mai fatală decât cea în care au fost îngropate Herculanaeum şi Pompei, şi când prefectul învăţat al flotei romane, Gaius Plinius Secundus[I], şi-a pierdut viaţa, dar de atunci, nu s-a mai întâmplat nimic care să merite numele de dezastru.

Muntele trebuia să se trezească şi să înceapă să erupă pentru a capta atenţia acestui om foarte ocupat şi cu interesul aţintit în atâtea direcţii. Şi aşa a şi făcut, la un an după sosirea sa. Aburii care urcau dinspre vârf s-au îngroşat şi au crescut. Apoi fumul negru s-a amestecat cu norii de abur şi noaptea haloul conului s-a înroşit. Absorbit până acum de vânătoarea lui după vase şi după descoperirile minore din excavaţii pe care putea pune mâna în mod ilicit, a început să urce muntele şi să facă note. La cea de-a patra căţărare, ajungând la panta superioară, a trecut de un dâmb de sulf care nu fusese acolo cu o săptămână înainte. La următoarea căţărare a muntelui înzăpezit - era luna noiembrie - vârful dâmbului emitea o flacără albastră. Se apropie mai mult, se ridică pe vârfuri, când un zgomot ca un tir de artilerie de deasupra lui - din spatele lui? - i-a strâns inima şi l-a făcut să facă un salt înapoi. Cu vreo patruzeci de metri mai sus, din gura craterului, a izbucnit o coloană de fum negru, urmată de un arc de pietre, dintre care una a căzut chiar lângă el. Da.

Vedea ceva ce-şi imaginase întotdeauna, ce a vrut întotdeauna să ştie.

Când erupţia propriu-zisă a început în luna martie a anului următor, când un nor de forma unei umbrele colosale - exact aşa cum fusese descris într-o scrisoare a lui Pliniu cel Tânăr către Tacitus - a izbucnit în sus din munte, el era acasă, cântând la

I Pliniu cel Bătrân, 23-79

violoncel. Privind de pe acoperiş în noaptea aceea, a văzut fumul colorându-se în ceva roşu ca de foc. Câteva zile mai târziu, a fost explozie asurzitoare urmată de un şuvoi de pietre încinse la roşu, iar în acea seară, la orele 19.00, lava a început să fiarbă peste vârf, scurgându-se către Porţiei. Luând cu el doar un valet, slujitor şi ghid local, a părăsit călare oraşul şi a rămas toată noaptea pe coasta muntelui. Metalul lichid şuierător, pe care pluteau ca nişte bărci cenuşi incandescente, s-a revărsat pe lângă el la o distanţă de doar 20 de metri. A simţit-o ca o iluzie, neînfricată, agreabilă întotdeauna. S-a crăpat de zori şi el a coborât. La vreun kilometru şi jumătate, a ajuns la partea din faţă a şiroiului de lavă, care s-a strâns într-o gaură adâncă şi s-a oprit.

De atunci înainte, muntele nu a mai scăpat niciodată de şuviţa lui de fum, de zvârlirea ocazională de zguri aprinse, de împroşcarea de foc, de picurii de lavă. Şi acum ştia ce să facă ori de câte ori se urca pe munte. Aduna bucăţi de lavă care se răceau într-o pungă de piele dublată cu plumb, punea într-o sticlă mostre de săruri şi de pucioasă (galbene-închis, roşii, portocalii) pe care le lua din crăpăturile dogoritoare din vârful craterului. Orice pasiune lua la el forma, justificată să devină din punctul lui de vedere, unei colecţii. (Curând, alţi oameni aveau să ia cu ei bucăţi din vulcanul devenit recent interesant, în cursul singurei lor ascensiuni; dar acumularea de suveniruri nu înseamnă colecţionare.) Ceea ce făcea el era colecţionare pură, lipsită de perspectiva unui profit. Nu era aici nimic de cumpărat sau de vândut. Din ceea ce era luat de la vulcan putea face doar un dar, gloriei sale şi gloriei vulcanului.

Focul a apărut din nou în vârf: se pregătea o etalare mult mai violentă a energiilor muntelui. Mârâia, horcăia şi şuiera; emisiunile sale de pietre l-au obligat nu o dată pe cel mai temerar observator al lui să părăsească vârful. Când o mare erupţie a avut

loc în anul următor, prima erupţie la scară mare după 1631, el deţinea mai multă captură, o colecţie de roci vulcanice mari şi destul de variate pentru a fi dăruite la British Museum, pe care le-a expediat cu vaporul pe propria sa cheltuială. Colecţionarea pieselor de la vulcan era pasiunea sa dezinteresată.

Neapole a fost adăugat în programul Marelui Tur al Europei, şi toată lumea care a venit spera să se minuneze în faţa oraşelor dispărute sub îndrumarea eruditului agent diplomatic britanic. Acum când muntele s-a dovedit din nou periculos, vizitatorii doreau să aibă o experienţă măreaţă, înfricoşătoare. Devenise o altă atracţie şi o sursă de muncă pentru nevoiaşi: ghizi, purtători de lectică, hamali, furnizori de merinde, rândaşi şi purtători de lanterne, dacă ascensiunea se făcea noaptea - timpul cel mai nimerit pentru a vedea ce este mai rău. Orice, dar nu de necucerit după normele adevăraţilor munţi precum Alpii, sau chiar Muntele Etna, aproape de trei ori mai înalt, Vezuviul oferea cel mult un efort, un sport doar pentru amatori. Exterminatorul putea fi urcat de oricine. Cavalerului îi era cunoscut. Nu considera urcuşul foarte obositor şi nici primejdiile prea înfricoşătoare, în timp ce majoritatea oamenilor, subestimând efortul, erau înspăi- mâniaţi de greutatea lui, de posibilitatea de a fi rănit. La întoarcerea lor, el avea să audă poveşti despre marile riscuri pe care le-au înfruntat, despre girandolele de foc, grindina sau ploaia de pietre, zgomotul însoţitor (tun, tunet), mirosul infernal, otrăvitor, sulfuros. O adevărată gură a iadului, asta a fost! Unii oameni cred că ar fi aici, va spune el. O, nu vreau să spun întocmai, ar răspunde vizitatorul (dacă era englez şi, ca atare, protestant).

Deşi până şi el dorea ca vulcanul să nu fie profanat de remarci răsuflate, de supraponderali, de cei care se autofelicitau, dar dorea - ca orice colecţionar - să-l expună. Şi a fost

nevoit să procedeze astfel, atunci când vizitatorul era un prieten sau vreo rudă din Anglia, ori un demnitar străin, atâta vreme cât Vezuviul continua să-şi etaleze expresivitatea. Era de aşteptat ca el să îi însoţească în timpul ascensiunii. Prietenul său excentric de pe vremea şcolii la Westminster, Frederick Hervey, care urma în curând să fie făcut episcop, a venit pentru o lună lungă; l-a întâmpinat în ziua de Paşti, şi braţul lui Hervey era ars de un şuvoi de efluvii vulcanice; Cavalerul a presupus că se va putea mândri cu asta pentru tot restul vieţii.

Greu de imaginat că cineva se putea simţi proprietar asupra acestei ameninţări legendare, cu două cocoaşe, având o înălţime de un kilometru şi jumătate şi se afla la o distanţă de 13 kilometri de oraş, expus tuturor, cu adevărat semnătura caracteristică a întregului peisaj. Niciun obiect nu putea fi mai uşor de posedat. Puţine minuni ale naturii erau mai celebre. Pictori străini veneau în grupuri laNeapole; vulcanul avea mulţi admiratori. A început să se gândească, prin calitatea atenţiilor sale, să-l facă al său. Un munte în chip de iubită? Un monstru? Cu vasele, tablourile, monedele, sau statuile, putea conta pe anumite reglementări convenţionale. Această pasiune era pentru ceva ce surprindea tot timpul, alarma; ceea ce depăşea orice aşteptare; ceva ce nu evoca niciodată răspunsul aşteptat de Cavaler. Dar atunci, pentru colecţionarul obsedat, aprecierile altora par întotdeauna false, tăinuind adevărul, niciodată suficient de înţelegătoare.

*

Colecţiile unesc. Colecţiile izolează.

Ii unesc pe cei care iubesc acelaşi lucru. (Dar nimeni nu iubeşte cum iubesc eu: suficient). îi izolează pe cei ce nu împărtăşesc pasiunea. (Din păcate, aproape toată lumea).

Voi încerca să nu vorbesc despre ceea ce mă interesează cel

mai mult. Voi vorbi despre ceea ce te interesează pe tine.

Dar aceasta îmi va reaminti, adesea, de ceea ce nu pot împărtăşi cu tine.

Oh, ascultă. Nu vezi. Nu vezi cât de frumos este.

*

Nu este clar dacă este profesor din fire, ghid (nimeni nu a prezentat şi explicat mai bine ca el turul Pompeiului şi al Herculanaeumului), sau a învăţat să fie astfel dat fiind că atât de mulţi oameni de care era apropiat erau mai tineri decât el şi doar puţini erau atât de cultivaţi. într-adevăr, a fost soarta Cavalerului să aibă toate relaţiile importante din viaţă, ţinând seama sau nu şi de Catherine, cu persoane mult mai tinere decât el. (Catherine era unica persoană previzibil mai tânără decât el: cu opt ani; se presupune că o nevastă este mai tânără decât soţul ei.) Camaradul dejoacă regal din copilărie fusese cu şapte ani şi jumătate mai mic decât el; Regele Neapolelui era mai tânăr cu douăzeci şi unu de ani. Tinerii erau atraşi de Cavaler.
Părea întotdeauna atât de interesat de ei, în încurajarea talentelor lor, oricare ar fi fost acestea; atât de încrezător în sine. Cu o atitudine mai degrabă de unchi decât paternă - nu dorise niciodată să aibă copii - putea să fie îngrijorat, chiar responsabil, fără să aştepte mare lucru.

Charles, fiul surorii lui, Elizabeth, avea douăzeci de ani când a sosit pentru a vizita punctul cel mai sudic din Marele Tur. Băieţelul sigur de sine pe care Cavalerul îl zărise de câteva ori devenise un tânăr foarte inteligent, mai curând greu de mulţumit, cu o modestă, prudentă comoară de tablouri şi obiecte de artă şi o colecţie extravagantă de pietre preţioase şi minerale. Voia să-l impresioneze pe unchiul său şi a reuşit. Cavalerul a recunoscut expresia absentă, rătăcită, rigidă dar prietenoasă a colecţionarului

- mineralogia avea să fie pasiunea dominantă a vieţii lui Charles - şi îl plăcu pe loc. Conştiincios în căutarea distracţiei, Charles a găsit o curtezană locală, numită Madame Tschudi (înrudită de departe cu familia constructoare de clavecine), şi a stat câteva seri la operă în loja unchiului său. A cumpărat îngheţată şi pepene verde de la vânzătorii din Toledo şi a mărturisit că nu găsea că Neapole ar fi nici încântător, nici pitoresc, ci mai curând sordid, plictisitor şi murdar. A ascultat-o cu evlavie pe mătuşa lui cântând la clavecin (Kuhnau, Royer, Couperin). A inspectat cu invidie comoara unchiului său de tablouri, statui şi vase; dar bulgării de tuf vulcanic cu bucăţi de lavă sau cochilii marine încastrate acolo, fragmentele unei bombe vulcanice, sau sărurile de un galben-strălucitor şi portocalii care i s-au arătat nu l-au făcut decât să se gândească cu patimă la rubinele, safirele, smaraldele, diamantele cristalizate ale sale - acestea puteau fi considerate frumoase. Se spăla pe mâini adesea. Şi a refuzat cu hotărâre să urce pe munte.

Un unchi teribil, deşi binevoitor, te-ar intimida dacă n-ar avea o mare excentricitate ce te făcea să te simţi protejat. Refuzând cea de-a doua invitaţie a Cavalerului de a-1 însoţi în ascensiune, Charles a invocat un deranjament intestinal, lipsa poftei de a înfrunta primejdii. Spera ca declaraţia sa să fie luată drept flatantă şi nu impertinentă dacă invoca evidenta aluzie clasică (mulţi prieteni din Anglia ai Cavalerului au facut-o): Ţine minte, nu mi-ar plăcea să aud că ai avut soarta lui Pliniu cel Bătrân. Şi acum, Cavalerul, care tocmai şi-a dobândit nepotul favorit, putea întoarce complimentul: Atunci, tu vei fi Pliniu cel Tânăr şi vei aduce moartea mea la cunoştinţa lumii.

*

Atunci, ca şi acum, ascensiunea avea mai multe etape.

Drumul, care în secolul nostru s-a transformat în autostradă, nu exista pe vremea aceea. Dar exista o potecă pe care puteai urca două treimi din drum, până la un jgheab natural aflat între conul central şi Muntele Somma. Această vale, acum acoperită cu lavă neagră de la erupţia din 1941, avea copaci, muri şi ierburi înalte. Acolo erau lăsaţi caii să pască în timp ce pelerinii veniţi să vadă vulcanul îşi continuau pe jos ascensiunea până la crater.

Lăsându-şi calul cu un rândaş, apucându-şi bastonul, cu punga aruncată peste umăr, Cavalerul urca hotărât panta. Ide- ea e să ai un ritm bun, să-l faci fără să te gândeşti, aproape ca într-o reverie. Să păşeşti ca şi cum respiri. Să faci aşa cum vrea trupul tău, cum vrea aerul, cum vrea timpul. Şi aceasta se întâmpla în dimineaţa aceasta, dis-de-dimineaţă de fapt, cu excepţia frigului, a durerii din urechi, împotriva căreia pălăria mare pe care o purta nu-1 proteja. Pentru ceea ce provoacă absenţa raţiunii nu trebuie să existe nicio durere. A trecut printre copaci (cu un secol în urmă coastele erau pline de păduri şi vânatul mişuna peste tot), şi după ce trecu de zona în care creşteau copacii, vântul bătea şi mai vârtos. Poteca s-a întunecat, a devenit mai abruptă, trecând pe lângă cărări de lavă neagră şi de ridicături de blocuri vulcanice, începea să simtă că ar urca, pasul său a încetinit, efortul muscular devenea plăcut perceptibil. Nu trebuia să se oprească pentru a-şi trage respiraţia, dar a făcut câteva popasuri pentru a cerceta cu grijă terenul brun-roşiatic, în căutarea unor pietre ţepoase cu fire de culoare.

Terenul a devenit cenuşiu, afânat, mocirlos, îngreunând fiecare pas. Vântul bătea tare. Apropiindu-se de vârf, se opri, căci urechile îl dureau atât de tare încât le puse dopuri de ceară.

Ajungând la vârful mărginit cu bolovani, se opri şi îşi frecă urechile îngheţate. Se uită în depărtare şi în jos la pieliţa albastră iridescentă a golfului. Apoi se întoarse. Nu se apropia niciodată

de crater fără teamă - parte din frica de primejdie, parte din frica de dezamăgire. Dacă muntele scuipa foc, se arunca în sus, se transforma în flacără şi într-un perete mişcător de cenuşă. Era o invitaţie de a privi. Muntele se dezvăluia. Dar când muntele era relativ liniştit aşa cum fusese timp de şapte luni, când te invita să priveşti mai îndeaproape, el se uita să vadă ceva nou, precum şi pentru a vedea dacă totul e neschimbat. Privirea curioasă vrea să fie recompensată. Chiar şi sufletelor celor mai paşnice, vulcanul le inspiră o dorinţă pătimaşă de a vedea distrugere.

Se căţără până în vârful conului şi privi în jos. Gaura imensă, adâncă de câteva sute de metri, era plină până la buză cu ceaţa groasă de dimineaţă. Luă un ciocan din punga lui şi se uită după un strat de culoare la marginea abisului. Ceaţa se ridica pe măsură ce soarele încălzea aerul. Cu fiecare rafală de vânt ce limpezea atmosfera, putea vedea tot mai în profunzime, fără să se dezvăluie vreo urmă de foc. Jeturi albe, murdare, de abur se înălţau din fisurile pereţilor din ce în ce mai înalţi ai craterului. Miezul arzând cel mai profund era ascuns sub o crustă de zgură. Nicio strălucire. Masivitate pură - cenuşie, inertă. Cavalerul oftă şi îşi puse ciocanul înapoi în pungă. Materia anorganică ne lasă o impresie de melancolie.

Poate că puterea de distrugere a vulcanului place cel mai mult, cu toate că fiecăruia îi place o conflagraţie, în afară de nesocotirea legii gravitaţiei căreia i se supune fiecare masă anorganică. Ceea ce place la prima vedere la lumea plantelor este creşterea lor pe verticală. De aceea ne plac copacii. Poate că asistăm la un vulcan pentru avântul său, ca un balet. Cât de sus se avântă pietrele topite, cât de sus deasupra norilor care se înmulţesc ca ciupercile. Emoţia puternică ţi-o dă faptul că muntele se aruncă în sus, chiar dacă trebuie, ca şi dansatorul, să se reîntoarcă la pământ; chiar dacă nu coboară pur şi simplu - el

cade, cade pe noi. Dar în primul rând urcă, zboară. In timp ce totul trage, trage în jos. Jos.

3

Vară. într-adevăr, printr-o coincidenţă absurdă, era 24 august, aniversarea marii erupţii de la anul 79 d. Hr. Vremea era rece şi umedă, închisă, infestată cu muşte. Putoare de sulf în aer. Ferestrele înalte ofereau o panoramă către tot golful. Păsărelele ciripeau în grădina palatului. O coloană delicată de fum se balansa pe vârful muntelui.

Regele pe toaletă. Cu nădragii în vine, încruntându-se când se scremea, dosul lui împroşca. Cu toate că nu avea decât douăzeci şi patru de ani, era gras, gras. Burta vărgată ca a soţiei lui (care îşi trecuse la răbojul final şaptesprezece sarcini), pietre de-o parte şi de alta al imensului *chaisepercee.* îşi făcuse drum printr-o masă copioasă, cu porc, şi macaroane, cu porc mistreţ şi flori de dovlecei şi şerbet, care începuse în urmă cu peste două ore. L-a scuipat cu vin pe valetul lui preferat şi aruncase cocoloaşe de pâine în primul lui ministru ofilit, căruia îi plăcea să discute în contradictoriu. Cavalerul, un mâncător frugal chiar atunci când nu erau astfel de privelişti care surprind în mod neplăcut, îşi simţea stomacul îngreunat. Şi Regele anunţase că, delectându-se cu o masă excelentă, spera să aibă o purgaţie minunată şi că dorea să fie escortat de unul dintre distinşii săi invitaţi la masă, de prietenul şi camaradul său admirabil de vânătoare, ministrul plenipotenţiar britanic.

- Vai, vai, burta mea! (gemete, pârţuri, oftaturi). Cavalerul, în ţinută umezită de curte cu steaua şi panglica

roşie, stă lipit de un perete, inspirând aerul fetid printre buzele sale subţiri. Ar putea fi şi mai rău, se gândeşte Cavalerul, un gând cu care se consola în mare parte din viaţa lui. De data aceasta, ceea ce vrea să spună este că Regele ar fi putut avea diaree.

- Simt că îmi vine!

Jocul de băiat îndobitocit de băutură al Regelui, acela de a fi dezgustător, de a încerca să şocheze. Jocul nobil al cavalerului englez de a nu răspunde, de a nu părea şocat. Aş arăta mai bine, gândea Cavalerul, dacă n-aş transpira atât de mult ca el.

- Nu, nu-mi vine. N-am făcut! Nu pot! Of, ce mă fac?

- Poate că Maiestatea Sa s-ar putea concentra mai bine la chemarea naturii dacă ar fi lăsat singur.

- Urăsc să fiu singur!

Cavalerul, alungând picăturile de transpiraţie care trecuseră de povârnişul pleoapelor sale, se întreba dacă aceasta nu era cumva una dintre glumele proaste ale Regelui.

- Poate că n-a fost o masă bună, spuse Regele. Am fost sigur că a fost o masă bună. Cum putea să nu fie o masă bună când a fost atât de gustoasă?

Cavalerul spuse că a fost foarte gustoasă.

- Spune-mi o poveste, zise Regele.

- O poveste, spuse Cavalerul.

(Un curtean: este cineva care îţi repetă ultimul cuvânt sau ultimele cuvinte grăite de tine.)

- Da, povesteşte-mi despre un munte de ciocolată. Un munte imens, pe de-a-ntregul din ciocolată. Pe aşa ceva aş vrea să urc.

-A fost odată ca niciodată un munte întunecat ca noaptea.

- Ca ciocolata!

- Şi înăuntru era alb de tot, cu caverne şi labirinturi şi...

- Era rece în interior, întrerupse Regele. Dacă e cald, ciocolata se va topi.

- E rece, spuse Cavalerul, ştergându-şi fruntea cu o batistă înmuiată în esenţă de tuberoze.

- E ca un oraş? O lume întreagă?

-Da.

- Dar o lume mică. Foarte confortabilă. N-aş avea nevoie de atâţia slujitori. Mi-ar plăcea o lume mică cu oameni, poate că şi oamenii ar fi mici şi ar face tot ceea ce vreau eu.

- Aşa şi fac deja, observă Cavalerul.

- Nu aşa, protestă Regele. Ştii şi tu cum mi se ordonă de Regină, de Tanucci, de toată lumea, în afară de tine, bunul şi dragul meu prieten. Am nevoie de o lume de ciocolată, da! Asta e lumea mea. Tot ceea ce vreau. Toate femeile, ori de câte ori vreau. Pot fi şi ele din ciocolată şi le-aş mânca. Nu-ţi imaginezi niciodată cum ar fi să mănânci oameni?

îşi linse mâna albă şi grasă.

- Umm, a mea este sărată! Strecurându-şi la subsuoară, continuă. Şi ar avea o bucătărie mare. Iar Regina m-ar ajuta să gătesc, nu i-ar plăcea deloc. Ar curăţa usturoi, milioane de căţei lucioşi şi i-aş băga în ea, şi atunci vom avea bebeluşi de usturoi. Iar oamenii vor fugi după mine, mgându-mă să-i hrănesc, le-aş arunca mâncare, îi voi face să mănânce.

încruntându-se, îşi lăsă capul să atârne. O succesiune rapidă de zgomote împroşcătoare încununate de o degajare cavernoasă profundă a maţelor.

- Ce bine a fost, spuse Regele. întinse mâna şi-l pocni pe fundul slăbuţ pe Cavaler. Cavaleml aprobă din cap şi-şi simţi agitându-se propriile maţe. Dar aceasta este viaţa de curtean, nu-i aşa? Cavalerul nu era unul dintre conducătorii acestei lumi.

- Ajută-mă, îi spuse Regele şambelanului Dormitorului

Regal ce se afla lângă uşa deschisă. Regele avea dificultăţi să se ridice în picioare, atât de gras era.

Cavalerul se gândi la gama de reacţii umane faţă de ceea ce este dezgustător. La o extremă, Catherine, care era oripilată de vulgaritatea Regelui şi de atâtea alte lucruri de la curte. La cealaltă, Regele pentru care dezgustătorul era o sursă de încântare. Iar el însuşi, la mijloc, acolo unde trebuie să se afle un curtean, nici indignat, nici insensibil. A fi indignat, ar fi în sine vulgar, un semn de slăbiciune, de lipsă de bună- creştere. Obiceiurile excentrice la cei mari trebuie să fie din naştere (Nu fusese Cavalerul tovarăşul dejoacă din copilărie, mai mare cu şapte ani, al altui rege care dovedea uneori semne de nebunie totală?) Nu există schimbare în modul în care sunt oamenii. Nimeni nu se schimbă, toată lumea ştie asta.

*

Dizgraţiosul Rege se lasă uşor impresionat, aproape tot atât de mult ca şi de calmul desăvârşit al subţirelui nobil englez, precum şi de deşteptăciunea soţiei sale habsburgice, importată pentru el de la Viena când el avea şaptesprezece ani, care, de când a dat naştere primului lor fiu, este membră a Consiliului de Stat şi adevăratul conducător al regatului. Ce plăcut ar fi fost dacă în locul acelui bărbat formidabil, arogant, mohorât, pe tronul de la Madrid, cineva, precum Cavalerul, ar fi fost tatăl lui. Cavalerului îi place muzica, nu- i aşa? Aşa îi place şi Regelui: pentru el este ca şi mâncarea. Nu este Cavalerul şi sportiv? în afară de faptul că se caţără mereu pe acel munte oribil, îi place să pescuiască, să călărească, să vâneze. Iar vânătoarea este pasiunea dominantă a Regelui, pe care o practică, excluzând efortul fizic, dificultăţile şi uneori primejdia care restricţionează şi despre care se crede că dă vioiciune şi legitimitate masacrării

animalelor. Gonacii închideau în ţarc coloane infinite de mistreţi sălbatici, de cerbi şi de iepuri, apoi îi mânau în faţa Regelui care stătea în picioare într-o gheretă de santinelă, fără acoperiş, făcută din zidărie solidă şi aflată în parcul palatului său de vară, sau călare în mijlocul unei câmpii. Din o sută de împuşcături, nu rata niciodată mai mult de una. Apoi descăleca şi se ducea să muncească, cu mânecile suflecate până la coate, tăind trupurile însângerate încă aburinde.

Regele se desfăta cu mirosul sângelui ce se ridica din carcase, cu cel de burtă sau macaroane ce se îngroşau în cazan, cu mirosul propriilor sale munci excretive sau ale progeniturilor sale, al copacilor, sau cu aroma îmbătătoare de iasomie. Organul lung şi bulbos care îi câştigase porecla de Regele Nas Mare era imperativ şi surprinzător de urât. Mirosurile înţepătoare îl atrăgeau: mâncarea piperată, animalele de-abia moarte, o femeie umedă care cedează uşor. Dar şi mirosul înspăimântătorului său tată, mirosul melancoliei. (De-abia îl poate desluşi la Cavaler, la care mirosul este mult mai slab, reprimat.) Izul reconfortant de animal al soţiei lui îl atrage înlăuntrul trupului ei, dar după aceea, pe când adormea, un alt iz (sau visul unui iz) avea să-l trezească. Moleculele înţepătoare îi mângâiau pe dinăuntru nările sale groase, zburau către creierul său. îi plăcea tot ceea ce nu avea formă, tot ceea ce era abundent. Mirosurile îţi concentrează gândurile, te distrag. Mirosurile se agaţă, te urmăresc. Ele se extind, se răspândesc. Lumea mirosurilor este neguvemabilă - nu poţi domina un miros, el te domină - iar Regelui nu-i plăcea cu adevărat să guverneze. O, pentru un regat mititel!

Senzualitatea era singura formă de inteligenţă pe care o poseda; lăsat în mod deliberat aproape analfabet de către tatăl său, fusese desemnat să fie un conducător slab. Din cauza

gustului său de a fraterniza cu tribul imens al oraşului de fluieră-vânt, era poreclit şi Regele Cerşetor, dar superstiţiile lui erau împărtăşite de toţi aici, nu doar de cei needucaţi. Amuzamentele sale erau un pic mai originale. în afară de glumele sale obscene şi de sporturile sale ucigaşe, pe care le practica cu ridicata, la o rată unică, ocupaţiile slujitorilor săi îi distrăgeau atenţia de la constrângerile ceremoniilor ridicole regale. Sosind la grandiosul palat de la Caserta, Cavalerul îl găsise odată pe Rege dând jos lămpile de pe pereţi şi cură- ţindu-le. Când un regiment de elită a fost staţionat pe terenurile palatului de la Porţiei, Regele a deschis o tavernă în mijlocul taberei şi a vândut vin soldaţilor.

Regele nu acţionează ca un rege (ce decepţie!), el nu-şi legiferează pura diferenţă faţă de alţii: fără înţelepciune, fără grandoare, fără distanţă. Doar grosolănie şi poftă. Dar Neapole şoca adesea, chiar atunci când încânta. Acel bun catolic din Salzburgul provincial, neprecupeţit clerical, Leopold Mozart, a fost îngrozit de superstiţiile păgâne ale nobilimii şi de idolatria celor cu rang înalt a ceremoniilor religioase. Călătorii englezi s-au indignat la vederea picturilor murale şi a obiectelor falice de la Pompei. Toţi au ajuns să dispreţuiască capriciile Regelui juvenil. Şi locul în care toată lumea este şocată este un loc unde fiecare are de povestit ceva.

*

Ca fiecare diplomat străin, Cavalerul avea şi el comoara lui bine lustruită de povestiri despre cât de neruşinat putea fi regele în modul în care îşi regala vizitatorii străini.

- Nu umorul scatologic al Regelui îl face pe acesta neobişnuit, putea începe Cavalerul să spună. Glumele despre defecaţie sunt un lucru obişnuit, mi se spune, în majoritatea Curţilor italiene. într-adevăr, ar spune ascultătorul său.

Dacă a început cu o versiune a însoţirii de către el a Regelui la toaletă, Cavalerul putea continua cu o altă povestire în care ciocolata avea un rol.

Această povestire, pe care o spusese multor vizitatori, privea evenimentele întâmplate la trei ani după sosirea sa ca agent diplomatic. Carol al III-lea al Spaniei, care este tatăl regelui Neapoletan, şi Maria Tereza de Austria, după ce au încheiat negocierile pentru alianţa celor două dinastii, împărăteasa alegând una dintre multele ei fiice, valoarea în acri a trusoului fiind adunată şi mireasa înlăcrimată şi marea ei suită fiind pregătite pentm plecare - iar la Neapole, pompa extremă a căsătoriei regale ajungând la un stadiu avansat de pregătire (decorarea spaţiilor publice, proiectarea focurilor de artificii alegorice şi a produselor de patiserie, compunerea muzicii pentm procesiune şi baluri), şi nobilii, şi colonia diplomatică pregătindu-se pentm mai multe banchete şi podoabe noi... nimeni nu a fost pregătit pentm emisarul îmbrăcat în negru al curţii habsburgice, care a sosit cu mesajul dezamăgitor că în ajunul plecării ei, arhiducesa de cincisprezece ani a sucombat în urma epidemiei de vărsat ce se dezlănţuise la Viena atunci şi care fusese cât pe ce să o răpească şi pe împărăteasă.

Aflând vestea în aceeaşi dimineaţă, Cavaleml şi-a pus însemnele de curte şi a pornit în cea mai bună trăsură a sa pentm a-şi exprima condoleanţele. La intrarea în palat, a cerut să fie escortat până la Rege şi nu a fost condus la apartamentele regale, ci la un alcov în înalta galerie acoperită, lungă de vreo sută de metri şi tapetată cu tablouri de vânătoare, în care Prinţul de San***, tutorele Regelui, stătea în picioare gânditor. Nu gânditor. Clocotind. La un capăt al galeriei o procesiune, parfumată, împodobită, luminată de torţe şi lumânări, avansa către ei.

- Am venit să-mi exprim sincerele...

Privire dispreţuitoare a prinţului.

- După cum vedeţi, mâhnirea Maiestăţii Sale nu are limită, spuse prinţul.

Avansând către ei, cinci tineri purtau pe umeri un coşciug învelit în catifea purpurie. Un preot ţinea pasul cu ei, mişcând o cădelniţă. Două servitoare drăguţe purtau vase de aur pline cu flori. Urma Regele în vârstă de şaisprezece ani, înfăşurat în negru, cu o batistă neagră pe faţă.

(Ştiţi ce fac oamenii aici la funeralii, strecură o replică Cavalerul, şi mai dornic să împărtăşească informaţii. Nicio paradă de durere nu este prea excesivă.)

Procesiunea s-a apropiat de Cavaler.

- Puneţi-o jos, spuse Regele.

Se apropie într-un salt de Cavaler şi îl apucă de mână.

- Vino, poţi fi una dintre persoanele îndoliate.

- Maiestate!

- Hai, vino! zbieră Regele. Nu am voie să vânez, nu vor să mă lase să-mi scot barca la pescuit...

- Doar o singură zi, îl întrerupse bătrânul prinţ, furios.

- Toată ziua - Regele bătu din picior - trebuie să stau în casă. Ne-am jucat de-a capra puţin, apoi am făcut trântă, dar asta e mai bine. Mult mai bine.

îl trase pe Cavaler lângă coşciug, în care era întins un tânăr, într-o haină, bordată cu dantelă, cu ochii închişi şi gene catifelate, cu obraji trandafirii şi cu mâinile încrucişate pe piept, punctate cu picăţele maro cremoase.

(Cel mai tânăr dintre şambelani, necăjit adesea de ceilalţi pentru înfăţişarea sa de fetişcană, care fusese mobilizat să o interpreteze pe arhiducesa moartă, adnotează Cavalerul. Pauză. Iar picurii de ciocolată... puteţi ghici ce însemnau. De fapt, nu,

spuse ascultătorul său. Acestea, i-a explicat Cavalerul, erau pustule de vărsat.)

Pieptul băiatului se ridica şi cobora uşor.

- Uite, uite, exact ca-n viaţă!

Regele apucă o torţă de la unul dintre slujitorii săi şi luă o poză de operetă.

- O, dragostea mea. Mireasa mea e moartă!

Purtătorii giulgiului chicotiră.

- Nu, nu trebuie să râdeţi. Lumina vieţii mele! Bucuria sufletului meu! Atât de tânără. încă virgină, cel puţin aşa sper. Şi moartă! Frumoasele ei mâini albe pe care le-aş fi sărutat, ea le-ar fi pus aici - arătă el, pe trupul său.

(Cavalerul nu adaugă că el avusese mai mult decât o singură privelişte a vintrelor regale - a pielii foarte albe a Regelui, pătată de herpes, semn pe care doctorul lui îl considera o formă de sănătate.)

- Să nu-ţi pară rău pentru mine, strigă Regele către Cavaler.

(Cavalerul nu relatează cum a scăpat de acolo în cele din urmă, dar menţionează că pe tot parcursul farsei, un preot pipernicit continua să recite Liturghia pentru Morţi. Nu un preot adevărat, ar spune ascultătorul său. Sigur, alt şambelan, îmbrăcat în veşminte preoţeşti. Ţinând seama de prostiile pe care preoţii se pretează să le facă aici, ar răspunde Cavalerul, putea foarte bine să fie şi un preot adevărat).

Tânărul din coşciug transpira şi picăturile de ciocolată au început să se topească. Regele, încercând să nu râdă, şi-a pus degetele pe buze.

- Voi comanda o operă cu acest subiect, exclamă el.

- Etc., etc., etc., concluzionează Cavalerul.

Poate că acel cuvânt „operă” îi reaminteşte Cavalerului de o

scenă la care a fost martor de curând la San Carlo împreună cu Catherine, în timpul premierei unei noi lucrări a lui Paisiello. Era ultima noapte de Carnaval. Două loji mai încolo era Regele, care venea regulat pentru a se uita şi a murmura, şi a striga, şi a mânca; decât să stea în loja regală, el rechiziţiona oricare din lojile de sus, ale căror abonaţi au considerat o onoare să fie mutaţi într-altă parte. în seara aceea, Regele comandase o farfurie de macaroane care i s-a adus, impunând miresme de ulei, brânză, usturoi şi sos de friptură de vacă celor din vecinătatea sa. Apoi Regele s-a aplecat peste parapet şi a început să arunce cu ambele mâini mâncare respingător de fierbinte în loja de dedesubt.

(Cavalerul face o pauză, aşteptând o reacţie. Ce au făcut atunci amărâţii de spectatori? întreabă ascultătorul. Ai putea crede că s-au supărat, spune Cavalerul, dar toţi de aici par să guste gluma Regelui.)

în timp ce unii păreau jenaţi de înflorirea unor pete de grăsime pe hainele lor cele mai bune - eforturile lor de a se curăţa l-au făcut pe Rege să hohotească de râs - mulţi au considerat ploaia de macaroane ca un semn de favoare regală şi, în loc să se ferească de ea, s-au împins unii pe alţii la o parte pentru a recupera câte ceva ca să mănânce.

(Cât de uimitor, ar spune ascultătorul lui. De parcă ar fi anul Carnavalului pe aici. Dar foarte nevinovat, presupun).

- Şi permiteţi-mi să vă spun, ar putea continua Cavalerul, despre o altă bătaie pentru mâncare incitată de Rege, care este ceva mai puţin comică. A avut loc în anul de după falsa înmormântare pe care v-am descris-o, când sora mai tânără a logodnicei moarte desemnate să o înlocuiască, care a plâns şi mai copios decât sora ei mai mare când a aflat cui i-a fost promisă în căsătorie, a fost expediată de la Viena; din fericire,

această arhiducesă a sosit intactă şi au urmat zilele cununiei. Ceea ce trebuie să vă explic acum, spune Cavalerul, este că în toate festivităţile de la curte este inclusă construirea unui munte artificial de mâncare.

(Un munte? ar întreba ascultătorul său.)

- Da, un munte. Un gigantic eşafodaj piramidal de bârne şi scânduri ridicate de echipe de dulgheri în mijlocul marii pieţe din faţa palatului, care era apoi decorată şi modelată într-un parc mic vrednic de laudă cu garduri de fier şi o pereche de statui alegorice păzind poarta.

(Pot să întreb cât de înalt era eşafodajul? Nu sunt sigur, spune Cavalerul. Cel puţin doisprezece metri.)

îndată ce muntele a fost terminat, triburi întregi de furnizori şi de ajutoare ale acestora au început să urce şi să coboare. Brutarii îngrămădeau la poalele muntelui buturugi imense de pâine. Fermierii transportau sus lăzi cu pepeni verzi, cu pere şi portocale. Crescătorii de păsări fixau în cuie, agăţându-i de aripi, pe gardurile de lemn de-a lungul cărărilor care duceau spre vârf, pui vii, gâşte, claponi, raţe şi porumbei. Şi mii de oameni soseau pentru a se instala în piaţă, în timp ce muntele era încărcat cu ierarhiile de mâncăruri, era festonat cu ghirlande flori şi fanioane, şi păzit ziua şi noaptea de un cerc de soldaţi înarmaţi, călare pe cai nervoşi. Cam în a doua zi de benchetuială în palat, mulţimea crescuse de zece ori, iar cuţitele, pumnalele, securile şi foarfecele lor erau la vedere. Pe la prânz, s-a stârnit un zgomot mare când măcelarii au intrat în piaţă, trăgând după ei procesiunea de boi, oi, capre, viţei şi porci. în timp ce legau animalele de pripoane la baza muntelui, asupra mulţimii s-a abătut un murmur aproape tăcut.

(Văd că trebuie să mă întăresc pentru ceea ce va urma, spune ascultătorul lui, după ce Cavalerul a făcut o mică pauză

pentru a face impresie.)

Apoi, Regele, ţinând-o de mână pe mireasa lui, ieşi pe balcon. Se ridică un alt zgomot, nu prea diferit de cel cu care a fost întâmpinată procesiunea de animale. In timp ce Regele accepta aclamaţiile şi uralele mulţimii, celelalte balcoane şi geamuri superioare ale palatului s-au umplut repede cu membrii marcanţi ai curţii, unii dintre cei mai importanţi nobili, membri ai corpului diplomatic dintre cei mai populari.

(Am auzit că nimeni nu este mai agreat de Rege decât tine, întrerupse ascultătorul. Da, spuse Cavalerul, am fost acolo.)

Apoi, se auzi bubuitul tunului pe partea de sus a fortăreţei Sant'Elmo, semnalând că asaltul putea începe. Mulţimea înfometată răspunse cu un urlet şi pătrunse prin cercul de soldaţi, care îşi conduceau caii ridicaţi în două picioare la adăpostul zidului palatului. Dând din coate, lovind cu genunchiul, izbind cu pumnul, îmbrâncindu-se unul pe altul, cei mai valizi băieţi şi tineri s-au împins în faţă şi au început să urce muntele care a fost în curând plin de lume, unii căţărându-se mai sus, alţii coborând cu prada lor, alţii aşezaţi la mijloc de drum tăind păsările şi mâncându-le crude sau aruncând bucăţi în braţele întinse ale femeilor şi copiilor lor de dedesubt. Intre timp, alţii îşi băgau cuţitele în animalele priponite la baza muntelui. Ar fi greu de spus care din organele lor senzoriale erau mai puternic asaltate: nasul, de mirosul de sânge şi de excremente ale animalelor înfricoşate; urechile, de urletele animalelor ce erau sacrificate şi de ţipetele oamenilor care cădeau sau erau împinşi dintr-o parte a muntelui; sau ochii, la vederea bietelor animale zvârcolindu-se în agonie sau a vreunui prăpădit care, adus la nebunie de toate aceste senzaţii, la care trebuie adăugate aplauzele şi strigătele de încurajare de la ferestre şi balcoane, în loc să-şi înfigă cuţitul în burta vreunui porc sau a unei capre, îl înfipsese în ceafa

vecinului său.

(Sunt sigur că nu vă fac să-i dispreţuiţi pe cei din păturile sociale de jos, exclamă Cavalerul.) De cele mai multe ori sunt foarte prietenoşi. Intr-adevăr, exclamă ascultătorul său - şi, cugetând mai curând la sălbăticia umană, decât la nedreptate, nu a mai spus nimic.)

- Veţi fi surprinşi să aflaţi, continuă Cavalerul, ce puţin timp le-a trebuit pentru a prăda muntele. Acum merge şi mai repede. Pentru că acela a fost ultimul an în care animalele au fost dezmembrate de vii. Tânăra noastră regină austriacă a fost revoltată de spectacol şi l-a implorat pe Rege să stabilească limite pentru cruzimea acestui obicei. Regele a decretat ca boii, viţeii şi porcii să fie ucişi mai întâi de măcelari şi atârnaţi pe gard deja hăcuiţi. Şi aşa se face până-n zilele noastre. După cum vedeţi, avea să concluzioneze el, s-a realizat un progres, chiar şi aici, în acest oraş.

*

Cum îi poate Cavalerul comunica ascultătorului său cât de dezgustător poate fi Regele. Imposibil de descris. El nu poate ascunde mirosurile fetide emise de Rege şi suflate sub nasurile auditorilor săi, sau să le trimită prin poştă prietenilor săi din Anglia pe care îi încântă cu povestirile lui, tot aşa cum procedează cu sulfurile şi sărurile de la vulcan, pe care le trimite cu regularitate la Societatea Regală. El nu poate chema slujitorii să aducă o găleată cu sânge şi să demonstreze, înfundându-şi braţele până la coate, spectacolul oferit de Rege care secţiona el însuşi sute de animale după o zi de masacru pe care el o numeşte vânătoare. Nu-1 va imita pe Rege stând în picioare în piaţa din port la asfinţit vânzân- du-şi captura de peşte-spadă din ziua aceea. (îşi vinde captura? Da, şi se târguieşte asupra preţului.

Dar trebuie să adăugăm, spuse Cavalerul, că aruncă tot câştigul suitei lui de fluieră-vânt care îl urmează întotdeauna.) Deşi curtean, Cavalerul nu este actor. Nu poate deveni Regele, chiar şi pentru o clipă, pentru a demonstra sau pentru reprezentaţie. Nu este o activitate virilă. El doar relatează şi, făcând astfel, caracterul de-a dreptul respingător al întregii relatări se diminuează într-o povestire, nemaifhnd nimic care să te neliniştească. în regatul lipsei de moderaţii, al exceselor, al prisosului, Regele nu este decât un simplu subiect. întrucât nu dispune decât de vorbe pentru a spune, el poate explica (educaţia precară a Regelui, superstiţiile întunecate ale nobililor), poate binevoi, poate ironiza. Poate avea o opinie (nu poate descrie fără a lua o atitudine faţă de ceea ce prezintă) şi această opinie se va dovedi superioară lucrurilor legate de simţuri, le va înălbi, înăbuşi zgomotul, le va îndepărta mirosul rău.

Un miros. Un gust. O atingere. Imposibil de descris.

*

Aceasta este o fabulă pe care Cavalerul o citise într-o carte scrisă de unul dintre acei scriitori francezi lipsiţi de pietate, ale căror nume o făceau pe Catherine să ofteze şi să se strâmbe. Imaginaţi-vă un parc cu o frumoasă statuie a unei femei, nu, o statuie a unei femei frumoase, statuia, adică femeia, strângând la piept un arc şi câteva săgeţi, nu goală, dar *ca şi cum ar fi goală* (modul în care tunica îi acoperă sânii şi pulpele), nu Venus, ci Diana (săgeţile îi aparţin). Frumoasă în sine, cu bentiţa de căpătâi prinsă de zulufii ei, este moartă pentru toate frumuseţile. Acum, continuă fabula, să ne imaginăm pe cineva în stare să o aducă la viaţă. Ne închipuim un Pygmalion care nu este artist, care nu a creat-o, ci a găsit-o pur şi simplu în grădină, pe piedestalul ei, puţin mai mare decât mărimea naturală, şi a

hotărât să facă un experiment asupra ei: deci, un pedagog, un om de ştiinţă. Altcineva a facut-o, apoi a abandonat-o. Acum este a lui. Şi el nu este îndrăgostit de ea. Dar are o rază de lumină didactică şi doreşte să o vadă înflorind cât poate ea de bine. (Poate că, după aceea se va îndrăgosti de ea; dar aceasta este altă fabulă.) Aşa că procedează încet, cu precauţie, în spiritul experimentului. Dorinţa nu-1 sileşte, nu-1 face să vrea totul dintr-odată.

Ce face? O aduce la viaţă? Cu multă prudenţă. Vrea să o facă să devină conştientă, şi acceptând simpla teorie că întreaga cunoaştere vine de la simţuri, decide să îi deschidă capacitatea senzorială. încet, încet. îi va da, ca început, doar unul dintre simţuri. Şi ce a ales? Nu vederea, cel mai nobil dintre simţuri, nu auzul - nu are rost să trecem prin toată lista, oricât ar fi de scurtă. Să ne grăbim să relatăm că îi acordă, poate fără generozitate, simţul cel mai primitiv - pe cel al mirosului. (Poate că nu vrea să fie văzut, cel puţin nu acum.) Şi ar trebui adăugat că, pentru ca experimentul să funcţioneze, trebuie să presupunem că acea creatură divină are o existenţă interioară sau sensibilitate; dar aceasta este doar o ipoteză, chiar dacă este necesară. Nimic nu se poate deduce în legătură cu această trăire interioară. Zeiţa, frumuseţea încarnată, este imobilă.

Aşa că acum zeiţa vânătorii poate mirosi. Ochii ei ovoidali, uşor proeminenţi, din marmură, sub sprâncenele ei grele, nu văd. Buzele ei uşor deschise şi limba ei delicată nu gustă, pielea ei mătăsoasă din marmură nu va simţi pielea ta sau a mea, urechile ei frumoase ca nişte cochilii nu aud, dar nările ei cizelate primesc toate mirosurile fie de aproape, fie de departe. Miroase platanii şi plopii, aducând uşor a răşină, poate mirosi micile rahaturi ale viermilor, miroase crema de ghete de pe bocancii soldaţilor, şi castanele coapte, şi şunca arzând, poate

mirosi glicina şi heliotropul şi lămâiul, poate mirosi duhoarea cerbilor şi a mistreţilor sălbatici ce fug de câinii de vânătoare regali şi pe cei trei mii de gonaci angajaţi de Rege, efuziunile unui cuplu ce se împreunează în tufişurile din apropiere, mirosul dulce al ierbii de curând cosite, fumul din coşurile palatului, îl poate mirosi de departe pe Rege scremându-se pe closetul său, poate mirosi chiar şi eroziunea marmurei provocată de ploaie din care este ea făcută, duhoarea morţii (deşi ea nu ştie nimic despre moarte).

Există mirosuri pe care nu le simte, deoarece se află într-o grădină - sau pentru că este în trecut. Este cruţată de mirosurile oraşului, precum cele ale băltoacelor sau ale poşircilor aruncate pe fereastră în stradă în miez de noapte. Ea ar tremura de plăcere dacă ar putea, dar nu i s-a acordat puterea de mişcare, nici măcar pe cea de a respira. Acesta este un bărbat care îi învaţă pe alţii, care emancipează - decide ce este mai bine pentru - o femeie, şi de aceea se mişcă cu circumspecţie, nu este înclinat să meargă fără rezerve, plăcându-i ideea de a crea o fiinţă limitată - care mai bine să existe, să stea, să fie frumoasă. (Imposibil de imaginat fabula cu o femeie om de ştiinţă şi o frumoasă statuie a lui Hipolit; adică, o statuie a frumosului Hipolit.) Astfel zeiţa vânătorii are doar simţul mirosului, lumea din interiorul ei, fără spaţiu; dar timpul s-a născut, pentru că un miros reuşeşte, îl domină pe celălalt. Şi cu timpul, eternitatea. Având miros, doar miros, înseamnă că ea este-o-fiinţă-care-miroase şi de aceea doreşte să continue să miroasă (dorinţa ţine foarte mult la perpetuarea ei *ad infinitum).* Dar miresmele pier uneori (într-adevăr, unele s-au dus atât de repede!), deşi unele revin. Şi când o mireasmă se atenuează, ea se simte - este - micşorată. începe să viseze, acea conştiinţă-care-miroase, cum poate reţine miresmele, depozitându-le în interiorul ei, şi astfel nu le va

4

pierde niciodată. Şi aşa, mai târziu, apare spaţiul, doar spaţiul interior, întrucât Diana a început să dorească să poată reţine diferite miresme în diverse părţi al trupului ei din marmură: rahatul de câine în piciorul ei stâng, heliotropul într-un cot, dulceaţa ierbii de curând cosite în vintre. Ea le-a îndrăgit, le voia pe toate. încearcă sentimentul durerii, nu durerea (mai bine zis, neplăcerea) mirosului urât, pentru că nu ştie nimic despre bine sau rău, pentru că nu-şi poate permite această distincţie de lux (fiecare mireasmă este bună, fiindcă orice mireasmă este mai bună decât nicio mireasmă, decât uitarea), în afară de durerea pierderii. Fiecare plăcere - şi mirosul, orice miroase, este pură plăcere - devine o trăire de pierdere anticipată. Ea vrea, măcar dacă ar şti cum, să devină colecţionară.

4

O altă iarnă. O lună de masacrare a animalelor împreună cu Regele la poalele Apeninilor, baluri de Crăciun, câţiva vizitatori străini de întreţinut, corespondenţa sa în plină dezvoltare cu societăţile savante, o excursie cu Catherine în Apulia pentru a cerceta noi excavaţii, concertele lor săptămânale (dar Catherine este suferindă). Muntele, acoperit cu zăpadă, se agita şi fumega. Colecţia de tablouri a Cavalerului, până mai ieri distinct formată din Vechi Maeştri, includea acum câteva zeci de guaşe şi uleiuri ale artiştilor locali, prezentând peisaje vulcanice şi localnici zburdând în costume ţipătoare. Acestea sunt evaluate foarte ieftin (cu palma sau cu metru de pânză pictată) şi atârnau în galeria ce ducea la camera sa de lucru. A participat la miracolul pus în scenă de două ori pe an, de care se credea că depinde bunăstarea oraşului: lichefierea unui bulgăre din sângele sfântului patron. Cea mai cunoscută grămadă de superstiţii a oraşului. Căutând scenarizări mai puţin cunoscute ale caracterului retrograd local, Cavalerul a stabilit o audienţă cu renumita prezicătoare Efrosina Pumo.

Mai întâi a fost atmosferă, strada întortocheată, uşa deteriorată cu scrisul indescifrabil agăţat de ea, camera joasă şi umedă a femeii cu pereţi văruiţi şi podea pătată cu funingine, lumânările votive ce şiroiau, căldarea de pe foc, rogojina din paie de pe pardoseala cu dale, câinele negru grăbindu-se să-i amuşine turul pantalonilor. Lăsându-1 pe Valerio afară cu un grup de clienţi ai prezicătoarei care-şi aşteptau raţia

de preziceri şi vindecare, Cavalerul se simţea întrucâtva, ei bine, voltairean: într-o stare etnologică. Pe cont propriu. Turist al superstiţiilor altor oameni. Simţindu-se superior, plăcându-i simţământul de a se simţi superior, dispreţuind toate superstiţiile, magia, bigotismul, iraţionalitatea, şi totuşi nerespingând perspectiva de a fi surprins, zăpăcit. Dorind să audă răsunând un glas mort, să vadă o masă săltând, să o pună pe această femeie total străină să ghicească numele de copil cu care o chema pe mama lui, să descrie aluniţa de pe vintrele lui... pentru că atunci va fi, la urma urmei, dacă nu vulgaritate aşa cum se crede aici, atunci o lume miraculoasă.

în schimb, şi trebuie să ne mulţumim cu atât, era o lume a minunăţiei. Frumuseţi. Uimiri, cea mai importantă dintre ele fiind vulcanul. Dar nu miracole.

Cu câţiva ani în urmă - se spune - femeia a prezis luna şi anul ambelor erupţii, cea mai mică şi cea mai mare, care perturbaseră somnul lung şi adânc al vulcanului. Intenţionează să o facă să vorbească despre acest lucru. Dar, desigur, ştie că nu poate ajunge la subiect direct, după ce a trăit mai mult de un deceniu printre aceşti oameni indolenţi, vicleni. Trebuie să asculte multe vorbe servile cu privire la onoarea de a fi vizitată de cel mai exaltat şi excelent Cavaler, prietenul cel mai drag şi consilier al Regelui (fie ca vârsta să-i dea înţelepciune!), care a binevoit să-şi plece capul pentru a intra în umila ei locuinţă. Trebuie să soarbă o fiertură dulceagă, căreia ea îi zice ceai, servit de un băiat lung şi subţirel de vreo cincisprezece ani, al cărui ochi stâng este ca un ou de prepeliţă, şi să permită ca mâna lui subţire să stea deschisă în palma ei bogată.

A început prin a-i spune că va avea o viaţă lungă, vorbe la care Cavalerul a ridicat din sprâncene.

- O viaţă lungă aici, murmură ea. Nu ceea ce îi place

Cavalerului să-şi imagineze, iar acesta era un exerciţiu de imaginaţie. El încă mai aştepta ca Neapole să fie urmat de un post mai bun, să zicem, Madrid. Sau Viena.

Apoi i-a spus că-1 aşteaptă o mare fericire.

- Să vorbim de alte lucruri decât de soarta mea, spuse Cavalerul trăgându-şi mâna pentru a nu mai fi cercetată de ea. De fapt, nu caut deloc informaţii despre mine.

- Adevărat? Atunci Excelenţa Sa este într-adevăr un om neobişnuit, şi am toate motivele să cred asta. Ce bărbat nu este interesat de sine?

- Oh, spuse Cavalerul. Nu pretind dezinteres total. Sunt tot atât de narcisist ca oricare om de lângă mine.

Ghici că ea trebuie să aibă vreo cincizeci de ani, cu toate că nu puteai niciodată să fii sigur cu locuitorii cărora li se zicea „oamenii” (adică, majoritatea oamenilor), dat fiind că ei, mai ales femeile, arătau de obicei mai bătrâne decât erau. Un chip frumos, aspru, cu ochi de culoarea chihlimbarului, nu, verzi, cu o bărbie puternică, cu păr ce începea să încărunţească, împletit şi ridicat în vârful capului; un trup robust, ascuns de multele şaluri roz şi roşietice ce atârnau de pe umerii ei. Şedea într-un fotoliu mare de stejar lângă un perete arcuit. Cavalerul fusese ceremonios instalat într-un fotoliu încărcat cu perne rupte, puse acolo pentru a-i spori confortul.

- Cei mai mulţi dintre cei care mă consultă vor să ştie când se vor îndrăgosti, spunea ea. Sau când vor moşteni. Sau când vor muri.

Cavalerul i-a răspuns că era extrem de îndrăgostit de soţia lui, că ştia că perspectivele sale de a moşteni ceva erau egale cu zero. Şi că doar un nebun ar vrea să afle data morţii sale şi să-şi otrăvească timpul care i-a mai rămas de trăit.

- Excelenţa Sa pare să creadă că este bătrân.

- Nu m-am simţit niciodată tânăr, spuse el pe un ton iritat. II simţea ca un gând nou. Această prezicătoare care face pe grozava nu-1 surprinsese încă, însă el se surprinsese pe el însuşi.

- Şi astfel de simţăminte vă ţin mai tânăr decât vârsta pe care o aveţi acum, spuse ea făcând un gest foarte teatral din mână. în privinţa tinereţii şi vârstei, Efrosina este... o specialistă! I-am spus Excelenţei Voastre că va mai trăi mulţi ani. Nu asta vrea să audă toată lumea?

El nu răspunse.

- Excelenţa Sa nu este curioasă?

- Dimpotrivă, spuse el aspru, sunt extraordinar de curios. Curiozitatea m-a adus... aici.

Făcu un gest care spunea: această încăpere, această ţară, această prostie. Trebuie să am răbdare, îşi spuse el. Mă aflu printre sălbatici. Mutându-şi privirea de la femeie, interceptă privirea prelungă a băiatului cu un singur ochi, care avea aceeaşi uitătură pătrunzătoare ca a ei, mai elocventă totuşi, fiind înjumătăţită.

- Sunt curios să aflu exact cum procedezi. Dai în cărţi sau consulţi intestinele animalelor sau mesteci frunze amare şi cazi în transă...

- Sunteţi nerăbdător, domnule. Un adevărat fiu al nordului.

Ce interesant, gândi Cavalerul. Femeia nu e proastă. Vrea să converseze cu mine, nu pur şi simplu să-mi arate trucurile ei.

Efrosina plecă capul o clipă, oftă, apoi îi făcu un semn aprobator din cap băiatului, care luă ceva învelit într-o cârpă verde ca malachitul de pe bufetul din colţ şi îl aşeză pe masa demontabilă dintre ei. Sub cârpa pe care ea o dădu încet la o parte era o cutie fără capac, de sticlă groasă lăptoasă. Privind fix la cutie, ea puse cârpa pe piept ca o bavetă, murmură câteva vorbe de nedesluşit, făcu câteva gesturi în aer, apoi se închină şi

îşi plecă capul. Reprezentaţia începuse.

-Ah, spuse Cavalerul încurajator.

- Văd prea mult, şopti ea.

Cavalerul, care întotdeauna vrea să vadă mai mult, îşi zâmbi, încântat de contrast.

Ea ridică faţa, cu ochii lărgiţi şi gura contractându-se.

- Nu, nu vreau să văd dezastre! Nu!

Cavalerul dădu aprobator din cap pentru drama luptei împotriva cunoaşterii născocite în avantajul său.

Ea ridică oftând cubul cu ambele mâini în faţa chipului ei.

- Văd... văd apă! Glasul îi răguşise. Da! Şi fundul mării presărat cu piepturi deschise, scuipând comoara. Văd o barcă, o barcă colosală.

- Oh, apă, o întrerupse el. Apoi pământ. Apoi aer şi presupun că vom ajunge la foc înainte de căderea nopţii.

Ea lăsă cubul jos. Glasul îşi recăpătă suavitatea. Dar Excelenţei Sale îi place apa. întreg oraşul Neapole este încântat să-l vadă ieşind cu barca să pescuiască întreaga zi în splendidul nostru golf.

- Mă caţăr şi pe munte. Şi asta se ştie.

- Da, Excelenţa Sa este admirată pentru bravura sa.

El nu răspunse.

- Poate că pe Excelenţa Sa o interesează la urma urmei moartea sa.

Moarte. Moarte. El închidea supapele atenţiei sale.

- Dacă nu vă pot asigura, spunea ea, vă pot speria, domnule?

- Nu mă sperii uşor.

- Dar aţi fost deja speriat, de mai multe ori, când puţin a lipsit să fiţi lovit de o limbă de foc. Puteaţi să vă aplecaţi .şi să vă pierdeţi echilibrul. Aţi fi putut coborî şi apoi să nu mai fiţi în

stare să ieşiţi afară.

-- Sunt foarte sigur pe picioare.

- Ştiţi cât de instabil este muntele. Orice se poate întâmpla de la o clipă la alta.

- Mă adaptez foarte uşor, spuse el. Apoi adăugă către sine: Observ, strâng dovezi. îşi mută greutatea în fotoliul din bambus.

- Respir, spuse el.

Aerul închis din încăpere îl ameţea. O auzi şoptind, îl auzi pe băiat plecând din cameră, un ceas mare ticăind, o muscă bâzâind, un câine lătrând, clopote de biserică, o tamburină, un vânzător de apă strigând. O magmă de sunete care se micşorau pentru a dezvălui o linişte, iar în spatele ei, dar mult mai distinct, ca şi cum ar fi fost tăinuite separat, ceasul, glasurile, clopotele, câinele, strigătul, băiatul revenind, sunetul propriii lui bătăi de inimă şi apoi tăcere. Cavalerul încerca să audă o voce, foarte slabă, în timp ce glasul puternic continua să vorbească monoton despre primejdiile muntelui. El tot mai încearcă să audă vocea. Hotărât în căutarea experienţei, Cavalerul ştie foarte bine să dea atenţie. îţi răsuceşti mintea, o îndrumi spre ceva fix: privire mentală. Este uşor când ştii că o poţi face. Nu trebuie să fie întuneric. Totul este lăuntric.

- Sunteţi treaz?

- Sunt totdeauna treaz, declară Cavalerul. închisese ochii.

- Acum ascultaţi cu adevărat, domnule.

De undeva din străfundurile capului său îşi reaminti să se întrebe de ce şedea acolo şi îşi aduse aminte că ar fi amuzant să relateze această ispravă prietenilor săi.

- Să începem cu trecutul? întrebă glasul Efrosinei.

- Ce? întrebă pe un ton certăreţ. întrebarea fu repetată. El negă din cap. Nu trecutul!

- Chiar, spuse ea, dacă aş putea invoca spiritul mamei

dumneavoastră?

- Doamne fereşte! exclamă Cavalerul, deschizând ochii pentru a-i întâlni privirea pătrunzătoare. Unii oameni de aici pretind întotdeauna că-şi adoră mamele, poate că este adevărat, aşa că ea nu putea şti cât de indezirabilă ar fi chiar şi o vizită imaginară a acestei auguste frumuseţi lipsite de afecţiune de la care a învăţat pe vremea când era copil mic să nu aştepte nimic. Nimic.

-Aş vrea să aud despre viitor, spuse el în şoaptă. Uitase să se întrebe de ce Efrosina ar presupune că mama lui era moartă, până când şi-a adus aminte: era bătrân, aşa că maică-sa ar fi acum foarte bătrână. Nu frumoasă. Viitorul apropiat, adăugă el prudent.

închise ochii din nou, fără să vrea, apoi îi deschise când auzi o amestecătură de sunete convulsive.

Efrosina pălise. Se uita cu atenţie în cub, gemând şi şu-ierând.

- Nu-mi place ceea ce văd. Domnule, de ce m-aţi rugat să mă uit la viitor? Nu. Nu. Nu.

Tremurând, transpirând din belşug, chinuită de tuse violentă şi de sughiţuri, monta un spectacol prin care voia să demonstreze că se simţea extrem de stânjenită. NU, desigur aceasta nu era în regulă, pentru că cineva care tremură, care transpiră, care tuşeşte şi sughiţă este stânjenit. Dar tot spectacol este.

- Să mergem cu jocul mai departe. Vezi ceva? Ceva despre vulcan? Nu mai poate evita să trateze subiectul acum.

- I-am spus Cavalerului că nu este bătrân, murmură ea cu vocea înecată. Eu sunt bătrână. Dumnezeule, ce arătare sunt. Ah, înţeleg, exact atunci când ajung prea bătrână, voi fi salvată. Voi deveni tânără din nou. Voi trăi secole de-a rândul! Apoi - începu ea să râdă - apoi voi fi Emilia. Apoi Eusapia. Da, atunci voi

călători în multe locuri, ca Eusapia Paladino voi fi faimoasă peste tot şi chiar profesorul american se va arăta interesat de mine. Apoi, unde am rămas - îşi şterse ochii cu marginea şalului - da, Eleanora. Eleanora este foarte rea - râde. Dar... apoi voi pleca de la Neapole şi mă mut la Londra şi sunt Ellie şi şef al unei mari...

- Vulcanul! exclamă Cavalerul. Arătându-i Efrosinei că această şedinţă nu trebuia să fie despre destinul lui personal, nu se aşteptase ca ea să se lanseze în această declamaţie incomprehensibilă despre ea însăşi.

- Vezi când va izbucni din nou?

Efrosina îl privi fără ruşine.

- Domnule, voi vedea acolo unde dumneavoastră doriţi să mă uit. Se aplecă. Stinse lumânarea de pe masă şi examină cubul. Şi acum îl văd. Oh, clătină din cap cu uimire ostentativă - oh, ce urât.

- Ce?

- Văd ruină înnegrită. Conul a dispărut.

El o întrebă când se va întâmpla acest lucru.

- Deci s-a schimbat, continuă ea. Toate pădurile au dispărut. Nu mai sunt cai. Există un drum negru. Acum văd ceva destul de comic. Cârduri întregi de oameni se luptă din greu să suie muntele, împingându-se unul pe altul. Fiecare pare atât de înalt. înalţi ca dumneavoastră, domnule. Dar purtând haine atât de ciudate, nu-i poţi deosebi pe gentilomi de servitori, toţi arată a servitori. Şi lângă vârf... cineva într-o gheretă mică vinde bucăţi de lavă şi cutii cu pietre colorate; albastre, roşii şi galbene, precum şi eşarfe şi planşe cu imagini ale muntelui. Oh, mă tem că am avansat prea mult.

- Nu te opri, spuse Cavalerul.

- Viitorul este o gaură, murmură Efrosina. Când cazi în ea,

nu ştii cât de departe te vei duce. Mi-aţi cerut să mă uit şi nu pot controla cât de departe văd. Dar văd... Da.

-Ce?

- Douăzeci şi şase, spuse ea şi privi în sus.

- Douăzeci şi şase de erupţii? Vezi atât de multe?

- Ani, domnule.

-Ani?

- Câţi ani aveţi. Este un număr bun. Nu vă supăraţi pe mine, domnule.

îşi făcu de lucru să reaprindă lumânarea, ca şi cum ar fi vrut să-i evite privirea. Cavalerul se îmbujoră de supărare. Mai era ceva? Nu. Ea luă cârpa de piept şi acoperi cubul.

- V-am dezamăgit, ştiu. De fiecare dată văd ceva diferit. Iertaţi-o pe Efrosina că nu vă spune mai mult despre vulcan astăzi.

O văpaie slabă de zgomot în afara uşii.

- Oamenii vin la mine cu multe temeri, spuse ea. Nu-i pot alina pe toţi.

Cineva bătea la uşă. Poate că era Valerio.

- Promit să vă spun data viitoare, a zis ea. (Despre frică? Despre vulcan?) Va vorbi cu fiul ei care se urcă pe vulcan de când era copil şi-i cunoaşte secretele.

Cavalerul nu a înţeles despre cine vorbea ea. Dar hotărând că a pierdut destul timp cu această prezentare evazivă a puterilor prezicătoarei, căută în punga lui pentru a pune câţiva bani pe masă. Efrosina îl opri cu un gest imperios, declarând că onoarea vizitei Excelenţei Sale era o plată suficientă şi că ea era cea care dorea să-i facă un dar, şi îi ordonă lui Tolo, dacă n-o fi fost Barto - cum îi spunea ea băiatului cu un singur ochi? - să-i însoţească pe Cavaler şi pe slujitorul acestuia acasă.

*

Cavalerul se considera ca fiind - nu, că era - un trimis al bunei-cuviinţe şi raţiunii. (Nu asta ne învaţă anticii?) în afară de cea mai profitabilă investiţie şi de exercitarea patimii lui de a colecţiona, exista şi o morală în aceste pietre, în aceste cioburi, aceste obiecte întunecate din marmură, din argint şi sticlă: modele de perfecţiune şi armonie. Antichitatea care a fost aspră, alertă faţă de demonic, era în mare parte ascunsă de aceşti vechi patroni ai Antichităţii. Ceea ce el a omis în Antichitate, ceea ce nu era pregătit să vadă, a îndrăgit la vulcan: găurile şi cavităţile necizelate, grotele întunecate, crăpăturile, abisurile şi cataractele, cavităţile din cavităţi, pietrele de sub pietre - dărâmătura, pericolul, imperfecţiunea.

Puţini văd ceea ce nu se află deja în minţile lor. Marele predecesor al Cavalerului în dragostea pentru vulcani, care a trăit cu un secol în urmă, Athanasius Kircher, urmărise Etna şi Vezuviul în acţiune şi coborâse el însuşi cu ajutorul unui scripete în craterele lor. Dar aceste curajoase observări îndeaproape făcute cu un astfel de risc şi atâta disconfort (cât de mult trebuie să-l fi înţepat ochii din cauza fumului, cât trebuie să-l fi durut torsul din cauza frânghiilor) nu l-au împiedicat pe şiretul iezuit să avanseze o relatare total imaginară a măruntaielor vulcanului. Imaginile ce ilustrau lucrarea sa *Mundus Subterraneus* prezentau Vezuviul, în secţiune transversală, ca o carcasă cu scobituri în care era închisă o altă lume, dotată cu cer, copaci, munţi, văi, caverne, râuri de apă şi de foc.

Cavalerul se întreba dacă el ar îndrăzni să coboare în vulcan în timp ce acesta era încă liniştit. Desigur nu preconiza să găsească lumea subterană a lui Kircher, tot aşa cum nu credea că vulcanul era gura iadului sau că o erupţie, ca şi o foamete, era o pedeapsă divină. Era o persoană raţională într-o mare de

superstiţii. Un cunoscător al ruinelor, ca şi prietenul său Piranesi din Roma, dat fiind că ce era în fond un munte dacă nu o mare ruină? O ruină ce se poate însufleţi sau poate provoca o altă ruină.

în planşele pe care le-a comandat pentru a ilustra cele două volume *in folio* pe care le-a făcut de curând din „scrisorile lui vulcanice” pentru Academia Regală de Ştiinţe Naturale, Cavalerul apare într-unele din ele, fie în picioare, fie călare. în una dintre ele îl priveşte pe rândaşul său făcând baie în Lacul Avemus; într-alta - o ocazie memorabilă - escortează compania regală la marginea unui abis în care se scurgea lava. Un peisaj înzăpezit, în care muntele pare deosebit de senin, nu are niciun observator, dar majoritatea imaginilor care arată formele ciudate şi mutaţiile produse de activitatea vulcanică conţin câteva figuri umane: un spectacol necesită descrierea unei priviri. Erupţia este natura sa, natura unui vulcan, chiar dacă arată aşa doar uneori. Aceasta va fi imaginea... dacă alegi să ai doar una.

Cum Vezuviul se apropia de o altă erupţie, Cavalerul se urca mai des, în parte pentru a verifica cât de neînfricat a devenit. Să fi fost prevestirea prezicătoarei că va avea o viaţă lungă? Câteodată se simţea mai în siguranţă decât oriunde altundeva pe drumul lui în susul muntelui clocotitor.

Muntele oferea o experienţă diferită faţă de orice altceva, o măsură diferită - pământul se întinde, cerul creşte, golful se lărgeşte. Nu trebuie să-ţi aminteşti cine eşti.

Stătea în picioare, în vârf, într-o după-amiază târzie. Urmărind apusul soarelui - tot mai mare, tot mai roşu, tot mai incandescent către mare. Aşteptând momentul cel mai frumos, cel pe care i-ar plăcea să-l prelungească, atunci când soarele cade către orizont, când pentru o secundă stă pe un piedestal propriu - înainte de a cădea cu o finalitate revoltătoare dincolo

de linia mării. în jurul lui zarva atroce a vulcanului, pregătindu-se pentru următoarea erupţie. Fantezii de omnipotenţă. Să o amplifici. Să o faci să înceteze. Să opreşti sunetul. Ca şi în spatele orchestrei, timpanistul după ce a executat o rundă de acorduri răsunătoare la cele două tobe mari din faţa lui, lasă jos repede cele două ciocănele şi stinge sunetul punându-şi palmele atât de uşor, atât de ferm pe tobă, apoi îşi lasă urechea pe tobă ca să se asigure că este încă în armonie (delicateţea acestor gesturi după mişcările nemaipomenite de bătăi puternice şi bubuituri) - tot astfel poate cineva amuţi un gând, un sentiment, o temere.

*

Strada strâmtă. Un lepros care zace la soare. Câini care scheaună. Alte vizite la Efrosina Pumo în încăperea ei joasă.

Cavalerul continua să se surprindă pe sine. El, pe care toată lumea, inclusiv el însuşi, îl considera atât de sceptic - insensibil, spre disperarea Catherinei, la orice chemări la credinţă, un ateu atât temperamental, cât şi din convingere - era clientul secret al unei vulgare prezicătoare. Trebuia să rămână un secret, dacă i-ar fi spus cuiva l-ar fi ridiculizat. Şi atunci aceasta avea să fie o *prostie.* Cuvintele lui ar distruge magia. Dar atâta timp cât cuvintele lui rămâneau neraportate, experienţa putea rămâne suspendată doar în mintea lui. Adevărat şi în acelaşi timp neadevărat. Convingător şi în acelaşi timp neconvingător.

Cavalerului îi plăcea nemaipomenit de mult să aibă un secret, o mică slăbiciune pe care şi-o putea acorda, o slăbiciune înduioşătoare. Nimeni nu trebuie să fie consecvent. Ca şi secolul în care trăia, Cavalerul era mai puţin raţional decât se spunea.

Somnul raţiunii generează mame. Această femeie cu sânii mari, cu unghii crăpate şi privire distinctă îl tachina, îl amuza, îl provoca. Ii plăcea să se certe cu ea.

Ea vorbea profetic despre puterile ei, îşi proclama dubla cetăţenie în trecut şi în viitor. Viitorul există în prezent, spunea ea. Viitorul, aşa cum îl descria ea, părea să fie un prezent care a luat-o razna. O perspectivă terifiantă, gândi el. Din fericire, nu voi vedea prea mult din el. Apoi îşi reaminti că ea îi prezisese să mai trăiască un sfert de secol. Fie ca viitorul să nu sosească decât după aceea!

*

La cea de-a treia sau a patra vizită, ea s-a oferit în sfârşit să-i dea în cărţi.

Băiatul a adus o cutie de lemn. Efrosina deschise capacul şi scoase cărţile de tarot, pe care le aşeză, acoperite încă cu un pătrat de mătase purpurie, în mijlocul mesei. (Orice lucru preţios trebuie depozitat învelit, pentru a fi apoi dezvelit încet, încet.) După ce a descoperit cărţile, a întins bucata de mătase pe masă. Amestecă cărţile, apoi i le întinse Cavalerului să le amestece din nou.

I se păreau unsuroase la pipăit. Şi, spre deosebire de frumoasele cărţi pictate de mână pe care le văzuse în saloanele familiilor nobile, acestea erau tipărite după clişee de lemn, în culori ţipătoare, mânjite.

Când le-a luat înapoi, ea le-a dezmierdat deschizându-le în evantai, s-a uitat o clipă la ele, apoi a închis ochii.

- Fac în minte mai strălucitoare culorile, murmură ea.
- într-adevăr, spuse Cavalerul, culorile sunt cam şterse.
- îmi imaginez personajele, spuse ea. Le cunosc. Încep să se mişte. Le urmăresc cum se mişcă, văd briza foşnindu-le hainele. Văd plesnitura cozii calului. Deschizând ochii, îşi ridică uşor capul. Miros iarba. Aud păsările din pădure, sunetul apei şi picioare care se mişcă.

- Sunt doar imagini, spuse Cavalerul, surprins de nerăbdarea sa: faţă de Efrosina? Sau faţă de imagini?

închizând pachetul de cărţi, i-1 întinse să tragă o carte.

- Nu se întind de obicei pe masă?
- Aşa procedează Efrosina, domnule.

El trase o carte şi i-o înapoie Efrosinei.

- Ah, exclamă ea, Excelenţa Sa s-a tras pe sine.
- Şi ce afli despre mine de la această carte? spuse Cavalerul zâmbind.

Se uită în jos la carte, ezită, apoi spuse pe un ton cântător:

- Asta sunteţi... un patron al artelor şi al ştiinţelor..., adept al devierii valurilor destinului în canale care se potrivesc scopurilor dumneavoastră..., ambiţios în dobândirea puterii, preferând să lucreze în spatele scenei..., şovăitor a- tunci când este vorba să acordaţi încredere altora... Aş putea continua - ridică privirea - dar spuneţi-i asta Efrosinei, am dreptate, domnule?
- Spui asta pentru că ştii cine sunt.
- Domnule, asta spun cărţile, eu nu inventez nimic.
- Iar eu, nu aflu nimic. Lasă-mă să văd.

Pe cartea pe care i-a trecut-o ţinând-o între degetul arătător şi cel mijlociu era desenul neprelucrat al unui bărbat îmbrăcat în haine elegante, ţinând o cupă mare sau un vas în mâna dreaptă, braţul lui stâng odihnindu-se neglijent pe o parte a tronului. Nu.

- Dar *este* Excelenţa Sa. Regele de Cupe. Nu putea fi altul.

întoarse pachetul de cărţi şi întinse cărţile pe pătratul mare de mătase pentru a-i arăta că fiecare era diferit, că el ar fi putut să-i dea orice carte dintre cele şaptezeci şi opt. Dar el o alesese pe aceasta.

Foarte bine. Cartea următoare.

Efrosina amestecă din nou cărţile şi îi întinse pachetul. De

data aceasta el se uită la cartea aleasă înainte de a i-o da. O femeie ce ţinea o cupă mare sau un vas în mâna stângă, o femeie într-o rochie lungă şi vaporoasă, aşezată pe un tron mai modest proporţionat.

- Soţia Excelenţei Sale, spuse ea aprobând din cap.

- De ce? întrebă el iritat.

- Regina de Cupe este foarte dotată din punct de vedere artistic, spuse Efrosina. Da, şi afectuoasă..., şi romantică..., are ceva de pe altă lume, simţi că... şi deosebit de receptivă. .., cu o frumuseţe interioară care nu depinde de ajutoare exterioare ... şi fără niciun fel de...

- Destul, spuse Cavalerul.

- Să o descriu pe soţia Excelenţei Sale sau nu?

- O descrii aşa cum doresc toate femeile să fie descrise.

- Poate. Dar nu aşa cum sunt toate femeile. Spuneţi-i Efrosinei dacă a descris just sau nu.

- Există o asemănare, spuse Cavalerul bombănind.

- Este pregătită Excelenţa Sa pentru o altă carte?

- De ce nu? gândi Cavalerul, cu următoarea carte vom lăsa cel puţin în pace familia. Alese altă carte.

-Ah..'.

-Ce?

- Entuziast..., afabil..., aducător de idei, de oferte şi de oportunităţi..., artistic şi rafinat..., adesea plictisit, în căutare de stimulent constant..., cu înalte principii, dar uşor de condus... Acesta este Regele de Cupe! Efrosina studie cărţile o clipă. O persoană capabilă de multă duplicitate, domnule, îl privi. Excelenţa Sa recunoaşte bărbatul pe care îl descriu, văd pe figura dumneavoastră. Cineva cu care Excelenţa Sa este înrudit îndeaproape. Nu un fiu. Nu un frate. Poate...

- Lasă-mă să văd cartea, spuse Cavalerul.

Cartea îl înfăţişa pe Charles ca un tânăr călare, fără pălărie pe cap, cu părul lung atâmându-i pe umeri, îmbrăcat cu o tunică simplă şi o mantie scurtă, care ţine o cupă sau un vas în faţa lui, ca şi cum ar oferi-o cuiva. Cavalerul i-o înapoie Efrosinei.

- Nu-mi pot imagina cine este, spuse el.

Se uită la el cu ironie.

- Să mai încercăm o carte? Nu o credeţi pe Efrosina. Dar cărţile nu mint. Urmăriţi-mă în timp ce le amestec şi mai bine.

O altă carte, alt tânăr, se pare.

- Dar este uluitor, strigă Efrosina. Niciodată în viaţa mea de când citesc în cărţi nu a tras cineva patru cărţi consecutive din aceeaşi culoare.

Cartea aleasă îl arată pe un tânăr ce se plimbă pe o potecă uitându-se fix la un vas mare pe care îl ţine cu mâna stângă şi îl sprijină cu palma mâinii drepte. Cupa este acoperită sus cu o cută a mantiei sale, ca şi cum ar ascunde conţinutul. Poartă o tunică scurtă care îi arată şoldurile şi umflătura organelor sale sexuale.

- Valetul de Cupe, spuse ea solemn, este un tânăr poetic cu multă aplecare spre... reflecţie şi studiu..., cu o mare apreciere a frumosului, dar poate nu suficientă pentru a deveni artist..., o altă rubedenie tânără... Nu pot vedea, dar cred că este un prieten al soţiei Excelenţei Voastre... care va...

Cavalerul dădu din mână, enervat. Arată-mi altceva, vreo altă iscusinţă de a ta, spuse el. Mă interesează toate trucurile tale.

- O altă carte, domnule.

- încă una. Oftând, se întinse şi luă o altă carte, ultima.

- Ah, asta este pentru mine, exclamă Efrosina. Dar şi pentru dumneavoastră. Ce noroc!

- Nu alt membru al familiei Vase, sper.

Ea negă din cap, zâmbind, şi ridică acea carte.

- Excelenţa Sa nu recunoaşte tânărul cu părul bălai care duce punga din piele indigo peste umăr şi o plasă de prins fluturi?

Cavalerul nu răspunse.

- Excelenţa Sa nu vede că tânărul iese dintr-o prăpastie?
- Prăpastie?
- Dar nu este nicio primejdie, continuă ea, dat fiind că este nemuritor.
- Nu văd nimic din toate astea! Cine este?
- Bufonul.
- Şi cine este Bufonul? strigă Cavalerul, îmbujorându-se. Băiatul cu un singur ochi ieşi din umbra din colţul camerei.
- Fiul meu.

La Efrosina altă dată.

îi explică faptul că l-ar putea face să treacă în transă, deşi nu era sigură că îi va plăcea acest lucru. Excelenţa Sa vrea să vadă ceea ce vede deja.

A fost nevoie de insistenţă pentru a o face să se hotărască. Totul a fost stins în afară de lumânare. A fost adusă o băutură de către tânărul Pumo. Cavalerul se întinse pe spate în fotoliul său.

- Nu văd nimic.
- închideţi ochii, domnule.

Se lăsă purtat în voia sorţii. Lăsă letargia să-l cuprindă, îşi lăsă temperamentul, ca un pod retractil, să se deschidă şi să permită marii corăbii a unei viziuni să treacă.

- Deschideţi ochii...

încăperea dispăruse. Trebuie să fi fost vreun narcotic în băutură, care l-a făcut să se imagineze în interiorul unui donjon, o grotă, o peşteră. Sclipea cu tablouri. Pereţii erau de un alb-lăptos ca şi cutia din sticlă pe care i-o arătase la prima vizită, ca mâinile grase ale Regelui. Pe un perete văzu o mulţime de

personaje dansând.

- O vedeţi pe mama dumneavoastră? se auzi întrebând glasul Efrosinei. Oamenii îşi văd întotdeauna mamele.

- Desigur că nu o văd pe mama mea, spuse Cavalerul frecându-şi ochii.

- Dar vedeţi vulcanul?

începu prin a auzi nişte pârâituri, huruituri difuze. Un zgomot aproape silenţios ca şi mişcarea aproape imobilă a dansatorilor.

Zgomotul şi mişcarea melancoliei.

- Văd foc, spuse Cavalerul.

Dorea să vadă foc. Ceea ce a văzut a fost vârful înnegrit şi netezit de care vorbise ea. Muntele îngropat, zăcând în propriul său gunoi. L-a văzut o clipă, cu toate că avea să-l uite după aceea: viitorul teribil. Golful fără peşte, fără copii care să înoate în el, vârful fără dâra de fum transformat într-o grămadă de cenuşă lăsată în părăsire. Ce s-a întâmplat cu lumea frumoasă? strigă Cavalerul întinzându-şi mâna către lumânarea de pe masă ca şi cum ar fi vrut să o aprindă din nou.

5

Marchizul de Sade a descris Italia - a fost acolo în 1776 şi l-a întâlnit pe Cavaler, care era pe cale de a-şi lua un nou concediu - ca fiind „cea mai frumoasă ţară din lume, locuită de cei mai înapoiaţi oameni din lume”. Fericit străinul care călătoreşte mult, care vine şi pleacă, sătul de impresii transformate în judecăţi şi, în cele din urmă, în nostalgie. Fiecare variantă, fiecare parte din existenţă are ceva atrăgător în ea!

*

La patru ani după primul concediu al Cavalerului, acesta şi Catherine se reîntorseseră în Anglia unde au stat aproape un an. In timp ce importanţa postului său scăzuse, secretarii de stat fiind preocupaţi de revolta din coloniile americane şi de rivalitatea cu Franţa, contribuţia lui la învăţătură şi la îmbunătăţirea gustului erau mai aplaudate ca niciodată. Devenise o emblemă, ca şi steaua şi panglica roşie ale Ordinului de Bath, pe care le-a purtat când a pozat pentru Sir Joshua Reynolds; putea fi identificat prin semnele pasiunilor sale. Portretul îl arată pe Cavaler aşezat lângă o fereastră deschisă, se vede Vezuviul în depărtare cu o mică dâră de fum, iar pe genunchiul său o carte deschisă - un frumos exemplar legat în piele, un volum despre colecţia sa de vase.

Uneori, la vreo adunare, la o licitaţie la care se ducea cu Charles sau la teatru, avea să se gândească la vulcan. Se întreba care era starea măruntaielor lui tulburate în momentul acela. îşi imagina căldura de pe obrazul său, pământul tre-

murând sub încălţările sale, pulsul bătând în ceafa lui după efortul căţărării şi pulsaţiile lavei de dedesubt. îşi reamintea priveliştea golfului împrejmuit cu pietre, curba prelungită a oraşului. La adunare discuţia va continua. Remarcabil era faptul că el se afla aici şi vulcanul era acolo. Un Vezuviu nu putea fi înţeles din Anglia, unde existau dezastre (o iarnă excepţional de friguroasă, Tamisa îngheţată), dar nu exista un principiu al dezastrului, monarhic, stăpânind peste scenă.

Unde se afla? Da. Aici. La Londra. Avea prieteni de vizitat, tablouri de cumpărat şi vase pe care le adusese să le vândă, un studiu despre erupţiile recente, de susţinut în faţa Societăţii Regale din Londra, pentru îmbunătăţirea cunoştinţelor despre natură, de participat la Windsor, mic dejun cu mdele sale, vizite la domeniul Catherinei din Ţara Galilor. Nu se schimbase aproape nimic. Nimic nu s-a schimbat prin revenirea sa, cu toate că astmul Catherinei s-a înrăutăţit. Prietenii păreau obişnuiţi cu faptul că era plecat. Nimeni nu a considerat demnă de comentat înfăţişarea sa tinerească, uscăţivă, bronzată. L-au felicitat pentru situaţia sa demnă de invidiat, la soare, capabil să stea acolo unde toţi şi-ar fi dorit să meargă în vizită. Şi cât de benefic era pentru draga lui Catherine. El devenise un expatriat. Era important pentru că se afla acolo. Prietenii Cavalerului îl mai mustrau pentru ceea ce considerau ei a fi nechibzuinţa lui. Ia caimacul comorilor acestei lumi legendare şi adu-1 la noi, dar nu risca prea mult cu studiile tale despre vulcani. Aminteşte-ţi soarta lui Pliniu cel Bătrân. I se părea mai curând o vizită decât un concediu acasă.

*

Se întorsese de un an. Charles scria că domeniul Catherinei va aduce un venit bun în anul acela şi informa despre recenta

achiziţionare a unei mici colecţii de pietre preţioase rare şi de scarabei. Prietenul său Walpole scria că nu poate să-i facă vizita pe care o plănuise. Era nevoie de o lună pentru ca o scrisoare să ajungă la sau să vină de la Londra.

Corespondenţa Cavalerului - în engleză, franceză şi italiană - îi lua până la trei sau patru ore în fiecare dimineaţă. Erau depeşe către superiorii săi de la Londra, cu portrete caustice ale principalilor artişti de pe scena locală; cele mai oneste erau cifrate. O adevărată scrisoare - către Charles, să zicem, către Walpole sau către prietenul său Joseph Banks, preşedintele Societăţii Regale din Londra - era lungă şi putea atinge multe subiecte. Ce se întâmpla notabil la Londra („Politica este în declin aici"), starea excavărilor la oraşele dispărute, sănătatea precară a Catherinei, noi cuplări amoroase printre nobili şi rezidenţi străini, farmecul unei excursii la Capri sau într-un sat de pe coasta Amalfi, obiecte „frumoase", sau cu „adevărat elegante" ori „curioase" pe care le-a achiziţionat şi vulcanul („un fond de distracţie şi de instruire"). Complicaţiile amoroase erau la ordinea zilei prin părţile a- cestea, aşa cum nota el într-o scrisoare către Lord Palmerston. El se ocupă de altceva, ţinând seama cât de dezagreabil ar fi pentru Catherine o astfel de folosire a timpului liber şi că se simte suficient de amuzat de studierea istoriei naturale, a antichităţilor şi a vulcanului. A relatat despre poznele muntelui, despre un experiment cu electricitate prin care l-a verificat pe cel făcut de Franklin, despre descoperirea unei noi specii de arici-de-mare printre peştii exotici pe care i-a prins într-o baltă dintre stânci de lângă căsuţa de vară pe care a închiriat-o la Posillipo, şi numărul de mistreţi şi cerbi pe care i-a ucis în compania tânărului Rege. Scrisori care să încurajeze primirea unor scrisori. Care solicită bârfe, care comunică bârfe. Cu nimic de obiectat în ele. Mă

distrez. Acest loc nu mă schimbă, am aceleaşi superiorităţi deprinse de acasă, nu m-a transformat în aborigen.

Câteodată se simţea ca exilat, uneori ca acasă. Totul aici era atât de calm. Neapole continua să fie la fel de frumos ca în tablouri. Principala ocupaţie a celor bogaţi era să se distreze. Regele era cel mai extravagant dintre cei ce se amuzau, iar Cavalerul cel mai eclectic.

Scria scrisori de recomandare... pentru un muzician dat afară din postul său de la operă, pentru un cleric ce căuta un post ecleziastic mai înalt, pentm pictorii germani şi francezi ce se îngrămădeau în oraş, atraşi de abundenţa subiectelor, pentru un agent de tablouri, pentm un tânăr tenor irlandez cu păr roşcat, care avea doar cincisprezece ani, lefter şi deosebit de talentat (va continua să aibă o carieră internaţională notabilă): Cavalerul era un binefăcător stârnitor. A aranjat să i se trimită Regelui o pereche de câini de vânătoare irlandezi de-abia fătaţi. De la reticentul prim-ministru a făcut rost de câteva bilete imposibil-de-găsit la un bal mascat la curte pentm cincisprezece rezidenţi englezi indignaţi că nu fuseseră invitaţi.

Scria repede, cu rânduri inegale şi litere mari, cu puţină punctuaţie; chiar şi copiile exacte pe care le făcea aveau pete şi cuvinte şterse - era aproape vicios de ordonat. Dar ca mulţi alţii care au fost melancolici în copilărie, avea o mare capacitate de autodisciplină. Nu refuza niciodată un efort, nicio însărcinare pe care o putea include în marele său simţ al datoriei, în simţul său de cumpănire, de mărinimie.

In fiecare săptămână primea câteva zeci de cereri de ajutor sau de patronaj ori de o binefacere oarecare, inclusiv din partea celeilalte jumătăţi şi mai exotice a regatului peste care domnea curtea de la Neapole. Un conte sicilian i-a cerut Cavalerului să-i acorde ajutorul pentru a fi reintegrat în funcţia de şef al studiilor

arheologice din Siracusa, post din care pretindea el că a fost dat afară în urma unui complot pus la cale la Palermo. Acelaşi conte fusese intermediarul Cavalerului la preţuirea câtorva tablouri, printre care şi iubitul lui „Correggio” (încă nevândut!), provenite din colecţiile unor familii de nobili sicilieni, aflate de curând în jenă financiară. Unii solicitanţi şi-au îndulcit cererile cu informaţii, sau cu daruri mai palpabile. Un monsenior din Catania, ce- rându-i Cavalerului ajutorul pentru a i se asigura arhiepiscopia Moreale, i-a spus despre un strat de argilă aflat între cele două straturi de lavă din Muntele Etna. Un canonic din Palermo, care îl însoţise pe Cavaler într-una din ascensiunile sale pe Etna, i-a trimis, împreună cu solicitarea de ajutor pentru a obţine o promovare ecleziastică, un raport despre cercetările de arhivă din Sicilia, câteva mostre din colecţia lui de fosile marine, un exemplar al unui indice de pietre, elaborat în ultimii doisprezece ani, două bucăţi de lavă de la Etna şi o agată.

în afara reputaţiei pe care o avea, aceea de a fi omul ideal capabil să obţină ceva, Cavalerul era cunoscut şi ca cineva căruia i se putea încredinţa un secret amoros, un interes sau o întâmplare pitorească. Un francez ce locuia în Catania i-a scris despre o erupţie recentă a vulcanului Etna. Un călugăr din Monte Cassino a anunţat că îi trimite un dicţionar al dialectelor Neapoletane. Cineva suficient de îndrăzneţ, suficient de râvnitor, pentru a se considera interesat de „totul”, se poate aştepta să primească o mulţime de scrisori de la străini.

Oamenii îi trimiteau poezii şi mostre de cenuşă vulca

nică; se ofereau să-i vândă tablouri, coifuri din bronz, vase, urne cinerare. Directori ai unor biblioteci publice din Italia i-au scris pentru a-i mulţumi pentru darul celor patru volume pe care le publicase despre colecţia sa de vase, sau pentru ediţia lărgită

în două volume ce cuprindeau scrisorile vulcanice şi planşele frumoase realizate de un artist protejat al său pe care îl îndrumase - sau pentru copiile solicitate ale acestor lucrări. Un producător de cutii din *papier-mâche* din Birmingham i-a scris pentru a-1 lăuda pe Cavaler pentru că i-a furnizat lui şi lui Josiah Wedgwood desenele vaselor antice pe care le colecţiona, care circulau acum peste tot pe cutiile sale (spera să i se facă favoarea unei comenzi) şi desenele vaselor etrusce ale lui Wedgwood, spre marea îmbunătăţire a gustului contemporan. Admiraţiile şi talentul său de om binevoitor l-au conectat la multe lumi. Au fost oferte de a fi membru onorific al Accademia Italia din Siena şi al Die Gesellschaft naturforschender Freunde di Berlin (scrisoarea a fost scrisă în franceză), al cărui preşedinte a cerut Cavalerului să le trimită câteva roci vulcanice pentru colecţia lor. Un tânăr din Lecce a scris solicitând ajutorul Cavalerului în obţinerea dreptăţii pentru sora sa care fusese violată, ofe- rindu-i un talisman care măreşte producţia de lapte. Unul dintre agenţii săi de la Roma i-a scris prezentându-i un preţ estimativ de o sută şi cincizeci de scuzi pentru restaurarea unui număr de trei piese de sculptură - un basorelief bahic, un mic faun din marmură şi un cap al lui Cupidon - pe care Cavalerul tocmai le cumpărase. De la Verona a sosit un prospect al unei publicaţii despre peştii fosili, editată de Societr dei Litologi Veronesi, cu o cerere adresată Cavalerului să se aboneze la această revistă. Un trimis la Roma a cerut în numele Principelui de Anhalt-Dessau un ajutor în procurarea

unor volume rare despre descoperirile de la Herculanaeum, publicate în ultimele două decenii de Academia Regală din Herculanaeum. Cineva din Resina l-a anunţat pe Cavaler că îi trimitea mostre de cenuşă vulcanică. Un comerciant de vinuri din Beaune i-a scris pentru a se interesa în mod respectuos când va putea spera să primească plata pentru cele o sută de cutii de Chambertin trimise Cavalerului cu optsprezece luni în urmă. Un fabricant de mătase din Paterson, New Jersey, care îl vizitase cu un an în urmă, i-a trimis, aşa cum promisese, un exemplar al raportului său cu privire la fixarea vopselelor cu alumit, folosit în fabricile de mătase Neapoletane. Un informator local a scris pentru a prezenta modul în care francezii, navigând cu feluci Neapoletane, aduceau marfa de contrabandă în regiune. Un alt informator i-a dat un referat despre cariera şi moartea căpeteniei de gangsteri din Calabria Tito Greco. Cineva din Neapole i-a trimis o amuletă care îl ferea de deochi. Iar cineva din Positano care deochea, şi ai cărui vecini îi puneau noaptea în faţa uşii stârvuri, îl ruga să-i acorde protecţie.

*

Cavalerul avea o memorie prodigioasă. Nota puţine lucruri. Totul era în capul lui: bani, sume, obiecte... o abundenţă prodigioasă de lucruri. Trimitea liste cu necesarul de cărţi pentru biblioteca sa vânzătorilor de cărţi din Paris şi de la Londra. Coresponda cu anticarii şi furnizorii de artă. Se târguia cu restauratori, ambalatori, expeditori de mărfuri transportate cu nave, agenţi de asigurare. Banii erau întotdeauna o distracţie, aşa cum trebuie să fie pentru un colecţionar: atât o măsură, cât şi un falsificator al valorii.

Către agenţii care vindeau tablouri şi în multe scrisori adresate lui Charles, se plângea despre creşterea preţurilor la

ceea ce dorea să cumpere - tablourile; chiar mai mult, vasele. Crescând, în parte, pentru că el este cel care le colecţionează. Ceea ce sporeşte valoarea lor.

Blestemul dulce al colecţionarului (sau lansatorul de gust..., dar lansatorii aceştia sunt de obicei colecţionari): este de a anticipa şi, pe măsură ce alţii îi prind din urmă, acest blestem este să fie scoşi din competiţie pentru ceea ce ei au iniţiat. (Ceea ce poate să ajungă să fie considerat mai puţin dezirabil pentru că acum sunt atât de mulţi interesaţi în aceasta.)

El - pentru că de obicei este un el - dă peste ceva neapreciat, neglijat, uitat. Este prea mult să numeşti acest lucru o descoperire: să-l numim recunoaştere (Cu forţa, cu bucuria recunoaşterii). El începe să-l colecţioneze, sau să scrie despre el, ori amândouă. Datorită acestor eforturi de a face prozeliţi, ceea ce înainte nu primea atenţia nimănui sau nu era plăcut de nimeni este găsit acum interesant sau admirabil. Alţii încep să-l colecţioneze. Devine mai scump. Etcetera.

*

Arta lui Correggio. Şi vintrele lui Venus. Le poţi avea cu adevărat - chiar dacă pentru foarte puţin timp. Obiectul cel mai faimos pe care Cavalerul l-a cumpărat vreodată, un vas decorat în tehnica romană camee din secolul 1 î. Hr., a fost deţinut de el doar un an. (Apoi l-a vândut Ducesei de Portland pentru un preţ de două ori mai mare decât cel cu care l-a cumpărat.) Nu contează. Există atât de multe obiecte. Niciunul nu este atât de important. Nu există colecţionar monogam. Vederea este un simţ alandala. Privirea insistentă, avidă, doreşte întotdeauna mai mult.

Acel fior atunci când îl simţi, dar nu spui nimic. Nu vrei să-l faci pe actualul deţinător conştient de valoarea pe care obiectul o reprezintă pentru tine: nu vrei să se urce preţul sau să-l faci pe actualul proprietar să nu mai vândă deloc. Aşa că rămâi calm, examinezi altceva, mai faci câţiva paşi sau ieşi, spunând că te vei întoarce. Te prefaci că ai fi puţin interesat, dar nu în mod exagerat; intrigat, da, chiar tentat; dar nu sedus, vrăjit. Nu eşti gata să plăteşti chiar mai mult decât ţi s-a cerut, pentru că trebuie să-l ai.

Astfel, colecţionarul este un făţarnic, cineva ale cărui bucurii nu sunt niciodată nealiate cu neliniştea. Pentru că întotdeauna există ceva mai mult. Sau ceva mai bun. Trebuie să-l ai pentru că este un pas spre idealul de a-ţi completa colecţia. Dar această completare ideală după care fiecare colecţionar tânjeşte este un scop iluzoriu.

Un set complet de obiecte nu este acea desăvârşire pe care şi-o doreşte cu înfocare un colecţionar. întreaga producţie a vreunui pictor notabil mort ar putea sfârşi în măsura în care se poate imagina, improbabil, în palatul sau în pivniţa sau pe iahtul cuiva. (Fiecare ultimă pânză? Ai putea fi tu, cumpărător arogant, sigur că nu a mai existat una?) Dar, chiar dacă ai putea fi sigur că ai avut ultima piesă, satisfacţia de a o avea pe toată va dispărea, inevitabil, în cele din urmă. O colecţie completă este o colecţie moartă. Nu are posteritate. După ce ai construit-o, o vei iubi din ce mai puţin în fiecare an. Nu peste mult timp, vei vrea să o vinzi sau să o donezi pentru a te angaja într-o nouă vânătoare.

Marile colecţii sunt vaste, nu complete. Incomplete: motivate de dorinţa de a ajunge la completitudine. întotdeauna

mai există o piesă. Şi chiar dacă ai totul - orice ar însemna asta - atunci poate vei dori un exemplar mai bun (versiune, ediţie) decât ceea ce ai; sau obiecte din producţia de masă (ceramică, cărţi, artefacte), pur şi simplu un obiect în plus, în cazul în care cel pe care îl posezi, s-a pierdut, sau a fost furat, sau s-a spart, sau s-a deteriorat. O copie de siguranţă. O colecţie-fantomă.

O mare colecţie particulară este un concentrat material care stimulează continuu, care supraexcită. Nu doar pentru totdeauna i se poate adăuga ceva, dar şi pentru că ea este deja prea mult. Nevoia colecţionarului tinde precis spre exces, spre suprasaturaţie, spre extravaganţă.

Este prea mult - dar nu destul pentru mine. Cineva care ezită, care se întreabă: „Am nevoie de asta? Este într-adevăr necesară?” nu este colecţionar. O colecţie înseamnă întotdeauna mai mult decât este necesar.

*

Cavalerul, la primul etaj, dincolo de anticamera, unde cei veniţi pentru afaceri aşteptau să primească o cotă-parte a atenţiei sale: în cabinetul său.

încăperea părea aglomerată, în dezordine. Teracote antice şi intalii pe mese; specimene de lavă, camee, vase în vitrine; fiecare părticică de perete, acoperită cu tablouri, inclusiv unul atribuit lui Leonardo, şi guaşe ale artiştilor locali reprezentând Vezuviul în erupţie. Motoul înscris în aur în partea de sus a unui perete sub cornişă, *La mia patria c dove mi trovo bene* (Patria mea este acolo unde mă simt bine), atinge struna exactă a insolenţei. Aici îşi petrecea Cavalerul mai toată ziua, iubindu-şi nebuneşte comorile. „Formele lor, scria el, erau simple, şi frumoase, şi variate mai presus dc descriere.”

*

Cavalerul, la subsol în galeria sa de comori, în „camera cu vechituri”.

Aici se putea găsi o mulţime de vase, tablouri excedentare şi o adunătură de sarcofage, candelabre şi busturi antice restaurate şi suprarestaurate. Şi în afară de lucrările inferioare socotite nedemne de expus, Cavalerul ţinea aici piese antice despre care Regele şi consilierii săi ar fi fost nefericiţi să afle că se aflau în mâini străine. In timp ce fiecărui distins vizitator îi erau arătate obiectele din cabinetul de lucru al Cavalerului, puţini erau conduşi să facă un tur al încăperilor de depozitare din pivniţă. Fiecare colecţionar este un potenţial (dacă nu chiar un real) hoţ.

*

„Nu le poţi avea pe toate, spunea cineva, unde le-ai pune?” O glumă modernă: ceva care s-ar putea spune acum, când lumea se simte congestionată, când spaţiul se restrânge, când forţele telurice prind puteri. Nu era nimerit să fie spusă pe vremea Cavalerului.

De fapt, poţi avea chiar foarte multe. Depinde de pofta ta de a le avea, nu de posibilităţile de depozitare. Depinde de gradul în care eşti dispus să uiţi de tine şi de cât de rău te simţi cu adevărat.

*

Cavalerul, în observatorul pe care îl construise deasupra etajului superior pe părţile de sud şi de vest ale conacului. Stând în picioare la fereastra cu balcon ce înconjura jumătate din încăperea circulară, puteai vedea dintr-o ochire întreaga cuprindere de cer albastru, de pământ şi golful, fără să întorci capul. Nu există nimic comparabil în întreaga Europă cu a-

ceastă priveliște din mijlocul unui mare oraș: ce norocos este Cavalerul! Și a sporit priveliștea pe care o cuprinde cu vederea: instalat în mijlocul ei, ca pe o stâncă în mare. Sau într-o cameră obscură. Cavalerul a acoperit cealaltă jumătate a încăperii cu oglinzi, în care se reflectau la apusul soarelui, fantoma insulei Capri, de vizavi, și noaptea, golful perlat de lumina lunii, iar, uneori, o lună plină care părea să apară din craterul vulcanului.

Cavalerul pe canapeaua lungă tapisată cu brocart care înconjoară jumătatea cu oglinzi a încăperii, tolănit pe perne, citind o carte, privind în sus. Ce bine se simte! Ce i-ar putea lipsi? „Aceasta este patria mea."

*

Cavalerul, în salonul său de la etajul al treilea. A urmărit cum se ridica acea coloană de fum cenușiu, cum se umfla și se balansa pe cer. S-a lăsat noaptea. A urmărit masa roșiatică avântându-se în sus. Catherine cânta la spinetă într-o cameră alăturată. Torentul gros de lavă se lărgea.

*

Cavalerul, pe pantele muntelui, cu Bartolomeo Pumo. Singur cu acesta; o pereche umană. Cavalerul cu cineva mai tânăr decât el, așa cum i se întâmpla adesea - dar, întrucât Bartolomeo era un slujitor, nu trebuia să se poarte ca un unchi. Și pentru că băiatul era atât de tăcut și nu era servil în sensul obișnuit al cuvântului, s-a lăsat condus. Era plăcut să nu știi întotdeauna mai mult, să te lași condus. Doar ei doi în splendoarea naturii. Când erau și alții, Pumo se întorcea la rolul său și își ocupa locul în lanțul nedreptății.

Fratele Reginei, arhiducele Joseph, era în vizită, iar Cavalerul a condus pe munte compania regală să urmărească noua

erupţie. în ciuda sutelor de slujitori folosiţi în această expediţie pentru a asigura confortul participanţilor, niciun fel de răsfăţuri nu puteau opri aerul să se încingă din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropiau. Regele a început să se agite şi a cerut să-i fie lăsată jos litiera.

- Mi-e cald, mi-e cald, urlă el.

- Era de aşteptat, spuse Regina, îndreptând o privire exasperată, complice, spre fratele ei.

- Oh, ce insensibilă este soţia mea, spuse Regele, râzând. Nu există acolo niciun pic de compasiune. Se îndreptă împleticindu-se spre litiera vecină. Ia uite cum transpir, frate, ţipă Regele, şi luând mâna cumnatului său înmărmurit, i-o vârî sub cămaşa sa. Familiaritatea grotescă produse o izbucnire instantanee de umor obscen din partea arhiducelui austriac. Câteva clipe mai târziu l-a considerat pe băiatul cu un singur ochi suficient de impertinent pentru a-i rupe un toiag pe cap. (Prudentul Bartolomeo strigase doar că era primejdios să rămână acolo unde erau.) Iar Cavalerul, care cerceta cu grijă un val de piatră ponce pe care îl scuipase vulcanul, nu a putut să-l protejeze.

Cavalerul nu este un democrat. Dar inima sa rece nu este insensibilă la o anumită idee de nedreptate. Nu era de acord cu comportamentul bunicului său, despre care se spune că, beat fiind, i-a spart capul unui băiat care servea într-o tavernă de lângă Londra, şi s-a retras fără să-şi dea seama ce făcuse. Proprietarul tavernei înnebunit l-a urmat în cameră şi i-a spus:

- Domnule, ştiţi că l-aţi omorât pe băiat?

- Pune-1 pe nota de plată, a îngăimat strămoşul Cavalerului.

*

Cavalerul, în camera sa de lucru, la mijlocul unei depeşe către lordul Palmerston, ridicând privirea de la biroul lui.

- Chestia a sosit, spuse Catherine de la uşă.

- Chestie? E sigur că nu e o chestie, draga mea. Mi-au promis un mascul.

Cavalerul strecură scrisoarea sub sugativă şi se ridică în picioare.

- Unde e?

- Intr-o cutie, spuse ea zâmbind.

Era tot în lada mare cu şipci, atât de negru încât nu-ţi puteai da seama ce formă are, cu ochi strălucitori, scărpi- nându-se. Cutia puţea. Trupeşul majordom, Vincenzo, stătea în apropiere, plin de importanţă, cu batista la nas, în timp ce doi paji tineri se scărpinau şi ei.

- Slujitorii cred că se tem că eşti pe cale să începi o colecţie de animale, observă Catherine.

- Sunt destule creaturi sălbatice prin preajmă, răspunse Cavalerul. Intenţionez să-mi adaug una. Şi, adresându-se lui Pietro care stătea cu gura căscată şi lui Andrea care chicotea: Bine, hai să nu-1 mai ţinem pe amărâtul ăsta în captivitate.

Andrea luă câteva unelte şi făcu un pas înainte.

- Ce aşteptaţi? Curaj! Nu vă va face nimic.

- Se uită la mine, Excelenţă! Nu-mi place cum se uită la mine.

- Bineînţeles că se uită la tine. Se întreabă ce fel de animal oi fi tu.

Băiatul stătea înţepenit de groază, cu ochii larg deschişi. Picuri de transpiraţie îi apărură deasupra buzei superioare. Cavalerul îi dădu cu blândeţe o palmă pe o parte a capului, luă ranga şi ciocanul şi se apucă să deschidă el însuşi lada.

Cu un ţipăt strident, maimuţa indiană de un negru strălu-

citor ieşi în grabă printre scândurile care cădeau şi sări pe umărul Cavalerului. Slujitorii s-au dat înapoi şi şi-au făcut cmce.

- Priviţi cât este de prietenos.

Maimuţa îşi pus laba pe părul Cavalerului, pe perucă de fapt, şi scoase un strigăt scurt. O bătu cu palma lui neagră, apoi şi-o cercetă, strângând-o şi desfacând-o. Cavalerul întinse mâna să ia maimuţa de pe umăr, dar aceasta a fost mai rapidă şi a sărit pe podea. Cavalerul ceru o frânghie. Dădu ordin ca maimuţa să fie adăpostită în depozitul principal de dedesubt, să fie legată, şi să se simtă în largul său. Apoi, se întoarse în camera sa de lucru. Termină depeşa către Lordul Palmerston, consultă unul dintre volumele despre maimuţe, pe care le primise de la librarul lui din Londra, citi capitolul despre dietă şi începu o scrisoare către Charles. Când Ca- therine veni o oră mai târziu să-l cheme la masă, Cavalerul dădu ordin ca maimuţa să fie şi ea hrănită.

- Un castron cu orez şi un castron cu lapte de capră îndoit cu apă şi îndulcit cu zahăr, spuse el pe un ton autoritar.

După-masă, coborî în galeria din pivniţă pentru a vizita noua creatură primită sub tutela sa. Un spaţiu fusese eliberat sub o fereastră înaltă din colţ, i se făcuse culcuşul şi două boluri erau goale. Maimuţa sări către Cavaler, dar a fost împiedicată de lanţ., Am zis o frânghie, gândi Cavalerul. O frânghie ajunge.” Maimuţa zăngănea lanţul şi emitea un sunet ascuţit whoo-whoo-whoo-whoo, pe care l-a uuuit vreo zece minute, făcând foarte mici pauze ca să respire. în sfârşit, gâfâind, epuizată, se întinse pe jos. Cavalerul s-a apropiat de ea şi se lăsă pe vine pentru a o mângâia pe cap, să-i netezească părul lung de pe braţe şi să-şi treacă degetele pe burta şi picioarele maimuţei. Aceasta s-a legănat de pe o parte pe alta şi a gâlgâit uşor wrrr, iar când mângâierile s-au oprit, maimuţa a apucat degetul mare al Cavalerului şi l-a tras spre burta ei. Cavalerul desfăcu lanţul, se

ridică în picioare şi aşteptă să vadă ce va face maimuţa. Aceasta s-a uitat la Cavaler, a privit de jur-împrejurul camerei mari, la pădurea de obiecte. Cavalerul şi-a încordat puterile aştep- tându-se ca maimuţa să se repeadă în fugă la el. Ea dădu din cap cu înţelepciune către noul ei stăpân, apoi sări pe un mare bust antic al lui Cicero (de fapt o copie din secolul al XVII-lea, după câte ştia Cavalerul) şi a început să-i lingă buclele din marmură. Cavalerul a pufnit în râs.

*

Cavalerul, în camera sa de lucru, terminând o altă scrisoare către Charles. Maimuţa încolăcită în jurul picioarelor unei statui a Minervei, moţăind sau pretinzând că moţăie. îmbrăcată într-o jachetă purpurie fără mâneci aşa cum poartă aborigenii, care lăsa să i se vadă fundul păros şi coada lungă şi groasă, se simţea la ea acasă. Cel mai mic cetăţean al regatului privat al Cavalerului. Cavalerul adăugase un post scriptum despre sosirea maimuţei: „Am devenit aproape inseparabil de o maimuţă din India de Est, o creatură încântătoare şi alertă ce are mai puţin de un an şi care îmi oferă o nouă sursă de amuzament şi observare.”

Cunoscătorilor lumii naturale de pe vremea Cavalerului le plăcea nemaipomenit să sublinieze, să se recunoască deosebit de uimiţi de afinităţile dintre maimuţe şi fiinţele umane. Dar maimuţele, chiar mai mult decât oamenii, sunt animale sociale. O maimuţă nu poate exprima natura unei maimuţe. O maimuţă singură este ca un exilat - şi accesele de depresie îi ascut deşteptăciunea nativă. O maimuţă singură este bună să parodieze oamenii.

„Jack, continuă descrierea în scrisoarea către Charles, Jack, aşa îi spun eu, are o faţă inteligentă foarte neagră, scoasă în evidenţă de o barbă maro-deschis.” Abordând subiectul

inteligenţei, era şi mai explicit cu corespondenţii a căror inteligenţă o respecta. „El, Jack, este mai inteligent decât majoritatea oamenilor cu care soarta m-a hărăzit să mă asociez aici, scria Cavalerul într-o scrisoare către Walpole, iar mişcările lui sunt mai rafinate, manierele lui mai delicate."

*

Cavalerul, în camera în care îşi ia micul dejun. în apropiere este o masă acoperită cu camee, intalii, bucăţi de lavă şi de piatră ponce recoltate din crater, un vas nou pe care de-abia l-a cumpărat. Jack este cu el. în mai puţin de o lună, maimuţa deveni atât de domesticită şi de ascultătoare încât venea când o chema Cavalerul, se aşeza pe un scaun lângă el la masă, şi se servea cu graţie cu un ou sau o bucată de peşte din farfuria Cavalerului. Modul în care lua lichidele - îi plăcea cafeaua, ciocolata, ceaiul, limonada - era să-şi moaie încheieturile negre şi păroase ale degetelor în ceaşcă şi le lingea. Dar atunci când îi era foarte sete apuca ceaşca cu amândouă mâinile şi bea ca şi stăpânul ei. Din ceea ce mânca stăpânul, lui Jack îi plăceau în mod special portocalele, smochinele, peştele şi tot ce era dulce. Seara i se dădea câteodată un pahar cu Maras- chino sau cu vin local vezuvian. Cavalerul, care aproape nu bea deloc, se amuza uitându-se la musafirii lui cum îl priveau pe Jack înmuind şi lingând, înmuind şi lingând. S-a ameţit aşa cum păţeşte un copil, acest copil zbârcit cu o barbă, puţin cam gălăgios, şi apoi brusc, cam stângaci, a adormit.

Lumea părea constituită din cercuri concentrice de false aparenţe. în centru Cavalerul pivotează cu Jack. Totul din grădina zoologică socială putea fi prevăzut. El nu va mai căpăta o altă numire diplomatică. Ştia cum se va desfăşura viaţa sa până la sfârşit: liniştită, interesantă, nederanjată de patimă. Doar

vulcanul mai prezenta o surpriză.

1766, 1767, 1777... 1779. Fiecare erupţie mai mare decât cea precedentă, fiecare dintre ele înfrumuseţând perspectiva catastrofei. Uşile şi ferestrele vilei sale de la ţară din apropiere de Porţiei se legănau în ţâţâni. Jack sărea nervos, ascunzându-se sub mese, azvârlindu-se în poala Cavalerului. Catherine, căreia nu-i plăcea maimuţa cam tot atât de mult cât nu le plăcea nici servitorilor, pretindea că e preocupată pentru mica lui persoană, pentru micile lui temeri. I s-a dat nişte laudanum. Catherine s-a întors la clavecin. **„Admirabila** Catherine”, gândi Cavalerul.

Privind de pe terasă, Cavalerul văzu vapori albi ridicân- du-se grămadă peste grămadă până la o înălţime şi volum de trei ori mai mari decât muntele însuşi, exact aşa cum Pliniu cel Tânăr descrisese erupţia de pe vremea sa: *candida inter- dum, interdum sordida e maculosa* (uneori albă, alteori murdară şi pătată) potrivit cantităţii de pământ pe care norul o căra cu el. Urmă o furtună de vară, vremea a devenit toridă, şi câteva zile mai târziu un izvor de foc roşu se ridica din crater. Puteai citi în pat la vâlvătaia mohorâtă a muntelui ce apărea la câţiva kilometri depărtare. Intr-o comunicare către Academia Regală, Cavalerul descria aceşti nori negri de furtună şi coloana strălucitoare de foc cu străfulgerări de fulger în zigzag drept mai curând frumoşi decât îngrijorători.

*

Proiectezi asupra vulcanului cantitatea de furie, de complicitate cu puterea de distrugere, de teamă în legătură cu abilitatea ta aflate deja în mintea ta. Sade a luat cu el de la sejurul său de cinci luni la Neapole, lângă Vezuviul pe atunci liniştit, fanteziile răufăcătoare că orice lucru capabil de violenţă avea darul de a-1 inspira. Mulţi ani mai târziu în lucrarea sa

Juliette, avea să scrie o scenă cu vulcanul pentru acest răufăcător în care Juliette se urcă până în vârf cu doi însoţitori, un bărbat plictisitor pe care ea îl aruncă rapid în prăpastia de foc şi un alt bărbat dezirabil cu care se împerechează pe marginea craterului.

Sade se îngrijora din cauza saţietăţii; nu putea concepe pasiunea fără provocare. Cavalerul nu se îngrijora că şi-ar pierde sentimentele. Pentru el vulcanul era un stimulent pentru contemplare. Zgomotos cum putea fi Vezuviul, acesta îi oferea ceva asemănător celor trăite în legătură cu colecţiile sale. Insule de tăcere.

*

Mai 1779. Pe coasta Vezuviului, iluminat de strălucirea portocalie a pietrei topite. Stătea nemişcat, cu ochii săi gri-deschis larg deschişi. Pământul îi tremura sub picioare. Putea simţi fiecare geană, sprâncenele mişcându-se odată cu fiecare pală de aer fierbinte. Nu puteau urca mai sus.

Primejdia nu era în pământ, ci în aerul de nesuportat, mortal. Siguri pe picioare, împinşi în jos de fumul ce se ridica în valuri şi de pietrele ce cădeau în spatele lor, se mişcau în diagonală, departe de şiroiul de lavă, urmând vântul ascendent pentru a evita să fie biruiţi de fum. Brusc, vântul şi-a schimbat direcţia, aruncându-le în faţă jeturi fierbinţi de sulf. Fumul orbitor, asfixiant, se rotea ca un vârtej în jurul lor, împiedicându-le coborârea.

La stânga, o prăpastie. La dreapta, râul de lavă. încremenit de groază, se uită după Bartolomeo, care dispăruse în fum. Unde este băiatul? Acolo, mergând pe un drum greşit, strigând şi facându-i semn să-l urmeze. Pe aici!

Dar ceea ce bloca drumul era înfiorătoarea amploare de lavă portocalie grăunţoasă, lată de cel puţin optsprezece metri.

- Pe aici, strigă Bartolomeo, arătând către partea cealaltă. Hainele Cavalerului începeau să mocnească. Fumul îi rupea plămânii, îi pârlea ochii. Şi în faţa lor era un râu de lavă. Nu voi zbiera, îşi spuse el. Deci asta e moartea.

- Veniţi!

- Nu pot, se văită Cavalerul, mintea lui depreciindu-se în timp ce băiatul alerga repede către lavă.

Fumul înăbuşitor, strigătele băiatului - Cavalerul era deja adânc retras în sine. Bartolomeo păşi uşor pe bancul de lavă şi începu să o traverseze. Hristos păşind pe apă n-ar fi putut să-şi uimească mai mult discipolii. Băiatul nu s-a afundat în suprafaţa topită. Cavalerul îl urma. Era ca şi cum umbla pe came. Atâta vreme cât continuai să te mişti, crusta lavei suporta greutatea cuiva. în câteva clipe trecuseră de această provocare şi ajunşi de partea cealaltă au fost din nou în faţa vântului ascendent, tuşind să dea afară aburii fierbinţi. Cercetându-şi încălţările pârjolite, Cavalerul se uită la Bartolomeo, care îşi freca ochiul bun cu pumnul murdar. Era ca şi cum ai fi invulnerabil. Cavalerul cu Ciclopul său, Regele de Cupe cu Măscăriciul său - poate nu chiar invulnerabil, dar în siguranţă. Cu el, în siguranţă.

*

August 1779. Sâmbătă, orele şase. Marea zguduire trebuie să fi zgâlţâit fundaţiile vilei Cavalerului de la poalele muntelui, dacă nu şi mai rău. Dar el era acasă în oraş, şi în siguranţă în camera lui de observare, urmărea muntele aruncând în aer şuvoaie de pietre înroşite de fierbinţeală. O oră mai târziu, o coloană de foc lichid începu să se înalţe şi ajunse rapid la o înălţime uluitore, de două ori mai mare decât muntele, un stâlp de foc înalt de trei mii de metri, împestriţat cu trombe de fum negru, flagelat cu linii sclipitoare în zigzag de fulgere. Soarele

dispăru. Nori negri se abăteau asupra oraşului Neapole. Teatrele s-au închis, bisericile s-au deschis, s-au format procesiuni, oamenii s-au grupat în străzile luminate cu lumânări şi în genunchi au dedicat altare Sfântului Januarius, San Gennaro, patronul oraşului Neapole. în Catedrală, cardinalul ţinea în sus, ca să vadă toată lumea, un flacon cu sângele sfântului, pe care a început să-l încălzească cu mâinile sale.

- Acesta merită să fie văzut din apropiere, spuse Cavalerul - referindu-se la munte, nu la miracol.

A trimis după Bartolomeo, apoi a pornit călare de-a lungul străzilor luminate, în noaptea de la ţară, pe drumuri întunecate, pe lângă câmpuri cu copaci distruşi, desfrunziţi şi viţe-de-vie carbonizate, spre muntele arzând.

Dintr-odată, erupţia a încetat şi, cu excepţia grămezilor de cenuşă de pe Vezuviu şi râuleţele de lavă pe pantele de sus, totul era în întuneric.

O oră mai târziu, când răsărea luna plină, Cavalerul a ajuns într-un sat pe o costişă mai joasă care era pe jumătate sub zgură vulcanică şi praf, ofilită de căldură. Luna s-a ridicat şi mai sus pe cer. Satul întunecat, plin de zgură, a devenit palid - selenarizat.

După ce a descălecat şi i-a dat calul său lui Bartolomeo, Cavalerului i-a fost dat să vadă uliţele sub lumina lunii supraîn-cărcate cu cenuşi strălucitoare şi pietre afumate. Satul fusese bombardat cu pietre cântărind până la câteva sute de kilograme; puţine case fuseseră arse, dar fiecare fereastră pe care o vedea era spartă şi unele acoperişuri se prăbuşiseră. Oameni cu feţe murdare ţinând făclii aprinse mergeau cu el, dornici să-şi spună poveştile. Da, stătuseră în casele lor, ce altceva puteau face? Cei care se mişcaseră afară cu perne, mese, scaune sau cu capace de butoaie de vin pe cap au fost împinşi înapoi, răniţi de pietre sau sufocaţi de căldură, praf şi sulf. Auzi ororile. Apoi a fost luat să

vadă o familie care căutase prematur refugiu, cu o zi în urmă, şi a pierit în mod misterios. („Nimeni nu le-a spus să se ducă în pivniţă, Excelenţă, sau să stea acolo!”) La intrarea joasă în pivniţă, unul dintre săteni a luat-o înainte cu făclia lui pentru a ilumina un tablou primitiv. Mama, tatăl, nouă copii, câţiva veri şi o pereche de bunici: toţi stând drepţi ca lumânarea sprijiniţi de peretele de pământ şi privind drept înaintea lor. Hainele erau nederanjate. Feţele lor necontorsionate - aşa că se poate să nu fi murit prin asfixiere. Aspectul lor era perfect normal, cu excepţia părului, un păr parcă lipsit de viaţă, îngroşat cu praf alb, care, dat fiind că ţăranii nu poartă pernei, dădeau impresia că sunt statui.

„Ar fi interesant să stabilim ce i-a omorât, se gândi Cavalerul. O comoţie puternică provocată de lovitura vulcanului de undeva din adâncuri de sub pământ? O inundare rapidă cu un gaz vulcanic mortal?” Din spatele lui, băiatul, tânărul lui Bartolomeo, i-a răspuns ferm gândului său.

- Au murit de frică, stăpâne.

6

Valetul de Cupe a sosit la sfârşitul lunii octombrie. Bineînţeles, cine altul decât el. Cavalerul s-a necăjit că nu a ghicit cine putea să fie.

Era intr-adevăr o rudă, văr de-al doilea al Cavalerului, William Beckford de douăzeci de ani, uimitor de bogat, deja autor al unei cărţulii ironice de biografii imaginare, cunoscător şi colecţionar combativ, încăpăţânat, autocompătimitor, ahtiat după privelişti, tentaţii şi comori. O versiune prescurtată, agitată a Marelui Tur (plecase din Anglia doar cu două luni în urmă), îl adusese cu o viteză record la punctul cel mai sudic, debarcându-1 pe malul ospitalităţii Cavalerului exact la timp ca să prindă vântul fierbinte, unul dintre marile vânturi din Europa de Sud (mistral, Fõhn, sirocco, tramontana), vinovat, ca zilele ce preced menstruaţia, de agitaţia, neurastenia, fragilitatea emoţională: sindromul premenstrual colectiv care apare în mod regulat, periodic. Atmosfera era tensionată. Câini care scheunau colindau străzile abrupte, murdare. Femeile lăsau nou-născuţi la uşile bisericilor. Cu ochi strălucitori, epuizat, plin de vise de a avea parte de ceva şi mai exotic, William se întinse pe o canapea tapisată cu brocard şi spuse:

- Sigur că asta nu e tot. Arată-mi mai mult. Mai mult. Cavalerul a recunoscut în ruda sa tânără pe cineva ca el însuşi, acea specie rară care nu se va plictisi niciodată nici măcar o clipă în lunga lui viaţă, l-a arătat colecţiile lui, prada lui, moştenirea pe care şi-a acordat-o el însuşi. (Nu putea uita decât cu greu că acest băiat era, sau va fi curând, cel

mai bogat om din Anglia.) Vitrine pline de minuni. Tablourile pe trei sau patru rânduri pe pereţi, cele mai multe din secolul al XVII-lea şi italieneşti.

- Vasele mele etrusce, spuse Cavalerul.
- Splendide, spuse William.
- O selecţie a colecţiei mele de roci vulcanice.
- Obiecte la care să visezi cu ochii deschişi, spuse William.
- Iar acesta este Leonardo al meu, spuse Cavalerul.
- Cu adevărat, spuse William. Comentariile tânărului erau minunat de acute, apreciative. O reală admiraţie de ambele părţi era în mişcare. Dar Cavalerul nu avea nevoie de un nou nepot (mai important, mai dificil). Catherine era cea care avea nevoie, Catherine care a întins mâna cu umilinţă, cu patimă să achiziţioneze un prieten bun şi un fiu fantomă.

Fiecare dintre ei s-a simţit pe loc apreciat de celălalt. El i-a spus ei. Ea i-a spus lui. S-a desfătat în toate chipurile cu ideea că erau asemănători - tânărul frumos, cu pulpe zdravene şi păr cârlionţat, care îşi rodea unghiile. Femeia subţirică, de patruzeci şi doi de ani, cu ochii ei mari, uşor holbaţi. Aparţin unor generaţii diferite, au vieţi atât de diferite. Şi totuşi au atât de multe gusturi asemănătoare, aceleaşi deziluzii. De la povestiri au trecut la confidenţe, fiecare dezvelind un pachet de suferinţe şi dorinţe arzătoare. William, fiind bărbat şi mai tânăr, a gândit că este dreptul lui să vorbească mai întâi.

El a vorbit despre viaţa sa interioară, plină de (aşa îi spune ei acum) năzuinţe vagi. El a descris viaţa lui de acasă, la Fonthill, umblând supărat în camerele sale, citind cărţi care îl fac să plângă, plin de nemulţumire faţă de sine, de vise absurde (la care nu vrea să renunţe indiferent cât de bătrân va fi), înfuriindu-se pe mama sa, pe tutorii săi, pe toţi cei din jurul lui.

- Ai citit o carte numită *Suferinţele tânărului Wertherl* Cred că fiecare rând din ea e plin de geniu.

Acesta a fost un test pe care Catherine trebuia să-l treacă.

- Da, spuse ea. Şi mie îmi place.

S-a petrecut rapid, aşa cum se întâmplă adesea. Este aşa- şi-aşa, o cunoştinţă cu care te întâlneşti din când în când, la petreceri sau la concerte şi la care nu te gândeşti niciodată. Apoi, într-o bună zi, uşa se deschide şi tu te prăbuşeşti într- un abis de nesfârşire. Uluit şi în acelaşi timp recunoscător, întrebi: Poate acest suflet profund să fie persoana pe care o consideram doar... o simplă...? Da.

Vreau să fiu singur cu tine. Şi eu, dragul meu, cu tine.

Din camera sa de lucru de la vila de lângă Porţiei, Cavalerul i-a văzut rătăcind unul lângă altul pe terasă fără să vorbească. De pe terasă, i-a văzut plimbându-se prin grădina împrejmuită cu mirt şi viţă-de-vie. De pe coridor i-a văzut la pian împreună. Sau Catherine cânta şi William era tolănit pe un divan mic lângă o masă cu trei picioare şi răsfoia cărţile Cavalerului. Cavalerul era încântat că ea avea pe cineva numai al ei, care o prefera pe ea Cavalerului însuşi.

Ei cântau pur şi simplu împreună, aşa cum făceau Catherine şi Cavalerul. Ei improvizau împreună, luându-se la întrecere imul cu altul pentru a produce sunetul cel mai expresiv, cel mai sfâşietor descrescendo.

Catherine a mărturisit că ea compunea, în secret. Ea nu cântase pentru nimeni „micile ei ritmuri”. William a rugat-o stăruitor să le cânte pentru el. Primul a fost un menuet, cu o melodie zglobie. Celelalte - aprecierea menuetului i-a dat curaj - aveau o formă mai liberă, cu un colorit mai grav: lent, întrebător, cu lungi acorduri tânguitoare.

William a mărturisit că dorise întotdeauna să compună, dar

ştia că îi lipsea avântul creator. Ea i-a spus că era prea tânăr ca să-şi dea seama de acest lucru.

- Nu, nu sunt bun decât să visez, dar, se uită el către ea - nu vreau să te flatez. Eşti o mare muziciană, Catherine. Nu am auzit pe nimeni care să simtă muzica aşa cum o faci tu.

- Când am cântat pentru Mozart, spuse ea, tremuram când m-am aşezat. Tatăl lui a observat. L-am văzut că a băgat de seamă.

- Eu tremur pentru orice, spuse William.

Fiecare se simte înţeles (în sfârşit!) de celălalt. William considera că era soarta unui bărbat ca el să fie neînţeles de toată lumea. Acum a apărut această femeie angelică, care îl înţelegea perfect. Catherine poate că greşea gândind că ea fugea de egoismul bărbătesc.

îi aducea daruri măgulitoare. O relaţie foarte cosmopolită. Găsise o femeie mai în vârstă chibzuită, cultivată, stilată, încurajatoare: fiecare tânăr are nevoie de o persoană competentă. Iar ea, la vârsta la care credea că acest lucru nu mai este posibil, are un nou bărbat în viaţa ei: fiecare femeie are nevoie, sau crede că are nevoie, de un însoţitor.

Catherine avusese de la bun început o aversiune viscerală faţă de întreaga curte - această mare burghezie era mai mofturoasă decât notoriul patrician care era Cavalerul. Soţul ei s-a obişnuit cu acest lucru crezând-o pe Catherine retrasă, şi a respectat-o şi mai mult pentru aceasta. Catherine preferă viaţa unui pustnic, era exagerarea afectuoasă exprimată într-o scrisoare către Charles, în timp ce el trebuia să fie adesea plecat cu Regele. Unirea lor era menită să confirme diferenţele dintre ei, în modul în care cele mai multe cupluri - doi fraţi, o soţie şi un soţ, un şef şi secretarul lui - îşi împart rolurile. Tu vei fi retras, eu voi fi sociabil; tu vei fi vorbăreţ, eu voi fi laconic;

tu vei fi corpolent, eu voi fi subţirel; tu citeşti poezie, eu îmi voi repara motocicleta. Cu William, Catherine trăia o formă specială de relaţie de cuplu, aşa diferiţi cum puteau să fie, pretindeau să fie cât se poate de asemănători.

Ea vrea să facă ceea ce îi place lui, el vrea să facă ceea ce îi place ei. Se emoţionează, admiră aceeaşi muzică şi poezie; sunt dezgustaţi de aceleaşi lucruri (uciderea animalelor, conversaţie vulgară, intrigile din saloanele aristocratice şi o curte plină de bufonerii).

Cavalerul, a cărui viaţă era inevitabil legată de uciderea animalelor, de conversaţia vulgară, de intrigile de curte, era încântat că soţia lui, Catherine, avea pe cineva cu care să vorbească, pe cineva cu care putea să fie sensibilă. Şi trebuia să fi fost un bărbat - ciudat, Catherinei părea că nu îi plăcea foarte mult compania cuiva de acelaşi sex - cineva mult mai tânăr decât ea, putând astfel să se îngrijească de el ca o mamă; şi, fapt ideal, un iubitor al altor bărbaţi, astfel încât să-l ferească pe Cavaler de îngrijorarea că ar putea exista avansuri nepotrivite.

Fără gelozie, nu, cu aprobare, Cavaleml a băgat de seamă că soţia lui, Catherine, arăta aproape înfloritoare, plină de viaţă în compania acestui tânăr, şi mai fericită.

Ce doi stătuseră pe terasa cu vedere către Neapole şi spre golf. Acum erau orele şase şi intraseră în casă, într-o încăpere cu ferestre către Vezuviu. Slujnica preferată a Catherinei a adus ceai. Uşor îndulcit, slab. Lumânările erau aprinse. Agitaţia servitorilor şi ţiuitul greierilor erau sunete pe care nu le auzeau. Dacă muntele făcea zgomot, îl ignorau.

După o lungă tăcere, Catherine se duse la pian. William asculta cu ochii umeziţi de emoţie.

- Te rog, cântă, spuse ea. Ai o voce frumoasă.

- Nu vrei să cânţi un duet cu mine?

- O, râse ea, eu nu cânt. Nu-mi place, n-am putut niciodată. ..

- Ce, dragă Catherine?

Cavalerul sosi în timpul nopţii, încălţat, pătat cu sânge, transpirând, venit direct de la măcelărirea animalelor de către Rege, şi i-a văzut împreună la pian, râzând uşor, cu ochi strălucitori. „Dar, sunt şi eu sensibil, gândi el. Şi acum sunt distribuit în rolul unuia care nu înţelege.”

*

Vocea de tenor lejer a ţinut până la ultima notă, apoi renunţă. Sunetul pianului scăzu până la a nu mai fi auzit, sufletul expresivităţii acestui instrument.

- Catherine, murmură William.

Ea se întoarse spre el şi dădu din cap.

- Nu m-a înţeles nimeni niciodată aşa cum mă înţelegi tu, supuse el. îngerule. Comoară de femeie. Dacă aş putea rămâne aici, sub influenţa ta mărinimoasă, m-aş vindeca.

-Nu, spuse Catherine. Trebuie să te întorci în Anglia, la îndatoririle tale. Nu mă îndoiesc că vei birui aceste slăbiciuni, un produs al sensibilităţii tale deosebite, care se datorează inimii tale prea delicate. Astfel de simţăminte sunt ca febra care trece.

- Nu vreau să mă duc acasă, spuse el, şi îşi dorea să îndrăznească să o ia de mână. Cât de frumoasă arăţi acum, Catherine, vreau să stau aici cu tine.

William crede că suferă de o durere spirituală care ia forma unei pofte fără margini de a avea lucruri exotice, vagi. Cât de măgulitor pentru el. Ceea ce se întâmplă este că nu-i este permis să îmbrăţişeze ceea ce vrea să îmbrăţişeze. Majoritatea neastâmpărului este de natură sexuală. Iubirea vieţii lui avea unsprezece ani când s-au întâlnit, iar William îi făcuse curte şi îl

dezmierdase timp de patru ani înainte de a fi găsiţi într-o dimineaţă în patul băiatului. Când vicontele Courtenay l-a alungat pe William din casa lui şi l-a ameninţat că îl dă în judecată dacă va mai îndrăzni vreodată să se apropie din nou de fiul său, William a trecut Canalul şi s-a îndreptat spre sud.

A căutat să găsească adăpost sub ceruri mai vechi. Dar niciun grad de neasemănare nu satisface exilul sexual neliniştit. Niciun loc nu este suficient de aspru, suficient de străin. (Până după aceea - în amintire, în povestire.) în nordul sudului, a recreat acelaşi scandal, după care a fost din nou nevoit să scape cu fuga: o pasiune pentru fiul de cincisprezece ani al unei nobile familii veneţiene, a cărei descoperire promptă de către alt tată mâniat l-a alungat din oraş şi l-a azvârlit în jos pe toboganul peninsulei - în fascinaţia Neapoletană, în toropeala Neapoletană şi în inima însingurată a Catherinei.

*

Se simte mai puternică, are mai multă energie şi (aşa cum a observat Cavalerul) arată mai drăguţă. El evolua favorabil, sub influenţa ei mărinimoasă. Găsiseră un paradis, un adăpost, cea mai puternică variantă a intimităţii: o ostracizare socială voluntară. Fiecare, dornic de compania exclusivă a celuilalt.

Desigur, nu erau literalmente singuri. Aşa cum îi şedea bine unui om mai bogat, William nu era în stare să călătorească fără tutorele său, fără secretarul său, fără medicul personal, un majordom, un bucătar, un brutar, un artist care să deseneze imaginile pe care dorea să le reţină în memorie, trei valeţi, un paj etc., etc. Şi Catherine, şi Cavalerul aveau un vast alai pentru palatul din oraş, vila de lângă palatul regal de la Porţiei, şi locuinţa de vânătoare cu treizeci de camere de la Caserta. Servitori erau peste tot, făcând ca totul să fie posibil, dar, ca

personajele întunecate din teatrul Noh care intră pe scenă pentru a potrivi costumul masiv al personajului principal sau ca să aducă un obiect de recuzită, servitorii nu contau.

Da, erau singuri.

Această relaţie, care avea caracterul palpitant a ceva ilicit, se desfăşura în faţa şi cu binecuvântarea Cavalerului. Deşi menită să nu se consume, era totuşi o aventură romantică. Ceea ce le-a permis să se iubească unul pe altul era faptul că fiecare era îndrăgostit nesatisfacător de altcineva, într-adevăr, Catherine era în mod iremediabil îndrăgostită de Cavaler după douăzeci şi doi de ani de căsătorie şi pasiuni convulsive pentru băieţi puberi din propriile sale cercuri, care le permiteau să se îndrăgostească unul de altul, fără să se îngrijoreze de acest lucru sau să facă ceva în acest sens.

Fiind îndrăgostiţi şi neputând să admită acest lucru, le plăcea să emită generalităţi despre dragoste. „Este oare ceva mai crud şi mai dulce? sugeră William. Inima este atât de plină încât nu poate vorbi, poate doar visa şi cânta - ştii acest sentiment, Catherine, ştiu că l-ai cunoscut. Altfel, nu ai putea înţelege atât de bine ce simt, dar trebuie să ascund de toată lumea."

- Dragostea este întotdeauna un sacrificiu, spuse Catherine, care ştia despre ce vorbea. Dar cel care iubeşte, adăugă ea, are un rol mai bun decât cel care se lasă iubit.

- Urăsc să fiu nefericit, spuse William.

- Of, oftă Catherine, şi se gândi la lunga poveste de nefericire fără să aibă niciun drept să se considere aşa, atât de recunoscătoare îi era Cavalerului încă pentru faptul că se căsătorise cu ea. Considerându-se banală - şi dispreţuindu-se pentru deşertăciunea pe care acest gând o dezvăluia - îi datora o închinăciune de persoană neatrăgătoare elegantului ei soţ, pe care îl găsea atât de atrăgător cu nasul lui lung ca un cioc de

pasăre, cu picioarele lui subţiri, cu frazele lui scurte şi la obiect, cu privirea lui neşovăitoare. Nu mai putea de dorul lui ori de câte ori lipsea mai mult de-o zi, i se muiau genunchii întotdeauna când intra într-o cameră şi se îndrepta către ea. Ii plăcea silueta lui.

- Nu mă judeci pe mine, murmură William.
- Te-ai judecat singur, dragă băiete. Trebuie doar să continui pe calea mai bună la care aspiri. Candoarea ta, delicateţea sentimentelor, muzica pe care o cântăm împreună, toate îmi spun că ai o inimă curată.

Destăinuiri reciproce despre puritatea esenţială, inocenţa fiecăruia dintre ei, oricât de diferite le erau vieţile şi cât de lipsită de puritate era a lui.

„William, rezistă atracţiilor unei pasiuni criminale!” Aşa numea ea dragostea tânărului pentru cei de acelaşi sex, ce nu putea scăpa să nu aţâţe talentul de dezaprobare totdeauna prezent al Catherinei. Nu-1 şoca pe Cavaler, prieten cu Wal- pole şi Gray, patron al acelui învăţat pezevenghi care şi-a dat numele de Baron d’Hancarville (a compilat volumele despre vasele Cavalerului): chiar şi atunci lumea colecţionarilor şi cunoscătorilor, mai ales de antichităţi, avea în rândurile ei un număr disproporţionat de bărbaţi care iubeau oameni de acelaşi sex cu ei. Cavalerul se mândrea cu faptul că era lipsit de bigotism sexual vulgar, dar credea că această înclinaţie este un handicap, expunând pe adepţii ei unor situaţii supărătoare din punct de vedere social şi uneori, din păcate, unor primejdii. Nimeni nu putea uita sfârşitul înfiorător al marelui Winckelmann într-un hotel ordinar din Triest cu doisprezece ani în urmă, când a fost străpuns de moarte cu un pumnal de către un tânăr escroc căruia îi arătase unele din comorile pe care le ducea înapoi la Roma. „William, ai grijă! însoţeşte-te doar cu băieţi din propria

ta clasă.”

Sunt amândoi inadaptabili, iubind ceea ce nu pot avea. Şi sunt aliaţi. Ea îl protejează; el o face să se simtă dezirabilă. Fiecare are nevoie de celălalt într-un mod atât de plăcut. Cât de măgulitor ar fi pentru amândoi dacă s-ar crede că sunt amanţi. Aceasta înseamnă că el este văzut în stare să fie un iubitor de femei, ea ca fiind încă atrăgătoare. Amândoi ca suflete curajoase, în stare să dea frâu liber pasiunii, să nu mai ţină seama de nimic. Această relaţie, care doar arareori se sfârşeşte în pat, este una dintre formele clasice de iubire romantică heterosexuală. în loc de desăvârşire, există înălţare. O societate secretă cu doi membri; erau permanent în înaltul cerului, exaltaţi, plini de complicitate.

Vocile lor devin mai adânci, impregnate cu pauze. Mâinile lor cuplate pe claviatură, chipul ei ridicat spre al lui, sprijinindu-se pe faţa lui. Zâmbete interioare, fără suflare, frumuseţile pătrunzătoare ale lui Scarlatti, Schubert şi Haydn. Ignorând spasmele vulcanului. Nedistraşi de nicio privelişte.

Când cântau, el putea vedea muzica. Era un arc care se ridica din picioarele ei care băteau delicat ritmul, se scurgea prin trupul ei şi ieşea prin mâinile ei. Se apleca înainte, o şuviţă din părul ei nepudrat îi cădea pe frunte, braţele ei cam slăbuţe, arcuite ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze claviatura, chipul ei care radiază modelat de sentiment, buzele întredeschise pentru a suspina şi cânta.

Un amant ar fi recunoscut expresiile Catherinei la pian, şi oricine altcineva s-ar fi simţit părtaş la o revelaţie involuntară a modului în care se purta cu un iubit. Strâmbându-se, tresărind, oftând, aprobând din cap, zâmbind fericită - se întindea pe câteva

octave de abandonare în faţa plăcerii. Atunci când William a văzut-o cât se poate de clar ca fiinţă sexuală, a fost cel mai mult atras de ea, intimidat, marcat cel mai mult. Era atât de inocentă, presupunea el, în legătură cu ceea ce însemna muzica pentru ea şi felul în care o influenţa.

- Uneori, spunea Catherine, simt că muzica mă invadează într-atât încât uit de orice altceva; atunci voinţa mea şi intenţia mea nu mai există. Muzica pătrunde în mine atât de adânc încât doar ea îmi comandă mişcările.

- Da, spuse William, simt şi eu asta.

Atinseseră amândoi acea stare de acord perfect în care tot ceea ce observau părea o metaforă pentru relaţia lor. într-o excursie la Herculanaeum, s-au minunat împreună de clădirile imaginare, descrise în frescele de la Villa degli Misteri, ale cărei coloane subţiri nu trebuie să susţină nimic, ci doar să încadreze spaţiul delicat. Elemente libere ale clădirii care există doar pentru a fi, pentru lumină şi pentru graţie.

- Ele trebuie să fie imaginare, Catherine! Aşa aş construi eu.

în grota de la Cumaean Sibyl, s-au simţit aproape de întreaga lume antică.

La Avemus, au stat lângă apele reci ale craterului scufundat, care în timpurile străvechi erau socotite intrarea în iad, acolo unde Vergiliu l-a pus pe Enea să coboare în infern.

- îţi aminteşti de avertismentul pe care Sibyl i l-a dat lui Enea? *Facilis descensus Averno,* proclamă William cu glasul său înalt şi nervos, aruncându-i Catherinei o privire galeşă. *Sed revocare... hoc opus, hic labor est.*

- Da, băiatule drag. Nu trebuie să fii leneş.

- Cu Vergiliu pot declara solemn că este uşor să cobori în iad. Dar ca să te întorci... O, Catherine, cu tine, cu înţelegerea

ta... nu este chin, nu este niciun fel de efort.

- Pentru a fi fericiţi împreună ei nu mai au nevoie să se simtă superiori plăcerilor locale. în timpul premierei de la San Carlo a unei alte opere despre o logodnică salvată dintr-un harem maur, castratul Caffarelli îi face să plângă.

- Una dintre cele mai proaste muzici şi o interpretare foarte frumoasă, pe care le-am auzit vreodată, murmură William. Ai observat cum a susţinut el acel legato din duet?

- Da, da, spuse ea. Nu este posibil să existe un sunet mai frumos.

Catherine îşi dădea seama de senzualitatea, precum şi de frumuseţea oraşului, văzându-le refractate prin răspunsurile lui William. Le respinsese până acum, atât de scârbită era de curtea dezordonată, de nobilimea indolentă, de păgâni, de violenţa înfricoşătoare şi de sărăcie. Cu William, îşi permitea să observe energia erotică ce se scurgea pe străzi. încurajată de privirea desfrânată a lui William, permise propriei ei priviri să se oprească asupra gurii cărnoase şi a genelor lungi şi întunecate ale unui tânăr potcovar cu pieptul gol. Pentru prima oară în viaţa ei, acum când era prea blazată, prea în vârstă ca să mai seducă, era copleşită de frumuseţea bărbaţilor tineri.

Şi de lumina aurie. Şi de privelişti. Şi de arborele de rodii. Şi, Dumnezeule, de zămoşiţă!

Sub sedimentarea istoriei, totul vorbeşte de dragoste. Potrivit folclorului local, la originea multor locuri se află o nefericită poveste de dragoste. Cândva, aceste locuri au fost bărbaţi şi femei, care, din cauza unei iubiri nefericite se dau frustrate, au suferit o metamorfoză şi au ajuns ceea ce se vede astăzi. Chiar şi vulcanul. Vezuviul a fost cândva un bărbat tânăr care a văzut o nimfă minunată ca un diamant. I-a cucerit inima şi sufletul, iar el nu se mai putea gândi la altceva. Respirând din ce

în ce mai înflăcărat, a sărit la ea. Nimfa, jignită de atenţiile lui, a sărit în mare şi a devenit o insulă care se numeşte acum Capri. Văzând acest lucru, Vesuvius a înnebunit. A devenit o formă vagă ameninţătoare, oftaturile lui de foc sau răspândit, şi încetul cu încetul a devenit un munte. Acum, imobilizat ca şi iubita lui, imposibil pentru totdeauna s-o ajungă, continuă să arunce foc şi să facă oraşul Neapole să tremure. Cât de mult regretă bietul oraş că tânărul nu a primit ceea ce şi-a dorit! Capri stă în apă, expusă vederii lui Vesuvius, iar muntele arde şi arde, şi arde...

*

Cât de devotaţi suntem unul altuia, ar fi putut spune ei. (Cât de mult dragostea de sine apare sub forma devoţiunii dezinteresate!)

Fiecare trebuia să-şi folosească influenţa, stăpânirea de sine: că ea îşi avea felurile ei de a fi, că el are noţiuni primejdioase. Dar ea este mai prudentă decât el, pentru că el va pleca (este tânăr şi este bărbat) iar ea nu poate. Pentru că trebuie să se termine. Femeia este cea care, desigur, pierde: tânărul pleacă şi va iubi din nou, fizic şi romantic. El este ultima ei iubire.

Când a plecat în ianuarie, el era plin de durere. A plâns. Ea, fără îndoială, mai tristă decât el, avea ochii uscaţi. S-au îmbrăţişat.

- Voi trăi pentru scrisorile tale, spuse el.

„Când te-am părăsit, eram pierdut în vise, spunea el în prima lui scrisoare.” I-a spus cât de mult îi lipsea, a descris peisajele elocvente care îi reaminteau de... el însuşi. Fiecare loc îl azvârlea în reverie, devenea o descriere a propriei sale minţi (şi a puterilor ei), a propriilor asocieri. Scrisul lui era în mod absurd dificil - Catherinei i-a venit greu să descifreze ce voia să spună -

iar el era un om care descria cu volubilitate.

Oriunde era William, el era şi într-altă parte. La Misenum era cu Pliniu cel Bătrân. La intrarea în peştera lui Sibyl, el era cu Vergiliu. Sau doar cu sentimente indescriptibile. Freamătul neînfricat de referiri livreşti, transformarea zeloasă a fiecărei realităţi într-un vis sau o viziune păreau mai puţin încântătoare în scrisorile lui. Fără îndoială asta se întâmpla pentru că ea nu mai era coautorul fanteziilor lui, ci doar primitorul lor.

Ea aştepta totul de la ea însăşi: o dovadă a unui caracter puternic. (Ea nu a crezut niciodată că este un fapt remarcabil că putea cânta atât de superb la clavecin.) Dar încerca să nu aştepte mult de la alţii, astfel încât dezamăgirea să nu o poate corupe. Ea nu a aşteptat nimic de la William. Ea era William... sau el era ea. A iubi pe cineva înseamnă a-i tolera imperfecţiunile pe care nu ţi le-ai putea scuza niciodată. Şi dacă ar fi crezut că egocentrismul reacţiilor lui avea nevoie să fie apărat, ar fi invocat probabil tinereţea lui, sau pur şi simplu sexul lui.

Era ca un vis, ar fi spus el despre ceva pe care tocmai îl văzuse. „Am visat, m-am integrat înapoi în timpul acela. Am continuat să merg, cugetând la fiecare pas pe care îl făceam. M-am întins o oră privind la apele puţin adânci. M-am enervat că am fost trezit din viziunile mele.”

El descria fiecare popas din călătoria sa ca un pelerinaj. Şi fiecare loc putea fi o ocazie de recluziune inspirată, de dezorientare voluptoasă. Oriunde se ducea, urma un moment în care era în stare să întrebe: „Unde mă aflu?”.

„Şi, Catherine, Catherine, n-am uitat. Unde eşti?”

Intimitatea lor părea şi ea ca un vis.

„O ascultam ca vrăjit, a spus mulţi ani mai târziu William despre felul în care cânta Catherine. Sedus, cum n-am fost de niciun alt interpret. Nu-ţi poţi imagina cât de frumos cânta -

referindu-se, aşa cum o făcea de fiecare dată când o evoca la instrumentele ei - doar la modul în care cânta muzica altora. Părea, spunea el, ca şi cum şi-ar fi aruncat propria esenţă în muzică, ale cărei efecte erau emanaţiile unei minţi pure, necontaminate. Arta şi persoana erau una. Ea trăia, necoruptă, ca un înger de puritate în mijlocul curţii Neapoletane, îşi amintea William." A proslăvi o femeie pe atunci era să o numeşti înger sau un sfânt, iar William dorea neapărat ca vorbele lui să fie auzite mai mult decât un omagiu obişnuit. „Trebuie să fi ştiut că, scria el, curtea însemna a înţelege aceasta în adevăratul sens al cuvântului. N-am văzut niciodată o creatură cu o minte atât de celestă."

în timpul călătoriei rapide în susul peninsulei, care a inclus o oprire zadarnică la Veneţia (pentru a-1 mai deplânge încă odată pe Comaro), William a continuat să-i scrie Catherinei, evocând închipuirile fantastice pe care nu le putea împărtăşi decât cu ea, şi declarând că dacă ar fi avut doar suficientă forţă a gândirii („nu dau o para chioară dacă lumea m-ar considera cu toane sau nu!") ar renunţa la hotărârea de a se duce în Anglia şi ar reveni la Neapole. Nimic nu l-ar face mai fericit decât să petreacă în compania Catherinei încă vreo câteva luni şi să întâmpine primăvara împreună cu ea, să-i citească sub costişa lor preferată şi să-i asculte muzica.

Din Elveţia, vorbea de muzica pe care o compunea *el.* „Ai citit vreodată despre gnomii care stau pitiţi în abisurile unor munţi colosali? Melodiile exotice ciudate pe care le-am cântat acum la clavecin erau exact aşa cum îmi imaginez muzica pe care dansează spiriduşii şi pigmeii - vioaie şi zumzăită - capricioşi şi subterani. Puţini muritori cu excepţia noastră, dragă Catherine, au urechi să audă şoaptele lor joase care ies la orele întunecate din stânci."

Şi din nou: „Cât de rău îmi pare, dragă Catherine, să renunţi la speranţa de a petrece primăvara la Porţiei şi de a vizita crângurile sălbatice din Calabria, alături de tine. Toate rugile mele se îndreaptă spre a mă reîntoarce şi a te asculta ore întregi fără întrerupere, cea mai mare nelinişte care mă chinuie fiind aceea că un timp nu ne vom mai vedea din nou. Nu mă mai pot aştepta niciodată să întâlnesc altă fiinţă care să mă înţeleagă atât de desăvârşit. Fă în aşa fel încât să aud în mod constant de tine dacă ai milă faţă de al tău cel mai îndatorat şi afectuos...” Trecând Alpii, îi povestea el, a simţit că aerul este mai pur şi mai transparent decât orice alt aer pe care-1 respirase vreodată. Descria plimbările lungi în care a traversat o infini- tudine de văi, mărginite cu pietre şi sclipitoare cu o vegetaţie aromată şi călătoriile din mintea sa în care sărea din piatră în piatră şi construia pe culmi palate în stilul lui Piranesi. Şi îi spunea că nu a încetat niciodată să se gândească la ea. Doar tu poţi concepe gândurile solemne pe care le am în nopţile îngheţate şi fără nori, atunci când, scria el, fiecare stea este vizibilă. Şi aş dori să auzi ce-mi şoptesc vânturile. Aud cele mai ciudate lucruri din Univers şi urechea mea este plină cu discuţii diafane. Ce multitudine de Voci mi se aduc de către vânturile reci ce bat pe aceşti munţi fantastici. Mă gândesc la tine, acolo unde este vară întotdeauna.

La Neapole iama a devenit nepotrivit de rece. Catherine a început să fie bolnavă. Medicul ei, un scoţian mai în vârstă cu piele tare (se gândea la William cu obrajii lui netezi), care se stabilise la Neapole cu câţiva ani în urmă, venea aproape în toate zilele să o vadă. „Sunt chiar atât de bolnavă?”, întreba ea. Doar 16 kilometri, îmi place exerciţiul, răspundea el zâmbind. Blândeţea privirii lui o stânjenea.

„Acum sunt la Paris, scria William. Plăcuta mea recluziune a luat sfârşit. Mă aşteaptă Anglia. Dar, o, Catherine, mi-e teamă

că nu voi putea vreodată să compun melodii exotice, să construiesc turnuri, să proiectez grădini, să colecţionez lucruri din vechea Japonie şi să-mi imaginez călătorii în China sau pe lună.”

La Neapole a nins pentru întâia oară în treizeci de ani.

Oricât de departe era de Anglia, Neapole era şi mai departe de India, patria lui Jack. Cavalerul a observat cu strângere de inimă că maimuţa era bolnavă. Jack nu mai ţopăia primprejur, ci se ţâra de la masă la scaun, de la bust la vas. Ridica încet capul când îl striga Cavalerul. Din pieptul lui mic se auzea un hârâit, un foşnet. Cavalerul se întreba dacă nu era cumva prea frig în magazie. A vrut să-i spună lui Valerio să-l mute pe Jack la un etaj superior, dar a uitat. Avea să-i fie dor de micuţul său co-zeflemitor. începuse să-l scoată din inimă. Şi era mai mult decât distracţia obişnuită.

Era vremea campaniei regelui pentru vânătoarea de mistreţi. Cavalerul a transferat inima gospodăriei sale - Catherine, instrumentele muzicale indispensabile şi selecţia de cărţi, precum şi un personal redus de treizeci şi patru de servitori - la locuinţa de la Caserta, unde vântul bătea şi acolo mai rece. Pentru a-1 feri de alte rigori ale climatului din regiunile montane, Jack a fost lăsat în oraş în grija tânărului Gaetano, care a fost instruit să nu piardă animalul din ochi. Regele l-a convocat pe Cavaler la o vânătoare de o săptămână pe înălţimile subalpine ale Apeninilor.

- O, sunt obişnuită cu absenţele lui, i-a spus Catherine doctorului Drummond care venea să-i facă o vizită la fiecare două zile. Şi nu vreau ca soţul meu să se îngrijoreze pentru mine.

Ea dorea ca el să nu se îngrijoreze nici din cauza lui Jack. Dar cum să-l pregăteşti pentru inevitabil? Pentru că se gândea cu îngrijorare şi la acest lucru. Intr-o duminică a parvenit ştirea că

Jack nu se trezise în acea dimineaţă. Cavalerul s-a întors cu spatele şi a tăcut o bună bucată de vreme. îşi reîncheie jacheta de vânătoare şi a făcut din nou stânga-mprejur. Pământul era tot îngheţat? se interesă el. Nu, i s-a răspuns. Cavalerul oftă şi ordonă ca Jack să fie îngropat în grădină.

Catherine se simţi uşurată că el nu părea prea abătut, dar se necăji pentru soarta micii creaturi străine, care îl slujise cu atâta înflăcărare pe Cavaler. Ea îşi aminti cum stătea ghemuit sub forma cheii sol, cu coada încovrigată sub fund.

Din Anglia, William scria că începuse şi aproape terminase o carte. Era o relatare a călătoriilor sale şi a tuturor fanteziilor şi întâlnirilor lui imaginare cu spiritele locului. Dar, s-a grăbit să o asigure, ca nu cumva să se îngrijoreze, că, deşi va fi plină de accentele ei vizionare, ea nu va fi menţionată. îşi va asuma întreaga responsabilitate pentru toate ideile pe care le-au avut împreună, protejând-o de pizma şi invidia lumii. Nimeni nu va fi în stare să o critice sau să o implice. Rolul ei în viaţa lui va rămâne pe vecie un secret, un mister sacru. El îi va reprezenta pe amândoi în faţa lumii.

într-adevăr.

Ea se simte anihilată. Dar cel puţin va exista ceva care îi reprezintă pe amândoi.

Are cinci sute de exemplare tipărite, o anunţă el. Apoi îi scrise că a cumpănit din nou şi a ordonat să fie distrusă ediţia întreagă, în afară de cincizeci de exemplare. Ea era protejată, el nu. Dacă ar cădea pe mâna cui nu trebuie, cartea ar putea fi înţeleasă greşit. Nu dorea să se expună zeflemelelor.

„Dar îţi va aparţine întotdeauna, Catherine”, îi scrise el.

Ea nu dorea să se simtă abandonată, dar se simţea totuşi aşa.

El i-a scris că recitea cartea sa - nu, a lor - cartea lor

preferată.

„Catherine, Catherine, îţi aminteşti pasajul de la început din Werther, după ce eroul spune: «Este soarta unui bărbat ca mine să fiu neînţeles», acolo unde-şi aminteşte de prietena sa din tinereţe. Bineînţeles că îţi aminteşti. Dar nu pot rezista să nu îl copiez, atât de perfect exprimă ceea ce simt eu. «Eşti un nebun să cauţi ceva ce nu se poate găsi pe pământ. Dar ea a fost a mea, i-am simţit inima, sufletul ei mare, în a cărui prezenţă păream să fiu mai mult decât sunt în realitate pentru că eram tot ceea ce puteam fi. Doamne, Dumnezeule, exista vreo singură forţă în sufletul meu care a rămas nefolosită? Puteam eu să nu dezvălui în prezenţa ei toate emoţiile minunate cu care inima mea îmbrăţişează Natura? Nu era oare relaţia noastră o împletire perpetuă a celui mai subtil sentiment cu cea mai mare înţelepciune, ale căror modificări, oricât de extravagante ar fi fost, purtau însemnul geniului? Şi acum? - Din păcate, anii pe care îi trăise înaintea mea au dus-o în mormânt mai devreme. Nu o voi uita niciodată - nici mintea ei neşovăitoare, nici divina ei tărie de caracter»”.

Of, gândi Catherine, mă omoară. Gândul nu a şocat-o atât de mult cât ar fi trebuit.

Cavalerul s-a întors, bronzat, nervos, de la vânătoare. A doua zi dimineaţa, la micul dejun, uitându-se la faţa palidă a Catherinei - cum arăta ea pe vremea în care se simţea viguroasă, carnea lui se cutremură din cauza efortului şi a amintirii unor senzaţii pătrunzătoare, cu vânt şi strigăte, şi mirosuri înţepătoare, şi lărgimea tare a calului său între picioarele sale - şi o urî pentru că îmbătrânea, pentru că stătea tot timpul în casă, pentru că arăta atât de vulnerabilă. Pentru că era tristă - de ce, presupunea că ştia. Şi, gelos fiind, nu putea rezista să nu fie nemilos.

- îmi permiţi să-ţi reamintesc, draga mea, că amândoi

suntem în doliu.

Ea nu a răspuns.

- Tu l-ai pierdut pe tânărul meu văr. Dar eu l-am pierdut pe Jack.

O altă scrisoare de la William, în care el se plângea că ea nu-i răspunsese la ultima şi la penultima lui scrisoare. Nu mă abandona, îngerule! Adevărul era că ea căuta să pună capăt doliului. William începuse să pară îndepărtat. Am simţit toate astea? Atât de mult? Aşa cum sunetul se destramă ajungând prea slab ca să mai fie auzit, euforia decade în indiferenţă, şi aceasta vine întotdeauna pe neaşteptate, adică modul în care sentimentele exaltate slăbesc, sunt nimicite de timp. Devenea tot mai greu să-şi imagineze cum se simţea când William era acolo. Intensitatea părea ca un, ca un... Chiar şi ea putea folosi cuvântul „vis” acum.

7

SIMPTOME. Dificultate în respiraţie, o durere în jurul inimii. Pierderea poftei de mâncare. Dureri intestinale, durere într-o parte şi în piept, greaţă cronică astfel că nimic nu-i stă în stomac, senzaţie de slăbiciune în braţul drept - cele mai multe dintre aceste simptome s-au atenuat. Dureri de cap. Somn insuficient. Păr deschis la culoare pe pernă în fiecare dimineaţă. Mare dificultate în respiraţie (slăbiciuni ale femeilor: amorfe, generice). Un bărbat se îmbolnăveşte, o femeie bine-crescută intră în declin. Anxietate din cauza faptului că este un motiv de îngrijorare pentru bărbatul ei. Repulsie faţă de sporovăitul fără rost al altor femei. Gânduri despre Cer. Senzaţie de frig universal.

DIAGNOSTIC. Doctorul Drummond suspectează o paralizie. Sau că forţele vitale sunt foarte obosite. Nu are decât patruzeci şi patru de ani şi este suferindă de câteva decenii.

RUGĂCIUNI. Mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru toate milosteniile Lui, cerând iertare cu umilinţă pentru păcatele ei din trecut, implorând indulgenţă pentru soţul ei profan. Mai multe gânduri despre Cer, unde toate rănile sunt vindecate. Doamne, fie-Ţi milă şi îndreaptă greşelile!

SCRISORI. Către prieteni şi rude să vină înapoi acasă, pe un ton extraordinar de demoralizat. „Mi-e teamă că nu te voi mai vedea niciodată.” Iar către soţul ei, în februarie, când orgia vânătorii continua şi Cavalerul era adesea plecat, o scrisoare de o înjosire chinuitoare: „Cât de anoste sunt orele

pe care le petrec în absenţa iubitului inimii mele, şi cât de obositoare mi se pare fiecare scenă. Acolo este scaunul pe care şade, nu-l găsesc acolo, iar inima mea simte o suferinţă şi ochii mei proşti şiroiesc de lacrimi. Numărul de ani de când suntem căsătoriţi, în loc să-mi micşoreze iubirea, au amplificat-o într-un grad atât de mare şi mi-au umplut existenţa într-atât încât nu se mai poate schimba. Cât de mari sunt eforturile pe care le-am făcut pentru a-mi stăpâni sentimentele, dar degeaba. Cât de mult am chibzuit în sinea mea, dar fără succes. Nimeni, în afară de cei care au simţit acelaşi lucru, nu poate şti nefericitul chin al iubirii neîmpărtăşite. Când el este prezent orice obiect are o altă înfăţişare, când este absent, cât de singură, cât de izolată mă simt. Caut pacea în societate, şi cât de singură, cât de izolată mă simt acolo. Am doar o singură tovărăşie, şi acolo mă simt şi mai stânjenită. Vai, nu am decât o singură plăcere, o singură satisfacţie, şi aceasta este total ancorată în el."

MUZICĂ. Nu este absolut adevărat că nu o interesează nimic atunci când el este plecat. Dar sunetele de la clavecin sunt mai tânguitoare. Muzica înalţă, dar nu şterge din memorie.

PASIUNE. Plecarea lui William a lăsat-o mai vulnerabilă ca niciodată. Dar o astfel de pasiune într-o căsnicie este nefirească. Şi este bine întotdeauna să încerci să învingi această pasiune, să-ţi abaţi atenţia de la ea. Ea descoperă noi locuri în oraşele moarte, se alătură unei adunări muzicale de la locuinţa ambasadorului austriac şi îi face vizite unei doamne siciliene de rang înalt care, după ce a expediat pe lumea cealaltă cu pumnalul sau cu otravă zece, nu, unsprezece oameni, a fost în cele din urmă denunţată de propria ei familie şi a fost privată de libertate, închisă în lux, într-o mănăstire din Neapole.

- Avea vreo douăzeci şi trei de ani, îi relata Catherine soţului ei. M-a primit în patul ei, stând în fund, cu perne de şaten

îngrămădite la spate, mi-a oferit pricomigdale şi nişte răcoritoare, şi a conversat politicos şi cu multă voioşie. Părea de neînchipuit ca o persoană cu manierele ei distinse să fie capabilă de astfel de atrocităţi. Avea un chip sfios, chiar amabil, relata mirată Catherine - fapt care n-ar fi impresionat nici pe cel mai nechibzuit cetăţean al unei ţări în care domicilia ea, dat fiind că orice ţăran ştie că mărfurile putrezite sunt vândute câteodată sub o firmă bună; dar Catherine era din nord, crescută bine, nu era nici ţărancă, nici aristocrată, şi era cu adevărat pioasă, o protestantă care înţelegea îmbinarea dintre intern şi extern. Nu arăta ca o ucigaşă, spuse Catherine blând.

*

Catherine vorbea cu un glas foarte scăzut, avea să-şi re-amintească mai târziu Cavalerul. Uneori trebuia să te apleci spre ea pentru a o auzi. O chemare la intimitate? Da. Şi un semn al furiei ei reprimate.

*

A venit primăvara, un aprilie cald şi înmiresmat. Ea stătea în pat în cea mai mare parte a timpului. Scrisorile lui William vorbeau, jubilând, supărător, despre viitor. Dar Catherine ştia că pentru ea nu exista viitor, nu putea iubi decât trecutul.

Cavalerul fusese plecat într-o expediţie arheologică în Apulia, mai mult de o săptămână. Catherine, nefiind în stare să părăsească patul, se simţea, cu fiecare oră care trecea, din ce în ce mai slăbită. într-o noapte fierbinte de aprilie, în chinurile unui atac dureros de astm, despre care a crezut că putea fi începutul sfârşitului, şi-a găsit destinderea într-o scrisoare.

Catherinei nu-i fusese niciodată teamă, dar acum îi era fiică. Munca deosebit de grea de a fi în pragul morţii dăduse un nou

caracter imperios coşmarului ciclic al astrnei că putea fi îngropată de vie. Ceea ce ar putea-o ajuta era să-i scrie Cavalerului un bilet, cerându-i să nu închidă etanş sicriul timp de trei zile după ce murea. Dar pentru a spune acest lucru, trebuia să înceapă să spună că se teme că în câteva zile nu va mai fi în stare să-i scrie; apoi să declare că îi este imposibil să exprime în cuvinte toată dragostea şi tandreţea pe care le simte pentru el, şi că el este izvorul tuturor bucuriilor ei, el, cea mai dragă dintre toate binecuvântările ei pământeşti, care exprimă, în termeni pământeşti, o deplasează de la aceste sentimente extravagante şi total neprefăcute sentimente pentru Cavaler la gândul unor binecuvântări şi mai mari celeste şi la exprimarea speranţelor ei că el va putea deveni într-o zi un credincios.

Catherine nu crede într-adevăr că el va putea vreodată deveni un credincios (şi nici n-a devenit). Năzuinţa ei ca el să cedeze credinţei religioase provenea din propria ei nevoie de a avea un limbaj rapsodic, exaltat. Ea dorea ca el să recunoască realitatea acestei dimensiuni, deci a acestui limbaj, astfel încât să o poată împărtăşi împreună, pentru ca în cele din urmă să devină cu adevărat apropiaţi.

Dar, desigur, el nu va cunoaşte niciodată compensaţia rapsodică. Pentru că toate acele simţăminte întunecate constrângătoare care..., şi aici a început să aibă respiraţia întretăiată şi şi-a reamintit ce dorise să-i scrie în această scrisoare, o adevărată scrisoare de adio, în afară de a-i declara dragostea, să-i ceară să-i uite şi să-i ierte greşelile, iertându-l că a lăsat-o singură atâta timp, binecuvântându-l şi rugându-l să-şi amintească de ea cu bunăvoinţă - da, ea voia să-i ceară ceva. „Nu mă închide după ce voi muri până când nu va fi absolut necesar.” Termină prin a-i reaminti să dea instrucţiuni în testamentul său să se ducă la îndeplinire promisiunea pe care i-a făcut-o de a-i fi

îngropate osemintele alături de ale lui, în Biserica Slebech, atunci când Dumnezeu îl va chema la El, ceea ce speră că nu se va întâmpla multe decenii de acum înainte, iar în timpul acesta - aceasta este o propoziţiune epuizantă, pe care astmaticii o scriu cu multă plăcere - iar în timpul acesta ea speră că el nu va rămâne singur. „Fie ca toate binecuvântările pământeşti şi celeste să te însoţească! Să fii iubit aşa cum te iubesc eu. A ta credincioasă soţie etc."

Sigilă scrisoarea, simţi cum se uşurează greutatea de pe pieptul ei şi dormi mai împăcată decât dormise de săptămâni întregi.

A sosit vara, cu căldura ei descurajantă, apăsătoare. Cavalerul era supărat pe Catherine că murise - stânjenindu-1, abandonându-1. Când, în iulie, s-au mutat la vila lor de lângă Vezuviu, preferata ei din cele trei reşedinţe ale lor, el a găsit multe motive să rămână zile întregi la palatul regal din apropiere. Doctorul Drummond venea în fiecare dimineaţă să o vadă, spunându-i poveşti ca să o facă să zâmbească, dându-i bomboane ca să-i stimuleze pofta de mâncare, şi, o dată pe săptămână, îi punea lipitori pentru a-i lua sânge. Devreme, într-o dimineaţă de august, doctorul nu a venit. La orele trei noaptea, ea şi-a trimis înapoi cina neatinsă şi a expediat un lacheu să se intereseze; acesta s-a întors cu ştirea că doctorul nu-şi luase trăsura, ci că hotărâse să plece călare pe noul său cal de vânătoare şi că, la vreun kilometru şi jumătate de vilă, fusese aruncat de pe cal şi adus înapoi în oraş pe o litieră. I s-a spus că avea răni grave. Foarte serioase pe vremea aceea: spatele mpt şi un rinichi perforat. Doctoml a murit după o săptămână. Când a aflat, Catherine a plâns pentru ultima oară.

Cavalerul a susţinut întotdeauna că, simţindu-se oarecum răspunzătoare pentru acest groaznic accident, petrecut în timp ce

doctorul era în drum spre ea, faptul a grăbit moartea Ca- therinei, care a avut loc doar două zile mai târziu. Citind pe fotoliul ei preferat cu faţa la crângul de mirt, Catherine a leşinat şi a fost dusă în casă. Când a fost întinsă în pat, a deschis ochii şi a cerut să i se dea un mic portret al Cavalerului, pe care l-a pus cu faţa în jos pe pieptul ei. A închis ochii şi a murit în aceeaşi seară.

Pentru cei care nu au cunoscut-o bine, Cavalerul o evoca astfel.

„Soţia mea, spunea el, era mititică, subţirică, cu un aspect elegant şi maniere distinse. Avea părul blond-deschis, pe care trecerea anilor nu l-a albit, ochi vioi, dinţi frumoşi, un zâmbet plăcut. Avea un comportament rezervat, gestică modestă şi dorea să contribuie cu câteva cuvinte pentru a susţine o conversaţie fără nicio intenţie de a o domina. Avea o constituţie delicată şi, în cursul vieţii ei, sănătatea ei precară i-a influenţat în mare măsură dispoziţia. Bine-crescută, cultivată şi o muziciană minunată, era foarte căutată în societate, pe care adesea o evita, totuşi, din raţiuni de sănătate şi din instinct de autoconservare. Era o binecuvântare şi o mângâiere pentru cei care o cunoşteau şi i se va simţi îngrozitor lipsa.

S-a lăsat în voia amintirilor despre virtuţile, talentele, preferinţele ei. De fapt, a vorbit în special despre el însuşi.

Mâhnirea îl transformă pe om într-o creatură ciudată, îi spunea Cavalerul lui Charles într-o scrisoare. Sunt mult mai nefericit, mult mai trist decât mă aşteptam să fiu.

I s-a întâmplat, pentru prima oară, ceva îngrozitor. Lumea este un loc perfid. Te mişti în ea, îţi vezi de viaţă. Şi apoi totul se termină, sau este mai rău. Chiar acum câteva zile, la

Porţiei, unul dintre pajii regali a deschis uşa unei capele dezafectate, a intrat în *mofetta,* aşa cum se numesc pungile de gaz rece otrăvitor emise de vulcan, şi a murit pe loc. De atunci,

Regele îngrozit n-a vorbit aproape de nimic altceva şi a adăugat câteva amulete şi fetişuri sortimentului mare fixat în mod normal de lenjeria sa de corp. Şi uite ca i s-a întâmplat bătrânului Drummond, în timp ce călărea ca să o viziteze... nu, Cavalerul îşi reaminti brusc, cel căruia i s-a întâmplat ceva teribil era el însuşi. El nu avea talismane; el avea inteligenţa, caracterul său.

Ceva îngrozitor. Ceva ce trebuie întâmpinat cu forţă morală. „Am avut şi am o viaţă fericită”, gândi el.

Un om înţelept trebuie să fie pregătit pentru orice, ştie cum să cedeze, să se resemneze, este recunoscător pentru plăcerile oferite de viaţă, şi nu se înfurie sau nu se smiorcăie atunci când se sfârşeşte (aşa cum trebuie) fericirea.

Şi nu era el un mare colecţionar? De aceea era tot timpul preocupat, distras, amuzat. Nu ştiuse cât de profunde erau sentimentele sale faţă de Catherine, cât de mult avea nevoie de ea. Nu ştiuse să fi avut atât de mult nevoie de cineva.

Colecţionarii şi curatorii de colecţii recunosc adesea fără prea multe impulsuri că au sentimente mizantropice. Ei confirmă acest lucru, da, le-a păsat mai mult de lucrurile neînsufleţite decât de oameni. Lăsaţi-i pe alţii să fie şocaţi - ştiu ei mai bine. Poţi avea încredere în lucruri. Ele nu-şi schimbă niciodată natura. Atracţiile lor nu-şi pierd farmecul. Lucrurile, lucrurile rare, au valoare intrinsecă, iar oamenii au o valoare pe care propriile tale nevoi te obligă să le-o atribui. Colecţionarea dă egoismului accentele pasiunii, care este întotdeauna atrăgătoare, în timp ce te înarmează împotriva pasiunilor care te fac să te simţi deosebit de vulnerabil.
îi face pe cei ce se simt văduviţi şi urăsc să fie privaţi de ceva să se simtă mai în siguranţă. Nu ştiuse cât de mult dragostea Catherinei îl făcuse să se simtă în siguranţă.

Se aşteptase mai mult de la capacitatea sa de detaşare, pe

care o confunda cu temperamentul său. Detaşarea nu va fi suficientă pentru a-l face să treacă de supărare. Era nevoie de stoicism, care implică ideea că cineva suferă într-adevăr. Nu se aştepta să fie încetinit sub presiunea durerii, atât de întunecate. Iubirea Catherinei părea strălucitoare acum, acum când nu mai era. Niciun fel de lacrimi nu-i scăldaseră ochii când şedea pe patul Catherinei şi a tras imaginea lui din strân- soarea ei, nici atunci când i-a dat-o înapoi, punând-o în coşciug, înainte ca acesta să fie închis. Cu toate că nu a plâns, părul său (brusc mai grizonant), pielea lui (mai uscată, mai brăzdată) vorbeau pentru el, jeleau pentru el. Nu ştia cum să-şi facă reproşuri. Iubise atât cât a putut şi fusese mai credincios decât se obişnuia. Cavalerul a fost întotdeauna bun la auto-iertare.

Stătea sub spalierul care era plasat către crângul de mirt, exact acolo unde stătea Catherine când a leşinat şi a fost adusă în casă. Unde stătuse adesea cu William. O pânză de păianjen groasă se întindea peste o deschidere vizibilă în partea de sus a spalierului. Un timp o privi absent, până când se gândi să caute păianjenul, pe care l-a localizat în sfârşit - atârna nemişcat de filamentul cel mai din afară. Apoi ceru să i se aducă bastonul de alpinism, se întinse în sus şi străpunse pânza de păianjen.

Scrisorile sale vorbesc despre o melancolie instalată, greu de ţinut în frâu. „Apăsarea, plictiseala, indolenţa - ce obositor era să scrie aceste cuvinte - devin soarta mea.” Cavalerului nu-i plăcea prea mult să simtă, dar era îngrijorat de o evidentă scădere a simţurilor. Dorea că continue să simtă, nu prea mult, dar nici prea puţin (tot aşa cum dorea să nu fie nici mai tânăr, nici bătrân.) Voia să nu se schimbe. Dar se schimbase. „Nu mai m-ai recunoaşte acum, îi scria el lui Charles. Din fire sprinten, energic, receptiv, interesat de tot, am devenit de un timp indiferent faţă de multe lucruri care cândva îmi făceau plăcere.

Nu înseamnă indiferenţă faţă de tine, dragă Charles, sau faţă de altcineva, ci o indiferenţă generală, învăluitoare.” îşi ridică pana, şi se gândi la ceea ce scrisese.

„Nădăjduiesc ca apatia să nu devină condiţia mea inevitabilă”, continuă el, încercând să dea o notă mai optimistă.

Plănuise să scoată o nouă ediţie, cu mai multe planşe, a cărţii sale despre vulcani. A abandonat planul, îi scria el lui Charles; nu poate să depăşească senzaţia de plictiseală. Despre o recentă excursie la Roma pentru a privi tablouri, el relata: „Melancolia m-a urmărit şi aici. Noile mele achiziţii nu-mi fac cine ştie ce plăcere.” I-a descris lui Charles una dintre achiziţiile sale, un tablou al unui maestru din Toscana din secolul al şaptesprezecelea ce evoca efemeritatea vieţii umane. Mesajul lui era voluptuos de pertinent, iar execuţia admirabilă. A privit inexpresiv la unghiul ingenios de flori şi la oglindă, la carnaţia catifelată a tinerei femei ce se privea. Pentru prima oară în viaţă, faptul că adăuga ceva la una dintre colecţiile sale, nu i-a făcut nicio plăcere.

Trupul său suplu, solid îi permitea să călărească, să înoate, să pescuiască, să vâneze, să urce pe munte fără efort ca întotdeauna. Dar parcă se aşternuse un văl între el şi orice observa, despuind totul de semnificaţie. Afară pentru o recreaţie de pescuit pe timp de noapte, însoţit doar de Gaetano şi de Pietro, se uita la cei doi slujitori sporovăind în dialectul lor de neînţeles, mitraliind aerul ca şi cum cuvintele şi frazele trebuiau împinse cu fălcile lor. Vocile ce se auzeau de la alte bărci ce treceau înainte şi înapoi prin golful negru, noaptea întunecată, sunau ca ţipetele unor animale.

Da, avea în continuare aceeaşi robusteţe fizică. Ceea ce a observat el era o îmbătrânire a simţurilor şi a capacităţii sale de a se entuziasma. Simţea cum privirea îi devenise fără viaţă, auzul

şi gustul erau mai puţin ascuţite. A hotărât că aceasta se întâmpla pentru că îmbătrânea. Motivele sunt nenumărate pentru această răcire generală, explica el - aici moartea Catherinei era recunoscută - dar poate că se datora în principal trecerii anilor. Se lupta să se resemneze faţă de toate aceste neputinţe.

Nu s-a simţit niciodată tânăr, aşa cum îi spusese prezicătoarei. Dar când a murit Catherine, a simţit, brusc, că este bătrân. Avea cincizeci şi doi de ani. Câţi ani îi spusese Effo- sina că avea de trăit? îşi întinse singur cărţile de joc şi citi în ele. Se întreba cum naiba va putea ocupa eternitatea a douăzeci şi unu de ani ce vor veni.

*

Să fie neînsoţit. Să fie singur. Să se cufunde în propriile lui sentimente.

Acolo să găsească vapori şi ceaţă. Apoi mici protuberanţe de supărări şi năzuinţe vechi. Apoi o mare deşertăciune. Te gândeşti la ceea ce ai făcut, cu brio - mari acţiuni, de întreprinderi. Toată această energie s-a scurs. Totul devine un efort.

Suprasaturată, pofta sa de exces. Ajunge acum.

*

La câteva luni de la moartea Catherinei, vizitând dezastrul rămas în urma unui cutremur în Calabria, privind trupurile înţepenite, pline de praf, scoase din ruine, apoi trăsăturile lor convulsionate şi mâinile lor zgâriate - oamenii deprimaţi sunt adeseori voaiorişti - apoi o copilă adusă la suprafaţă încă în viaţă, care timp de opt zile zăcuse sub o casă prăbuşită, cu pumnul strâns lângă partea dreaptă a feţei unde îşi făcuse o gaură în obraz.

Da, arată-mi mai multe orori. Nu mă voi înfiora.

*

Pentru o clipă, exact o clipă, se văzu ca un nebun deghizat într-o fiinţă raţională. De câte ori escaladase acest munte? De patruzeci? De cincizeci? De o sută de ori?

Gâfâind, cu pălăria mare apărându-i de soare chipul slab, făcu o pauză şi se uită în sus la con. Din vârful vulcanului - departe deasupra oraşului, golful, insulele lui.

Era sus de tot, privind în jos. Un punct uman, departe de toate obligaţiile de simpatie, de identificare: jocul distanţei.

înainte, totul îl afirma. „Ştiu, de aceea sunt. Colecţionez, de aceea sunt. Mă interesează totul, de aceea sunt. Uite-te la tot ceea ce ştiu, la tot ceea ce îmi pasă, tot ceea ce păstrez şi transmit. îmi construiesc propria mea moştenire.”

Lucrurile s-au întors împotriva lui. Ele spun, nu exişti.

Muntele spune, nu exişti.

Preoţii spun, vulcanul este gura iadului.

Nu! Aceste monstruozităţi, vulcanii sau „munţii care vomită foc”, departe de a fi embleme sau prevestiri ale iadului, sunt valve de siguranţă pentru focuri şi vapori care, altfel, ar distruge mai des decât o fac.

îngenunche pe marginea conului, asemănătoare unui şanţ, îşi puse palmele pe molozul prăfuit, apoi se întinse, cu burta în jos, unde nu bătea vântul, şi îşi lipi obrazul de pământ. Era tăcere. Tăcerea vorbea de moarte. La fel, lumina densă, stagnantă, gălbuie, şi mirosul de sulf ce se ridica din fisuri, pietrele îngrămădite, produsele vâscoase şi solide ejectate de vulcan şi iarba uscată, bucăţile de nori ce zăceau pe cerul gri-indigo, marea teşită. Totul vorbeşte de moarte.

Să privim lucrurile dintr-o perspectivă pozitivă. Muntele este o emblemă a tuturor formelor de moarte en gros: potopul, marea conflagraţie *{sterminator Vesevo,* cum ar spune marele

poet), dar şi a supravieţuirii, a permanenţei umane. In acest caz, natura care a luat-o razna, face cultură, face artefacte, omorând, pietrificând istoria. în astfel de dezastre sunt multe lucruri de apreciat.

Sub pământ erau întinderi de cenuşă şi bulgări de minerale curate şi pietre smălţate cu fosile şi obsidian întunecat pe cale să devină transparent, sub care erau mai multe straturi inerte care înglobau miezul de piatră topită, dat fiind că de fiecare dată când exploda, muntele deforma, stratifica şi îngraşă pământul. Şi în josul pantei, sub proeminenţele înclinate de piatră şi peticele de grozama galbene, dedesubt, până la satele de jos, şi mergând mai departe către mare, sunt tot mai multe straturi de lucruri umane, artefacte, comori. Pompei şi Herculanaeum au fost îngropate şi acum - un miracol al epocii - ele au fost exhumate. Dar în larg se află Marea Tireniană, care s-a închis peste regatul lui Atlantis. întotdeauna există ceva ce trebuie descoperit.

Pământul deţine comori pentru colecţionari.

Pământul este acolo unde trăiesc morţii, aşezaţi în straturi.

Cu obrazul lipit de pământ, Cavalerul a coborât la nivelul mineral al existenţei. S-au dus şi curtea, şi Regele violent, jovial, şi frumoasele comori pe care le deţine. Este oare posibil să nu se mai simtă ataşat de ele? Da, în momentul acesta nu-i mai pasă.

*

Cavalerului i-ar fi plăcut să fi avut o viziune de plenitudine compensatorie şi de graţie, aşa cum are cineva adesea pe vârfuri de munte. Şi-a imaginat că se înalţă în aer cu acea nou minune franţuzească la modă, balonul, cu un alai de slujitori, nu, doar tânărul Pumo; şi că se poate uita în jos spre Vezuviu, să vadă de sus cum muntele devine din ce în ce mai mic. Extazul rece al ascensiunii fără efort, urcând mai sus, şi mai sus, în paradisul cerului pur.

Sau i-ar fi plăcut să evoce o viziune splendidă a trecutului aşa cum William a încântat-o pe Catherine. Dar tot ceea ce vine în minte este o catastrofă. Să zicem, o vedere panoramică a marii erupţii din anul 79 d. Hr. Zgomotul grozav, norul sub forma umbrelei, moartea soarelui, muntele care a explodat deschizându-se, vărsând foc şi vapori otrăvitori. Cenuşa de culoarea guzganului, noroiul cafeniu ce cobora. Şi teroarea locuitorilor din Pompei şi Herculanaeum.

Precum un urbanicid dublu mai recent, un oraş ucis este mult mai renumit în lumea întreagă decât celălalt. (Aşa cum a spus un mucalit, Nagasaki a avut un agent de presă prost). Aşa că să-l lăsăm să aleagă să fie în Pompei, uitându-se cum curge în jos ploaia morţii, poate nedorind să fugă acolo cât mai are timp pentru că este, chiar şi atunci, un fel de colecţionar curajos. Şi cum poate pleca fără lucrurile sale? Precum strada sa dispărută sub cenuşa care îi venea până peste genunchi, el va fi cel care îşi va reaminti versul din *Eneida,* pe care cei ce au făcut săpături l-au găsit scrijelit de cineva pe zidul casei sale: *Conticuere omn*... („Totul a amuţit”). Tăindu-i-se respiraţia, nu a mai trăit destul ca să termine ce avea de spus.

Ca într-un vis (când cineva este în pragul morţii), el iese din oraşul condamnat şi încearcă să fie un om care priveşte. De ce să nu fie cel mai renumit observator, şi victimă, al erupţiei? Pentru că, dacă cedează tentaţiei, şi-ar putea imagina că este nu precum ci cu adevărat Pliniu cel Bătrân, dacă ar putea simţi plesnitura de vânt pe prora vasului său amiral ce înconjoară capul Misenum, dacă ar putea sta cu Pliniu până la sfârşit când plămânii lui slăbiţi din cauza astmei (Oh, Catherine!) au cedat din cauza aburilor greu mirositori şi letali... Dar spre deosebire de tânărul său văr, care se închipuie întotdeauna altcineva (şi la vârsta de patruzeci de ani se va felicita că este tânăr pe vecie), Cavalerul este greu de

convins să-şi imagineze că ar fi altcineva decât el însuşi.

Noaptea, a dormit pe coasta vulcanului.

Dacă visează, visează despre viitor - sărind peste viitorul care îi mai rămâne (ştie că nu prezintă nici cine ştie ce interes, nici fericire), despre viitorul care echivalează cu propria lui moarte. Gândindu-se la viitor, Cavalerul priveşte cu atenţie propria sa nonexistenţă. Chiar şi muntele poate muri. Şi golful, de asemenea - deşi Cavalerul nu-şi poate imagina aşa ceva. Nu-şi poate imagina golful poluat, viaţa marină moartă. A văzut natura primejduind, dar nu-şi poate imagina natura primejduită. Nu-şi poate închipui câtă moarte o aşteaptă pe această natură: ce se va întâmpla cu aerul mângâietor, cu apa albastră-verzuie în care se zbenguie înotători şi băieţi angajaţi de Cavaler să se scufunde în căutarea specimenelor marine. Dacă ar sări acum nişte copii în golf, pielea le-ar aluneca de pe oase.

Oamenii de pe vremea Cavalerului aveau standarde mai înalte ale ruinei. Ei credeau că merită să sublinieze că lumea nu este chiar aşa de netedă ca un ou. Litorale agitate dădeau spre mări incipiente, iar pământul uscat avea suprafeţe accidentate, pline de bulgări; şi erau şi grămezi mari: munţi. Pătate, brăzdate - da, comparate cu Paradisul, sau cu sfera primordială, această lume este o ruină puternică. Oamenii de pe vremea aceea nu ştiau ce putea să fie ruina!

*

Aşteptă un vânt purificator. Iar toropeala s-a instalat peste tot, ca un val de lavă.

Se uită în gaură, şi ca orice gaură, aceasta îi spuse: „Sări.” Cavalerul şi-o aminti pe Catherine după moartea tatălui ei, la Etna, atunci în plină erupţie, şi oprindu-se pe coasta de jos la baraca unui călugăr (întotdeauna există un călugăr), care a

insistat să repovestească legenda unui filozof din vechime care a sărit în craterul clocotitor pentru a vedea dacă este nemuritor. De presupus că nu era.

*

Aştepta catastrofa. Aceasta însemna denaturarea melancoliei profunde, şi anume că sensul ei de neajutorare se întinde spre a-i cuprinde şi pe alţii, într-atât încât aceştia să-şi imagineze cu uşurinţă (şi ca atare să vrea) o calamitate mai mare.

Vuiete prevestitoare de rele, pe care atât turiştii, cât şi Cavalerul le-au salutat. Fiecare vizitator voia ca vulcanul să explodeze, „să facă ceva”. Voiau raţia lor de apocalipsă. O şedere la Neapole, între efuziuni de cataclism, când vulcanul părea inert, era menită să fie puţin dezamăgitoare.

*

Era momentul în care toate obligaţiile etice erau mai întâi scoase în evidenţă pentru a fi cercetate, era începutul acelor timpuri pe care le numim modeme. Dar printr-o simplă apăsare a unui buton ar putea cineva, fără consecinţe pentru sine însuşi, să provoace moartea unui mandarin de partea cealaltă a lumii (deştept că a găsit pe cineva atât de departe), ar putea el rezista tentaţiei?

Oamenii pot face acţiunile cele mai importante dacă ele sunt făcute să pară neînsemnate. Cât de subţire este linia între dorinţa de a trăi şi dorinţa de a muri. Cât de fragilă este membrana între energie şi toropeală. Astfel, mult mai mulţi ar putea ceda tentaţiei de a se sinucide dacă acest lucru s-ar face atât de uşor. Ce să zicem despre... o gaură, a gaură cu adevărat adâncă, pe care o plasezi într-un loc public, pentru uzul tuturor. In Manhattan să zicem, la colţul dintre strada Şapte şi Cinci. Acolo unde se află

Colecţia Frick. (Sau o adresă mai proletară.) Pe un semn de lângă gaură scrie: 4 p.m. - 8 p.m./Luni, miercuri şi vineri/ Sinuciderea este permisă. Doar atât. Un semn. Acolo ar sări desigur nişte oameni, care nu prea se gândiseră la aşa ceva înainte. Orice puţ este un abis, dacă este etichetat cum trebuie. Venind acasă de la muncă, ieşind să cumperi un pachet de ţigări dăunătoare, ocolind puţin să iei rufele de la spălătorie, cercetând caldarâmul pentru a găsi şalul roşu de mătase pe care ţi l-a luat vântul de pe umeri, îţi aminteşti de semn, te uiţi în jos, tragi repede aer în piept, îl dai afară încet, şi spui, ca Empedocle la Etna: „De ce nu?”

PARTEA A DOUA

1

Nimic nu poate egala exaltarea melancoliei cronice atunci când apare bucuria. Dar înainte de a i se permite să sosească, trebuie să asedieze inima frântă. Lasă-mă să intru, mieună ea, urlă ea. Inima trebuia forţată.

Aceasta s-a întâmplat patru ani mai târziu. Mai întâi tre buia ca moartea Catherinei să fie absorbită de metabolismul fin acordat al Cavalerului. A cerut un alt concediu pentru a aduce trupul înapoi pentru înmormântare în Ţara Galilor. Aici nu era nimeni a cărui consolare să consoleze. Moartea Catherinei l-a adus primejdios de aproape de o stare care nu-i plăcea, cea de a se gândi la el însuşi. Aplică remediul său firesc, ceea ce însemna să gândească despre lume. După îndeplinirea obişnuitelor îndatoriri şi amuzamente, făcu un drum la noile excavaţii din Calabria *(Catherine nu mai este)*. Acolo a fost dus la un festival dintr-un sat învecinat în onoarea sfinţilor Cosma şi Damian, care a culminat cu o slujbă la biserică pentru a binecuvânta un obiect de vreo 30 de centimetri, mult respectat de femeile sterpe, cunoscut sub numele de *Degetul Mare de la Picior.* Gata! Plin de praf, bine dispus, Cavalerul s-a întors la Neapole. Unei societăţi savante dedicate studiului Antichităţii *(Catherine e moartă),* Cavaleml i-a trimis o lucrare despre descoperirea savuroasă a unor urme ale vechiului cult priapic existent încă sub scutul Creştinătăţii, care aducea noi dovezi a similitudinii dintre religia papistaşă şi religiile păgâne; reamintind prevalenţa de generaţii întregi a efigiilor unor organe femeieşti şi bărbăteşti

descoperite

în săpături; şi speculând că secretul tuturor religiilor era venerarea forţelor vitale - cele patru elemente, energia sexuală - şi că însăşi crucea era un falus stilizat. *Moartă!* Catherine fiind dispărută, nu mai avea nici un motiv să se strunească ca să nu pară sceptic şi hulitor.

Totul s-a schimbat şi nu s-a schimbat nimic. Nu recunoştea că avea nevoie de companie. Dar când prietenul şi protejatul său, pictorul Thomas Jones, pe cale de a se reîntoarce definitiv în Anglia, a renunţat la casa pe care o luase cu chirie, Cavalerul i-a oferit ospitalitate pentru câteva luni. Venea adesea dimineaţa în camera aranjată ca atelier pentru Jones. 11 privea cum acoperea mici pânze monocrome de pe şevaletul său din lemn de măslin cu ceea ce i se păreau lui studii de deşertăciune: colţul unui acoperiş sau un rând de ferestre de la etajul superior al clădirii de vizavi.

Curios, dar Jones trebuie că are motivele lui. Totul se potrivea cu condiţia pusă de Cavaler.

- Dar ce pictezi? întrebă Cavalerul politicos. Nu înţeleg subiectul.

Momente de alunecare, când totul pare posibil şi nimic nu are sens.

Permisiunea din partea Foreign Office-ului pentru cea de-a treia plecare acasă a sosit în iunie, şi el plecă pe mare. Cu trupul Catherinei în cala vasului şi la el în cabină un vas roman camee despre care se credea că a fost făcut la începutul domniei împăratului Augustin, una dintre rarele antichităţi apărute pe piaţă de decenii întregi, pe care el îl cumpărase anul trecut la Roma şi îl aducea în Anglia pentru a-1 vinde. Era obiectul cel mai valoros ce va trece vreodată prin mâinile sale.

Cavalerul a simţit presiunea patimii de când l-a văzut prima dată. Scos la iveală cu două secole în urmă dintr-un cavou

imperial chiar la sud de marginea Romei Antice, era în continuare considerat cea mai frumoasă piesă din seria sticlei cameo romane. Nimic nu putea fi mai frumos decât acea Thetis descrisă pe friză, întinsă languros pe patul nupţial. După ce l-a adus de la Roma, vasul i-a ocupat adesea mintea. Nu obosea niciodată să se uite la el, să-l ţină în sus pentru a-i vedea adevărata culoare de la bază, un albastru precum cerul nopţii ce nu se deosebea de negru decât atunci când era străbătut de lumină, şi să-şi treacă degetele peste figurile în basorelief, incizate în sticla de culoarea fildeşului. Din păcate, acesta nu era un obiect de care să-şi poată permită să se îndrăgostească. Deşi prin testamentul Catherinei lui îi revenea totul fără niciun fel obligaţiuni, el avea întotdeauna nevoie de bani. Vasul era prea renumit pentru ca el să poată măcar să se gândească să-l păstreze. Obţinându-1 pentru un preţ foarte bun, o mie de lire sterline, Cavalerul avea mari speranţe de a realiza un profit substanţial.

După ce a depozitat vasul la Londra şi a primit vizite de condoleanţe din partea unor prieteni şi rude, a dus coşciugul la moşia sa din Ţara Galilor, acum în posesia sa atât *de jure,* cât şi *defacto,* a pornit pe o ploaie uşoară împreună cu Charles să-l vadă rânduit în podeaua bisericii, l-a trimis pe Charles la el acasă şi a lâncezit în casă câteva săptămâni. Ploaia a acoperit pământul natal al Catherinei cu verde. Se plimba în fiecare zi prin moşie şi uneori până departe prin zona rurală, adesea având buzunarele pline de prune mici şi şedea un timp uitându-se la mare. Doliul aducea cu sine o melancolie distinctă. Gânduri de jale, amintiri dragi despre Catherine, amestecate cu milă de sine. Odihnească-se în pace, pace pentru Catherine, biata Catherine. Pace pentru noi toţi. Frunzele verzi foşneau deasupra capului său. Acesta era soarele şi lumina moderată ce vor prospera deasupra trupului său

pe cale să putrezească; şi aceasta - a intrat o clipă în biserica liniştită şi răcoroasă - este piatra de mormânt ce va purta şi numele lui într-o bună zi.

Chiar înainte de a sosi el, colecţionarii londonezi erau agitaţi în legătură cu vasul său. Ştirile de la Charles că bătrâioara şi distinsa Ducesă de Portland dorea cu înfocare prada lui l-a adus înapoi la Londra. A cerut două mii de lire sterline. Ducesa s-a înfiorat. A spus că se va gândi. Au trecut o lună sau două; Cavalerul ştia că nu trebuie să insiste. Amuzându-se cât putea de bine, îi vizită muzeul cu ramuri de coral, vitrine cu fluturi iridescenţi şi scoici precum nişte bijuterii, fosile de insecte, oase de mamuţi (despre care se credea că ar fi cele ale unui elefant roman), volume rare, *in folio,* despre astronomie, medalioane şi catarame antice, şi vase etrusce. O adunătură de obiecte nu mai puţin ciudată decât multe alte colecţii din vremea respectivă (principala ei ciudăţenie era că acea colecţionară era femeie), dar neîndoielnic prea excentrică pentru gustul Cavalerului. Fiul ducesei, ajuns la vârsta mijlocie şi vigilent la moştenirea sa, a sfatuit-o să nu cumpere, dat fiind preţul incredibil de mare. Ducesa a început să dorească în mod serios să cumpere vasul.

Cavalerul a petrecut mai puţin timp la curte şi mai mult cu Charles şi şi-a permis să fie flatat şi răsfăţat de încântătoarea şi exuberanta fată pe care Charles o luase să trăiască cu el cu trei ani în urmă şi care, instruită de Charles, îi spunea Unchiul Pliniu şi îl săruta cu graţie pe obraz. Era înaltă şi plinuţă, iar capul ei cu părul castaniu-roşcat, ochi albaştri şi o gură dornică ar fi putut rivaliza cu frumuseţea unor statui clasice, gândea Cavalerul, dacă n-ar fi avut bărbia atât de mică. îi ştia povestea de la nepotul lui: fiica unui fierar de sat, care venise la Londra la vârsta de paisprezece ani, ca ajutoare de servitoare, a fost sedusă de fiul stăpânului, şi-a găsit curând tot felul de slujbe dubioase, printre

care una în care poza pe jumătate dezbrăcată ca „Nimfa a sănătăţii” în camera de primire a unui doctor care pretindea că poate să vindece impotenţa, a fost dusă la moşia de la ţară a unui baronet, care a dat-o afară când a rămas însărcinată (fetiţa ei era ţinută în pensiune la ţară), şi al cărui prieten apropiat căruia i s-a adresat disperată, era... Charles. Cu şaisprezece ani mai mare decât ea, salvatorul ei nu s-a minunat că atât de multe epoci erau înghesuite în cineva de doar nouăsprezece ani. Se presupunea că femeile ca ea se urcau cât se poate de sus şi se treceau repede. Nu era, deci, nimic special în legătură cu ea, în afară de farmecul ei fizic. Dar era totuşi. Charles voia să fie corect. Voia să se şi laude.

- Imaginează-ţi, spunea Charles. Este cu adevărat foarte dotată. Am învăţat-o să citească şi să scrie şi acum citeşte cărţi întregi de autoeducare, îi place foarte mult să citească şi îşi aminteşte tot ceea ce citeşte. Cavaleml a observat că ea îşi amintea fiecare cuvânt spus în prezenţa ei. In timp ce limbajul ei era vulgar şi râdea prea tare, când tăcea părea transformată. Cavaleml a văzut-o urmărind, observând, cu ochii umezi plini de atenţie. Şi judecata ei despre tablouri era foarte bună, continuă Charles, şi e normal să fie aşa după ce a trăit cu mine trei ani şi dat fiind că Romney este obsedat de ea. A folosit-o pentru zeci de tablouri şi desene şi nici nu vrea să audă de alt model, cu excepţia cazurilor în care refuz să-i împrumut fata mea. Aceasta i-a reamintit Cavalerului că trebuie să-şi facă timp să-i pozeze lui Romney, întrucât îşi dorea un alt portret al lui.

Ducesa i-a făcut o contra-ofertă de o mie şase sute de lire sterline. Cavaleml s-a ţinut ferm pe poziţie.

Nu a petrecut mult timp la curte, gândurile de promovare în serviciu sau altă numire la Madrid, Viena sau Paris fiind de mult abandonate. Se simţea mai bătrân fără Catherine alături de el. A

pozat pentru portretul lui. Şi-a spus că a venit vremea să se întoarcă. A spus-o şi altora.

- O mie opt sute de lire sterline, spuse ducesa furioasă. S-a făcut. El făcu câteva cumpărături, printre care şi tabloul lui Romney cu fata lui Charles ca preoteasă a lui Bachus, pe care avea să-l ia cu el la Neapole.

A revenit, şi-a reluat viaţa obişnuită, mai întâi ocupându-se de obligaţii restante, de creanţe şi de etalarea bunăstării - era încă bun în a-şi ocupa timpul. Şi a înţeles că trebuie să combată apatia cu noi eforturi. S-a apucat de un proiect uriaş, un proiect ce se va întinde pe mai mulţi ani: să proiecteze vreo 200 000 de metri pătraţi de grădină englezească în parcul palatului de la Caserta. A continuat să colecţioneze şi să catalogheze. A devenit mai bun la evacuarea comorilor din exca- vaţiile de pe Pompei şi Herculanaeum, chiar sub ochii arheologilor Regelui. Orice se poate face în această ţară dacă ştii pe cine să răsplăteşti.

Mai multe englezoaice văduve, amatoare de artă, păreau dornice să-i aline singurătatea, una din Londra în ajun de plecarea lui, alta din Roma, unde s-a oprit câteva săptămâni la întoarcere, mai ales pentru a discuta cu domnul Byres, principalul său agent în materie de tablouri de acolo. Doamna de la Roma îl tenta. Era bogată, sănătoasă tun, şi cânta la harpă cu multă îndemânare. Cu o anumită voioşie, îi informă pe Charles despre farmecul ei, ştiind cât îl va enerva acest lucru pe iubitul lui nepot, care conta să fie moştenitorul unchiului său care nu avea copii. Este adevărat, vârsta doamnei excludea ideea de a mai avea copii. Cu toate acestea, fiind cu zece ani mai tânără decât Cavalerul, se presupune că îi va supravieţui. Dar Cavalerul avea să lase deoparte curând gândul unei căsătorii convenţionale. Chiar şi această doamnă, atât de respectabilă, atât de inhibată, prevestea o anumită subminare a obiceiurilor lui, o readaptare.

Ceea ce dorea Cavalerul mai presus de orice era linişte. Fusese menit să fie celibatar... şi un văduv până la sfârşitul zilelor sale.

Ceea ce dorea cel mai puţin, în mod conştient, era vreo schimbare. Avea atât cât putea să fie o situaţie materială bună. Totuşi simţea o jenă în vintre. Fantezia nu putea fi negată. Focul interior nu era total stins. Şi astfel, astăzi, împotriva unei judecăţi mai solide, el îi permitea să vină. Această fată naivă, inocentă - *era* inocentă, Cavalerul îşi putea da seama, în ciuda tuturor experienţelor ei - sosea aici, împreună cu mama ei. Dat fiind că Charles pusese ochii pe o moştenitoare bogată (ce putea să facă al doilea fiu al unui lord?), Charles trebuia să fie serios. Adică, nu mai putea fi condus de sentimentele lui. Adică, trebuia să fie nemilos cu o femeie. Dar, hotărându-se să scape de fată, nu avea totuşi inima să i-o spună şi, ca atare, se întrebase dacă unchiul lui rămas văduv nu ar putea fi încântat de compania ei. Unchiul să moştenească amanta nepotului lui? Cavalerul ştia că Charles nu se elibera pur şi simplu de o încurcătură dar îl îndatora şi pe unchiul lui: spera de asemenea să evite posibilitatea ca unchiul său să hotărască să-şi consoleze anii mai târzii ai vieţii cu o nouă nevastă. Ar putea să se trezească că nu mai este moştenitorul unchiului său. Dar dacă unchiului său îi plăcea fata (pe care era clar că nu putea nimeni să o ia de nevastă) era destul de bine, Charles era în siguranţă. Deştept Charles.

Ea plecase de la Londra cu mama ei în martie, în compania unui pictor scoţian mai în vârstă, un prieten al Cava-
Ierului, care se întorcea la Roma şi fusese de acord să le ia pe cele două femei sub protecţia sa. Valerio fusese trimis la Roma să le aducă pentru restul călătoriei. Cavalerul îşi lua micul dejun şi citea când a auzit poarta cea mare deschizându-se. Se duse la fereastră şi se uită la diligenţa ce trăgea în curte, înconjurată de lachei şi paji. Coborând de pe scaunul de lângă birjar, Valerio îi

oferi mâna femeii tinere, care coborî cu uşurinţă, apoi o ajută pe femeia voinică mai în vârstă să iasă din diligenţă. Când traversau curtea către scările roşii de marmură din dreapta, mai multe cameriste ieşiră să îndrepte rochia galbenă prăfuită a fetei, iar ea întârzie o clipă, zâmbind, atingând mâinile întinse, răspunzând cu plăcere efectului pe care îl producea. Cavalerul a observat o pălărie mare albastră, mişcându-se peste jocul de lumini de pe pavaj.

Brusc îi veni în minte Jack şi îi fu dor de el. Se reîntoarse la masa la care îşi lua micul dejun. E-n regulă dacă o las să aştepte. Şi un vânzător de cărţi aşteaptă. îşi termină ceaşca cu cacao, apoi se duse spre Salonul Mic, unde dăduse ordin să li se spună fetei şi mamei ei să aştepte.

Trecând prin uşa ţinută deschisă de Gasparo, le văzu stând jos într-un colţ şi vorbind în şoaptă. Femeia l-a observat prima şi s-a ridicat în grabă în picioare. Fata îşi ţinea pălăria în poală şi se întoarse pentru a o lăsa în spatele ei pe scaun când se ridică în picioare. Văzând acel contraposto al trupului şi revăzându-i chipul când se întoarse, avu un şoc fizic, ca şi cum inima îi căzu în stomac. Nu-şi amintea să fie atât de frumoasă. Copleşitor de frumoasă. Trebuie să o fi văzut cât de frumoasă era anul trecut, de când dobândise acea frumuseţe sub forma unei imagini, ca *Bacantă* în tabloul lui Romney care atârna în holul ce dădea spre camera lui de lucru şi pe care îl vedea în fiecare zi. Dar ea este mult mai frumoasă decât în tablou.

Oftând adânc şi cu veselie pe chip, traversă camera şi acceptă reverenţa sfioasă a fetei şi împleticeala stângace a mamei ce se voia tot reverenţă. îi dădu ordin lui Stefano să-i arate doamnei Cadogan cele două camere din spatele etajului al doilea pe care le pregătise pentru ele. Fata se aplecă impulsiv spre el şi îşi trecu buzele pe obrazul lui; el se dădu înapoi ca şi cum l-ar fi

zgâriat cineva.

- Trebuie să fii epuizată după această lungă călătorie, îi spuse el.

- Sunt atât de fericită, îi spuse ea. Era ziua ei de naştere. Găsea oraşul atât de frumos. Ea îl luă de mână şi îl trase afară pe terasă. Şi era într-adevăr frumos afară - văzu el din nou - atmosfera îmbăiată într-o ceaţă luminată de soare, acoperişurile roşii părând că se rostogolesc, grădinile pline de flori şi de duzi şi lămâi, de cactuşi avântaţi în sus şi de palmieri înalţi şi zvelţi.

- Şi asta, unchiule? exclamă ea, arătând spre munte şi spre dâra roşiatică de fum. Va fi vreo erupţie în curând?

- Ţi-e frică? o întrebă el.

- Doamne, nu, vreau să o văd! strigă ea. Vreau să văd totul. Este aşa de... splendid, spuse ea, zâmbind, încântată că a găsit un cuvânt atât de sofisticat.

Era tânără, acaparată încă de extazul de a fi în viaţă - ceea ce l-a emoţionat. Şi îi ştia virtuţile - devotamentul ei abject pentru Charles, care făcuse aproape un an campanie pentru a-l convinge pe unchiul său să o primească. „Pasiunea ei este admiraţia, îi scria Charles Cavalerului. Ea te admiră deja”, spunea Charles. Cavalerul gândi că s-ar putea să-i placă să se poarte cu ea mai dezinteresat decât o făcuseră alţi bărbaţi. îi va oferi găzduire - poate că ar fi fost mai bine să le instaleze pe cele două femei în cele patru camere din faţă de la etajul al treilea - şi îi va arăta fetei priveliştile minunate.

- Poţi face ce vrei cu ea, spusese Charles. Materialul, îţi garantez eu, este bun.

Dar la început nu a avut prea multă stofa de pedagog. Deocamdată nu voia decât să se uite la ea. Nu poate încă să-şi controleze emoţia pe care i-o provoacă frumuseţea ei. O fi vreun semn de bătrâneţe faptul că a început să o iubească nebuneşte?

Pentru că este bătrân. Viaţa lui s-a sfârşit. Să adauge această frumuseţe la colecţia lui? Nu. O va lustrui un pic. Şi apoi o va trimite acasă. Charles era într-adevăr un ticălos.

Astfel, Cavalerul a temporizat şi a amânat această hotărâre în săptămânile următoare, incapabil să creadă că i se dădea o altă şansă, că viaţa erupe din nou. Ce avea de a face o astfel de tinereţe cu el? Cu toate că ştia că era a lui pentru a fi posedată (sau aşa credea el), îi era teamă să nu se facă de râs şi a fost cu adevărat mişcat de credulitatea ei. Ea credea cu adevărat că Charles va veni să o ia peste câteva luni. Totuşi, va fi un prost să nu profite de gratificaţia ce i se oferea, fără proteste, fără sentimentalisme. Era sigur că fata a înţeles. Trebuia să fie obişnuită cu bărbaţii şi cu modurile lor ticăloase
- fiind trecută de la unul la altul. E adevărat, îl iubea pe Charles. Dar trebuie să aştepte avansurile lui. Biata Emma! Ce rău e Charles! Şi îşi puse mâna lui osoasă pe a ei.

Severitatea refuzului ei, lacrimile ei, ţipetele l-au deranjat
- Charles îi promisese o persoană docilă - dar l-au şi impresionat. în modul bătrânesc în care bărbaţii judecă femeile, o respectă şi mai mult pentru că l-a refuzat. Părea să-i placă totuşi compania lui, nu doar pentru a-1 privi cu admiraţie. Era dornică să înveţe. Desigur, era fericită. El i-a dat o trăsură pentru folosul ei personal. îi arătă-mama ei paşnică, banală, întotdeauna de faţă - minunile regiunii. A luat-o la Capri şi au vizitat împreună ruinele lugubre ale vilei lui Tiberius, despuiată doar cu o generaţie în urmă de arheologii prădalnici de încântătoarele ei dalaje din marmură incrustată. La Sol- fatara, unde au hoinărit pe câmpia pârlită, sulfuroasă, în oraşele moarte, unde au cercetat un grup de case scufundate. Şi la Vezuviu, pornind într-o dimineaţă la orele patru, sub o lună plină, într-o trăsură care i-a dus la Resina, unde nişte catâri şi Tolo îi aşteptau să-i ducă până acolo

unde lava se răşchira din vârf cinci kilometri. El se uita la ea cum priveşte. Era subjugată de tot ceea ce îi arăta, era sigur; ea l-a bombardat cu întrebări. Părea doar că vrea să-i facă plăcere; şi uneori când o însoţea pe terasă pentru a admira un apus de soare, obrajii ei erau uzi de lacrimi, ceea ce era de înţeles, era departe de casă, acel pezevenghi de nepot al lui ar fi trebuit să-i fi spus adevărul, ea era foarte tânără, ce spusese Charles? (Fusese vag cu privire la vârsta ei). Trebuie să aibă acum douăzeci şi trei de ani. Ceea ce îl făcea pe Cavaler, la cincizeci şi cinci de ani, vârsta lui Pliniu cel Bătrân atunci când a murit din cauza fumului nociv, cu treizeci şi trei de ani mai în vârstă decât această ţară Venus.

*

De fapt, diferenţa de vârstă între ei era de treizeci şi şase de ani. Ea a împlinit douăzeci şi unu în ziua aceea de aprilie când a sosit la Neapole.

„O, Charles, în acea zi tu îmi zâmbeai şi stăteai acasă şi erai drăguţ cu mine şi acum sunt atât de departe.” Din prima ei scrisoare.

Charles urma să vină la toamnă. Aşa îi spusese el. Ea îi scria o dată la câteva zile. Căldura se înteţea, muştele şi păduchii se înmulţeau. Ea încerca să pară veselă faţă de Cavaler, care o copleşea cu daruri, principalul fiind propria sa prezenţă.

„îşi ia micul dejun, prânzeşte şi cinează şi este permanent lângă mine uitându-se la chipul meu, îi raporta ea lui Charles, cu evidente greşeli de ortografie. Nu pot mişca o mână sau un picior, fără să remarce că tot ce fac este graţios şi frumos. Sunt doi pictori în casă care mă pictează, dar nu sunt atât de buni ca Romney. Am purtat pălăria albastră pe care mi-ai dat-o. Mi-a dăruit un şal din păr de cămilă şi o rochie frumoasă care a costat

25 de guinee şi câteva fleacuri care au aparţinut nevestei lui. îmi spune că sunt o mare operă de artă şi îmi pare rău să constat că mă iubeşte.”

Scrisorile ei către Charles deveneau mai triste, mai îndurerate. Ea îi spunea dragului Charles că îi aparţine şi că nu îi va aparţine decât lui, că nimeni nu va fi succesorul lui. îi descria priveliştile minunate pe care le vedea, pe care ar fi dorit atât de mult să le vadă în compania lui. Stăruia în ruga de a-i scrie; să vină la Neapole aşa cum a promis, acum. Sau să trimită după ea ca să se întoarcă la el.

După două luni a fost o scrisoare.

„Dragă Charles, i-a răspuns ea, inima mea este frântă în întregime. Şi Charles, Charles, cum poţi să mă sfatuieşti cu atâta indiferenţă să mă culc cu el. Unchiul tău! O, asta este cel mai rău - dar nu mă voi înfuria. Dacă eram cu tine te-aş fi omorât şi pe tine, şi pe mine. Nimic nu va conta vreodată în afară de a merge acasă la tine. Dacă asta nu va fi să fie mă voi duce acasă la Londra şi de acolo mă voi deda la cele mai rele vicii până voi muri şi voi lăsa soarta mea să fie un avertisment pentru tinerele femei să nu fie niciodată prea bune. Pentru că m-ai făcut să te iubesc - m-ai făcut bună - şi acum m-ai abandonat şi un sfârşit violent va pune capăt legăturii noastre dacă va fi să se termine.” Ea încheia: „Nu este în interesul tău să nu ţii cont de dorinţa mea pentru că nu ştii ce putere deţin aici. Dar nu voi fi niciodată amanta lui - şi dacă mă ofensezi îl voi face să se căsătorească cu mine. Dumnezeu să te binecuvânteze pe vecie!”

Scrisoarea aceasta a fost scrisă la 1 august. Ea a continuat să-i scrie, să insiste, să-şi ia rămas-bun şi să-i reziste Cavalerului alte cinci luni. în decembrie l-a informat pe Charles că se hotărâse să facă lucrul cel mai bun. M-am decis să fiu rezonabilă, i-a scris ea. Sunt o femeie drăguţă şi nu se poate face

tot dintr-odată.

Imposibil de descris...

„Frumuseţea ei este imposibil de descris, spunea Cavalerul; este imposibil de descris cât de fericit mă face.”

„Este imposibil de descris cât de dor îmi este de tine, Charles, scria fata. Imposibil de descris cât de supărată sunt.” Şi despre vulcan, în erupţie, care îl încânta din nou pe Cavaler: „Este imposibil de descris frumoasa apariţie a girandolelor de pietre înfierbântate la roşu, ce întrec de departe cele mai uluitoare jocuri de artificii”, scria Cavalerul, care a continuat apoi cu tot felul de comparaţii, care nu erau niciuna la înălţimea celor văzute de el. Deoarece, ca orice obiect al unei mari pasiuni, vulcanul uneşte multe atribute contradictorii. Distracţie şi apocalipsă. Un ciclu esenţial ce etalează toate cele patru elemente: începând cu tumul, apoi focul, apoi lava ce curgea şi terminând cu pietrele din lavă, cele mai solide de pe pământ din toate.

Despre fată, Cavalerul avea să-şi spună adesea, lui şi altora: „Ea seamănă... este ca o... ar putea interpreta... Este mai mult decât o asemănare. Este o întruchipare. întruchiparea ei era frumuseţea pe care el o adorase pe pânză, ca statuie, lângă un vas. Ea era Venus cu săgeţile, ea era Thetis tolănită în aşteptarea mirelui. Nimic nu i se păruse vreodată atât de frumos precum anumite obiecte şi imagini - reflectarea, nu, aducerea aminte, a unei frumuseţi care nu a existat cu adevărat vreodată, sau care nu mai exista. Acum îşi dădea seama că imaginile nu erau doar mărturia frumuseţii, ci vestitoarele ei, antemergătoarele ei. Realitatea se spulbera în nenumărate imagini, iar imaginile ardeau în inima cuiva, pentru că ele vorbeau toate de frumuseţe.

Cavalerul avea frumoasa *şi* bestia.

Oamenii se puteau simţi obligaţi să spună, din cauza

împrumutului substanţial pe care i-1 dăduse lui Charles, că nepotul său îi vânduse fata. Să gândească ce vor. Dacă exista vreun avantaj în faptul că locuia departe de casă, în această capitală a înapoierii şi a toleranţei sexuale, acesta era că putea face ceea ce dorea.

în timpul promenadei trăsurilor pe Chiaia, a prezentat-o societăţii locale, şi într-o duminică, Regelui şi Reginei. Nu putea să o ducă la palat, dar afară, sub cerul liber, putea fi prezentată tuturor. Toţi adevăraţii admiratori ai frumuseţii au fost captivaţi de ea. Oamenii obişnuiţi, cerşetorii şi spălătoresele de pe stradă o considerau un înger. Când i-a arătat Ischia, câţiva ţărani au îngenuncheat în faţa ei şi un preot care a venit acasă a făcut semnul crucii şi a declarat că ea a fost trimisă printre ei cu un anumit scop. Slujnicele Cavalerului atribuiseră venirii ei rugi de intermediere, deoarece, spuneau ele, ea semăna cu Sfânta Fecioară. Bătea veselă din palme la vederea cailor împodobiţi pe cap cu flori artificiale, cu pompoane purpurii, şi pene. Biijarul s-a aplecat solemn, a scos o pană şi i-a dăruit-o. Când o vedeau, oamenii se înseninau. Era atât de voioasă, atât de plină de bucurie! Cine nu o plăcea era un afurisit de snob. Era imposibil ca cineva să nu o admire şi să nu fie fericit în prezenţa ei.

Tânără aşa cum era, fără avantajele obârşiei şi ale educaţiei, avea un soi de autoritatea firească. Doamna Cadogan părea aproape intimidată de ea, tratând-o mai curând ca o stăpână decât ca o fiică. Această femeie de rând, de la ţară, care nu dorea să atragă atenţia asupra ei, căreia îi plăcea să bea pentru o rubedenie mai îndepărtată şi pe care fiica ei o luase cu ea, putea fi considerată drept o însoţitoare neretribuită şi o companie. Faptul că mama ei îi însoţea întotdeauna când plecau undeva i-a permis Cavalerului să aprecieze înlăuntrul său emoţia pe care o simţea. Plăcerile de rutină au devenit pline de încordare, au căpătat

cuprins şi intensitate, în soarele neîndurător al unei dimineţi de început de iulie, călătoreau de-a lungul unui drum plin de pini de pe un deal către micuţa lui casă din Posillipo, pentru a aştepta căldura zilei pe terasă sub marile perdele de pânză portocalie ce se umflau şi fâlfâiau unduite de briza mării. O privi cu încântare savurând fructul rece, vinul tare vezuvian; rămas în umbra terasei când ea a coborât scările tăiate în piatră pentru a face o baie, a urmărit-o stând în apă până la sâni, la început plesnind cu curaj apa cu braţele, apoi răcorindu-şi ceafa cu mâna udă, făcută căuş şi rămânând în această poză adorabilă timp îndelungat, în vreme ce câţiva băieţi o spionau de după pietre şi două slujnice aşteptau în apropiere cu un capot şi cu prosoape. Nu conta dacă îl iubea, atât de mult o iubea el; îi plăcea să se uite la ea.

Nu obosea niciodată să-i catalogheze jocul stărilor, revărsarea unei aparenţe în cealaltă, varietatea, caracterul atotcuprinzător al aparenţelor ei. Uneori era provocatoare, uneori modest de sfioasă. Uneori era plină de viaţă, aproape ca o matroană; alteori era ca o fetiţă neastâmpărată, aşteptând să fie copleşită cu daruri. Cât de încântătoare era când încerca o căciuliţă sau o eşarfa, sau o rochie pe care le proiectase pentru ea, râzând fără afectare, admirându-se.

- Să-mi întorc capul aşa? îl întrebă ea pe tânărul pictor german pe care Cavalerul îl instalase în casa lui pentru a-i face portretul.

- Sau aşa?

Ca o actriţă, era obişnuită să producă un efect asupra oamenilor când intra într-o cameră. Acesta se datora modului în care păşea, încetinelii cu care îşi întorcea capul, cu care îşi punea mâna pe obraz... doar atât. Autoritatea frumuseţii.

Ce fel de frumuseţe?

Nu frumuseţea lineară şi care cere purificarea cărnii:

frumuseţea conturului, a oaselor, a profilului, a unui păr mătăsos şi a unei pâlpâiri a unor nări delicate. (O frumuseţe care după prima tinereţe trebuie să ţină regim, care se vrea să rămână subţirică.) Aceasta este frumuseţea care apare din încrederea în sine, din încrederea apartenenţei la clasă. Adică, nu m-am născut ca să plac. M-am născut ca să mi se facă plăcere. Nu acea frumuseţe, frumuseţea ce apare din privilegiu, din voinţă, din artificiu..., ci una aproape tot atât de demnă de încredere: frumuseţea cuiva care trebuie să lupte pentru un loc şi care nu poate lua nimic drept sigur. Frumuseţea care este despre volum, care vrea să fie, care nu poate alege să fie alta decât came. (Şi care în cele din urmă ajunge grasă.) Frumuseţea care se dezmiardă cu buzele deschise, invitând atingerea altora. Frumuseţea care este generoasă şi se apleacă spre admirator. Mă pot schimba, da, pentru că vreau să-ţi plac.

Frumuseţea ei, cea de al doilea fel, atât naivă, cât şi suverană, nu avea nevoie de completare sau de lustruire. Ea părea totuşi să fi devenit, dacă mai era posibil, şi mai drăguţă de când a sosit, frumuseţea ei extinzându-se dat fiind că se armoniza cu ceva senzual, jilav, strălucind în aer, sub un soare atât de diferit de soarele englezesc. Poate că avea nevoie de acest nou decor, aceste noi modalităţi de apreciere; avea nevoie să sufere (plângea după Charles, îl iubea cu adevărat); avea nevoie de luxul de care nu se bucurase niciodată; avea nevoie să fie - în loc de micuţa bijuterie a unui diletant precaut, nervos, sechestrată într-o suburbie londoneză, tumându-i docilă ceaiul - mândra posesie, etalată public, a unui mare colecţionar.

*

Ce faci cu frumuseţea? O admiri, o preţuieşti, o împodobeşti (sau încerci să o împodobeşti), o etalezi sau o ascunzi.

Ai putea avea ceva extraordinar de frumos şi să nu vrei să-l arăţi şi altora? Posibil, dacă te temi de invidia lor, dacă te îngrijorează faptul că va veni cineva şi ţi-1 va lua. Cineva care fură un tablou dintr-un muzeu sau un manuscris medieval dintr-o biserică trebuie să-l ţină ascuns. Dar cât de văduvit trebuie să se simtă hoţul. Pare cât se poate de firesc să etalezi frumuseţea, să o încadrezi, să o pui în scenă - şi să-i auzi pe alţii cum o admiră, care se fac ecoul admiraţiei tale.

Zâmbeşti. Da. Este minunată.

Minunată? Este mult mai mult decât atât.

Ce este frumuseţea fără cor, fără şoapte, oftaturi, murmure?

Dar cine ştie mai bine decât Cavalerul ce este frumuseţea, frumuseţea în care se scufundă cineva. „Sunt tăiat. Sunt trântit la pământ. Cad, acoperă-mă cu gura ta."

*

Frumuseţea trebuie etalată. Şi frumuseţea poate fi învăţată cum să se etaleze cel mai bine.

Perfecţiunea ei şi fericirea lui nu însemnau că el nu dorea să-i crească valoarea. Conacul Cavalerului are plin de tutori de dimineaţa până seara. Ea avea profesorul ei de muzică, de desen, de italiană, de pian. Elevă firească, a ajuns să vorbească fluent limba italiană - vorbind-o mai bine decât Cavalerul, cu toţi cei douăzeci de ani în care el a stat în Italia - şi tot astfel el i-a adăugat lecţii de franceză, pe care el o vorbea bine, cu un tărăgănat englezesc. Cavalerul însuşi îi dădea lecţii de dicţie pentru a-i face mai acceptabil accentul în limba ei maternă şi o dojenea neîncetat pentru ortografia ei copilărească.

Engleza ei rămâne incorigibilă, o revărsare de rostiri peltice şi chelălăituri puerile de litere nepronunţate, oricât de ferm o instruia el. Ea poate să dobândească noi cunoştinţe, de franceză

sau italiană; să înveţe diverse arte, precum cântul şi desenul, pe care nu le-a practicat înainte. Poate deveni desăvârşită chiar dacă este încă vulgară şi nu se poate dezbăra de haina aceasta urâcioasă.

Se crezuse abandonată. Fusese dată mai departe. înaintează, repede. împrejurul ei, erau femei de vârsta ei, de neam mare, fiecare mai apatică decât cealaltă. Ea nu merge, ea se grăbeşte. Era foarte inteligentă de la natură, ceea ce sporea energia pe care o avea la dispoziţie. Cerea mai multe lecţii: vrea totul, începând cu zilele, care trebuie umplute. Orele opt... orele nouă... orele zece... şi aşa mai departe, atât de multe câte pot fi înghesuite într-o zi. Cavalerul a întrebat-o dacă era obosită.

A pufnit într-un râs nestăpânit, apoi îşi acoperi gura cărnoasă cu palma.

- Obosită!

Cavalerul adăugă lecţii de botanică şi de geologie. Avea acum un profesor de dans. învaţă să cânte la pian, acceptabil. Dar cântă ca un înger. Castratul Aprile, angajat să-i dea lecţii avansate de cato, trei pe zi, a spus că nu auzise niciodată o voce atât de naturală, ceea ce Cavalerul nu a considerat o flaterie gogonată ci un adevăr pur şi simplu. îi plăcea să-i audă melismele diafane în timp cel el lucra la corespondenţa sa de dimineaţă. Când nu studia limbi străine sau muzică, se alimenta din biblioteca lui. Spera să-i facă pe plac Cavalerului, şi reuşea, spunându-i că îi place Steme şi Voltaire.

îmbujorată de plăcere, ridicând vocea cât putea de sus şi ajungând peste capetele musafirilor până la torţele şi lacheii din spatele încăperii, ea cânta la adunările Cavalerului. Aştepta cu nerăbdare să meargă la un bal la palat. Cu toate că îl însoţeşte pe Cavaler peste tot, ea nu poate fi primită la curte. Dar îl întâlnea pe Rege adesea cu alaiul lui *al fresco* de haimanale şi mocofani.

El o trage de mână şi îi sămtă degetele. Chiar şi Regina i-a zâmbit. Toată lumea îi face cele mai exagerate complimente. Ea stă lângă Cavaler în loja lui capitonată cu mătase de la San Carlo. îşi spune doamna Hart.

Ea nu mai ştie cine este, dar ştie că evoluează. Vede cât de mult o iubeşte Cavalerul. îşi cunoaşte măiestria. Abilităţile zboară spre ea ca nişte păsărele şi se instalează în capul ei. Bea, râde tare. E îmbujorată, plină de sânge. Ea îl încălzeşte pe Cavaler noaptea, el îşi aşază capul pe pieptul ei generos şi catifelat şi îşi strecoară genunchii între ai ei.

*

Ca şi alte frumuseţi legendare, ea nu căuta frumuseţea la cei de care se îndrăgostea. (O adevărată mare frumuseţe are întotdeauna frumuseţe suficientă pentru doi.) Ea nu îl iubise pe Charles mai mult pentru înfăţişarea lui plăcută şi spilcuită, ea nu l-a iubit pe Cavaler mai puţin pentru că era un bărbat bătrân, cu pieptul supt.

Nesăţioasă să se bucure de aprobarea Cavalerului, îi citea cu glas tare pasaje dintr-un manual de autocontrol pentru femei pe care i-1 dăduse Charles. îl cunoştea pe autor, domnul Hayley. Era imul dintre prietenii lui Romney. O încurajase.

- Reuşesc să-mi stăpânesc toanele, îi spuse ea Cavalerului. Devin rezonabilă. Vei vedea.

- Adorabila mea iubită, spuse cavalerul.

Să fi fost felul în care ochii ei îl urmăreau? Nu blajini ca ai Catherinei; nu stăruitori să i se dea atenţie, sperând să întâlnească o privire aprobatoare - ci jucăuşi, înflăcăraţi, atrăgându-1 în privirea ei insistentă.

Talentul ei de a se desfăta, lipsa de mofturi, sănătatea ei minunată îl încântau. Terminase pentru totdeauna cu obligaţia de

a tolera fragilitatea unei femei, de a trece cu vederea nemulţumirile ei.

în poemul domnului Hayley, pe care ea îl ţinea ca să se vadă lângă pat, Serena, protagonista, este întotdeauna calmă, înţelegătoare, îndatoritoare, nederanjată de vreun reproş sau dificultate. într-un cuvânt, senină. Aşa o voia Cavalerul - nu tot timpul, bineînţeles, pentru că atunci ar fi insipidă şi nese-ducătoare şi fără farmec, dar oricând el se opune voinţei ei sau o dezamăgeşte. Ea nu trebuia să se plângă atunci când o părăsea, pentru că acum trebuie să o părăsească, deşi el nu vrea, pentru a-1 însoţi pe Rege la vânătoare sau ca să joace cu el biliard. în ianuarie, când pofta de vânătoare a Regelui era la culme, Cavalerul a luat-o cu el la locuinţa de la Caserta, unde Catherine petrecuse atâtea săptămâni în singurătate. Era un test, pe care ea l-a trecut cu brio. Când trebuia să fie absent ca să fie cu Regele, ea îi scria bileţele despre felul în care studia pentru a-i face lui plăcere şi cât de fericită o făcea el. El visa pulpele ei pline.

Chiar şi imperfecţiunile ei îi erau dragi: bărbia ei mică retrasă, roşeaţa eczemei ei de pe umeri, care se vedea prin mânecile unei rochii de muselină, vergeturile de pe burta ei rămase de la sarcină, râsul ei care uneori ajungea homeric. Ceea ce înseamnă că o iubea cu adevărat.

Pasiunea lui desfidea ceea ce toată lumea ştie despre pa-siune: că este stimulată (într-adevăr, ţinută în viaţă) de dubiu, separare, ameninţare, tăinuirea adevărului, frustrare, şi este incompatibilă cu posesiunea, cu securitatea. Dar posesiunea nu diminua nimic. Cavalerul era vrăjit din punct de vedere sexual. Nu ştiuse că dorea cu atâta înfocare să fie îmbrăţişat.

Din obişnuinţă, din afecţiune, din incapacitatea de a urî pe cineva, ea continua să-i scrie lui Charles - despre triumfurile ei. „Am un apartament de patru camere cu vedere spre golf şi

propria mea trăsură, propriii mei lachei şi servitori şi mi se fac haine special pentru mine. Toate doamnele de la curte îmi admiră părul. Am cântat la o adunare muzicală două cântece serioase şi două melodii bufe şi mi s-a spus că vocea mea era tot atât de bună precum cea a unui castrat. Au fost atâtea aplauze! Oamenii plângeau când mă auzeau. Iar unchiul tău mă iubeşte cu adevărat şi eu îl iubesc şi unicul meu ţel este să-l fac fericit. Ne plimbăm prin grădina publică în fiecare seară. Mergem la operă mereu şi am luat câţiva străini să vadă templele greceşti la Pesto... Pe lângă «noi» pentru cuplu (ca în «Noi credem că coloanele dorice sunt prea greoaie şi nu atât de elegante»), mai este «noi» pentru un loc ca în «Noi s-ar putea să avem în curând o mare erupţie, aş vrea să avem»”. Ea a adoptat muntele, văzând cât de mult stăruia gândurile Cavalerului asupra lui, şi că vorbeşte pe nepusă masă despre erupţia care a avut loc curând după sosirea lui cu douăzeci şi trei de ani în urmă («A fost memorabilă, dar nu atât de teribilă»), ca şi cum fusese şi ea de faţă. „Unchiul tău râde de mine, îi scria ea lui Charles, şi spune că voi rivaliza acum cu muntele în sufletul lui.”

Ea deplasează vulcanul.

Ea devine o minune locală cu o reputaţie internaţională. Ambasadorul rus, contele Scavronsky, trebuie să fi considerat că frumuseţea ei merita o descriere într-o depeşă către suveran, dat fiind că Ecaterina cea Mare a cerut să i se trimită la Sankt Petersburg un portret al fetei.

Cum putea Cavaleml să nu o iubească?

A început să aibă încredere în ea. Este oribil să te gândeşti la toate pe care le-a suferit. Un obiect nu este mânjit pentru că a fost în posesia unor stăpâni mai puţin meritorii. Contează faptul că a ajuns la destinaţie, fiind închis printre posesiunile celui care merita cel mai mult să în deţină.

*

Păcat de obiectele valoroase unice al căror destin este să devină disponibile, sub formă de jucărie, pentru toată lumea. Fiind în siguranţă într-o mare colecţie particulară sau într-un muzeu nu va preîntâmpina această spoliere fantomă.

Aceasta a fost soarta celebrului obiect a cărui vânzare fusese cea mai mare lovitură a Cavalerului în calitate de negustor de artă. Un an după ce a cedat farmecului minunatului vas roman, ducesa de Portland a murit, iar vasul a trecut în posesia fiului ei, cel de-al Treilea Duce, care l-a concesionat pe timp îndelungat agerului complice al Cavalerului în marele proiect de elevare a gustului public, Josiah Wedgwood. S-au făcut vreo douăzeci de replici ale vasului din sticlă albastru-închis din piatră neagră - olarul industrial şi iubitor declarat al formelor simplificate avea să considere acest lucru capodopera sa. Wedgwood nici măcar nu a încercat să egaleze culoarea sau patina originalului şi, simplificând, i-a viciat contururile aristocratice. Mânerele vasului sunt aplecate înăuntru în loc să urmeze curba obiectului, umerii sunt mai rotunjiţi, gâtul este scurtat. Poate că şi Cavalerul a considerat acceptabilă redarea uşor bondoacă a originalului, trecând de mult peste orice rezistenţă patriciană faţă de acest mod nou, mercantil de a extinde influenţa colecţiei sale. Dar ar fi fost desigur înfiorat de uimire văzând progenitura vasului pe care firma Wedgwood a început să o producă cu zecile de mii în secolul următor. Verde-oliv, galben, roz-deschis, liliachiu, albastru-violet, cenuşiu, negru, şi alte vase Portland maronii; vase Portland de multe dimensiuni, inclusiv mici, medii şi mari. Toată lumea putea să aibă, trebuia să aibă un vas Portland - şi oricum îi dorea: acesta era planul societăţii. A crescut, s-a redus, putea fi de orice culoare. Vasul a devenit o noţiune, un tribut către el însuşi.

SUSAN SONTAG

Cui îi poate plăcea acum un Vas Portland?

Cea mai valoroasă posesiune este întotdeauna identică cu el însuşi. Ea este acum cea mai valoroasă posesiune. Un obiect valoros conferă valoare deţinătorului lui. Un colecţionar este fericit să fie cunoscut, în special cunoscut, ca proprietar al ceea ce - cu atâta efort - a fost colecţionat.

*

Astfel, bărbatul bătrân a colecţionat femeia tânără; nu putea să fie invers. Colecţionarea este o activitate atât sociabilă, cât şi piraterească. Femeile sunt educate să nu se simtă
competente sau încântate de cercetare, de competiţie, de supralicitare pe care la pretinde colecţionarea (atât de deosebită de achiziţie pe scară mare). Marii colecţionari nu sunt femei, spre deosebire de marii povestitori de glume. Colecţionarea, ca şi povestirea de glume, implică apartenenţa la lumea în care obiecte gata făcute circulă, se intră în competiţie pentru ele, sunt transmise. Se presupune că există calitatea de membru deplin al unei astfel de lumi. Femeile sunt educate să fie marginale sau să sprijine jucătorii din acea lume, ca mulţi alţii. Să concureze pe aprobare - nu să concureze ca atare.

*

Tu îmi spui o glumă. îmi *place* gluma ta. Mă face să râd atât de mult încât mă doare sub coaste, şi ochii mi se umezesc. Şi este atât de spirituală şi de subtilă. Chiar profundă. Toate astea sunt într-o glumă. Trebuie să o spun mai departe.

Iată că vine altcineva. îi voi spune gluma ta. Vreau să spun *gluma.* Nu este a ta, desigur. Cineva ţi-a spus-o şi ţie. Şi acum o voi spune altcuiva dacă mi-o voi putea aminti, înainte de a o uita vreau să i-o împărtăşesc cuiva, să văd că acea persoană are

aceeaşi reacţie ca şi mine (râs în hohote, semn de apreciere din cap, ochii umezindu-se puţin), dar pentru a fi aruncătorul, nu prinzătorul, nu trebuie să o redau astfel; trebuie să o spun aşa cum mi-ai spus-o tu, cel puţin tot atât de bine. Trebuie să mă aşez în spatele volanului glumei şi să conduc cu grijă ca să nu blochez vitezele sau să mă prăvălesc într-un şanţ.

Fiind femeie, mă voi concentra mai mult decât dacă aş fi bărbat asupra capacităţii mele de a transmite această glumă în mintea noii persoane. (Tu, desigur, eşti bărbat.) Pot începe prin a-mi cere scuze şi a-i explica că nu-mi prea amintesc glumele şi că foarte rar le spun, însă nu pot rezista tentaţiei de a i-o spune pe aceasta. Şi apoi încep, nervoasă, încercând să-mi amintesc exact cum ai spus-o tu. Iţi imit intonaţiile. Repet emfazele, pauzele tale.

Fac faţă destul de bine, deşi nu sună prea în regulă, nu atât de bine ca felul în care ai spus-o tu. Noua persoană zâmbeşte forţat, râde, oftează. Dar, spunând gluma, mă îndoiesc că o să provoc atâta plăcere câtă ai produs tu. Fac ceva ce nu mi se potriveşte, este o imitaţie a unei abilităţi. îmi place să fiu plină de duh, sunt bună la învârtit frazele - modul meu de a folosi cuvintele. O glumă nu este niciodată a mea. O- preşte-mă dacă ai mai auzit-o, spune povestitorul de glume, pe cale de a transmite noua sa achiziţie. Are dreptate când presupune că şi alţii trebuie să o spună: o glumă circulă.

Gluma este o posesiune impersonală. Nu are semnătura nimănui. Mi-a fost dată - dar nu tu ai inventat-o; a fost în custodia mea, şi eu am ales să o transmit, să o fac să circule. Nu este despre nimeni dintre noi. Nu te descrie pe tine, nu mă descrie pe mine. Are o viaţă a ei proprie.

Se descarcă - ca un pocnet. Ca un râset, un strănut; ca un orgasm; ca o explozie, ca o revărsare. îţi spun asta, sunt aici. Ştiu

destul pentru a aprecia această glumă. Sunt suficient de sociabil pentru a o transmite. îmi place să amuz. îmi place să fac pe grozavul. îmi place să fiu apreciat. îmi place să mă simt competent. îmi place să fiu în spatele chipului meu şi să conduc acest mic vehicul spre destinaţia lui - apoi să mă dau jos. Sunt în lume, iar lumea are o mulţime de lucruri, care nu mă reprezintă şi pe care le apreciez.

Transmite-o.

2

Tablou. Sunt cu spatele la noi şi vedem la ceea ce se uită, salutând, scoţând în evidenţă unul altuia, cu un braţ întins în sus, modul caracteristic al vârstei de a saluta o privelişte a minunăţiei în plan general. O adunătură de ruine; o lună strălucitoare ce navighează în spatele unui cadru de nori; dâra de fum din ce în ce mai mare ce ieşea din munte.

S-au minunat deja de departe - de pe promontoriu - înainte de a-şi târşi picioarele în sus pe o parte a muntelui, unde au trebuit să se uite pe unde călcau la fiecare pas cu atenţie la pietrele ascuţite ca să nu se dezechilibreze, şi acum, după ascensiunea dificilă finală, sunt în vârf, au ajuns la şanţul lat ce înconjoară conul, unde din nou, la nivelul solului, se uită în sus - şi pot face gestul - gestul care spune *acolo* - dar este *aici,* periculos de aproape. Sunt bombardaţi cu o ploaie de pietre şi cenuşă. Conul vomită fum negru. O piatră aprinsă doar câţiva metri mai încolo - ai grijă la braţ! Dar sunt preocupaţi de privelişte, cel puţin aşa este poetul. Altă privelişte. Nu s-a căţărat atât de departe pentru a continua să privească în sus. Vrea să se uite în jos, înlăuntru.

Vezi, se opreşte. Poetul şi-a scos ceasornicul. Mergi ghemuit încolo, în spatele acelui colţ de stâncă. Mă duc să văd cât de mult timp poate acţiona monstrul. Monstrul rănit, este ca răsuflarea unui monstru rănit, cu vreo douăsprezece minute între fiecare respiraţie, aşa îi spune ceasul, timp în care ploaia

de pietre scade şi ea; şi într-unul dintre intervale, poetul i-a sugerat prietenului său şovăielnic, pictorul, că ar putea convinge ghizii să-i ducă iute în vârf pentru o privire rapidă în crater.

S-a făcut, şi ei stăteau pe buza gurii enorme, aşa cum avea să scrie poetul mai târziu. O briză uşoară a gonit fumul, murmurul, gâlgâitul şi scuipatul au încetat, dar aburul care se ridica dintr-o mie de fisuri camufla interiorul craterului, permiţând doar o privelişte mişcătoare a pereţilor de piatră crăpaţi. Vederea, scria el, nu a fost nici instructivă, nici agreabilă.

Apoi monstrul respiră din nou şi din măruntaiele lui s-a ridicat un muget teribil tunător - nu, din adâncimile căldării s-a ridicat un nor de abur şi praf pâijolitor - nu, din bombardele extraordinar de puternice erau aruncate în aer sute de pietre, mari şi mici.

Ghizii i-au apucat de haine. Unul dintre ei, băiatul cu un singur ochi pe care Cavalerul i-1 recomandase poetului, i-a grăbit să se adăpostească în spatele unui bloc de rocă stân- coasă. Era prea mult zgomot pentru a aprecia marea mişcare a golfului de jos şi a oraşului aflat la distanţă, ale cărui contururi, ca un amfiteatru în vedere oblică sau ca un fotoliu titanic, aveai impresia că le poţi observa dintr-o singură privire. Pictorul a strigat, voi coborî acum. După ce poetul s-a ghemuit la adăpostul unui bolovan câteva clipe pentru a-şi demonstra curajul şi pentru a întoarce pe o parte şi pe alta în mintea sa alte câteva imagini, s-a retras şi el prudent.

Acela era Goethe, cu prietenul său, pictorul Tischbein, în prima dintre cele trei ascensiuni ale sale pe munte. Poetul, care nu mai era la prima tinereţe, dar era într-o formă excepţională la cei treizeci şi şapte de ani ai săi, a înfruntat cu supunere dragonul care scuipa foc. Dacă bătrânul nobil englez poate să facă acest lucru cu regularitate, atunci o poate face şi el. Asta face turistul

valid care vine aici. Dar poetul nu poate, precum Cavalerul, să considere că este frumos. îi este şi frig, şi cald, şi este obosit, se simte inconfortabil, puţin speriat. Totul pare oarecum prostesc. Nu poţi vedea localnicii inutili, în căutare de plăcere, tropăind în susul acestui deal teribil ce se ridică la câţiva kilometri în afara paradisului lor. E clar că este un sport pentru străini. Şi printre străini, mai ales englezii. Ah, englezii ăştia. Atât de rafinaţi şi atât de grosolani. Dacă n-ar fi existat, nu i-ar fi inventat vreodată cineva. Atât de excentrici, atât de superficiali, atât de rezervaţi. Dar cum ştiu ei să se distreze.

Trebuie să încerci să te distrezi împreună cu ei.

Poetul a sosit seara. însoţit de alt pictor german ce locuia la Neapole, el şi prietenul său fuseseră deja primiţi de Cavaler şi li s-au arătat comorile din camerele lui publice. Pereţii acoperiţi cu tablouri, guaşe, şi desene, mesele încărcate până sus cu camee şi vase, vitrinele pline de curiozităţi geologice. Părea să nu existe niciun fel de metodă sau organizare acolo, ceea ce a fost primul lucru pe care vizitatorii germani l-au observat. Şi aceasta a creat o anumită impresie neplăcută, nu doar de abundenţă, ci de dezordine sau haos. Dar dacă te uitai îndeaproape (o privire pe care şi-o doreşte orice colecţionar), puteai recunoaşte sensibilitatea şi senzualitatea persoanei care a adunat aceste expresii ale gustului său, aşa cum avea să-şi reamintească Tischbein mulţi ani mai târziu. Pereţii, spunea el despre pereţii Cavalerului, arătau viaţa lui interioară.

Apoi poetul, doar poetul, a fost invitat să facă un tur al depozitelor din pivniţă ale Cavalerului. (Privilegiul unei astfel de vizite era rezervat doar celor mai distinşi oaspeţi.) Şi poetul, care a relatat totul prietenului său pictorul, a fost uimit de un alt fel de abundenţă. Era o întreagă capelă mică în pivniţă. De unde o fi luat-o? Pictorul dădu din cap că nu ştie, îşi ridică ochii spre cer.

Poetul a văzut două candelabre bogat împodobite, despre care ştia că proveniseră din excavaţiile de la Pompei. Şi multe obiecte care nu se remarcau cu nimic. Colecţiile de sus erau o hartă a fanteziilor Cavalerului, o lume ideală. Pivniţa era burta cavernoasă a colecţiilor Cavalerului, deoarece fiecare colecţionar ajunge curând la un punct în care colecţionează nu numai ceea ce vrea, dar şi ceea ce nu vrea într-adevăr, dar îi este frică să rateze ocazia, de teamă că s-ar putea să vrea acel lucru, să-l aprecieze, într-o bună zi. Nu se poate abţine să nu-mi arate aceste obiecte, gândi poetul, cu toate că n-ar trebui să o facă.

Desigur că a face paradă de anumite posesiuni poate părea ca o fală, dar colecţionarul nu a inventat sau fabricat aceste lucruri, el este doar umilul lor slujitor. Nu se laudă expunându-le, ci le oferă umil pentru a fi admirate de alţii. Dacă obiectele pe care le are un colecţionar ar fi fost făcute de el, sau chiar dacă erau o moştenire, atunci ar putea părea într-adevăr ca o falã. Dar construirea unei colecţii, activitatea tensionată de a inventa propria ta moştenire, îl eliberează pe om de obligaţia de a fi reticent. Dacă un colecţionar se laudă cu colecţia sa nu înseamnă că nu are maniere. într-adevăr, colecţionarul, ca şi impostorul, nu există până când nu iese în public, până când nu arată ce este sau ce a decis să fie. Până când nu-şi etalează pasiunile.

*

Oamenii i-au spus poetului că acel Cavaler dobândise o femeie tânără, apoi se îndrăgostise de ea, că era suficient de frumoasă pentru a fi o statuie greacă, că începuse să o corecteze şi să o educe în felul în care o face orice protector care este bărbat, mai în vârstă, de neam mare (iubita lui neavând niciuna dintre aceste caracteristici), şi că a devenit un fel de Pygmalion pe invers, transformând-o pe Frumoasa lui într-o statuie; mai

precis, un Pygmalion cu un bilet dus-întors, pentru că o putea transforma în statuie apoi, s-o facă din nou femeie, după cum dorea.

Conform gustului Cavalerului, era îmbrăcată în acele seri într-un costum antic, o tunică albă cu un brâu în jurul taliei, cu părul ei roşcat, unii spun castaniu, căzându-i liber pe spate sau ridicat cu un pieptene. Când a consimţit să înceapă reprezentaţia, potrivit unei relatări, i s-au adus două sau trei şaluri de caşmir de către o femeie voinică mai în vârstă, un fel de menajeră sau poate o mătuşă văduvă, oricum cineva mai mult decât o servitoare, pentru că i s-a permis să stea într-o parte şi să privească. Slujnicele aveau să aducă o urnă, o cutie cu miresme, un pocal, o liră, o tamburină, şi un pumnal. Cu aceste câteva obiecte, s-a instalat în mijlocul salonului întunecat. Când Cavalerul a înaintat, ţinând o lumânare, spectacolul a început.

Ea îşi aruncă pe cap un şal destul de lung ca să ajungă la pământ şi să o acopere în întregime. Astfel ascunsă, se acoperi cu alte şaluri şi începu să facă ajustările interioare şi exterioare (drapaj, tonicitate musculară, sentimente) ce îi vor permite să apară drept altcineva. Pentru a face asta - nu era ca şi cum ar purta o mască - trebuie să ai o relaţie foarte liberă cu propriul trup. Trebuie să ai un dar al euforiei. Pluti în sus, alunecă în jos, se stabiliză - cu inima bătând tare, în timp ce-şi ştergea transpiraţia de pe faţă. O rafală de grimase, de contracţie a tendoanelor, de înţepenire a mâinilor, capul zvârlindu-se în spate şi într-o parte, inspirare puternică a aerului...

Apoi, brusc îşi ridică şalurile care o acopereau, fie lepădându-le în totalitate, fie ridicându-le pe jumătate, pentru a le face să formeze o parte a îmbrăcămintei armonioasei statui vii în care se transformase.

Va menţine această poză suficient de mult timp pentru a fi

descifrată, apoi se va acoperi din nou. Apoi aruncă şalul lung pentru a dezvălui un alt personaj, sub o dispunere diferită a şalurilor - ştia o sută de moduri de a aranja acest drapaj. O poză o urmă pe cealaltă, cel puţin zece sau douăsprezece, aproape fără pauză.

*

Cavalerul îi ceruse iniţial să pozeze în interiorul unei cutii dublată cu catifea, deschisă într-o parte, apoi într-un cadru imens poleit. Dar a văzut curând că măiestria ei artistică era suficientă să ofere un cadru pentru aceste simulări, întreaga ei viaţă o pregătise să fie galeria Cavalerului de statui vii.

La paisprezece ani, de-abia ajunsă la Londra, visase să devină actriţă, ca acele creaturi măreţe pe care le vedea noaptea la intrarea actorilor de la Drury Lane. La cincisprezece ani, interpretând un personaj insuficient învăluit în tablourile vii puse în scenă de un specialist în terapie sexuală, a învăţat să stea în picioare fără să se mişte, respirând superficial, ca muşchii feţei încordaţi să pară impasibili - exprimând lipsa de atenţie faţă de eforturile sexuale ce aveau loc în apropiere, sub supravegherea doctorului Graham, în Patul Ceresc. La şaptesprezece ani, fiind modelul favorit al unuia dintre marii portretişti ai vremii, a învăţat să gândească inventiv despre emoţii şi cum să le exprime, apoi să reţină aceste expresii mult timp. Pictorul spunea că îl surprindea adesea şi îl inspira în conceperea subiectului său; că era o adevărată colaboratoare, nu un model pasiv. Pentru Cavaler, poza în chip de model ce poza - într-o secvenţă de poze, ca o adevărată expunere de diapozitive a unor momente clasice din mitologia clasică şi din literatură.

*

Aceasta era o iniţiativă foarte precisă. Mai întâi trebuia ales subiectul. Cavalerul avea să-şi deschidă cărţile şi să-i arate tinerei femei planşele, sau o conducea la un tablou sau o statuie din colecţia sa. Discutau povestirile antice. Ea voia întotdeauna să joace în toate. Apoi, îndată ce era în posesia unui subiect, venea partea interesantă - găsirea momentului potrivit, momentul care prezintă înţelesul, care rezumă esenţa unui personaj, a unei povestiri, o emoţie. Era aceeaşi alegere grea pe care se presupunea că pictorii trebuie să o facă. Aşa cum a scris Diderot, „pictorul are doar un singur moment; el nu mai poate înregistra două momente diferite aşa cum nu poate înregistra două mişcări separate".

*

Ilustrează pasiunea. Dar nu te mişca. Nu... te mişca. Acesta nu este dans. Nu eşti o proto-Isadora Duncan într-un cadru static, cu toate picioarele tale goale şi costum grecesc şi membre libere, desfăcute şi păr desfăcut. Ilustrează pasiunea. Dar ca o statuie.

Da, te poţi rezema - da, aşa. Sau să strângi ceva. Nu, puţin mai sus. Şi întoarce capul la stânga. Da, poţi părea că dansezi. Absolut imobilă. Aşa. Nu. Nu cred că ea ar îngenunchea. Piciorul stând puţin mai liber. Odihneşte-te puţin. Fără să zâmbeşti. Cu ochii pe jumătate închişi. Da, aşa.

*

Toată lumea spunea că expresiile ei erau cu totul remarcabile şi convingătoare. Dar şi mai remarcabilă era rapiditatea cu care se mişca de la o poză la alta. Schimbare fără tranziţie. De la supărare la bucurie, de la bucurie la teroare. De la suferinţă la beatitudine, de la beatitudine la oroare. Pare că darul suprem al femeii este acela de a fi capabilă să treacă fără efort, pe loc, de la

o emoţie la alta. Cum doreau bărbaţii să fie femeile, şi cum dispreţuiau aceştia la femei. Un minut aşa. în minutul următor altfel. Desigur. Aşa fac toate femeile.

în principiu, erau reprezentate toate genurile de personaje şi de emoţii. Dar nimfele şi muzele, Julietele şi Mirandele, erau de departe depăşite numericeşte, de oropsite şi de victimizate. Mame cărora li s-au luat copiii - Niobe a ei; sau au fost mânate de o ofensă intolerabilă să-i omoare -Medeea. Fecioare trase cu forţa de taţii lor la altarul de sacrificiu - Iphigenia. Femei care tânjeau pentru iubiţii care le-au părăsit - Ariadna. Sau pe cale să se omoare din disperare că au fost abandonate - Dido; sau care se căiau pentru dezonoarea de a fi fost violate - Lucreţia. Acestea erau pozele care suscitau cea mai mare admiraţie.

Când a văzut-o poetul, doar la un an după ce a sosit la Neapole, tocmai începuse să joace la adunările Cavalerului. Iubitul ei lansase un talent uluitor, pe care ea îl va practica mulţi ani şi care nu va înceta niciodată să fie admirat, chiar şi de cei mai înrăiţi detractori ai ei. Darurile ei de interpretă păreau la început identice cu frumuseţea ei. Dar frumuseţea ei era mai mult ca un geniu, cu convingerea propriei dăinuiri, chiar şi în situaţii descurajante. Pentru că după ce frumuseţea trecea, ea se simţea tot frumoasă - disponibilă pentru a fi etalată şi apreciată. Chiar şi atunci când a devenit greoaie, ea tot uşurică s-a simţit.

Nu voia să fie o victimă. Ea nu era o victimă.

Nu-i mai era dor de Charles. Este resemnată, este triumfătoare. Ştia că nu va mai avea parte de a trăi din nou o iubire pasională, şi nici nu îşi doreşte. Dar îi era cu adevărat drag Cavalerul şi îi era credincioasă cu uşurinţă. Ştia cum să-i facă plăcere şi făcea astfel cum i se cerea. Faptul că Charles era rece şi încordat în pat nu o făcuse să se simtă respinsă. Faptul că apoi Cavalerul s-a dovedit a fi mai drăgăstos decât nepotul său a

făcut-o să înţeleagă, pentru întâia oară, ce însemna să deţii o forţă sexuală asupra cuiva. Acum se simţea ca o femeie (ceea ce este mai sigur decât să fii fetiţă) - ca multe alte femei, toate fiind irezistibile. Expresivitatea ei, dorinţa ei nestăpânită de a intra în contact cu alţii, îşi găsise cel mai mare debuşeu în acest teatru de emoţii antice, simulate.

*

Ceea ce oamenii făceau atunci din Antichitate era un model pentru prezent, un set de exemple ideale. Trecutul era o lume mică, făcută mai mică de distanţarea noastră mare de el. Are doar nume bine cunoscute (zeii, marii martiri, eroii şi eroinele) reprezentând virtuţi familiare (constanţă, nobili- tate, curaj, graţie), întruchipând o idee irefutabilă despre frumuseţe, atât feminină, cât şi masculină, şi o senzualitate potentă, neameninţătoare - pentru că este enigmatică, frântă, decolorată.

Oamenii doreau să fie edificaţi. Cunoaşterea era la modă atunci, iar filistinismul nu era. Dat fiind că fiecare dintre pozele protejatei Cavalerului reprezenta un personaj din mitologia antică, din dramă sau din istorie, urmărirea ei când se deplasa în goană printre atitudinile ei, aşa cum erau numite, trebuia supusă unui soi de test.

îşi desface părul, se ridică de pe vine, îşi ridică braţele în rugă, lasă pocalul să cadă, îngenunchează şi îndreaptă cuţitul către pieptul ei...

Icnituri. Un murmur din rândurile auditoriului. încep a-plauzele, în timp ce cineva care nu recunoaşte personajul este lămurit de un alt oaspete. Aplauzele se înteţesc. Şi strigătele. „Bravo, Ariadna!”

Sau, „Bravo, Iphigenia!”

Cavalerul care stătea în apropiere, atât în calitate de regizor,

cât şi de spectator privilegiat, dădea grav aprobator din cap. Ar fi zâmbit dacă ar fi crezut că se cade să zâmbească. Observând imobilitatea încordată a bătrânului, vârsta şi subţirimea lui, ce contrastau cu tinereţea şi trupul opulent ale fetei, poetul surâse.

*

- Momentul semnificativ! spuse poetul în franceza lui preţioasă. Asta este ceea ce trebuie să redea marea artă. Momentul este cât se poate de uman, de tipic, de tulburător. Complimentele mele, doamnă Hart.

- Mulţumesc, spuse ea.

-Arta dumneavoastră este deosebit de neobişnuită, spuse grav poetul. Ceea ce mă interesează este cum puteţi trece atât de repede de la o poză la alta.

- Pur şi simplu aşa îmi vine, spuse ea.

- Dar desigur, spuse el zâmbind. înţeleg. Este o funcţie a artei aceea de a ascunde greutăţile din modul de interpretare.

-Aşa îmi vine, spuse tânăra femeie, înroşindu-se. Desigur, el nu îi cerea cu adevărat să explice cum făcea acest lucru.

- Cum faci, spuse poetul. Vezi cu ochii minţii personajul pe care îl incarnezi?

- Cred că da, spuse ea. Da.

Părul ei părea jilav. Poetul se întreba cum ar fi dacă ar îmbrăţişa-o. Nu era tipul lui. El era atras de femeile care se exprimau mai clar, sau erau mai umile, mai puţin însufleţite. Talentul o făcuse să pară emoţionată. Pentru că nu era nicio îndoială că interpretarea ei era remarcabilă. Nu era numai, aşa cum spuneau toţi în cunoştinţă de cauză, o operă de artă. Ea însăşi era o artistă. Modelul ca artistă? De ce nu? Dar geniul era altceva. Aşa era şi fericirea. Se gândi din nou cât de norocos era Cavalerul. Era fericit pentru că nu dorea mai mult decât avea.

Aurmat o pauză lungă, stânjenitoare. Tânăra nu a tresărit în timp ce neamţul băţos se uita la ea.

- Aţi dori nişte vin?

- Mai târziu, spuse poetul. Nu sunt obişnuit cu o astfel de căldură.

- Da, exclamă tânăra. Este cald. Foarte cald.

- Marele scop al artei este să învăpăieze imaginaţia, îi spuse poetul. Ea fu de acord. Şi, urmărind adevărata grandoare a proiectului, câteodată poate fi necesar ca artistul să devieze de la vulgaritate şi de la adevărul istoric strict. Ea transpira. Apoi îi spuse poetului că citise, că admirase la nebunie *Werther,* şi că îi părea foarte rău pentru biata Lotte, care probabil se simţise atât de vinovată pentru că inspirase, în mod inocent, pasiunea fatală în inima acelui tânăr prea susceptibil.

- Nu îţi pare rău pentru tânărul prea susceptibil?

- O, spuse ea, da. Dar... îmi pare mai rău de Lotte. încerca să facă ceea ce era bine. Nu avea intenţii rele.

- îmi pare rău pentru eroul meu, spuse poetul. Cel puţin mi-a părut. Toate astea sunt foarte departe de mine acum. Aveam doar douăzeci şi patru de ani când am scris acest lucru. Nu mai sunt persoana care eram atunci.

Tânăra femeie, care are acum douăzeci şi doi de ani, nu-şi poate imagina că bărbatul aflat acum în faţa ei a fost cândva o persoană de aceeaşi vârstă cu ea. Trebuie să aibă aceeaşi vârstă ca Charles. Ciudat ce li se întâmplă bărbaţilor. Nu le pasă că sunt tineri.

- Şi a fost o poveste adevărată? întrebă ea politicos.

- Toată lumea întreabă acest lucru, spuse poetul. De fapt, toată lumea întreabă dacă este povestea mea. Şi, mărturisesc, m-am dat cu împrumut - dar, după cum vedeţi, sunt încă aici.

- Sunt sigură că prietenii dumneavoastră sunt foarte

încântaţi, spuse tânăra femeie.

- Cred că moartea lui Werther a fost renaşterea mea, spuse solemn poetul.

-O!

Poetul era întotdeauna - avea să fie întotdeauna - în proces de renaştere. Definiţia unui geniu?

Spre marea ei uşurare, îl văzu pe Cavaler apropiindu-se.

- Tocmai o felicitam pe doamna Hart pentru autenticitatea interpretării ei, spuse poetul.

Desigur, strălucitorul Cavaler va fi im egal pentru acest vizitator mătăhălos. Cei doi bărbaţi vor vorbi unul cu altul, iar ea putea să-i privească.

Dar, aşa s-a întâmplat, conversaţia dintre Cavaler şi poet nu a fost atât de reuşită ca cea dintre protejata Cavalerului şi poet. Niciunul dintre ei nu l-a apreciat prea mult pe celălalt.

Cavalerul nu citise niciodată romanul lacrimogen notoriu despre egoistul nefericit în dragoste care se împuşcă; a presupus că nu-i va plăcea. Spre norocul lui, vizitatorul său ilustru nu era numai unul dintre cei mai renumiţi scriitori de pe continent şi prim-ministru al unui mic ducat german, dar avea şi interese ştiinţifice, mai ales în botanică, geologie şi ihtiologie. Astfel, au vorbit despre plante, pietre şi peşti.

Poetul a început să dezvăluie teoria sa despre metamorfoza plantelor.

- Câţiva ani am examinat frunzele, pistilele, staminele multor specii, şi acest studiu m-a condus la postularea unui model de la care ar fi posibil să creezi un număr infinit de plante, care toate ar putea exista şi dintre care unele chiar există. Plimbându-mă aici de-a lungul falezei, mi-a venit un gând nou. Ai putea spune că am avut o iluminare. Sunt convins că această Plantă Primară există. Când voi pleca de la Neapole, mă voi duce

în Sicilia, despre care se spune că ar fi paradisul botaniştilor şi unde sper să găsesc un specimen etc., etc., etc.

- Fac o grădină englezească pe terenurile palatului de la Caserta, spuse Cavalerul, dornic ca întotdeauna să ierborizeze, îndată ce poetul terminase de vorbit. Caserta poate într-adevăr să rivalizeze cu Versailles, dar le-am convins pe Maiestăţile Lor că nu trebuie să cedeze în faţa modelului francez. La sugestia mea, au angajat un eminent grădinar peisajist în stilul englez, şi această grădină, atunci când va fi terminată, va conţine flora de cea mai plăcută varietate.

Cât de dezamăgitor era Cavalerul. Poetul a schimbat subiectul, vorbind despre Italia.

- Am fost complet transformat de Italia, spuse el. Omul care a plecat anul trecut de la Weimar nu mai este acelaşi care a sosit la Neapole, şi pe care îl vezi în faţa ta.

- Da, spuse Cavalerul, care nu mai era interesat de auto-transformare (subiectul favorit al poetului) decât era el, în ciuda tuturor cunoştinţelor despre grădini şi vulcan, în teoria botanică sau geologică. Da, Italia este cea mai frumoasă ţară din lume, presupun, Şi, într-adevăr, nu există oraş mai frumos decât Neapole. Fă-mi plăcerea să-ţi arăt priveliştea de la observatorul meu.

Frumuseţe, gândi poetul dispreţuitor. Ce epicurian naiv era acest englez. Ca şi cum nu exista altceva pe lume decât frumuseţe! Iată un om incapabil să studieze amănunţit ceea ce îl interesa pe el. Un simplu diletant, i-ar fi spus el, dacă diletant nu ar fi fost un cuvânt de laudă.

Transformare, gândi Cavalerul oftând. Iată un om incapabil să se ia în serios. Se gândi că poetul exagera desigur măsura în care fusese transformat de călătoria sa italiană şi că această preocupare cu autotransformarea este un exemplu precumpănitor

de egoism.

Şi amândoi aveau dreptate. Dar convingerile poetului sunt mai valoroase pentru noi; frivolitatea lui este pardo- nabilă; are simţul superiorităţii. Cu geniu, ca şi cu frumuseţe - toate, ei bine, aproape toate, sunt iertate.

Treizeci de ani mai târziu, în *Călătoria Italiană,* Goethe va scrie că a petrecut încântător la adunarea Cavalerului. Nu spunea adevărul. Era destul de tânăr atunci, destul de neliniştit, ca să nu se fi distrat chiar deloc. Să nu piardă din vedere că nu a învăţat nimic din vreo conversaţie în acea seară pentru că s-a simţit nebăgat în seamă şi subapreciat, „îmi încordasem gândurile asupra propriei mele perfecţionări, avea să le scrie poetul prietenilor săi. Plăcere, da - şi aceasta, de asemenea. Am plăceri şi acestea grăbesc şi îmi măresc capacitatea de a simţi.” Cât de superior s-a simţit faţă de aceşti oameni. Şi cât de superior era.

în majoritatea poveştilor în care statuia învie, statuia este cea a unei femei - adesea o Venus, care coboară de pe piedestal pentru a se întoarce şi a îmbrăţişa un bărbat pătimaş. Sau o mamă, dar atunci cel mai convenabil este să rămână în nişa ei. Statui ale Sfintei Fecioare şi ale sfintelor nu devin mişcătoare; nu există mişcare decât în ochii plini de compasiune, în gura gingaşă, în mâna delicată - ce se adresează sau face un gest către cel ce se roagă în genunchi, pentru a-1 consola sau proteja. Rareori o statuie de femeie se trezeşte la viaţă pentru a se răzbuna. Dar când statuia este a unui bărbat, scopul lui este aproape întotdeauna să facă rău sau să se răzbune pentru un rău. O statuie a unui bărbat care învie - în versiune modernă, o maşinărie căreia i s-a dat formă umană şi a fost apoi animată - apare pentru a ucide. Iar fiind-cu-adevărat- o-statuie este învelit total în virtutea războinică a francheței, îl face neabătut, implacabil, imun la tentaţiile compasiunii.

Este un dineu. Oameni rafinaţi care s-au îmbrăcat în haine frumoase şi sumare se distrează într-o atmosferă în care astfel de petrecăreţi consacraţi se distrează cel mai bine - ceva între bordel şi salon, minus străduinţele sau riscurile fiecăruia dintre ele. Mâncarea este îmbelşugată: vinul şi şampania sunt scumpe, iluminarea este estompată şi măgulitoare, iar parfumul florilor de pe masă este învăluitor şi copleşitor; au loc câteva zbenguieli sexuale, atât vrute, cât şi nevrute („Ne distrăm", spune Don Juanul plin de el, inoportunat de cineva care îl vede impunând atenţiile sale nedorite asupra unei femei); servitorii sunt eficienţi şi zâmbesc, în speranţa unui bacşiş bun. Scaunele cedează, iar invitaţii se desfată profund de senzaţia că sunt aşezaţi. Sunt trataţii pentru toate cele cinci sensuri. Şi voioşie, volubilitate, măgulire şi adevărat interes erotic. Muzica mângâie şi întărâtă. încă o dată, zeii plăcerii îşi primesc ceea ce li se cuvine.

Şi apare invitatul, această prezenţă ciudată, care nu este aici ca să se distreze. Vine ca să strice petrecerea şi ca să-l ducă în iad pe principalul chefliu. L-aţi văzut la cimitir, deasupra unui mausoleu din marmură. Fiind îmbătat de încredere în propriile sale puteri, şi puţin nervos văzându-te în cimitir, ai făcut o glumă faţă de prietenul tău. Apoi te-ai apropiat de el. L-ai invitat la petrecere. A fost o glumă morbidă. Şi acum este aici. Este cărunt, poate are barbă, are o voce adâncă şi un mers greoi, artritic, nu neapărat pentru că este bătrân, ci pentru că este ca de piatră; încheieturile lui nu se îndoaie când umblă. Un tată imens, din granit, ameninţător. Vine ca să pună în aplicare o judecată, o judecată pe care ai socotit-o demodată sau că nu ţi s-ar aplica ţie. Nu, nu poţi trăi pentru plăcere. Nu. Nu.

întinde mâna şi te desfide să i-o strângi. Pământul de dedesubt bubuie, podeaua din încăperea în care sunt invitaţii se cască, încep să iasă flăcări...

Poate că visezi şi te trezeşti, sau, poate, că trăieşti acest lucru într-un mod mai modem.

Intră invitatul din piatră. Nu are de gând să te omoare, dar probabil este mai tânăr, chiar tânăr. Nu vine ca să se răzbune. Crede chiar că a dorit să meargă la o petrecere (nu poate fi un monument mereu) şi nu poate fi împotriva ideii de a se distra. Dar nu are ce face ca să nu fie el însuşi, ceea ce înseamnă să aducă cu el ideile superioare, modelele lui mai bune. El, invitatul de piatră, aminteşte de cei ce petreceau pe seama existenţei altora, un mod mai serios de a trăi. Şi aceasta, desigur, se va interfera cu plăcerile lor.

L-ai invitat, dar acum îţi doreşti să n-o fi făcut, şi dacă nu eşti suficient de precaut, va strica petrecerea.

După ce s-a întâlnit câţiva din invitaţii tăi, începe să renunţe la petrecere. Prea repede, poate. Dar este obişnuit să se descurce în astfel de situaţii. Nu crede că petrecerea ta este chiar atât de distractivă. Nu se preface - nu se amestecă. Stă prin colţurile încăperii. Poate se uită la cărţi sau atinge obiectele de artă. Nu rezonează cu petrecerea. Nici ea nu rezonează cu el. Are prea multe pe cap. Plictisit, se întreabă de ce a venit. Răspunsul său de acum: era curios. îi place să încerce propriile sale diferenţe. Se uită la ceas. Fiecare gest al lui este un reproş.

Tu, unul dintre oaspeţi - sau, mai bine gazda - iluminezi această prezenţă încruntată. încerci să fii încântător. El nu este încântat. Se scuză şi se duce să-şi ia ceva de băut. (Este indispus sau se pregăteşte să te învinuiască?) Se întoarce, sorbind dintr-un pahar cu apă. Tu te îndepărtezi, te întorci la ceilalţi. Faci haz de el - este uşor să se facă haz de el. Ce încrezut! Ce egoist! Cât de pompos! Nu ştie să se distreze.

Luminează-te, oaspete de piatră!

Continuă să contrazică ceea ce i se spune, să arate clar că nu

se amuză. Nu poate capta atenţia ta cu adevărat. Treci repede de la un oaspete la altul. O petrecere nu este un *tqte-r-tqte.* Se presupune că o petrecere are darul să reconcilieze participanţii, să ascundă diferendele dintre ei. Insă el le scoate în evidenţă. Nu ştie oare nimic despre practica civilizatoare a ipocriziei?

Nu puteţi avea amândoi dreptate. Faptul este că dacă are el dreptate, tu greşeşti. Viaţa ta este prezentată drept lipsită de profunzime, iar standardele tale drept oportuniste.

Vrea să-ţi acapareze mintea. Nu-1 vei lăsa. îţi spui că frivolitatea este un demers nobil. Acea petrecere este şi ea o lume ideală.

Mai devreme sau mai târziu pleacă. îţi strânge mâna. Te înffigurează. Te retragi. Muzica este din nou mai tare. Ce uşurare. îţi place viaţa ta. Nu ai de gând să o schimbi. El este pretenţios, arogant, agresiv, condescendent. Un monstru de egoism. Din păcate, este şi real.

*

Cu ocazia altei vizite, poetul i-a cerut Cavalerului să-i recomande unul dintre negustorii de lavă din Neapole, astfel încât să poată lua cu el o gamă respectabilă de specimene.

A călători înseamnă a face cumpărături. A călători înseamnă a jefui. Niciunul dintre cei care au venit aici nu a plecat fără o colecţie oarecare, Neapole făcea colecţionari amatori din toată lumea. A făcut colecţionar şi din marchizul de Sade, care, fugind pentru a nu fi arestat în Franţa, sosise aici cu unsprezece ani în urmă sub un pseudonim - deşi falsa sa identitate a fost dezvăluită de ministrul plenipotenţiar francez şi a fost nevoit să se supună pentru a fi prezentat la curtea napolitană sub numele său adevărat, care ajunsese deja un nume rău famat. Când Sade a părăsit oraşul cinci luni mai târziu pentru a se reîntoarce în

Franţa, â trimis înainte două lăzi imense cu antichităţi şi curiozităţi.

înainte de a pleca în Sicilia, poetul a mai făcut câteva vizite la muzeul regal de la Porţiei, pe care l-a proclamat alpha şi omega ale tuturor colecţiilor de antichităţi. A vizitat Paestum şi a mărturisit că l-au iritat coloanele dorice butucănoase. (După reîntoarcerea lui din Sicilia, cu ocazia unei a doua vizite, a fost capabil să le aprecieze.) Nu s-a întors totuşi la Pompei şi Herculanaeum, pe care le vizitase curând după ce sosise şi nu îi plăcuseră. A preferat să observe mişcările crabilor lângă digul pe care se spărgeau valurile. Ce lucru splendid este ceva *care trăieşte,* scria el. Mai bine să se plimbe prin grădina de la Caserta de care era Cavalerul atât de mândru şi să se uite la boschetii de trandafiri şi la copacii de camfor. Sunt un prieten al plantelor, a scris el. Şi a simţit cum îl cuprinde un val de sănătate şi de autoîncântare. Cât de încântat sunt să-mi continui micul meu studiu al vieţii sub toate formele ei diverse. La naiba cu moartea - acest munte hidos, aceste oraşe ale căror locuinţe înghesuite par să prevestească faptul că vor deveni morminte.

A scris scrisori suveranului său şi prietenilor săi de la Weimar. „Continui să privesc. Studiez tot timpul.” Şi, din nou: „Nu mă veţi recunoaşte. De-abia mă recunosc eu însumi. De aceea am venit în Italia, pentru că am fost nevoit să-mi abandonez îndatoririle.” Terminase versiunea finală a *Iphigeniei,* şi a adăugat două scene la mereu neterminatul său *Faust* în timpul şederii sale revelatorii din punct de vedere sexual de la Roma. Făcuse multe observaţii cu privire la plante şi la Palladio. Pentru a evita nostalgia după trecutul pierdut, a luat note despre comportamentul pitoresc al oamenilor obişnuiţi de pe stradă. Făcuse progrese cu desenul său. Nu era dezamăgit de el însuşi. Productivitatea era un alt semn al bunăstării sale.

Era important să nu apreciezi prea mult. Omul îşi ia asupra lui hotărârea de a pleca în lume şi să intre în strânsă interacţiune cu ea, îi scrise el unui prieten, şi trebuie să fie foarte atent să nu se lase atras în transă. Sau chiar să înnebunească.

Era gata să se întoarcă. Neapole era pentru aceia care trăiesc doar, scria el - gândindu-se la Cavaler. Frumos şi splendid aşa cum este, dar nu te poţi stabili aici. Dar aştept să mi-1 amintesc, scria el. Amintirea unor astfel de privelişti va da savoare unei vieţi întregi.

Oamenii au salvat fiecare bucăţică de hârtie pe care poetul a aşternut cuvinte. Reputaţia lui îl făcuse o antichitate curentă - pentru a fi colecţionată de admiratorii săi. Acest mare poet a cărui sete de ordine şi de seriozitate l-au făcut să trăiască ca oficialitate publică, în calitate de curtean, este deja unul dintre nemuritori. El acţiona în public, fiind o operă de artă în sine. Simţea un ecou de eternitate în fiecare rostire a sa. Fiecare experienţă era parte din educaţia lui, din auto- perfecţionare. Nimic nu putea merge rău într-o viaţă trăită atât de fericit, de ambiţios, de imaginată.

Ceea ce agreăm ne face inactivi, însă contradicţia ne face productivi. Cuvinte ale poetului. Cuvinte de înţelepciune. O înţelepciune şi o marcă de fericire de care nu dispune Cavalerul şi de care nu va simţi niciodată nevoia.

*

Totul trebuie înţeles şi orice poate fi transformat - aceasta este viziunea modernă. Până şi proiectele alchimistului par acum plauzibile. Cavalerul nu încerca să înţeleagă mai mult decât înţelesese deja. Impulsul său de colecţionar nu încurajează setea de a înţelege sau de a transforma. Colecţionarea este o formă de unire. Colecţionarul confirmă. Adaugă. învaţă. Notează.

Cavalerul a comandat o serie de douăsprezece *Atitudini* de la un artist german local. *Desene copiate cu acurateţe după Natura de la Neapole,* aşa erau intitulate. Dar ele nu transmiteau nimic, gândea Cavalerul, din puterea de seducţie a acestor realizări.

Şi a comandat cuiva să scrie note despre şi să deseneze atitudinile şi activităţile muntelui.

Scrupulos cum era, Cavalerul ar fi putut cu greu să fie un observator permanent. De câţiva ani, încă de la marea erupţie din 1779, îl subvenţionase pe un preot sihastru studios din Genova, care trăia singur şi fără slujitori lângă piciorul muntelui, pentru ca să ţină un jurnal în care să noteze tot ceea ce vedea. Părintele Piaggio nu îşi părăsea niciodată postul său de sihastru - un munte este solicitant pentru pustnici - trezindu-se dimineaţa şi facându-şi observaţiile, cu regularitate, ca şi devoţiunile, la intervale fixe de câteva ori pe zi. De la fereastra căsuţei sale avea o vedere perfectă. Umpluse deja patru volume manuscrise cu notaţii foarte lizibile cu privire la comportamentul muntelui, cu desene cursive în creion ale scurgerii, şi răspândirii cursurilor de lavă, ale ondulării în sus şi ale formelor avântate ale efuziunilor de fum ale craterului.

Multe dintre aceste note şi desene aveau caracter repetitiv. Cum se putea altfel? Cine putea schimba muntele? Cavalerului i-a plăcut în mod deosebit o poveste pe care i-a spus-o preotul despre filozoful naturii care venise de la Praga la curte cu patruzeci de ani în urmă, când Carol de Bourbon, tatăl actualului rege, era încă pe tron, cu un plan detaliat pentru salvarea satelor din jurul Vezuviului împotriva primejdiei ce bântuia deasupra lor. Variile sale specialităţi, pe care le numea drept minerit, metalurgie şi alchimie, îl conduseseră la studierea vulcanului timp de câţiva ani în laboratorul său din Praga. Acolo i-a conceput soluţia. însemna să reducă muntele la doar 304 metri

deasupra nivelului mării şi să se deschidă un canal strâmt din vârful umplut până la malul mării, astfel ca, în cazul în care muntele erupe din nou, ceea ce rămâne din focul său să fie concentrat şi să curgă direct în mare.

„Considerând magnitudinea acestei sarcini, forţa de muncă pe care o va cere nu va fi mare, a subliniat omul de la Praga. Daţi-mi douăzeci şi nouă de mii de oameni, Maiestate, a spus el, şi în trei ani monstrul va fi decapitat."

Era omul de la Praga doar alt şarlatan? Posibil. Să i se permită oricum să încerce? Regele, căruia îi plăceau proiectele curajoase, şi-a consultat miniştrii. Aceştia au fost înspăimântaţi de plan. Să schimbi forma muntelui, au declarat ei, ar fi un sacrilegiu. S-a citit o anatemă la catedrală de către cardinal.

Aceasta fiind o nouă epocă, cu noi gânduri, noi maşini - oamenii descopereau noi forme de nivelare, de proporţionare bună - nu este surprinzător că proiectul fusese revizuit de curând de un inginer local, înarmat cu o tehnologie mai nouă, care şi-a prezentat desenele pentru a fi inspectate de cuplul regal. Regina, care se considera patron al iluminismului, conştientă de nevoia unor reforme judicioase în politică şi în manufactură, a înaintat propunerea spre a fi studiată de miniştri competenţi şi de savanţi locali. Excluderi gândul sacrilegiului, i-a instruit ea; gândiţi-vă doar la fezabilitate.

Răspunsul s-a întors: Da, este fezabil. Oare oamenii din vremurile antice, fără niciuttul din minunatele noastre mijloacele modeme la dispoziţia lor, n-au construit cu o precizie mai mare decât şi-ar fi închipuit cineva că este posibil? Şi să demontezi este mai uşor decât să constmieşti. Dacă o maşină umană de multe zeci de mii de lucrători a putut ridica acea minune, Marea Piramidă de la Giza, o mobilizare similară de energii şi supunere de către un conducător vizionar ar putea realiza o altă minune,

descreşterea Vezu- viului. Dar modificarea formei, reducerea scării lui, nu va schimba natura muntelui. Nu va împiedica o erupţie sau nu va face mai uşoară canalizarea lui. Pericolul nu-1 reprezenta muntele, ci ceea ce se afla sub piedestalul de pământ pe care era aşezat muntele, departe, dedesubt.

- Dar se poate face, a spus Regina, pe un ton iritat. Da, se poate face. Atunci o vom face, dacă decidem astfel. Departe cum erau de regii-zei ai anticei Mediterane, aceşti despoţi luminaţi pretindeau în continuare să domnească cu putere absolută consfinţită de un mandat divin. De fapt, autoritatea lor fusese în mod constant subminată prin ridiculizare de către Iluminism, De fapt, ei nu mai aveau nimic care să semene cu puterea absolută.

3

Era monstruos de frig în acea iarnă în întreaga peninsulă, de la Veneţia, unde laguna a îngheţat şi putea fi traversată la picior, şi se putea chiar patina pe ea, ca în acel tablou olandez, până la Neapole, a cărui iarnă a fost şi mai aspră decât cea cunoscută cu şapte ani în urmă, când murise bietul Jack. Zăpada a stat săptămâni întregi pe străzile pavate cu lavă şi a acoperit muntele. Grindina era tot atât de nimicitoare ca o ploaie de cenuşă fierbinte. Livezile şi grădinile s-au prăpădit, alături de cei mai puţin rezistenţi din cei zeci de mii de săraci ai oraşului, cărora le lipsea până şi un acoperiş între ei şi vântul îngheţat. Printre cei bine adăpostiţi, rigorile fără precedent ale anotimpului au stârnit o stare de anxietate. Desigur că astfel de anomalii nu erau fapte naturale. Erau embleme, echivalenţi, vestitori ai unei catastrofe care avea să vie.

*

Ca un vânt, ca o furtună, ca un foc, ca un cutremur, ca o alunecare de noroi, ca un potop, ca o cădere de copac, un muget de torent, o spargere de banchiză, ca un val de reflux, ca scufundare a unui vapor, ca o explozie, ca un capac aruncat de aburi, ca un foc pustiitor, ca o năpastă ce se întinde, la un cer ce se întunecă, ca un pod ce se prăbuşeşte, ca o gaură care se deschide. Ca un vulcan în erupţie.

Desigur, mai mult decât simple acţiuni ale oamenilor;

să aleagă, să cedeze, să mintă, să înţeleagă, să aibă dreptate, să fie decepţionaţi, să fie consecvenţi, să fie vizionari, să fie nechibzuiţi, să fie cruzi, să greşească, să fie originali, să le fie teamă...

*

în acea primăvară, Vezuviul a continuat să fie activ, aducând mai mulţi călători în oraş ca să se minuneze, să-l schiţeze, atunci când puteau să-l escaladeze, şi să creeze o cerere din ce în ce mai mare de tablouri reprezentând stările vulcanului, pentru care, pentru a face faţă, artiştii pricepuţi şi furnizorii de imagini locali şi-au mărit producţia. Şi pe la sfârşitul lui iulie, când se răspândeau ştirile despre căderea Bastiliei, cererea de imagini ale vulcanului, ca element ce încununa un peisaj senin, a scăzut dramatic. Acum toată lumea îşi dorea o imagine a Vezuviului în erupţie. într-adevăr, un timp aproape nimeni nu mai picta vulcanul altfel. Atât pentru partizanii revoluţiei, cât şi pentru clasa conducătoare oripilată din fiecare ţară europeană, nicio imagine a ceea ce se întâmpla în Franţa nu părea să echivaleze cu cea a unui vulcan în erupţie - convulsie violentă, ridicare de jos a straturilor, şi valuri de forţă letală ce tulbură şi schimbă permanent peisajul.

Ca şi Vezuviul, Revoluţia Franceză a fost un fenomen. Dar o erupţie vulcanică este ceva peren. în timp ce Revoluţia Franceză a fost percepută ca fără precedent, Vezuviul erupea de mult timp, erupe acum şi va erupe din nou: continuitatea şi caracterul repetitiv al naturii. A trata forţa istoriei ca pe o forţă a naturii era liniştitor şi abătea atenţia. Sugerează că deşi acest lucru poate fi doar începutul, începutul unei ere de revoluţii, va trece şi asta.

Cavalerul şi cei pe care îi ştia nu păreau ameninţaţi direct. Statistic vorbind, majoritatea dezastrelor se întâmplă în altă parte, iar capacitatea noastră de a ne imagina tristeţea celor loviţi

de dezastru este limitată. Deocamdată suntem în sigu-i ranţă şi, aşa cum se spune, viaţa (de obicei însemnând viaţa celor privilegiaţi) merge înainte. Suntem în siguranţă, deşi totul poate fi diferit după aceea.

Pentru a iubi vulcanii trebuia pusă revoluţia la locul ei. A trăi în proximitatea amintirii unui dezastru, a trăi printre ruine - Neapole, sau Berlin astăzi - înseamnă să fii liniştit că poţi supravieţui oricărui dezastru, chiar şi celui mai mare.

*

Iubita Cavalerului n-a încetat niciodată să-i scrie lui Charles. Ii scrisese ca să stăruie pe lângă el, să-i reproşeze, să-l denunţe, să-l ameninţe, să încerce să-i stârnească mila. Trei ani mai târziu, ea tot îi mai scria atât de des. Dacă Charles nu era iubitul ei, trebuia să fie prietenul ei. Atât de mare era capacitatea ei de a fi fidelă, încât înţelegea arareori când oamenii nu o plăceau sau se săturaseră de ea. Avea o astfel de aptitudine de a fi plăcută încât nu-şi imagina că Charles ar putea să nu întâmpine cu bucurie scrisorile ei, să nu fie încântat să ştie ce face, ca şi dragul lui unchi, pe care ea se străduia să-l facă fericit (nu asta a vrut Charles?) şi care era atât de drăguţ, de generos cu ea.

Ea scria despre faptul că îl însoţea pe Cavaler în ascen-siunile pe munte şi că nu a văzut niciodată un spectacol atât de frumos, deşi compătimea luna, a cărei lumină părea palidă şi lunecoasă alături de imaginea vulcanului în erupţie (puţin a durat ca să îi şiroiască fântâna compasiunii ei), şi despre drumurile împreună cu el la excavaţiile de la Pompei, unde a jelit oamenii care pieriseră cu atâtea secole în urmă. Spre deosebire de Catherine, căreia nu i-a plăcut niciodată ideea de a se urca pe Vezuviu şi nu o încântase să fie luată în anturajul soţului ei pentru a contempla oraşele moarte (cu toate că le vizitase cu William), ea era gata să facă totul, orice i-ar fi propus Cavalerul,

şi părea să aibă o energie nelimitată. Dacă ar fi putut, dacă el i-ar fi permis, s-ar fi dus cu plăcere, cu bocanci în picioare şi înfăşurată în blănuri, la vânătorile. de mistreţi cu Cavalerul (ea era o călăreaţă excelentă, însă el nu ştia). L-ar fi privit pe Rege cum stătea în picioare, înfundat până la brâu în măruntaiele însângerate, şi ar fi găsit vreun mod de a savura priveliştea oribilă, deşi nu era în niciun caz voaioristă - pătrunzând într-o experienţă personală nu prea mare a acestui gen de sălbăticie (cu toate că iubitul ei dinaintea lui Charles, tatăl fiicei ei, care o învăţase să călărească, fusese un moşier de ţară care măcelărea animale) sau în ceea ce afla din cărţi.

- Uimitor, da. îndată ce am văzut... vreau să spun, este ca, este ca... Homer, putea să fi exclamat. Şi nu ar fi greşit prea mult.

Cavalerul o privea cu afecţiune în timp ce ea îşi extindea rolul de însoţitoare a lui, ca doamnă în curs de pregătire profesională. A învăţat întotdeauna foarte repede. Aşa a supravieţuit, aşa a triumfat.

îşi lua, gândea el, amprenta lui, aşa cum rămâne pe lut amprenta degetului mare al sculptorului. Se adapta plină de viaţă, cu deosebită pricepere. Modul în care el trebuia să i se adapteze ei era neînsemnat. Trebuia să înăbuşe în prezenţa ei o parte din tendinţa lui firească de a face declaraţii ironice. Deşteaptă cum era, ea nu-1 putea urmări în acest sens. Atât prin temperament, cât şi prin clasă, nu era sensibilă la ironie. Temperamentul ei nu avea în fond nimic melancolic în el, melancolia fiind reversul ironiei; şi ea nu s-a născut pentru alt gen de snobism care se făleşte prin expresie indirectă. Ironia este reacţia principală a gentlemanului englez expatriat faţă de aiureala, lipsa de rafinament ale localnicilor printre care se află el obligat să trăiască (chiar dacă este din proprie alegere). Ironia este un mod de a-ţi arăta superioritatea fără a fi atât de prost crescut încât să te arăţi indignat. Sau ofensat. Tânăra femeie nu avea niciun motiv

de a se arăta ofensată atunci când era; sau să nu fie indignată, ceea ce era adesea - nu din cauza unor jigniri aduse ei (cu acestea era foarte indulgentă sau era uşor de împăcat), ci unei jigniri sau dispreţ arătat altora.

Dacă era uneori snoabă, nu putea decât să se exprime direct. O, Doamne, cât de vulgari erau, va exclama ea, revenind de la o seară petrecută în vizită - Cavalerul o lua cu el peste tot, şi toţi o primeau bine. „Nimeni nu este atât de bun, atât de deştept, atât de atrăgător ca tine”, îi spunea ea Cavalerului.

Şi nimeni, gândi Cavalerul, nu era atât de adaptabil ca ea.

Ca femeie, a devenit, ca şi Cavalerul, un mediator excelent. Sfera ei de activitate este cea revendicată de obicei de femei: să dea atenţie sentimentelor, durerilor. Un alt talent dezvăluit: o rapiditate în a ghici ce alţii gândeau, simţeau, aveau nevoie; ce voiau alţii, voiau pentru ei, voiau ca ea să fie. Oricât de egocentrică ar putea fi, sentimentele ei cele mai previzibile erau admiraţia, loialitatea, mila... nu erau pasiunile unui narcisist. Durerea emoţională a oricui îi aducea lacrimi în ochi. A plâns asistând la spectacolul oferit în stradă de funeraliile unui copil, la mărturisirile care i s-au făcut la o petrecere de către un tânăr negustor de mătăsuri american, trimis în străinătate de către firma familiei pentru a se răzbuna pe femeia care îl respinsese. Durerea fizică a oricui o făcea să se gândească că ar putea face ceva în această privinţă. A născocit un remediu popular galez pentru durerile de cap ale lui Valerio. Tăcerea cuiva o făcea să încerce să-l scoată pe taciturn din acea stare. A încercat să vorbească cu tânărul cu un singur ochi care este ghidul Cavalerului. O, bietul său ochi!

*

în 1790, după ce şi-a petrecut la Roma primul ei an post-Bastilia, itineranta Elisabeth Vigee-Lebrun a sosit pentru o şedere

prelungită la Neapole, echipată inevitabil cu o prezentare a principalul patron din oraş al pictorilor, atât locali, cât şi străini, şi a cărei însoţitoare se întâmpla să fie o tânără care fusese cel mai renumit model al pictorilor din acea vreme. Vigee-Lebrun nu a întârziat să-i ceară Cavalerului să comande de la ea un portret al fermecătoarei mult descrise, şi Cavalerul şi-a dat consimţământul cu promptitudine, fiind de acord cu un onorariu substanţial. El poseda deja vreo douăsprezece portrete ale ei. Nu putea avea prea multe. Probabil nu s-a gândit la faptul că acesta va fi primul portret al ei executat de unul dintre puţinii pictori profesionişti care era femeie.

întrucât partenera Cavalerului era încă model, nu încă subiect, întrebarea era ce personaj din mitologie, literatură sau istorie antică va trebui să reprezinte. Vigee-Lebrun a decis, nu fără puţină maliţiozitate, să o picteze ca Ariadna. Momentul ales a fost cel după ce Ariadna fusese părăsită în mod neceremonios de Tezeu, mult împotriva voinţei ei, la Naxos. Deşi s-a întâmplat nu mult mai târziu, Ariadna arată oricum vreţi, dar nu disperată. în prim-plan, înăuntrul unei peşteri, purtând o rochie lungă şi largă albă, acoperită în parte de părul ei castaniu-roşcat, lung şi bogat, ce-i cădea buclat de la umeri în jos, peste burtă, până la genunchii ei rotofei, ea stă jos pe o carpetă din piele de leopard, sprijinindu-se de o stâncă, cu o mână la obraz, în timp ce în cealaltă strânge un pocal din alamă. Stă cu spatele la intrare, cu faţa spre interiorul peşterii, ca şi cum atât spectatorul, a cărui privire o întâlneşte cu o candoare stupidă, cu ochii larg deschişi, cât şi sursa luminii strălucitoare care îi iradiază chipul, pieptul, braţele goale erau mult mai departe în interiorul peşterii. In spatele ei se întinde marea şi în depărtare, pe linia orizontului, este o bărcuţă. Probabil este cea comandată de Tezeu, eroul a cărui viaţă o salvase şi care promisese să o ducă în patria sa şi să

se căsătorească cu ea, dar care, în schimb, a părăsit-o la mijloc de drum şi a lăsat-o să moară pe această insulă pustie.

Da, trebuie să fie barca iubitului ei - cu vântul în pânze, după ce comisese fapta mişelească. Nu poate fi barca lui Dionysos, zeul plăcerii şi al vinului, care o va salva şi va face consoarta lui, asigurându-i astfel un destin mult mai glorios decât cel pe care ea îl crezuse cel mai bun posibil. Nefhnd un simplu muritor, Dionysos nu are nevoie să vină cu barca. Poate pur şi simplu să zboare. Dar poate că a şi zburat înăuntru, şi el se află în spatele peşterii, pregătindu-se să facă dragoste cu Ariadna, iar ea l-a uitat deja pe Tezeu, care nu se află la vedere (şi deşi se simte uşurat că a scăpat de ea, are puţine remuşcări, atâtea cât poate avea un ticălos care crede despre sine că este un gentleman), iar ea îşi băuse vinul pe care zeul i-1 oferise pentru a i se mai usca ochii de lacrimi (Uită-1 pe Tezeu! Dar am...), şi avea mâinile şi picioarele flexibile, în aşteptarea îmbrăţişărilor lor.

Cel sedus era doar spectatorul, aici, în fundul peşterii, dat fiind că femeia reală seducea pe toată lumea, îşi îndrepta
zâmbetul emfatic superb şi luminos către toată lumea. Dar nu cu zâmbetul direct sugestiv din tablou. Ea este mai viguroasă, mai dornică să placă, mai puţin încrezătoare în sine. Niciodată, în toate portretele care i s-au făcut, nu a fost descrisă atât de evident în chip de curtezană. Descrierea neplăcută de către o femeie independentă ce supravieţuia în lumea cea mare graţie isteţimii şi talentelor ei a unei alte femei aflate în acelaşi joc primejdios. Dar aşa impudic cum era, portretul a fost un succes. Artista îşi cunoştea patronii. Trebuie să fi pus rămăşag că acel Cavaler (infatuat) şi tânăra femeie (înfumurată în mod inocent) nu vor vedea portretul aşa cum l-ar putea socoti alţii; ei îl vor vedea doar ca un alt tribut adus frumuseţii ei atotcuceritoare.

Printre numărul mare de roluri şi personaje pe care se

considera potrivită să le interpreteze, avea o plăcere deosebită să portretizeze femei a căror destin era atât de deosebit de soarta ei fericită, precum Ariadna şi Medeea, prinţese care au sacrificat totul - trecut, familie, poziţie socială - pentru un iubit străin şi au fost apoi trădate. Nu le considera victime, ci persoane care erau nemăsurat de expresive: persoane tulburătoare şi eroice în intensitatea sentimentului lor, în cutezanţa şi buna-credinţă cu care se lăsau în voia unei singure emoţii.

îşi lucra cu grijă *Atitudinile,* îmbunătăţea regia şi dramaturgia. Nu mai era nevoie ca însuşi Cavalerul să stea în preajmă, ţinând o lumânare. Era luminată de două lumânări groase, plasate de-o parte şi de alta în spatele unor cortine. Uneori folosea atât decoruri umane, cât şi fizice. Contesa de *** - o altă refugiată care â plecat pentru a scăpa de evenimentele înspăimântătoare de la Paris şi care se instalase la Neapole, lângă curtea cârmuită, de sora reginei franceze, în aşteptarea pedepsirii prompte a revoluţionarilor nelegiuiţi şi a restaurării în puterile lor depline, divine a slăvitelor lor maiestăţi Ludovic al XVl-lea şi Maria Antoaneta - avea o fiică, o copilă bolnăvicioasă şi deşteaptă, de şapte sau opt ani, cam de aceeaşi vârstă cu fiica pe care iubita Cavalerului nu o văzuse de peste patru ani (şi mica sumă plătită acum de Charles pentru pensiunea ei, la îndrumarea Cavalerului, din beneficiile obţinute de la moşia din Ţara Galilor) şi care, îşi închipuia ea, se asemăna cu fiica ei, sau cu felul în care trebuia să arate acum fiica ei (sărman copil abandonat!). Plângea gândindu-se la fata ei şi a recrutat-o pe fiica acelei contese în *Atitudini.* în faţa musafirilor Cavalerului, ea a creat trei tablouri vivante cu fetiţa. Acestea s-au înlănţuit într-o succesiune de lumină stroboscopică, pentru că nu avea nevoie nici de cea mai mică pauză asigurată de acoperirea ei între o *Atitudine* şi următoarea.

Primul subiect a fost răpirea Sabinelor, emoţia a fost

teroarea şi momentul a fost capturarea în plină fugă a unei matroane romane, care încerca în zadar să scape cu copilaşul ei strâns la piept. Pregătise pentru acest subiect copila încrezătoare, nervoasă, arătându-i imagini din cărţile Cavalerului. Dar cele două subiecte următoare au fost improvizaţii inspirate. Cu o singură mişcare, ea a împins trupul copilei la podea şi a tras-o de braţele ei mici în sus, strângându-şi mâinile în rugă, făcu un pas înapoi, o apucă de păr şi apăsă pumnalul pe gâtul ei. Aplauze şi „Bravo, Medeea!”. Apoi căzu în genunchi, învăluind cu tot trupul ei fetiţa înlemnită, gata să leşine, corpul ei contorsionat de un suspin îngheţat tăcut, şi a primit consacrarea prin strigătele „Trăiască Niobe!”.

Era mai mult decât actorie, gândi Cavalerul, uitându-se la oaspeţii săi. Şi din nou a fost impresionat de cât de extraordinare erau forţa imaginaţiei, a simpatiei, faţă de emoţii pe care nu a avut cum să le cunoască, şi a savurat urările ca şi cum ar fi fost pentru el însuşi. Ce creatură uimitoare era ea!

*

Era începutul unei ere a revoluţiilor, era începutul unei ere a exagerării.

Tânăra devenea tot ceea ce dorea el să fie. Cavalerului i-a trecut prin minte că ar putea considera că ceea ce s-a întâmplat până acum era de neconceput - ca el să devină lucrul pe care ea îl dorea să fie - deşi ea a avut buna-cuviinţă să nu menţioneze acest lucru niciodată.

Ce putea să dorească mai mult decât să posede în toamna vieţii lui această creatură adorabilă şi iubitoare?

Uită-te cum câştigă toată lumea de partea ei!

O petrecere mică, doar cincizeci de oaspeţi, în onoarea Ducelui de ***. Consoarta Cavalerului prezida pe partea ei masa lungă. Purta o tunică lungă grecească, un chiton, pe care

Cavalerul o comandase pentru ea, după tunica purtată de Elena din Troia, pe unul dintre vasele lui. In timp ce ea se îmbrăca, doamna Cadogan nu i-a permis lui să intre. Şi când a apărut, Cavalerul a fost copleşit. Arăta tot atât de frumoasă ca întotdeauna - mai putea spune cineva mai mult?

La dreapta ei era rubicondul, parfumatul Prinţ ***, un seducător local notoriu; la stânga ei, Contele ***, o persoană plictisitoare locală notorie. Ea avea uluitorul talent de a plăcea, aplecându-şi faţa drăgălaşă când spre unul, când spre altul. Ea l-a sedus pe seducător, vorbindu-i despre farmecele soţiei lui, şi cu atâta ingenuitate şi fervoare încât până şi el a început să se gândească cu drag la această femeie atât de ignorată, devenind mai interesat de isteţimea partenerei lui de petrecere decât de pieptul ei alb ca zăpada. L-a subjugat şi pe plicticos, cu mai puţină greutate, ascultându-1 cum îi dădea zor despre triumfurile sale sociale obţinute cu ocazia unei călătorii recente la Paris, şi despre cum cunoscuse un avocat pe care îl chema Danton şi un jurnalist Marat şi, deşi nu era nimerit aici să spui aşa ceva, a găsit că revoluţionarii nu erau căpcăunii şi ucigaşii de regi la care se aşteptase, ci oameni de bun-simţ, care voiau doar să introducă o parte din reformele atât de necesare, precum cele ce puteau fi efectuate sub o monarhie constituţională. „Da, a spus ea. Da. înţeleg. Şi apoi? Şi ce aţi spus? Ooo. Ce răspuns inteligent.”

Râdea tare şi ridica paharul în cinstea unuia, apoi a altuia. Cavalerul îi asculta glasul, savura strălucirea ochilor ei. Din când în când, ea se uita la el, îi primea mişcarea aprobatoare din cap. Indiferent cât de ocupată era cu alţii - şi nimeni nu asculta cu mai multă înflăcărare ca ea - el simţea că ea nu înceta niciodată să fie conştientă de existenţa *lui,* ca şi cum ar fi vrut să spună: „Fac toate acestea pentru tine, ca să fii mândru de mine.” Ce altceva mai putea să ceară un Pygmalion?

Acum contele o plictisea pe femeia din stânga lui, Prinţesa***, cu ideile lui despre harababura din Franţa: că revoluţionarii erau orice dar nu nişte aiuriţi şi că se vor retrage de pe marginea prăpastiei, veţi vedea, nu aveau niciun interes să arunce ţara în haos sau să perturbe relaţiile Franţei cu alte puteri din Europa etc., etc.; şi în timp ce prinţesa era încă la jumătatea răspunsului ei vag aprobator, bărbatul din stânga ei, Sir***, care ascultase cuvintele contelui şi tocmai îşi dăduse seama de înţelesul lor, a întrerupt-o impetuos şi, vorbind pe lângă capul prinţesei, de fapt deasupra capului ei, ca şi când ea nici nu exista, aşa cum va face adesea un bărbat când interesul său este aţâţat de ceea ce tocmai a spus un alt bărbat, l-a denunţat pe conte numindu-1 un afurisit de republican şi un subversiv, şi a vărsat vinul din paharul său, apoi a făcut ca întreaga masă să se oprească din discuţie. Cavalerul a mediat conflictul cu afabilitatea lui pacificatoare, iar consoarta Cavalerului s-a arătat de acord cu ceea ce spusese Sir*** despre pericolele situaţiei din Franţa (opusul celor spuse de Contele ***). însă a rostit acele cuvinte cu atâta căldură sufletească şi inocenţă, încât plicticosul conte nu s- a simţit trădat; într-adevăr, fiecare bărbat a simţit că tânăra şi drăgălaşa, isteaţa pereche a Cavalerului era de acord cu el asupra acestui subiect enervant. Cât de cuceritoare erau abilităţile ei sociale - în ciuda, nu, datorită trăsăturii de neşters a banalităţii, gândi fermecat Cavalerul. Era caldă, mărini- moasă. El nu putea trăi în afara înfloririi zâmbetului ei. îndreptă surâsul lui către ea în timp ce se stingea zarva provocată de afurisitele evenimente din Franţa, iar ea se întoarse brusc către el, cu obrajii îmbujoraţi, bucurându-se de aprobarea lui, şi ridicând paharul cu vin roşu către el, îi trimise o sărutare, apoi bău tot vinul din pahar dintr-o sorbitură.

Când persoana potrivită face un lucru nepotrivit, lucrul este

potrivit. Şi aşa era ea, conchise el (îmbujorat de bucurie, nu avea nevoie de vin), în cel mai înalt grad, surprinzător, inepuizabil de potrivită pentru el.

Revenise acum să-l amuze pe Prinţul ***, care, în lipsă de orice opinii despre evenimentele din Franţa, se bosum- flase, şi căruia se pare că îi promisese să-i povestească ce se întâmplase atunci când a sosit cu patru ani în urmă la Neapole, cu draga ei mamă, pe când era o simplă fetiţă, cum spunea ea, necunoscând căile lumii, înainte ca dragul ei prieten şi protector să o fi luat sub aripa lui, dar ştiind suficient pentru a se îndrăgosti imediat de oraş - o poveste despre o dramă oribilă care avusese loc la câteva săptămâni după sosirea ei.

- Dar, n-o să vă vină să credeţi, spuse ea.

- Ce, dragă doamnă Hart, spuse o englezoaică aflată în vizită în Italia şi care şedea vizavi de ea.

- Optsprezece ucigaşi care se instalaseră în curte...

- Câţi?

- Optsprezece!

Apoi, ea se apucă să povestească cum o bandă de bandiţi, urmărită de soldaţii municipali, năvăliseră în curte şi capturaseră doi slujitori, un tânăr rândaş şi un paj care era unul dintre muzicienii casei şi, ameninţând că le vor tăia gâturile ostatecilor, se baricadaseră în aripa de est a curţii. Soldaţii au vrut să-i atace şi să-i ia, dar Cavalerul refuzase să le dea permisiunea să intre, dorind să evite măcelul care părea inevitabil şi era preocupat în mod special să salveze viaţa rân- daşului şi a violonistului, care zăceau legaţi cu mâinile la spate într-un colţ. îşi ridicaseră tabăra acolo de o săptămână întreagă...

- O săptămână?

- Da! Şi au aprins focuri şi cântau, şi strigau, şi beau, şi comiteau lucruri indecente unul cu altul, pe care, din păcate, ea a fost nevoită să le vadă de la o fereastră, pentru că ele, ea şi draga

ei mamă, şi Cavalerul, şi toţi oamenii din casă, au fost şi ei prizonieri, neputând să părăsească conacul, aveau desigur de mâncat şi de băut din plin, şi ea îşi primea lecţiile şi Cavalerul îşi avea cărţile şi studiile sale, dar stăteau mult la ferestre uitându-se jos la cei optsprezece ucigaşi care începuseră să se certe între ei, deşi trebuia să ţină ferestrele închise din cauza mirosurilor înspăimântătoare - vă puteţi imagina sursa, adăugă ea fără să fie nevoie - pentru că dragul ei Cavaler milos insistase să li se ducă de mâncare în curte de două ori pe zi, dimineaţa şi seara, pe de-o parte pentru a le câştiga încrederea, iar pe de alta pentru că nu-i putea lăsa pe bietul Luca, care avea doar cincisprezece ani, şi pe Franco, violonistul, să moară de foame, şi ce să mai spun de mirosurile urâte şi strigătele frenetice şi cântecele insolente ale ucigaşilor certăreţi şi agitaţia soldaţilor campaţi afară, care nu prea aveau ce face decât să bea şi să se certe, şi toate astea au continuat până într-a şasea zi - era ziua a şasea, ea se uită către Cavaler, cerându-i să o ajute cel puţin în privinţa acestui mic amănunt din povestea ei, confirmând prin aceasta că era şi povestea lui, că împărtăşiseră împreună această aventură îngrozitoare; şi el a spus, surâzând galant, a şaptea zi, de fapt; ah, a şaptea zi, strigă ea triumfătoare - şi în a şaptea zi Cavalerul a reuşit să-l convingă pe şeful bărbos al bandei de ucigaşi să-i predea pe cei doi ostateci (amândoi cenuşii de groază şi plini de păduchi) nevătămaţi, şi dat fiind că situaţia lor era fără speranţă, în cele din urmă vor trebui să se predea, şi dacă nu o vor face acum îşi vor pecetlui cea mai rea soartă, iar el, ambasadorul englez, a promis că el va vorbi cu soldaţii şi le va spune să nu-i bată şi după aceea va cere Regelui să le acorde cât de multă clemenţă era posibilă, dacă ei vor ceda. Şi, conchise ea, au cedat.

- Sunt încredinţată că toate brutele au fost executate, spuse doamna de pe partea cealaltă a mesei. Aşa cum meritau.

-Nici vorbă, spuse Cavalerul. Regele este un om bun la inimă şi foarte înclinat să facă acte de clemenţă, mai ales faţă de oamenii din pătura de jos.

- Ce poveste uluitoare, spuse cineva.
- Şi absolut adevărată, exclamă ea.

Şi aşa a şi fost, reflectă Cavalerul, cu excepţia faptului că i s-a întâmplat cu un sfert de secol în urmă, lui şi Catherinei, curând după ce au sosit pentru ca el să-şi ia postul în primire şi oraşul, în care de-abia se sfârşise foametea, era încă într-o stare de semi-anarhie: o poveste pe care i-a spus-o fetei şi pe care ea o relata acum ca şi cum i se întâmplase ei. Desigur, stânjenit cum era în timp ce o asculta povestind, brodând aşa frumos povestea, nu a fost niciodată tentat de a o întrerupe şi de a o corecta, spunându-i „Nu, când s-a întâmplat aceasta tu nu erai aici cu mine." Nu erai nici măcar născută. Şi cum a terminat, stânjeneala a fost urmată de o teamă ca nu cumva născocirea ei să fie demascată de cineva de la masă, care şi-ar fi amintit vag de acest incident întâmplat cu mult timp în urmă, iar ea va fi umilită şi vor arăta amândoi ca nişte proşti. Dar când a văzut că nu era nimeni care să fi ştiut povestea, teama lui s-a potolit, iar ceea ce a simţit a fost un acces de deziluzie, pentru că descoperise că iubita lui era o lăudăroasă vulgară şi o mincinoasă. Şi acest sentiment a fost urmat de altul foarte diferit, mai plin de compasiune: pentru că atunci s-a simţi alarmat, temându-se pentru judecata ei, întrebându-se dacă aceasta nu însemna că nu reuşea să facă diferenţa între o poveste pe care o auzise şi o experienţă de-a ei. Şi atunci s-a simţit necăjit şi puţin trist, luând minciuna drept dovadă a lipsei ei de maturitate, nu, drept dovadă a nesiguranţei ei, presupunând că şi-a asumat povestea lui pentru că simţea că nu avea suficiente povestiri interesante din propria ei viaţă de relatat, cel puţin povestiri ce puteau fi relatate în public. Şi, în

sfârşit, nu s-a simţit nici stânjenit, nici necăjit... ci mişcat, extraordinar de vesel mişcat de acest semn a cât de mult din el simţea ea, până la o predare totală a scumpei ei persoane în grija şi tutela lui într-atât încât nu mai ştia unde înceta ea şi unde începea el. Părea ca un act de iubire.

*

Ca şi Ariadna, iubita Cavalerului avea să aibă un destin mai glorios decât crezuse. Vigee-Lebrun avea mai multă dreptate decât ştia că are - ceea ce nu face mai amabilă intenţia din spatele portretului.

Să nu ai încredere niciodată într-un artist. Toţi sunt diferiţi de ceea ce par - chiar şi cei mai conformişti, care trăiesc ei înşişi ca nişte curteni. Vigee-Lebrun l-a flatat pe Cavaler, a acceptat multe favoruri de la el, a obţinut comenzi de portrete de la alţi notabili locali şi un considerabil succes social, în foarte mare parte mulţumită patronajului şi ospitalităţii lui. Era invitată frecvent la palatul din oraş şi în iulie şi august a fost adesea invitată să participe la o mică petrecere ce a avut loc la căsuţa cu trei camere de deasupra plajei la Posillipo, unde Cavalerul şi iubita lui petreceau orele cele mai călduroase ale zilei, revenind acasă doar după ce prima briză apărea după-amiaza târziu. A flatat-o pe Frumoasa, care, credulă ca întotdeauna, a crezut că pictoriţa era prietena ei. Să nu ai încredere niciodată într-un artist.

Dar să nu ai încredere nici într-un patron. In anul următor, Cavalerul a călătorit înapoi în Anglia - era a patra permisie acasă de la sosirea lui la Neapole cu Catherine cu douăzeci şi şapte de ani în urmă. Fusese o perioadă grea pentru noi achiziţii; cheltuielile lui creşteau; nu avea mari comori de vândut; doar câteva statui „restaurate” (adică umplute zdravăn), o varietate de armuri, candelabre, amulete falice, monede de provenienţă

dubioasă, şi două tablouri presupus pictate de Raphael şi de Guercino. Mai era şi un alt articol în cargoul Cavalerului. Se pare că în timpul unei după-amiezi fierbinţi de vară petrecute în căsuţa de la Posillipo, Vigee- Lebrun schiţase în cărbune în mod impulsiv două capete mici pe una dintre uşi. Dar din partea artistei. Dar pe care Cavalerul nu a avut niciun motiv să-l valorifice şi să scoată un profit - aşa cum ea avea să se plângă în memoriile ei mulţi ani mai târziu - pentru că a pus să se taie cu fierăstrăul suprafaţa uşii şi a dus-o în Anglia pentru a o vinde.

*

Cavalerul era pe cale să facă un lucru scandalos, inimaginabil. Zâmbetul fratelui său de sânge regal, atunci când Cavalerul a făcut aluzie la posibilitatea unei căsătorii, a fost cea mai bună permisiune tacită; ştia că fiica doamnei Cado- gan nu va fi putea niciodată să fie prezentată la curte ca soţia lui. înainte de a părăsi oraşul Neapole, a petrecut totuşi un moment privat cu Regina, care l-a asigurat că la curtea Regatului celor Două Sicilii nu va exista niciun obstacol care să împiedice primirea acestei tinere încântătoare pe care ea, Regina, o îndrăgea deja atât de mult, îndată ce va deveni soţie legitimă; şi astfel nu exista niciun motiv pentru care să nu o facă pe ea, şi pe el, fericită.

Desigur că Charles, care nu s-a căsătorit în ciuda tuturor eforturilor sale (şi nu se va căsători), va înţelege. în ceea ce priveşte rudele şi prietenii care ar putea râde pe la spate de bătrân (avea şaizeci şi unu de ani) că îşi dădea numele unei frumuseţi notorii de cea mai umilă origine - să se ducă la naiba. Fusese un sibarit raţional destul de multă vreme. Prea multă vreme.

Catherine, care l-a înţeles atât de bine, l-ar recunoaşte acum? Nu.

La început nu spusese nimănui despre intenţia sa, cu

excepţia lui Charles, deşi surorile şi fratele său mai mare şi toţi prietenii lui ajunseseră între ei la concluzia că acest dezastru era inevitabil. Au stat la un hotel. Doamna Cadogan a plecat să-şi viziteze rudele. Apoi Charles şi tânăra femeie au plecat în Ţara Galilor, unde Cavalerul s-a consultat cu administratorul moşiei şi s-a uitat peste socoteli. Ea se uita la Charles cu solicitudine maternă şi punea zilnic flori pe mormântul Catherinei. în cea de-a treia săptămână a şederii lor, a cerut să plece să o viziteze pe fiica ei la Manchester, pe care nu o văzuse de atâţia ani. Şi i-au cerut Cavalerului nişte bani pe care să-i dea familiei care avea grijă de fată şi alte sume mici pentru un văr şi un unchi suferind şi o mătuşă din satul în care se născuse ea. A ţinut permanent contact cu rudele ei şi le-a trimis daruri de la Neapole; şi Cavalerul a fost îndatoritor şi nu avea să se gândească să o refuze, în ciuda grijilor sale financiare. Aşa, ea a plecat... şi a plâns, şi s-a îndrăgostit de fiica ei, şi a plâns din nou când a trebuit să o părăsească. Visa să o aducă pe fată la Neapole; nimic nu ar fi putut să o facă mai fericită. Dar nu îndrăznea să-i ceară acest lucru Cavalerului, cu toate că era prea puţin probabil ca el să-i refuze ceva; ştia că îl va stânjeni (nimeni nu va crede că ea mai fusese măritată înainte) şi ştia, de asemenea, că dacă acea copilă ar fi acolo, ea o va iubi din ce în ce mai mult şi poate că îl va iubi pe Cavaler mai puţin. Era suficient de vicleană să ştie că succesul ei pe lângă el impunea ca el să se bucure de atenţia ei neîmpărţită.

Astfel copila trebuie (a fost) sacrificată.

Şi pentru aceasta, tânăra femeie nu s-a iertat niciodată; şi, poate, nici Cavalerul.

Era vară acum şi s-au reîntors la Londra. Cavalerul a hotărât să-i facă o vizită de o săptămână plăpândului şi vârstnicului Walpole, temându-se că l-ar putea vedea pentru ultima oară, şi

să-i arate iubitei sale castelul pseudo-medieval al prietenului său, Strawberry Hill, iar ea s-a extaziat în faţa vitraliilor, iar în lumina filtrată, estompată, a interpretat pentru gazda lor plină de admiraţie o scenă din *Nina* de Paisiello. întorşi în oraş, îi aştepta o scrisoare către tânăra femeie în care i se oferea un angajament la Opera din Londra pentru suma de două mii de lire sterline pe an.

- Spune-i lui Gallini că te-ai angajat deja pe viaţă, spuse Cavalerul zâmbind, amuzat să se audă rostind ceva atât de inutil şi de încântător.

în viaţa lor londoneză au avut loc întâlniri la Academia Regală de Ştiinţe Naturale şi la Societatea Diletanţilor la care a participat Cavalerul, rezistând să nu se ducă şi la câteva licitaţii de tablouri. Iar tânăra femeie s-a dus să petreacă ceva timp cu vechiul ei prieten, domnul Romney, pentru a-i povesti viaţa ei glorioasă din Neapole; el o asculta solemn şi îi făcea portretul în timp ce vorbeau; îi va mai fi model încă o dată pentru un tablou al Ioanei d’Arc, atâta timp cât situaţia ei o mai permitea. L-a rugat apoi să-i transmită domnului Hayley complimente din partea ei şi să-i spună că lucrarea lui despre autocontrol fusese lectura ei de căpătâi, că devenise cu adevărat senină, şi uitaţi-vă acum la ea, era o adevărată doamnă, putea vorbi în italiană şi în franceză, putea cânta, şi toată lumea o plăcea, iar Regele Neapoletan flirta cu ea şi îi strângea mâinile, dar nu voia să-i facă niciun rău, însă Regina, o, Regina, care era o femeie minunată, şi o mamă minunată, care tocmai născuse pe cel de-al paisprezecelea copil, deşi unii dintre ei muriseră - vai, Regele nu voia să o lase în pace, spuse ea, era bărbat, aşa că nu avea prea mult autocontrol, şi îşi făcea de cap şi cu tinerele ţărănci angajate la fabrica regală de mătase de pe domeniul palatului său de la Caserta, despre care se spunea că ar fi haremul lui privat -

această dragă Regină devenise o adevărată prietenă a ei - ea urca pe scările din spate ale palatului, pentru că desigur ea nu putea fi oficial primită, se bâlbâi ea, până când, se corectă ea - ceea ce voia să spună era că ea şi Regina deveniseră prietene adevărate şi că avea o viaţă minunată, că îi părea puţin rău de Charles, care nu reuşise să se însoare cu moştenitoarea aceea şi era singur-singurel, şi nu era bine pentru un bărbat să fie singur, cu toate că Charles îşi mai avea locul în Parlament şi deţinea colecţia sa de pietre şi administrarea moşiei Cavalerului aşa că avea o ocupaţie, şi dat fiind că trebuia să aibă probleme financiare, ea avea de gând să-l roage pe Cavaler să-l ajute cu un dar sau cu un mic împrumut care ar putea...

Şi Romney, ocupat cu desenarea pletelor ei luminoase castanii-roşcate, a privit în sus. A început să-i povestească despre călătoria lui de anul trecut la Paris, unde a întâlnit un pictor virtuos numit David, care şi-a pus arta în serviciul revoluţiei (el, Romney, făcuse recent un portret al unui domn Thomas Paine, care era unul dintre simpatizanţii revoluţiei), şi că trebuie să-i mărturisească vechii lui prietene, încrezător în discreţia ei, că a fost foarte impresionat de revoluţionari şi de ideile lor. De pildă, explică Romney, revoluţia doreşte să facă moştenirea divizibilă şi divorţul posibil şi sclavia nelegitimă, toate aceste reforme despre care orice persoană cu mintea la cap va fi de acord că sunt depăşite de mult. Iar tânăra femeie, care avea să fie corectă, dacă tot ceea ce-i lipsea dreptăţii era generozitatea, a fost imediat de părerea lui. De ce, într-adevăr, primii fii născuţi trebuiau să moştenească totul (condamnându-i pe fiii mai mici, precum Charles şi Cavalerul, la motive de nelinişte în privinţa banilor), şi de ce oameni care se fac unii pe alţii nefericiţi să nu fie în stare să devină fericiţi cu altcineva în mod legal şi da, ce putea fi mai înfiorător decât sclavia: auzise de ororile sclaviei, de pildă în

Jamaica, al cărei comerţ abominabil făcuse din unul dintre verii Cavalerului, proprietar al majorităţii plantaţiilor de zahăr din Jamaica, omul cel mai bogat din Anglia. Cu toate acestea nu avea cum să fie de acord. Şi în afară de dreptatea ideilor revoluţionarilor, aşa cum i le-a explicat Romney (nu le auzise niciodată explicate în felul acesta), ardoarea cu care vorbea el despre revoluţie şi despre flacăra purificatoare a libertăţii care va arde lemnul putrezit al vechii societăţi au făcut să-i salte inima în piept - ardoarea o inspira întotdeauna - şi tot ceea ce spunea Romney era atât de convingător şi atât de frumos încât nu era aproape niciun dubiu că dacă ar fi stat la Londra, iubita Cavalerului ar fi fost de asemenea o simpatizantă revoluţionară secretă, cel puţin pentru un timp.

în septembrie, a început să pozeze pentru un portret oficial al lui Romney, ce urma să fie intitulat Ambasadoarea - era pentru prima oară că era pictată în sfârşit ca ea însăşi, nemaifiind model, ci subiect. în fundal este un Vezuviu întunecat, în flăcări - semnificând Neapole, unde viitorul soţ era agent diplomatic; semnificându-1 şi pe Cavaler. Şi pentru a ratifica tabloul, a treia zi după ce au început şedinţele, a avut loc o ceremonie de căsătorie la mica biserică exclusivă Sf. Marylebone, în prezenţa a cinci rude şi prieteni ai Cavalerului şi doamna Cadogan. Când a sosit Charles, mai palid ca de obicei, a luat loc în rândul al treilea al bisericii. Mama lui, sora preferată a Cavalerului, refuzase să participe. Aceasta nu era o căsătorie pentru Anglia - Cavalerul nu putea să nu vadă zâmbetele condescendente - ci pentru cealaltă, a doua viaţă a sa, atât cât i-a mai rămas de trăit (încă doisprezece ani, dacă dădea crezare profeţiilor ghicitoarei), în Neapole. Chiar şi Frumoasa, care era încântată să placă şi credea că de obicei reuşea, nu se putea amăgi să creadă că rudele Cavalerului nu dezaprobau căsătoria, oricât de fericit era cu ea. Singura rudă

care părea să o placă era extraordinar de bogatul văr despre care Cavalerul îi spusese că este foarte excentric şi, ca rezultat al excentricităţilor lui (despre care Cavalerul promisese că i le va descrie altădată), era el însuşi ocolit de restul familiei şi era nedorit la curte: şi aşa, a explicat Cavalerul, cu toate că fusese un mare admirator al dragii lui Catherine, era poate un aliat firesc a căsătoriei lor, unul dintre puţinii. Pentru că avea câţiva prieteni, Walpole, de pildă, şi tânărul său văr, care ştia ce însemna să sfidezi convenienţa în interesul fericirii, şi aceştia nu vor socoti scandalos faptul că prietenul lor Cavalerul îşi căuta fericirea cu ea.

La recepţia ce a urmat ceremoniei, acest văr, un tânăr nu mult mai mare decât ea, a fost deosebit de amabil, luându-i mâinile într-ale lui şi uitându-se în ochii ei - avea un păr frumos, ondulat şi o gură cărnoasă - i-a spus cu glasul lui ciudat că era încântat că audă că ea îl făcuse fericit pe Cavaler şi că în această viaţă era important să-ţi urmezi visele. Iar mireasa Cavalerului i-a spus politicos, puţin timid, că spera să viziteze din nou Neapole, unde ea va avea plăcerea să-l primească în vizită şi să-l cunoască mai bine. Şi desigur ea i-a adresat o invitaţie lui Charles, şi a fost sinceră, cine ştie când avea să-l mai revadă.

- Acum îţi poţi ţine promisiunea, i-a spus ea pe un ton zburdalnic, să vii la Neapole.

A doua zi, în ajunul plecării lor, ea a obţinut o promisiune din partea câtorva prieteni ai Cavalerului că vor veni să-i viziteze. S-a simţit puţin agitată la ideea că se întorcea. Părea ciudat să fie aceeaşi persoană ca cea care plecase în străinătate pentru prima oară, trimisă într-o ţară îndepărtată ca să-l viziteze pe unchiul iubitului ei, o fată inocentă, deja (fapt neştiut de ea) trădată, şi acum o femeie care avea tot ceea o femeie îşi putea dori: un soţ distins, o viaţă, lumea. „O, vino te rog să vezi cum

e!”

îndată ce au traversat Canalul, cele mai multe din aceste sentimente londoneze au pierit: dorinţa de a include pe toată lumea în fericirea ei, în triumful ei - şi simpatiile prorepublicane ce înmugureau şi pe care i le inspirase domnul Rom- ney, asta pentru că în timpul opririi lor la Paris a avut neaşteptata onoare de a-i fi prezentată Măriei Antoaneta şi i s-a încredinţat de către regină o scrisoare pentru regala ei soră. O reconversie instantanee la cauza monarhiei de peste tot, şi astfel soţia Cavalerului a dus scrisoarea Reginei ei.

*

1793. Se întorseseră de un an. Cavalerul era din ce în ce mai fericit.

Nu că nu fusese fericit înainte. Nu că nu fusese aproape întotdeauna fericit. Dar stăpânirea de către Cavaler a mulţumirii depinsese de capacitatea lui de a putea să ia distanţa potrivită de sine şi de pasiunile sale. Fericirea lui avusese conştienţa unei privelişti observate în vârful unui munte, şi contrastele deliberate ale uneia dintre acele picturi ale unei scene, observate dintr-un unghi înalt, în care unii oameni însămânţează şi lucrează pământul, alţii duc recolta la piaţă, alţii se îmbată în piaţeta satului, copiii se joacă, iubiţii se giugiulesc...

Desigur că a cunoscut fericirea! Dar fericirea lui a fost compusă din bucăţele mici, precum un portret în mozaic care nu se vede pe de-a-ntregul până când nu te dai un pas înapoi. Acum putea să stea cât de aproape dorea şi să vadă atât micile fragmente şi chipul mare fermecător. Avea în continuare aceleaşi gusturi, îi plăcea să citească, să pescuiască, să cânte la violoncel, să se urce pe munte, să examineze specimene marine, să aibă o conversaţie elevată, să se uite la o femeie drăguţă, să dobândească un nou tablou - lumea era un teatru al desăvârşirii.

Dar acum avea în centru o persoană, care o unifica. Alegerea inimii sale era tot atât de afectuoasă ca întotdeauna - carnea ei caldă lângă a lui, ea se desăvârşea. Şi era interesată de totul. îl însoţea la noile excavaţii de la Paestum (a fost total de acord cu discreditarea de către el a coloanelor dorice, primitive, brutale de la Templul lui Neptun), studia botanica pentru a-1 putea ajuta în privinţa terminării grădinii englezeşti de la Caserta, adora viaţa de la curte, părea fascinată de vasele lui şi de colecţiile lui de pietre. El nu avea decât să întindă mâna după ceva şi era a lui.

El a cedat cu recunoştinţă experienţei de saţietate. Inevitabil, o parte din zelul său de colecţionar a început să pălească. Nu mai era obsedat să vâneze, ci avea bucuria completă de a poseda. Nu simţea mai puţină plăcere când se uita la lucrurile pe care le poseda, când le arăta altora şi când vedea admiraţia şi invidia din privirea lor. Insă nevoia de a-şi întregi colecţia se diminuase. Interesul financiar mai curând decât dorinţa era cel care îl îmboldea să continue să achiziţioneze noi tablouri, vase, bronzuri, ornamente. Dorinţa de colecţionare poate acum să fie slăbită de fericire - suficient de acută, suficient de erotică - iar Cavalerul era fericit, atât de fericit cât putea să fie.

Ştiri despre cuplul nou-căsătorit au ajuns în Anglia. Cavalerul - spuneau oamenii - este înamorat ca întotdeauna, doamna nu este mai puţin vulgară, cu accentul şi manierele unei barmaniţe, zbierând, făcând scandal, flecărind. Puţin au îndrăznit să adauge că părea extrem de bună la inimă. Formau cel mai improbabil cuplu - femeia întreţinută, pocăită şi aristocratul mai în vârstă, fără regrete, cu maniere alese şi orizonturi de apreciere extinzându-se la infinit - şi, mulţumită cerinţelor unice şi permisiunilor generice ale acestui mediu sudic, un cuplu foarte reuşit. Ea devenise o soţie fără să piardă atenţia şi şarmul unei amante. îl ajuta, nu doar ca soţie (sau nu aşa cum făcea

Catherine), ci în calitate de colaborator. Talentele ei se îngemănau cu ale lui. Pentru că el întotdeauna petrecea mult timp cu Regele, acum ea petrecea cu Regina, însărcinările lor sunt simetrice: el să fie primul în serviciul Regelui şi ea să fie prima în ochii Reginei.

Cavalerul trebuie să ţină pasul cu distracţiile Regelui. Ea trebuie să ţină pasul cu poverile Reginei. Moderat de inteligentă, ceea ce o face mult mai inteligentă decât soţul ei, Regina are toate grijile unui număr nemăsurat de naşteri şi înţelegere parţială a realităţilor politice pe care trebuie să le adauge obligaţiilor ei normale, frustrărilor şi amuzamentelor. Soţia Cavalerului, cu marea ei capacitate de a asimila informaţii şi de a se identifica cu cineva, a devenit rapid confidenta ideală. Trăgând viguros la rame în marea poliglotă a epocii, Regina de origine austriacă nu scrie în germană sau în italiană sau în engleză ci într-o franceză cu greşeli de ortografie. Se semnează Charlotte. Sunt vizite de câteva ori pe zi, precum şi scrisori zilnice.

Simpatizanţi iacobini secreţi din Neapole au adăugat portretului lor defăimător al cuplului regal acuzaţia că Regina şi soţia Cavalerului erau iubite. Şi acuzaţia a fost viguros negată de snobi admiratori ai frumuseţii, care nu-şi pot imagina o relaţie fizică între soţia Cavalerului şi o femeie de patruzeci de ani, cu un chip dramatic de banal şi un trup maltratat de paisprezece naşteri - motive de negare care sunt în mod egal un clişeu şi alegaţie. (Regina deţine adevărata putere, şi o femeie la putere, temută ca virilă, este adesea acuzată că ar fi o târâtură. O campanie antiregalistă mai amplă în Franţa concepuse acuzaţii de incest şi de lesbianism împotriva surorii ei.) Acuzaţia era falsă. Temperamentul sentimental expansiv al soţiei Cavalerului arareori devenea erotic. Dar avea o mare nevoie de afecţiunea şi prietenia femeilor - într-adevăr îi plăcea compania femeilor mai

mult decât cea a bărbaţilor. Ii plăcea să i se descheie nasturii în prezenţa femeilor, tot aşa cum putea fi în dormitorul ei cu cinci sau şase din slujnicele ei într-o după-amiază fierbinte, bârfind, probând haine, bând un păhăruţ sau două, ascultând necazurile lor din dragoste, făcând paradă de ultimul dans sau de o nouă pălărie de la Paris cu pene albe. Aşa se întâmpla când se simţea cel mai mult ca femeie, înconjurată de slujnicele ei care o adorau, de mama ei pe a care a ţinut-o pe lângă ea întreaga viaţă a bătrânei. Murmurul lor o calma. Şi apoi, cu un cântec, le făcea să tacă din gură şi să-şi ţină respiraţia, să facă să le strălucească ochii şi să se umezească - aşa cum erau şi ai ei.

*

Toamna 1795. Regina, draga ei Charlotte, nu se poate împiedica să evoce scena.

Tablou al unei femei condamnate la moarte. în căruţa care o transportă la această, această, această... maşinărie, această nouă maşinărie, cu mâinile legate la spate, cu părul tuns scurt ca să i se vadă ceafa. Portretul unei martire. Este îmbrăcată în alb de sus până jos: o rochie simplă, ciorapi grosolani, o bonetă fără formă pe cap. Chipul ei este bătrân, obosit şi tras. Singura urmă a fostei ei glorii este ţinuta corpului ei strictă şi dreaptă.

Clipeşte din ochi. O usturǎ pentru că a stat atât de multe luni în închisoare. Roţile căruţei huruie şi troncăne. Străzile sunt straniu de tăcute, soarele străluceşte. Căruţa soseşte, ea urcă cele zece trepte de lemn rugoase. Apare preotul ei, murmurând rugăciuni, privindu-şi crucifixul, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Şi un glas, glasul altcuiva, spunând: „Nu va durea, Maiestate.” Ea îşi întoarce privirea de la structura asemănătoare unei scări, înaltă de vreo patru metri, cu lama de forma unei securi pătată de rugina lăsată de sânge, şi îşi simte umerii apăsaţi de ambele părţi, facând-o să se întindă înainte, nu, să se întindă pe jos, cu

stomacul şi picioarele pe scândură, şi să zacă aşa. Cineva îi trage umerii puţin mai în faţă, şi astfel gâtul ei se sprijină pe troaca din jumătatea de sus a jugului de lemn, şi apoi partea de sus cade pe spatele cefei ei. Simte o chingă care îi sugrumă talia şi alta care i se fixează pe gambe, legând-o de scândură. Capul ei peste coşul împletit maro-închis, sângele îi ţâşneşte. A rezistat greutăţii capului ei tras înapoi; îl ţinu în aşa fel încât să vadă peste platformă capetele zgâite ale mulţimii, îl ridică pentru a uşura contactul dureros al claviculei cu marginea scândurii care o făcea să se înece, şi începea să i se taie răsuflarea; a văzut o pereche de cizme mari pline de nori îndreptându-se către ea şi a auzit mugetul gloatei devenind mai tare, apoi amuţind; era un soi ciudat de scârţâit: ceva care devenea din ce în ce mai tare; soarele devenea din ce în ce mai strălucitor, aşa că închise ochii; sunetul, tot mai tare, amuţeşte...

*

Nu!

Regina se răsuci în pat şi gemu, apoi se trezi, despărţi perdelele patului şi se ridică în picioare. Dormise cu intermitenţe de câteva săptămâni, aşteptând veşti de la Paris. Din cauza înrăutăţirii situaţiei din Franţa, erau acum la cheremul britanicilor - Anglia fiind singura ţară suficient de puternică şi având voinţa de a se opune valului revoluţiei. Comandantul naval britanic care ancorase în golf de cinci zile, căpitanul Nelson, câştigase o victorie importantă împotriva francezilor şi a fost foarte încurajatoare în privinţa hotărârii britanicilor. Cu toate că oferta unei răscumpărări fusese refuzată, ea îndrăznea să aibă speranţe. A omorî un rege era de neconceput. Şi uciderea regelui lor trebuia să le ajungă. Ce puteau oare dori de la o străină, o femeie; desigur ei nu o vor executa ca pe sora ei mai mică.

Nu vor, nu puteau...

Când sosi vestea că Maria Antoaneta fusese executată, la curte s-a instalat consternarea. Regina la retras la Porţiei, preferatul ei palat regal. Existau temeri că va înnebuni. Refuza să-şi vadă copiii (tocmai născuse pentru a cincisprezecea oară); refuza să facă baie sau să-şi schimbe hainele. Urla de turbare şi disperare şi se alătura tribului ei de patruzeci de slujitoare vorbitoare de limba germană. Chiar şi Regele a fost mişcat de durerea soţiei lui, deşi nu avusese mare noroc în a o consola, dat fiind că orice încercare de tandreţe se sfârşea în faptul că se simţea stârnit şi încerca să o încalece, îmbrăţişările soţului ei erau ultimul lucru pe care îl dorea Regina. Vomita convulsiv, doctorii voiau să-i ia sânge. Soţia Cavalerului petrecea fiecare zi la palat, alăturându-se ţipe- telor şi plânsetelor ei, îmbăindu-i capul, şi cântându-i. Doar cântecele ei o calmau pe Regină. Muzica are darul să vindece. Când bunicul Regelui, Filip al V-lea, se rostogolise în prăpastia depresiunii, cea mai mare voce a primei părţi a secolului, cea a lui Carlo Broschi, cunoscut ca Farinelli, i-a adus alinarea. Până la apariţia acestui castrato făcător de mi-nuni la curtea de Bourbon la Madrid - unde avea să fie reţinut timp de nouă ani cu un salariu imens - monarhul stupefiat nu voia nici să mănânce, să bea, să-şi schimbe hainele, nici să domnească. Timp de nouă ani Farinelli avea să vină în dormitorul regal în fiecare seară exact la miezul nopţii, şi până la orele cinci dimineaţa îi cânta aceleaşi patru melodii, iar şi iar, interpunând printre cântece câte o conversaţie elegantă. Iar Filip al V-lea va mânca şi va bea, se va lăsa spălat şi bărbierit şi se va uita pe hârtiile pe care i le lăsaseră miniştrii săi.

Şi astfel soţia Cavalerului, cu glasul ei frumos, a calmat-o pe Regină. Zi după zi se ducea la palat pentru a sta cu Regina într-o încăpere întunecată, revenind acasă la Cavaler cu ochii roşii în fiecare seară. N-am văzut niciodată ceva atât de vrednic

de milă, a spus ea. Amărăciunea bietei femei nu are limite.

Cu darul ei neobosit de a intra în empatie, era aproape tot atât de tristă ca şi Regina. Dar Regina a devenit mai calmă, între crizele de lacrimi, şi soţia Cavalerului s-a liniştit şi ea.

Regina s-a întors în oraş şi şi-a luat locul la Consiliul de Stat.

Era femeie, a spus Regina. Doar o femeie.

(Maiestate!)

Dar mă voi răzbuna.

(Cum poate micuţul Regat al celor Două Sicilii să pedepsească puternica Franţă?)

- Dumnezeu va pedepsi Franţa şi englezii îl vor ajuta pe Dumnezeu, şi noi îi vom ajuta pe englezi, spuse Regina.

(Vreţi să spuneţi că englezii ne vor ajuta pe noi, spuse primul-ministru).

- Da, spuse Regina. Prietenii noştri.

Şi aşa făcură ei - el.

*

Modul secundar de gândire al Cavalerului, atât de profitabil izolat de evenimentele transformatoare, a fost târât în ceea ce trecea pe vremea aceea drept lumea reală, cea definită de ameninţarea Franţei. Aşa cum era şi acest spectator dificil.

Un club ce se numea Societatea pentru Prietenii Libertăţii şi ai Egalităţii a început să se adune în secret pentru a alcătui planuri pentru modernizarea regatului, şi curând s-a împărţit în două cluburi, unul în favoarea unei monarhii constituţionale şi celălalt hotărât să se îndrepte în totalitate către republică. Cineva a fost indiscret, s-a descoperit sau născocit un complot pentru asasinarea Regelui, şi dintre cei arestaţi, printre care se numărau jurişti, profesori, oameni de cultură, doctori şi urmaşi ai unora dintre cele mai vechi familii nobile din regat, nouă au fost

condamnaţi la închisoare pe termen lung şi trei au fost executaţi. Regina s-a falit amarnic de extrema clemenţă a justiţiei Neapoletane, spre deosebire de camagiul din Franţa. Lava revoluţiei curgea. Teroarea tocmai ajungea la apogeu - şi în iunie 1794, natura intrând în consens cu istoria, Vezuviul a erupt cu o violenţă fără precedent în experienţa Cavalerului. A fost cea de-a treia, cea mai rea sau cea mai bună erupţie de la 1631, şi va fi socotită drept cea mai mare erupţie din cele aproape două milenii ale istoriei modeme a vulcanului.

Vulcanul nu avea cum să fie patronat, la urma urmei, de astfel de categorii răsuflate precum grandoare, interes şi frumuseţe. Acesta însemna teroare - zi ce se întuneca, noapte ce se umplea de sânge. Pe cerul serii, un muget de flacără lată s-a scurs într-o parte şi în sus, ca şi cum voia să fugă de crestătura subţire în diagonală a lavei care se scurgea. Marea ca cerneala a devenit roşie şi luna sângeriu-portocalie. întreaga noapte brazda de lavă curgândă s-a lăţit. în scurtul interregnum din zorii palizi, frânghii de fum ca smoala s-au desfăşurat, au urcat, îngroşându-se în vârf într-un manşon de fum şi foc înalt până la cer, care a devenit din ce în ce mai asemănător unei coloane, materializându-se întâi ca o grămadă de cercuri din ce în ce mai mari de fum în jurul unei tulpini, apoi lăţindu-se pentru a le înghiţi. Pe la mijlocul zilei, cerul s-a întunecat şi soarele arăta ca o lună înnegrită de nori. Dar golful tulburat era tot roşu ca sângele.

O privelişte paralizantă, amuţitoare.

Şocul cel mai mare l-a avut Cavalerul. O lumină mai indiferentă spălase cerul şi priveliştea obişnuită de la distanţă s-a reîntors. Era tot atât de dureroasă ca vederea unui copac secular, plin de frunze, care nu mai stătea în picioare ci se aplecase într-o parte, spintecat în inima trunchiului său. Muntele nu poate cădea, ca un copac mare doborât de un uragan, un munte însă poate fi

mutilat. Şi ca proprietara disperată în curtea ei, care trebuia să admită că dacă vânturile atât de rapide au fost în stare să-i facă pomului ce i-au făcut, casa ei era deja primejduită, şi arată către măruntaiele la vedere ale trunchiului căzut, respingătoare, mâncate de termite, şi sfărâmicioase, de culoare brună, admiratorul unui vulcan bine proporţionat trebuie să gândească şi că vreo slăbiciune în pereţii de sprijin ai vulcanului au făcut inevitabilă această grozăvie. Forţa erupţiei tunsese a noua parte din înălţimea lui, spintecându-1 în vârf. Soţia Cavalerului a plâns de mila muntelui, care a devenit urât. Cavalerul, simţind aceeaşi tristeţe, a pretins că găseşte în noua formă a muntelui un destin - şi un nou motiv pentru o ascensiune rapidă, îndată ce erupţia scădea.

- Tolo, eşti acolo?
- Da, domnule.
- Aş vrea să văd.
- Da, domnule.

La sfârşitul lunii iunie, însoţit de Bartolomeu Pumo, acum bărbos, Cavalerul, în vârstă de şaizeci şi patru de ani, a ajuns în vârful muntelui atât de spectaculos schimbat, pe care se urcase de treizeci de ani. Conul pierise. în locul lui era acum un crater imens crestat.

- Vreau să stau mai aproape.
- Da, domnule.

Dar pământul îl ardea prin bocancii cu talpă groasă şi se îneca din cauza exalărilor nocive de vapori sulfuraşi şi vitrio-lici.

- Tolo, eşti acolo?
- Da, domnule.
- Să ne retragem?
- Da, domnule.

Trebuia să fie speriat, dar nu era. Muntele avea dreptul să explodeze. Misiunea distructivă a unui vulcan îi inspira o satisfacţie, o satisfacţie din ce în ce mai mare, pe care ar fi recunoscut-o cu greu.

Dar ce putea fi mai nimerit pentru acest mare colecţionar de obiecte de valoare decât să colecţioneze însuşi principiul distrugerii, un vulcan. Colecţionarii au o conştiinţă împărţită.
Nimeni nu este mai firesc aliat cu. forţele într-o societate care păstrează şi conservă. Dar fiecare colecţionar este şi un complice al idealului distrugerii. Pentru că excesul însuşi al pasiunii colecţionarului îl face pe colecţionar şi un om care se auto-desconsideră. Pasiunea unui colecţionar conţine în ea fantezia propriei auto-aboliri. înfrânt de nepotrivirea dintre nevoia colecţionarului de a idealiza şi tot ceea ce este de proastă calitate, pur materialist, în sufletul unui iubitor de obiecte frumoase şi trofee ale trecutului glorios, el poate fi îndelung purificat de un foc intens.

Poate că fiecare colecţionar visează la un holocaust care îl va scăpa de colecţia sa - transformând totul în cenuşă, sau îngropând-o sub cenuşă. Distrugerea este sigura formă foarte puternică de dezbărare. Colecţionarul poate fi atât de dezamăgit de viaţa lui, încât să vrea să se dezbare de el însuşi, ca în romanul despre un erudit sihastru înnebunit după cărţi având o comoară legendară de douăzeci şi cinci de mii de volume necesare, de neînlocuit (care visează, biblioteca perfectă), care se azvârlă în rugul funerar pe care îl face din ceea ce iubeşte cel mai mult. Dar dacă un astfel de colecţionar furios reuşeşte să supravieţuiască focului său, el va dori probabil să înceapă o nouă colecţie.

4

A fost adesea descris ca mic. Bineînţeles că era scund, un pic mai scund decât Cavalerul şi decât tânăra lui soţie, şi subţire, bronzat, un cap mai mult pătrat decât rotund, cu sprâncene dese, ochi cu pleoape grele, cu o depresiune infranazală sub nasul său mare, buze cărnoase, o gură largă căreia îi lipseau deja un număr destul de mare de dinţi. Când l-au văzut prima oară, nu dusese niciun fel de bătălii importante. Dar avea o privire, privirea hulpavă care trădează puterea de a se concentra complet asupra unui lucru, al unui om menit să meargă departe.

- Bagă de seamă, spuse Cavalerul - un expert în privinţa promisiunilor, sau a lipsei lor, în materie de bărbaţi tineri - va fi cel mai brav erou pe care l-a produs vreodată Anglia. Efortul de recunoaştere al Cavalerului nu a fost chiar aşa de remarcabil. O stea este întotdeauna o stea, chiar înainte ca vehiculul nimerit să fie găsit, şi chiar după aceea, când părţile bune nu mai sunt disponibile. Iar căpitanul în vârstă de treizeci şi cinci de ani era într-adevăr o stea - ca şi nevasta Cavalerului.

Ea, în ciuda marelui ei talent pentru efuziune, nu văzuse *asta.* Da, sosirea lui fusese senzaţională, era palpitant să stai împreună cu Cavalerul la fereastra camerei observatorului şi să vezi navigând mândră în golf nava cu două punţi şi şaizeci şi patru de tunuri pe care o comanda, *Agamemnon,* doar şapte luni după ce nemernica Franţă declarase război

Angliei. Iar scurta sa şedere fusese memorabilă - mai ales datorită rolului pe care l-a avut ea. El adusese depeşe urgente de la lordul Hood pentru Cavaler. Trupele Neapoletane erau necesare pentru a consolida coaliţia ce se întrunea pentru a apăra oraşul Toulon, unde facţiunea regalistă pusese mâna pe putere împotriva forţelor republicane care avansau; ea a fost cea care i-a adus cei şase mii de ostaşi atunci când Cavalerul nu a putut primi răspuns din partea Regelui înfricoşat şi a consilierilor lui, i-a adus pe drumul folosit de femei, scările din dos, ducând cererea la dormitorul celui mai puternic glas din Consiliul de State, care zăcea în izolare, pe cale de a naşte cel de-al şaisprezecelea prinţ (sau prinţesă), şi obţinând sprijinul Reginei. Invitat să ia masa la palatul regal, a avut locul de onoare la dreapta Regelui, iar soţia Cavalerului, aşezată la dreapta lui, a tradus încercările sale de a conversa cu Regele despre ameninţarea franceză şi anecdota mult circulată a Regelui despre un mistreţ uriaş pe care îl ucisese şi care s-a dovedit că avea trei testicule. Ea a fost încântată că îl impresionase. Vizita lui a durat cinci zile. După aceea au venit mulţi alţi vizitatori distinşi. Nu l-a remarcat.

El a plecat. Istoria l-a promovat. Era o vreme a bărbaţilor concentraţi cu ambiţii ridicole şi de statură scundă care nu aveau nevoie de mai mult de patru ore de somn pe noapte. Sub bolta multor ceruri, pe marea legănată şi pe vasul ce se clătina, urmărea duşmanul. Avea multe bătălii acum la activ. Războiul a confiscat părţi ale trupului său. *Captain,* cu şaptezeci şi patru de tunuri, apoi alte şaptezeci şi patru, *Theseus,* era insula lui, regatul, vehiculul, platforma. Au trecut cinci ani. El a devenit erou, *eroul* conducătorilor oraşului Neapole, care trăia în teroarea micului bărbat concentrat care preluase o revoluţie facturată şi care şi-a transpus energiile într-o campanie aparent de neînvins pentru cucerirea franceză a Europei şi detronarea vechilor

monarhii de peste tot. El ne va salva, doar el ne poate salva, a spus Regina. Regele a fost de acord. Trimisul britanic, reprezentând extensia puterii britanice, nu putea decât să fie de acord. în ultimii doi ani, schimbase multe scrisori cu tânărul căpitan, acum amiral, în care Cavalerul descria eforturile sale pentru a câştiga laşul Neapole de partea cauzei britanice. Soţia Cavalerului îi scria şi ea. îi plăcea să admire şi iată că avea pe cineva cu adevărat demn de a fi admirat. Avea nevoie de doza ei de extaz. Are nevoie de ea din ce în ce mai des.

Ricoşând în jurul Mediteranei, lacul războiului, îi ţinea informaţi, succint, despre acumularea unor răni teribile.

Totul era simplu, dureros, glorificator. Lumea era formată din cele patru elemente - pământ şi apă, puterea focului şi aerul despărţitor. Dintre multele vase de linie a căror comandă o râvnea, fiecare cu numele lui răsunător, cu istoria lui, călit în sudoare şi sânge, al lui era acum vasul *Vanguard,* cu şaptezeci şi patru de tunuri, ducând la bordul său peste şase sute de ofiţeri şi de mateloţi. Petrecea cât de puţin timp posibil în cuşeta lui de amiral, mare, luxos mobilată. Zi şi noapte păşea în sus şi-n jos pe punte. A avut privilegiul de a vedea întotdeauna când răsare şi apune soarele. Avea privelişti superbe. în apă te mişti întotdeauna, chiar atunci când eşti liniştit. Păsările pluteau deasupra ca nişte zmei de hârtie mici, iar nori de pânză verticali se desfăşurau, se înclinau, se mototoleau, se arcuiau în vânt, trăgând vasul înainte în starea atmosferică. Cicluri de lumină, cicluri de obligaţii de serviciu - le supraveghea pe toate. Când era foarte obosit stătea pe dunetă nemişcat şi se lăsa să fie văzut. Credea că imaginea lui avea o anumită magie - a văzut lucrul acesta operând asupra oamenilor săi şi nu doar în plină bătălie - şi credea că îl speria şi pe inamic. Aşa era.

- Răzbunaţi, exclamă Regina, atunci când sosi vestea la

Neapole că flota tânărului amiral distrusese flota franceză pe Nil. „Hip, hip, hip ura, *ma chcre Milady. Je suis foile de joie*”, îi scria ea scumpei sale prietene, nevasta ambasadorului englez, care leşinase când a auzit vestea, vestea fericită a victoriei lui.

„Am căzut într-o parte şi m-am lovit dar ce-i cu asta, îi scria ea amiralului. O voi simţi ca pe o glorie pentru care merită să mori într-o astfel de cauză - nu mi-ar plăcea să mor până nu-1 văd şi nu-1 îmbrăţişez pe Cuceritorul de pe Nil.”

*

Şi eroul a sărit în vieţile lor.

22 septembrie 1798. în fruntea micii flotile de vase impresionante înfăşurate în embleme care apăreau în căldura miezului de zi pentru a întâmpina vasul *Vanguard* era şalupa regală, pilotată de amiralul flotei napolitane, Caracciolo, cu Regele şi Regina şi câţiva dintre copiii lor sub apărătoarea împodobită de pânză a ambarcaţiunii, urmată de o şalupă cu muzicieni de la capela regală. Şalupa cu drapelul britanic îi duceau pe Cavaler şi pe soţia lui, somptuos îmbrăcată în albastru şi auriu, culorile Casei de Bourbon: o rochie albastră cu dantelă aurie, un şal albastru-marin cu ancore aurii şi cercei sub formă de ancore din aur. Orchestra britanică a interpretat bine imnul „Rule, Britannia”, iar Cavalerul zâmbea, gândindu-se la versuri.

Toţi ai tăi vor fi principalii supuşi

Şi fiecare mal ce-l înconjoară, al tău.

In spatele lor s-au amestecat vreo cinci sute de feluci, şalupe, iahturi şi bărci de pescuit, legănându-se şi izbindu-se una de alta, pline de oameni care strigau, făceau semne cu mâna. Când familia regală, Cavalerul şi soţia lui au început să se urce la

bord, toţi aceştia îl întâmpinară cu urale pe Rege, iar eroul îşi scoase bandajul verde de pe ochiul drept şi îl puse în buzunar.

Eliberatorul nostru, a spus Regele. Dezrobitorul şi salvatorul nostru, a spus Regina. O, exclamă soţia Cavalerului când l-a văzut, tras la faţă, tuşind, cu părul pudrat dar prea lung, mâneca lui dreaptă goală prinsă la pieptul uniformei sale de gală, cu o crestătură roşie deasupra ochiului său nevăzător, unde fusese lovit de un fragment de mitralii în timpul Bătăliei de pe Nil. O! Şi căzu la pieptul lui.

A fost o scenă foarte mişcătoare, îi scria eroul soţiei sale într-o scrisoare lungă în care descria măreţia primirii sale: golful plin de bărci venite să-l salute, drapelele, salvele de tun, tunul bubuind de pe meterezele de la Sant'Elmo deasupra oraşului şi *uralele* mulţimilor gătite în catifea şi panglici, care au ajuns la el când a acostat, răsunând în urma lui pe străzi. Lumina soarelui îi chinuia ochiul când nu purta bandajul, iar Neapole era scăldat în soare. Dar binecuvântata noapte veni, cu splendida desfăşurare de focuri de artificii care se terminau în drapelul britanic şi iniţialele sale înfăţişate pe cer, focurile în aer liber şi dansul din piaţetele puternic înclinate. Primirea mea de către clasele de jos a fost cu adevărat emoţionantă. In palatul cavalerului, trei mii de lămpi erau aprinse pentru un banchet la care a participat respectuosul amiral Caracciolo, pe care l-a apreciat şi l-a suportat.

Braţul drept îl durea, braţul-fantomă începea de sus de tot de lângă umărul său drept, era chinuit de spasme de tuse, avea febră. Se stăpânise, căci ura să se plângă. Fusese întotdeauna mic şi subţirel, dar era robust. Ştia cum să suporte insuportabilul. Boala era ca un val. Trebuia să nu te dai bătut şi va trece. Chiar şi chinul amputării, fără o sorbitură adâncă de rom, şi suferinţa suplimentară, din cauza incapacităţii chirurgului, dar fiind că ciotul a supurat timp de trei luni, chiar şi astea n-au fost decât un

val.

Ca şi valurile care îi zgâlţâiau barca durerii - bărcuţa care îl îndepărta pe erou de la bătălia pe care nu a avut niciodată ocazia să o dea. Barca din care a coborât erou dreptaci, trăgându-şi sabia pentru a comanda un asalt amfibiu de noapte asupra unui fort spaniol; barca ce a primit trupul său rămas în nesimţire când a căzut pe spate, cotul său drept scuturat de mitralii, pe care oamenii săi înnebuniţi l-au sucit, aruncând apoi ciotul în golf, sperând ca nava amiral să ajungă înainte ca el să moară din cauza pierderii sângelui. îşi recăpătase cunoştinţa, apucându-se de bandajul de lângă umărul lui, în timp ce ei treceau pe lângă una din şalupele sale, care fusese lovită sub apă şi se scufunda, iar el insistase să se oprească pentru a-i lua pe supravieţuitori - alte valuri, altă oră care a trecut până au ajuns la întunecatul *Theseus,* ce se legăna, ancorat. Dezlănţuindu-se împotriva celor care l-ar fi ajutat, le-a spus: „Lăsaţi-mă în pace! Mi-au rămas picioarele şi un braţ!” încolăci o frânghie în jurul braţului său stâng şi se trase la bord, chemă chirurgul să vină şi să-i taie braţul drept, sus unde era bandajul de compresie, şi o jumătate de oră mai târziu era pe picioare, dând ordine căpitanului navei amiral cu o voce severă şi calmă.

Acum era un erou stângaci.

Şi cum era bravura sa în comparaţie cu cea a căpitanului vasului *Tonnant,* luna trecută în Bătălia Nilului, care pierduse ambele braţe şi un picior din cauza unei ghiulele britanice. Refuzând să fie dus jos, acest Dupetit Thouars a cerut să i se aducă din cambuză o cadă cu tărâţe şi să fie afundat în ea până la claviculă, şi a continuat să mai dea încă două ore ordine privitoare la tirul de artilerie până când sângele s-a scurs din el şi şi-a pierdut cunoştinţa. Ultimele cuvinte rostite de capul ce ieşea din cada umedă, înroşită, au fost să-şi implore echipajul să

scufunde mai curând vasul lor decât să se predea. „Iată, acesta a fost un bărbat curajos!” exclamă eroul. Lumea eroilor conţinea un loc mare şi necesar pentru eroism, dar şi durere abominabilă, suportată cu stoicism.

Şi despre laşitate: echipajul vasului *Tonnant*, după ce a observat că din capul comandantului lor nu vor mai ieşi cuvinte, a scos vasul din raza de bătaie a tunului, predându-1 britanicilor victorioşi două zile mai târziu. Dar nu este oare scopul unui erou să facă din inamicii săi nişte laşi?

Un erou era stoic. Şi un erou era cinstit în privinţa setei sale de glorie. Fiul serios al unui cleric, a cărui mamă murise când ele avea nouă ani, se dusese pe mare la vârsta de doisprezece ani, cu capul împănat de modele nobile din cărţi; îi plăcea să-l citeze pe Shakespeare şi se vedea în chip de Hotspur, fără sfârşitul lui mizerabil: galant, impetuos, binevoitor. .. şi de aceea, dornic de onoruri. El nu se vedea uşor de amăgit şi înfumurat. Admira dârzenia, constanţa, generozitatea, francheţea. Dorea să fie în acord cu el însuşi. Nu voia să se dezamăgească. Intenţiona să fie un erou. Voia să merite laudele, să fie decorat, să fie cunoscut, să-şi găsească locul în cărţile de istorie. Se vedea în tablouri istorice, ca portret sau bust, ca statuie pe un piedestal, sau chiar în vârful unei coloane înalte într-o piaţă publică.

Ar fi dorit să fie mai înalt, dar se plăcea în uniformă de gală. Avea o soţie în Anglia, o văduvă cu care se însurase din dragoste şi căreia se considera că îi era devotat şi pe care o văzuse ultima oară când a fost trimis acasă cu un an în urmă pentru a-şi reveni după amputaţia cârpăcită. El îi admira caracterul demn şi gustul ei în privinţa îmbrăcămintei şi considera că ea îl onorase acceptând să fie soţia lui. îl luase pe fiul său vitreg Josiah, singurul copil al lui Fanny cu primul ei soţ, pe mare cu el, şi o ţinea la curent cu progresele şi necuviinţele tânărului. Nu se mai

aştepta să aibă proprii copii. Renumele său va asigura continuitatea numelui său şi marile lui fapte vor fi progeniturile lui.

începuse să se antreneze să scrie rapid şi lizibil cu mâna stângă în cele două zile după amputare, cu toate că îi venea greu să se uite la acel nou animal, spatele mâinii stângi - ca şi cum altcineva îi scria scrisorile şi depeşele.

Nu voia să se simtă slab şi până acum nu se simţise nicio-dată slab, nici măcar în barcă, atunci când chirurgul a făcut ceea ce i s-a ordonat. Poate că nu s-a simţit slab niciodată pentru că nimeni nu-l alinase sau îl tratase ca o persoană suferindă. Anunţase în copilărie că trebuie tratat ca un copil, că era puternic şi că nimeni nu trebuie să se îngrijoreze pentru el; şi de atunci, tatăl său, fraţii şi surorile sale, soţia lui, l-au crezut pe cuvânt. Oamenii voiau să-l creadă; aceasta făcea parte din condiţia faimei.

A susţinut în faţa Cavalerului şi a soţiei acestuia că dorea să stea la un hotel. Ei nici n-au vrut să audă. A fost instalat în cel mai bun apartament din reşedinţa trimisului britanic. Apoi a rugat-o insistent pe soţia Cavalerului să nu se ostenească prea mult pentru el. Nu avea nevoie decât să fie singur o perioadă scurtă de timp, apoi îşi va reveni. Casa era foarte mare, în stil italian, iar personalul mult mai numeros, faţă de cel din casele englezeşti de aceeaşi condiţie şi faţă de ceea ce s-ar aştepta cineva să găsească într-o ţară mai puţin bogată.
însă ea a insistat să îndeplinească multe din sarcinile de îngrijire a bolnavului, ajutată de mama ei. El a leşinat curând după ce a fost aşezat în pat şi s-a trezit la auzul vocii şi a îngrijirilor doamnei Cadogan.

- Hai acum, nu te speria, nu te voi face să te doară, lasă-mă să-ţi ridic umărul... îşi aminti cum se înfiora nevasta lui când îi

pansa rana în fiecare zi, ce şocată fusese la vederea ciotului ulceros roşu ca focul. între timp, soţia Cavalerului deschise larg ferestrele şi îi descrise priveliştea copleşitoare a golfului şi a Capriului, şi a muntelui fumegând în depărtare care, ştia el, constituia un interes special al Cavalerului. I-a povestit bârfele de la curte. I-a cântat. Şi l-a atins. I-a tăiat unghiile de la mâna stângă şi i-a spălat fruntea rănită cu lapte. Când s-a aplecat să-i spele părul şi să-l tundă, mirosul subţiorilor ei era ca cel de portocală, sau, mai dulce, ca de crin; nu ştiuse niciodată că o femeie poate mirosi aşa. îşi ţinu ochii închişi şi aspiră încântat mirosul.

Ea părea că-l admiră foarte mult, iar lui îi plăcea acest lucru.

Ca toată lumea, el îi ştia povestea: femeia decăzută, luată sub protecţia Cavalerului, care a devenit o soţie ireproşabilă. Dar avea o căldură şi o onestitate care nu se găsesc niciodată la curte. Şi uneori punea întrebări pe care nicio doamnă binecrescută nu le-ar fi pus. De pildă, l-a întrebat despre visele lui, o întrebare destul de impertinentă, dar lui îi plăcu. Necazul era că el nu avea niciun fel de vise, niciunul pe care şi-l putea aminti, doar amintiri - de lupte, ale zgomotului, de sânge şi de frică. Era un vis pe care l-a avut recent de câteva ori: a visat că avea ambele braţe. Se făcea că era pe puntea vasului în plină bătălie, cu simţurile încordate, ţinând luneta la ochi cu mâna dreaptă şi facându-i semn cu stânga Căpitanului
Hardy; scena era absolut veridică, atât de exactă cum era şi cum putea fi pictată, cu excepţia faptului că întrucât nu mai putea fi aşa (nu-şi amintea dacă îşi recăpătase şi ochiul), ştia că trebuie să fi fost un vis şi că el se va trezi din somn. Dar nu putea relata acest vis. Ar fi fost ca o pledoarie pentru compasiune.

A încercat să inventeze nişte vise. Vise adecvate unui erou.

„Am visat, a spus el, că urcam o scară mare.” Sau: „Am visat, a spus el, că stăteam în picioare pe balconul unui palat.” Sau, temându-se că acelea sunau cam lăudăros: „Am visat că eram singur, într-o vale, rătăcind printr-un câmp imens de flori. Şi... (continuă!)... am visat că galopam pe un cal, am visat că treceam un lac ceţos, am visat că eram la un mare banchet” - nu, ăsta suna atât de insipid.

Ce naiba visează cineva? Uitase oare cum să converseze cu o femeie frumoasă? Pe toţi dracii! Nu era mai bun decât un dobitoc. Tot la ceea ce gândise de atâta vreme era hărţi şi tactică şi starea de pregătire a tunului şi vremea, şi linia orizontului, şi liniile de bătălie, şi uneori femeia din Leghom, şi întotdeauna Napoleon, şi acum durerea din braţul drept, braţul lipsă, durerea fantomatică.

Obosit şi febril cum era, va încerca din nou.

„Am visat că eram într-un teatru - nu. Visam că obţinusem intrarea într-un castel şi că găsisem o cameră secretă - nu, îmi amintesc, da, eram pe un ţărm stâncos, sub mine un flux furios - nu. Treceam marea pe spatele unui delfin şi am auzit un glas strigându-mă, un glas de sirenă - nu. Am visat, am visat...”

Sigur ghicise că le inventam, pentru a o distra. El n-ar fi socotit aceste vise convingătoare; păreau nişte picturi. Nu-i păsa că le inventa. Tot ceea ce îşi dorea era să fi fost invenţii mai bune. Căuta imagini mai poetice...

*

Uneori este bine să nu spui adevărul, tot adevărul, atunci când relatezi trecutul. Uneori este necesar.

Potrivit normelor picturii istorice de la acea vreme, artistul trebuia să fie mai fidel adevărului trunchiat decât realităţii, adică, inferior. în cazul unui subiect mare, măreţia subiectului era cea pe care pictorul trebuia să o descrie. Astfel, Raphael a fost preţuit

pentru prezentarea Apostolilor tot atât de nobili la trup şi în conduită, şi nu ca nişte figuri de rând, greoaie, aşa cum erau prezentaţi de scriptură. „Se spune că Alexandru a fost mic de statură; un Pictor nu trebuie să-l reprezinte aşa”, a declarat Sir Joshua Reynolds. Un mare om nu are un aspect umil sau vulgar, nu este schilod sau olog, nu se uită chiorâş sau nu are un nas borcănat sau o perucă antipatică - sau dacă are, ele nu fac parte din substanţa sa. Şi substanţa unui subiect este ceea ce trebuie să arate pictorul.

Ne place să accentuăm banalitatea eroilor. Esenţele par nedemocratice. Ne simţim oprimaţi de chemarea la măreţie. Considerăm interesul pentru glorie sau perfecţiune ca semn de lipsă de sănătate mintală şi am decis că marii realizatori, numiţi suprarealizatori, îşi datorează surplusul de ambiţie unui defect hiperprotector (ori prea puţin, ori prea mult). Vrem să admirăm, dar avem dreptul de a nu fi intimidaţi. Ne displace să ne simţim inferiori unui ideal. Aşa că ducă-se toate idealurile, toate esenţele. Singurele idealuri permise sunt cele sănătoase - cele la care pot aspira toţi sau să-şi imagineze în mod liniştitor că le posedă.

*

- O sirenă!
- Ce, stimate domn?

Trebuie că adormise o clipă. Ea se uita la el cu tandreţe.

- Am terminat să-ţi spun? murmură el jenat.
- Da, spuse ea, eraţi în castelul regal în care regele şi regina dădeau un mare banchet în onoarea dumneavoastră, aşa cum vrem să dăm noi peste câteva zile dacă veţi fi destul de întremat, pentru a sărbători ziua dumneavoastră de naştere şi a exprima eterna gratitudine a acestei ţări epuizate, dar frumoase, salvată de

curajul dumneavoastră.

- Desigur că sunt destul de bine, spuse el, şi încercă să se ridice în picioare, dar gemu şi căzu înapoi pe pat fără putere.

*

îi plăcea să-l privească dormind, cu mâna dreaptă între coapse, ca un copil. Arăta atât de mic şi de vulnerabil. Luptându-se să nu dea atenţie durerii din mitră, era fericită că putea spune „noi” - soţul meu şi cu mine, Regina şi cu mine, simţim, admirăm, avem grijă, suntem atât de recunoscători, vă vom arăta cât de recunoscători suntem.

Niciodată nu păruse palatul Cavalerului atât de splendid sau atât de intens luminat ca săptămâna următoare, de ziua eroului, când a fost transformat într-un sanctuar întru gloria eroului.

Era ca o fantezie de pe vremea copilăriei, toată lumea strigându-i numele şi aclamându-1, iar el ridica paharul când se ţineau toasturi după toasturi în cinstea salvatorului cauzei regaliste. Exact aşa cum şi-a imaginat - cu excepţia faptului că ridica paharul cu mâna stângă şi braţul drept îl durea, ardea, iar el se simţea încă febril şi îi era cam greaţă, poate din cauza vinului. Normal, era foarte cumpătat la băutură.

A măsurat cu privirea zâmbetele şi rochiile vesele ale doamnelor, nevasta Cavalerului strălucitoare într-o rochie din şaten albastru, şi tributurile florale; mai presus de orice şi-a văzut numele, iniţialele sale, chipul său - pe candelabre, vase, medalioane, broşe, camee, eşarfe - multiplicându-se oriunde se întorcea. Gazdele lui ţinuseră ocupate atelierele locale de olărie în ultimele săptămâni. El şi ei, rezidenţii englezi şi ofiţerii din escadronul ancorat în golf au cinat din farfurii şi au băut din pahare împodobite cu iniţialele lui. Şi când cei optzeci de la masă s-au dus în sala de bal pentru a se alătura celor două mii de

alţi oaspeţi pe care Cavalerul şi soţia lui îi invitaseră, funde şi butoni decoraţi cu numele lui ilustru au fost distribuiţi tuturor. El strecură opt din fiecare în mâneca sa dreaptă pentru a le trimite lui Fanny, tatălui său şi unora dintre fraţii şi surorile sale, ca să le arate ce bine fusese primit.

- Cum vă simţiţi, dragă domnule? îi şopti nevasta Cavalerului, luându-1 de braţ în timp ce se îndreptau spre sala de bal.

- Foarte bine, foarte bine.

Se simţea foarte slăbit.

Sub un baldachin, în centrul camerei uriaşe, stătea în picioare ceva înalt drapat în steagul britanic şi propriul său stindard albastru. Pentru o clipă, a avut fantezia absurdă că era o bucată a unuia dintre catargele de pe *Vanguard.* Se apropie, nevasta Cavalerului ţinându-1 în continuare de braţ. Ar fi dorit să se rezeme puţin de el.

- Nu te rezema de el, îi spuse ea. De parcă i-ar fi ghicit gândurile. Este o surpriză, ştii, dar nu este prea stabil. N-am vrea să cadă!

Apoi se îndepărtă de el pentru a se alătura Cavalerului, care stătea în picioare lângă muzicieni. Dansul era pe cale să înceapă, şi el se întrebă cum va învinge acest obstacol.
Nu voia să fie văzut stând pe scaun. Dar dansul nu începea încă, pentru că muzicienii începuseră să cânte imnul naţional britanic, pe care soţia Cavalerului îl intona. Ce voce frumoasă avea! Părea să dea o viaţa nouă versurilor inspirate, şi apoi da, a auzit corect, numele lui. „Primul în arhiva oficială a celebrităţilor”, ea cânta.

Pe el să-l cântăm:

Să-i răspândim celebritatea
Onoare a pământului britanic,

Care a făcut malurile Nilului să răsune -

Dumnezeu să-l aibă în pază pe Rege!

Iar el se înroşea în timp ce miile de oameni din marea sală de bal au început să aplaude şi să-l aclame, iar când ea a repetat noul vers, făcând semn către întreaga adunare să i se alăture, toţi i-au cântat numele, l-au proslăvit. Apoi ea şi Cavalerul s-au apropiat de el, şi s-a făcut linişte când ea a tras steagurile de pe obiectul ce arăta ca un catarg de sub baldachin, pentru a dezveli o coloană pe care era gravat dictonul cuceritorului *Veni, vidi, viei* (am venit, am văzut, am învins) şi numele căpitanilor din Bătălia de pe Nil, numele fraţilor săi de arme. Aproape toţi cei prezenţi au înaintat pentru a-1 apuca de braţ şi a-i reafirma cu respect gratitudinea pentru privilegiul de a fi slujit sub comanda sa. Cavalerul stătea lângă coloană şi a ţinut o scurtă alocuţiune de bun venit comparându-1 cu Alexandru cel Mare, şi la capătul căreia soţia Cavalerului l-a întrerupt, strigând că ar trebui ridicată o statuie a lui din aur curat şi plasată în centrul Londrei, şi aşa va fi, dacă cei de acasă vor înţelege cât de mult îi datorau - iar el s-a simţit ca şi auroleat. Apoi mulţi alţii s-au strâns lângă el, zâmbind radios, unii mângâindu-1, aşa cum fac oamenii aici, şi surâzând, surâzând. O, dacă ar putea tatăl său şi Fanny să-l vadă acum!

Se întoarse către Cavaler pentru a-şi susţine discursul de mulţumiri pentru celebrarea magnifică.

- Onoarea pe care mi-o faceţi, începu el.

- Noi suntem cei onoraţi, spuse Cavalerul, şi atunci el fu cel care îl luă pe erou de braţ.

Apoi muzicanţii au început să cânte şi eroul, presupunând că soţia Cavalerului se aştepta să-i fie partener la cadril, se îndreptă către ea. Nu, nu, nu pentru a dansa, ea va trebui să înţeleagă, ci să încerce să-şi exprime mulţumirile.

Cavalerul, tot atât de obsedat în felul lui de tânărul amiral, cum era şi soţia lui în felul ei, se uita cu afecţiune. Cât de strălucitoare era ocazia, ca după o eclipsă. Tot ceea ce era negru părea acum plin de splendoare, luminos. Casa lui şi toate lucrurile minunate şi elocvente din ea, pe care se temea că s-ar putea în curând să fie nevoit să le abandoneze, casa lui - acum cartierul general oficial al eroului - găzduieşte viitorul şi adăposteşte trecutul.

*

Crezuse că paradisul său expatriat se scufunda. In lunile de început ale anului, când alianţa internaţională împotriva Franţei părea să eşueze, Neapole se înclina voinţei franceze. La început a survenit înjosirea de a fi nevoit să primească ca nou ambasador pe nimeni altul decât de Monsieur Garat, omul care i-a citit sentinţa capitală lui Ludovic al XVI-lea. Apoi influentul prim-ministru antifrancez fusese demis şi înlocuit cu unul favorabil unei aplanări a diferendului cu francezii. Intre timp, armatele lui Napoleon avansau cu impunitate şi tânărul amiral britanic cutreiera încă Mediterana căutând fără succes să înfrunte flota franceză.

Cavalerul nu a intrat în panică, nu era în firea lui. Totuşi, a presupus că armata franceză va începe să avanseze în jos pornind din capitala papală, pe care o controlau deja, şi într-o dimineaţă a aflat că erau mai sus de coastă, dincolo de Campi Phlegraei. Mai era timp pentru el şi soţia lui şi pentru oricare dintre oaspeţii lor englezi (întotdeauna aveau oaspeţi) să fugă: nu se îngrijora în această privinţă. Dar se temea pentru siguranţa posesiunilor lui. Lucrurile valoroase sunt şi vulnerabile - la hoţie, la foc, la inundaţie, la pierdere, la tratare necorespunzătoare, neglijenţa servitorilor şi a angajaţilor, razele letale ale soarelui, şi război,

care pentru Cavaler însemnau mai ales vandalism, jaf, confiscare.

Orice colecţionar se simte ameninţat de toate imponderabilele ce pot aduce dezastru. Ceea ce înseamnă că orice colecţie - ea însăşi o insulă - are nevoie de o insulă. Şi colecţiile grandioase inspiră adesea idei grandioase de depozitare adecvată şi păstrare în siguranţă. Un colecţionar neobosit din Florida de Sud, care colindă peste tot, în călătoriile sale de achiziţionare, în ultimul tren particular din Statele Unite, a dobândit un castel imens la Genova pentru a-şi depozita ultimul său grup de obiecte decorative; şi chinezul naţionalist, care în 1749 a împachetat, în iarbă de orez şi bumbac, toate capodoperele portabile de arte frumoase din China ce se aflau la suprafaţa solului (picturi pe mătase, sculpturi mici, jaduri, bronzuri, porţelan şi caligrafie) pentru a le duce în Taiwan, a le păstra în tunele şi în pivniţe săpate într-un munte lângă un muzeu imens cu locuri în care să etaleze nu mai mult de o parte mică din captură. Majoritatea locurilor de depozitare nu trebuie să fie atât de extraordinare sau asemănătoare unei fortăreţe pentru a fi în siguranţă. Dar depozitată într-un loc care nu pare sigur, colecţia este o permanentă sursă de îngrijorare. Plăcerea este bântuită de fantoma pierderii ei.

Cine ştie, poate că nu este nevoie să fugim din Neapole. Dar dacă este, trei decenii de acumulări nu sunt uşor de împachetat, depozitat în lăzi, mutat. (Evreul Rătăcitor nu poate fi un mare colecţionar, cu excepţia mărcilor poştale. Sunt puţine mari colecţii care pot fi puse pe spatele cuiva.) Cavalerul a socotit înţelept să aştearnă pe hârtie exact ceea ce are, pentru a face - pentru întâia oară - un inventar complet.

Aceasta era puţin probabil prima sa listă: colecţionarii sunt alcătuitori de liste împătimiţi, şi toţi oamenii cărora le place să

facă liste sunt adevăraţi sau pretinşi colecţionari.

Colecţionarea este o formă de dorinţă nepotolită, un don juanism al obiectelor în care fiecare nouă descoperire stârneşte o nouă emfază şi generează plăcerea suplimentară de a ţine scorul, de enumerare. Volumul şi caracterul neobosit al cuceririi ar pierde o parte din trăsăturile sale distinctive şi din savoarea ei dacă nu ar exista un registru undeva cu un *miile e tre* (şi, preferabil, un factotum care să-l ţină la zi), contemplarea fericită care, în momentele de recreere, neutralizează epuizarea dorinţei la care este supus profesionistul erotic şi împotriva căreia el luptă. Dar listele sunt o întreprindere mult mai spirituală pentru profesionistul dorinţei de a acumula din punct de vedere material şi mental.

Lista este o colecţie în sine, o colecţie sublimată. Cineva nu trebuie neapărat să deţină acele lucruri. A şti este a avea (din fericire, pentru cei cu mijloace puţine). Este o pretenţie, o specie de posesiune, să te gândeşti la ele în această formă, forma unei liste: care este valoarea lor, să le clasifici, să spui că merită să fie amintite sau dorite.

Ce îţi place: cinci flori favorite, mirodenii, filme, automobile, poezii, hoteluri, nume, câini, invenţii, împăraţi romani, romane, actori, restaurante, picturi, dulceţuri, oraşe, prieteni, muzee, jucători de tenis... doar cinci. Sau zece... sau douăzeci... sau o sută. Pentru că, la jumătate de drum al numărului pe care l-ai acceptat, doreşti întotdeauna să ai un număr mai mare pe care să-l fi menţionat. Uitaseşi că erau atâtea lucruri care îţi plăceau.

Ce ai făcut: fiecare fiinţă cu care te-ai culcat, fiecare stat în care ai fost, fiecare ţară pe care ai vizitat-o, casă sau apartament pe care l-ai avut, şcoală pe care ai urmat-o, automobil pe care l-ai deţinut, animal drag pe care l-ai avut, slujbă pe care ai deţinut-o, piesă de Shakespeare pe care ai văzut-o...

Ce are lumea în ea: numele a douăzeci de opere ale lui Mozart sau ale regilor şi reginelor Angliei sau ale celor cincizeci de capitale ale statelor americane... Chiar şi alcătuirea unor astfel de liste este expresia dorinţei: dorinţa de a şti, de a vedea lucrurile aranjate, de a le încredinţa memoriei.

Ce ai cu adevărat: muzica ta, sticlele tale de vin, primele ediţii, fotografii de epocă pe care le-ai cumpărat la licitaţii - astfel de liste nu pot face mai mult decât să ratifice pasiunea de achiziţionare, afară de cazul când, aşa cum se întâmplă cu Cavalerul, cumpărăturile tale sunt în pericol.

Vrea să ştie ce are, acum că pot fi pierdute pentru el. Vrea să le aibă pe vecie, cel puţin sub forma unei liste.

Pentru Cavaler este o misiune de salvare. Dar, în ciuda acestui stimulent neplăcut, aştepta cu nerăbdare să îndeplinească sarcina, să se uite la fiecare articol pe care l-a colecţionat. Le puse pe toate într-o anumită succesiune, înfăţişă starea exactă a varietăţii, abundenţa, excelenţa şi, da, caracterul incomplet al fiecărei colecţii: aceasta va fi o plăcere, dar şi o muncă grea, un efort voluptuos, un efort pe care nu-1 va încredinţa nimănui din personalul său.

Pornind din holul care ducea la scara inferioară, merse din cameră în cameră, de la un etaj la altul, de la o amintire la alta (erau toate acolo), urmat de perechea sa de secretari englezi, Oliver şi Smith, care notau tot ceea ce spunea el cu glas tare, de Gaetano cu o lumânare şi o riglă gradată şi de un paj care ducea un scaun. Nu-şi văzuse niciodată casa în această lumină tulburătoare, aşa cum ar face-o un străin - un curator servil, un evaluator taciturn, sau trimisul neobrăzat al unui despot străin râvnitor de artă. Era impresionat. I-a luat aproape o săptămână pentru a face inventarul; pentru că tărăgăna, pentru că parcă dăduse în mintea copiilor. Apoi se retrase în biroul său şi petrecu

o zi întreagă pentru a-1 scrie. Datat 14 iulie 1798, cu două luni în urmă, aşternut cu scrisul său lizibil pe mai multe pagini manuscrise, apoi legat în piele roşcată şi depus într-un sertar al biroului său încuiat - cu excepţia colecţiilor sale de minerale vulcanice, schelete de peşte şi alte minuni ale naturii, toate figurează acolo: cele mai mult de două sute de tablouri, inclusiv picturi de Raphael, Tiţian, Veronese, Canaletto, Rubens, Rembrandt, Van Dyck, Chardin, Poussin, multe guaşe cu Vezuviul în erupţie şi cele paisprezece portrete ale soţiei lui, vasele, statuile, cameele, până la ultimul candelabru şi sarcofag şi lampa din agat din depozitele din pivniţă, lăsând la o parte articolele ce aveau să fie recunoscute pe loc ca achiziţionate ilegal de la exca- vările regale.

Aceasta era dispoziţia în această vară, când Neapole se aştepta ca fiancezii să atace în josul peninsulei, iar Cavalerul, norocos să poată anticipa cu mult înainte sfârşitul vieţii privi-legiate de care avusese parte (acesta nu este Pompeiul sau Hercu-laneum), şi-a făcut inventarul şi a început să se gândească la modul în care îşi va evacua cele mai preţioase posesiuni.

Şi acum primejdia a fost evitată prin marea victorie obţinută împotriva flotei franceze de către inegalabilul său prieten, desigur începutul limitării incursiunii franceze în Italia cu doi ani în urmă - pe care o sărbătoreau în seara aceasta aici cu ocazia zilei sale de naştere. Cavalerul făcuse aranjamentele pentru ca o mare parte din posesiunile sale să fie trimise în Anglia: cea de-a doua colecţie de vase antice, mult mai mare şi mai preţioasă decât colecţia adusă şi vândută la British Museum cu ocazia primului său concediu în Anglia. Acestea au fost meticulos împachetate de către agenţii şi servitorii săi, iar în câteva zile aveau să fie puse în lăzi, apoi încărcate pe un vas de transport britanic ce era ancorat în port. Ar fi o prostie să anuleze aceste

aranjamente doar pentru că primejdia unei ocupaţii franceze sau (chiar mai rău) a unei insurecţii republicane trecuse. Să plece vasele în Anglia şi să fie vândute, decisese el. Am nevoie de bani. Banii sunt o nevoie permanentă. Aceasta era partea de bază a ciclului de colecţionare - deoarece colecţionarea este un ciclu, nu un progres. Curajul în această întreprindere apărea la limita inferioară a ciclului, când obiectele s-au dus şi se începea din nou colecţionarea de la zero. Cavalerul se consola gândindu-se la bucuria de a începe o nouă colecţie de vase, chiar mai mare decât aceasta.

Aştepta să înceapă din nou.

*

Cavalerul este la chei supraveghind încărcarea lăzilor sale cu comori pe vasul *Colossus.* Eroul este tot în pat, dar simţindu-se mai puternic. Doamna Cadogan îi aduce supă şi nevasta Cavalerului stă cu el în timp ce acesta îşi scrie corespondenţa. Către fratele său, preot ca şi tatăl lor, i-a scris pentru a-i relata victoriile sale şi pentru a-şi exprima îngrijorarea ca nu cumva serviciile sale să nu fie răsplătite. „Trebuie să mi se acorde credit în pofida invidiei”, scria el. (Spera să i acorde rangul de viconte pentru victoria de pe Nil.) Soţiei sale, Fanny, îi scria scrisori şi mai evident lăudăroase. Ca şi nevasta Cavalerului, care i-a scris lui Charles în toţi aceşti ani, repetând fără ocolişuri orice elogiu la adresa ei pe care îl auzea, eroul îi repeta soţiei sale fiecare cuvânt elogios. „Toată lumea mă admiră. Chiar şi francezii mă respectă.” Erau foarte asemănători, eroul schilodit şi matroana exuberantă - aveau amândoi ceva copilăros, lucru observat de Cavaler şi care îl înduioşa.

„Oamenii mă urmează pe străzi şi îmi strigă numele.” Se înzdrăvenise acum, nu mai era la pat, şi cea care îl însoţea era

nevasta Cavalerului, în drumurile lui la palatul regal pentru tratativele lui cu Regele şi cu miniştrii, în port unde era necesară prezenţa lui pentru a rezolva disputele dintre marinarii lui şi viclenii Neapoletani. „Fac oficiul de interpret pentru marele nostru oaspete”, îi scria ea lui Charles. Simpatia ei faţă de interesele lui, faţă de lumea lui, era neostoită. S-a împrietenit cu toţi ofiţerii lui şi prezenta grijile lor atenţiei slăvitului dar prea preocupatului lor amiral. Elevă avidă de învăţătură, caracterizată de o neobosită mămoşenie, îi ajuta pe tinerii ofiţeri să scrie scrisori iubitelor lor din Anglia şi încerca să-l înveţe pe Josiah să danseze gavota. Când i-a spus Josiah că el a fost cel de pe barcă care i-a aplicat bandajul salvator pe braţul tatălui său vitreg, ea s-a aplecat către el şi i-a sărutat băiatului ambele mâini. A trimis daruri şi versuri despre gloria eroului soţiei acestuia, şi când a sosit vestea că el a fost făcut doar baron, rangul cel mai de jos al nobilimii, deşi cu pensie anuală de două mii de lire, ea îi expedie o scrisoare lui Fanny pentru a-şi exprima indignarea faţă de ingratitudinea Amiralităţii.

Cavalerul a scris şi el la Foreign Office pentru a protesta împotriva nesocotirii eroului. Nimic nu le place mai mult decât să fie singuri împreună. într-o seară, în Marele Salon, unde sunt atârnate patruzeci din tablourile deţinute de Cavaler, ei îndeplinesc o rutină familială. Cavalerul cântă la violoncel şi soţia lui îi cântă eroului. Cavalerul încearcă să potolească exasperarea eroului faţă de lipsa de hotărâre a Regelui, în timp ce soţia Cavalerului priveşte cu un simţământ de adâncă fericire.

- Nu te poţi aştepta ca astfel de oameni să se schimbe, a spus Cavalerul.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ei *trebuie* să fie făcuţi să înţeleagă dezastrul care îi pândeşte, exclamă eroul, gesticulând cu mâna lui stângă; devenind tot mai agitat, ciotul braţului său

drept se contractă spasmodic în mod vizibil în partea de sus a mânecii goale. Ea se uită cu drag la Cavaler, care îşi continuă prezentarea viguroasă a lamentabilei deficienţe mentale a Regelui. Ea îl priveşte cu atenţie pe erou, ardoarea ei învăluindu-1 într-o căldură tămăduitoare. Apoi, cei trei se îndreaptă tacticos afară spre terasă pentru a privi Vezuviul, care a fost neobişnuit de liniştit în ultima vreme. Uneori, Cavalerul stă la mijloc între ceilalţi doi, iar ei par ca doi copii maturizaţi. Alteori este ea la mijloc, eroul (mai scund decât ea) la stânga ei, şi Cavalerul (mai înalt) la dreapta. Şi Cavalerul continuă să-i relateze eroului unele din superstiţiile locale cu privire la munte.

*

Cum se presupune că ar trebuie să arate un erou? Sau un rege? Sau o frumuseţe?

Nici acest erou, nici acest rege, nici această frumuseţe nu au ceea ce Reynolds ar considera o înfăţişare corespunzătoare. Eroul nu arată a erou; acest rege nu a arătat sau acţionat ca un rege; frumuseţea, din păcate, nu mai este o frumuseţe. Ca să spunem lucrurilor pe nume: eroul este un bărbat mic cu greutate subnormală, schilod, fără dinţi; Regele este dezgustător de gras, cu herpes şi nas mare; frumuseţea, îngrăşată de băutură, este mare şi înaltă, şi la treizeci şi trei de ani nu mai arată atât de tânără. Doar Cavalerul (aristocrat, curtean, învăţat, om de gust) se conformează tipului ideal. Este înalt, zvelt, bine făcut; şi, deşi este cel mai în vârstă dintre aceşti patru viitori cetăţeni ai universului picturii istorice, el este cel care are cea mai bună condiţie fizică.

Desigur, nu conta pentru *ei.* Interesant este că noi, care suntem atât de îndepărtaţi de vremea când pictura trebuia să reprezinte numai chipuri ideale, considerăm urâţenia şi im-

perfecţiunea fizică drept trăsături umane.

*

Trioul lor părea atât de firesc. Cavalerul avea un nou bărbat tânăr în viaţa sa, mai curând fiu decât nepot. Soţia lui avea pe cineva pe care putea să-l admire aşa cum n-a mai admirat pe nimeni până acum. Eroul avea nişte prieteni cum n-a mai avut; era cu adevărat flatat de admiraţia elegantului şi bătrânului Cavaler, copleşit de căldura şi atenţia cu care îl onora tânăra lui soţie. Şi dincolo de exaltarea unei prietenii din ce în ce mai puternice, erau uniţi prin faptul că se simţeau actori într-o mare dramă istorică: salvarea Angliei şi a Europei de cucerirea franceză şi de republicanism.

Eroul se simţea total însănătoşit şi se pregătea să plece înapoi pe mare. Trebuiau scrise depeşe şi scrisori către miniştri şi prieteni influenţi titraţi din Anglia şi altor comandanţi britanici din Mediterana. Aveau loc întâlniri cu miniştri napolitani şi cu cuplul regal şi cu primul-ministru antifrancez demis, dar având încă influenţă. Guvernul bourbon se afla permanent în consiliu pentru a discuta dacă să înfrunte francezii, Cavalerul cerându-le insistent să trimită armata la Roma, iar eroul, ca Neapole să intre în luptă, devenind prin aceasta un aliat deschis al Angliei. Şi îndată ce această expediţie prost gândită fusese aprobată, a fost nevoie să fie revizuite manevrele militare, şi toate acestea într-o urzeală emoţională de patriotism, autoflatare, frustrare, anxietate şi un dispreţ viu faţă de actorii locali aflaţi pe scenă... aşa cum agenţii unui imperiu mondial se simt întotdeauna când se luptă cu corupţia şi indolenţa sudului, încercând să încetăţenească virtuţi şi necesitatea de a rezista puterii opuse.

Superiorii săi i-au transmis că este aşteptat cu detaşamentul său de nave în Malta. Revenind de la o întâlnire ne- fructuoasă

cu Consiliul de Stat, i-a scris contelui St. Vincent că de-abia aştepta să plece din această ţară de scripcari şi de poeţi, de târfe şi de oameni de nimic. Dar nu voia să-i părăsească pe Cavaler şi pe soţia acestuia.

După trei săptămâni de convalescenţă şi adulare, la mijlocul lui octombrie, la câteva zile după ce nava *Colossus* a plecat către Anglia cu vasele Cavalerului, eroul a plecat spre Malta în căutarea unor noi lupte cu duşmanul. Regele, ştiind că era aş- teptat să conducă o armată şi să petreacă mai mult timp în palatul său din mijlocul Romei, a plecat la Caserta să aibă mai întâi parte de o vânătoare. Cavalerul s-a deplasat şi el la Caserta, după ce a dat ordine pentru începerea împachetării tablourilor sale - pentru orice eventualitate, pentru orice eventualitate. Şi din marea locuinţă, soţia lui îi scria în fiecare zi eroului, spu- nându-i cât de mult îi lipsea. Seara, când s-a întors după o zi lungă de exerciţiu şi de contemplare a sângelui închegat, Cavalerul a adăugat şi el un postscriptum.

Vânătoarea i-a mai ridicat moralul Regelui, aşa încât aştepta acum cu nerăbdare să călărească în fruntea unei armate, într-o uniformă frumoasă. Regina, a cărei inteligenţă supravieţuise erodării treptate a moralului ei, a început să se îndoiască de înţelepciunea expediţiei. Soţia Cavalerului, aşa cum i-a relatat ea eroului în scrisorile ei, a fost cea care a convins-o pe Regină să nu-şi piardă curajul. îi evocase cu însufleţire alternativa la ofensiva de acum: Regina, soţul ei şi copiii ei duşi la ghilotină, şi dezonoarea eternă de a nu fi luptat cu curaj până la ultimul pentru a-şi salva familia, religia, ţara din mâinile rapacilor ucigaşi ai surorii ei şi ai familiei regale din Franţa. „Trebuia să mă fi văzut, îi scria soţia Cavalerului. M-am ridicat în picioare şi cu mâna dreaptă în sus, ca tine, am ţinut un discurs minunat, şi draga Regină a plâns şi a spus că am dreptate.” Ea

vorbea adesea cu francheţe despre braţul lui lipsă. Pentru că eroul nu era unul dintre aceia care te implică în ignorarea cu obstinaţie a unei mutilări sau a unei invalidităţi: femeia oarbă care spune ce bine arăţi şi îţi admiră bluza roşie, omul cu un braţ care exclamă că nu s-a putut opri să aplaude seara trecută la operă. în scrisorile sale, pe care se retrăgea în cabina sa să le scrie în fiecare seară, adresate ambilor săi prieteni, vorbea şi el de acest lucru. „Am destulă corespondenţă pentru două braţe, spunea el. Şi adesea mă oboseşte să scriu. Dar în afară de speranţa de a vă revedea, nu există nimic ce mi-ar putea procura o mai mare bucurie decât plăcerea de a vă scrie.” I-a mulţumit soţiei Cavalerului pentru ridicarea moralului Reginei. Şi a repetat cât de mult îi era dor de amândoi, cât de recunoscător era pentru prietenia lor, recunoştinţa fiind mai mult decât poate exprima, cât l-au onorat mai mult decât merita - ca şi cum nimeni nu fusese amabil cu el înainte - şi că, trăind cu ei şi cunoscându-le afecţiunea, l-au făcut să nu-şi mai dorească altă companie, că lumea acum pare un loc deşert, că cea mai dragă dorinţă a sa era să se reîntoarcă şi să nu-i mai părăsească niciodată. „O iubesc şi pe doamna Cadogan”, a adăugat el.

*

Bolnav din nou şi având nevoie de îngrijire, eroul s-a re-întors trei săptămâni mai târziu şi s-a alăturat prietenilor lui la Caserta. De acolo, el şi soţia Cavalerului trimiteau fiecare scrisori soţiei eroului. Ea îi scria despre starea de sănătate a eroului şi îi trimitea multe poezii şi daruri. El, în scrisorile sale săptămânale, îi spunea nevestei sale că, în afara ei şi a tatălui său, el îi considera pe Cavaler şi pe soţia acestuia drept cei mai dragi prieteni pe care îi avea pe lume. „Cavalerul are amabilitatea de a lua drept bune instrucţiunile mele cu privire la multe chestiuni

ştiinţifice şi soţia lui face onoare sexului ei. Nu am văzut în nicio ţară o femeie care să o egaleze.”

Peste alte două săptămâni, fiecare a fost obligat să se reîntoarcă la Neapole, de unde o armată de treizeci şi două de mii de oameni lipsiţi de experienţă - comandată de un general austriac incompetent, condusă nominal de Rege şi având printre cei chemaţi sub arme şi pe ghidul cu un ochi al Cavalerului, Bartolomeo Pumo - a înaintat spre nord către Roma. Cavalerul şi soţia lui se aflā la chei cu mulţimea ce-1 conducea în urale pe erou, care trebuie să mai ia patru mii de ostaşi în plus pentru a captura neutrul Leghom şi a întrerupe comunicaţiile dintre Roma şi armatele franceze ce ocupă cea mai mare parte a nordului peninsulei.

Eroul a observat cu oarecare îngrijorare că prietenul său Cavalerul arată cam plăpând, că are spatele încovoiat şi nevasta lui este palidă şi încearcă evident să fie foarte curajoasă.

- Intoarce-te curând la noi, îi spune Cavalerul.
- Cu alţi lauri pe fruntea ta, spuse nevasta lui.

Cu câteva ore în urmă, ea îi dăduse un bilet pe care însă l-a rugat să-i promită că nu-1 va citi până când nu va fi la bordul vasului *Vanguard.* El sărutase biletul şi l-a pus lângă inimă.

L-a desfăcut la câteva clipe după ce s-a urcat în barca ce avea să-l ducă la nava lui amiral.

Acolo scrisese cu mâna ei adorabilă: un torent de urări pentru siguranţa lui, promisiuni de prietenie eternă, expresii de gratitudine. Dar devenea avid. Voia mai mult - ceva mai mult. Să-i spună că îl iubeşte? Dar i-a spus asta mereu, cât de mult ea, ea şi bunul Cavaler, îl iubeau. Ceva mai mult. Ajunse cu aviditate la ultima pagină, ţinând strâns între genunchi paginile stropite de apa mării, pe care le citise deja, în timp ce oamenii lui vâsleau pentru a-1 duce la vasul *Vanguard.* Ceva mai mult. A, acolo era.

„Nu pierde vremea pe uscat în timp ce eşti la Leghom. Iartă-mă, dragă prietene, dacă spun că nu găseşti mângâiere în acel oraş."

Tresări. Deci auzise povestea singurei lui distracţii în toţi anii săi de căsătorie; ştia că fusese foarte remarcată. La Leghom, cu patru ani în urmă, când conducea vasul *Captam*, întâlnise o femeie încântătoare, căsătorită cu un bărbat rece, indiferent, un ofiţer naval. La început, i-a părut rău pentru ea, apoi a admirat-o, apoi s-a îndrăgostit de ea şi au fost împreună timp de cinci săptămâni.

Zâmbi. Dacă draga lui prietenă era geloasă, atunci ştia că era iubit.

*

Proşti! Proşti! Că fusese un prost nu putea intra în mintea Cavalerului. Cu toate că fusese primul care a crezut că gu- vemul bourbon era în stare să creeze şi să ducă pe câmpul de bătaie o armată suficient de competentă ca să se opună francezilor, Cavalerul nu era obişnuit să se învinuiască.

Eroul îşi făcuse datoria, depozitând trupele sale la Leghom, unde a rămas timp de trei zile. Dar cum a putut eroul să creadă că Franţa va permite Romei să cadă în faţa napolitanilor?

Având un tratat de pace semnat cu Franţa cu doi ani în urmă „Farsă! Ruşine! Infamie!" urla Regina, oficial Regatul celor două Sicilii era neutru, iar Regele şi consilierii săi - cu abilitate, după cum cred ei - nu au declarat război Franţei. Această expediţie, anunţă ei, nu este îndreptată împotriva Franţei. Este doar răspunsul frăţesc la un apel din partea oamenilor din Roma - suferind sub un guvern republican impus lor cu nouă luni în urmă de fanaticii iacobini - de a restabili legea şi ordinea. Generalul francez, care ocupase Roma din februarie şi sub egida căruia a fost declarată Republica Romană, şi-a retras cu prudenţă

soldaţii la câţiva kilometri în afara oraşului. După ce armata Neapoletană a luat Roma fără să fie nevoită să tragă un foc de armă, Regele a intrat cu pompa considerată de el cuvenită, s-a dus la reşedinţa sa, Palatul Famese, a emis un apel către Papă, care fusese expulzat de republică, să se reîntoarcă şi a început să se distreze. Două săptămâni mai târziu, Franţa a declarat război Regatului celor Două Sicilii, şi armata franceză a pornit înapoi către oraş.

în seara zilei în care Regele a auzit că francezii se întorceau, şi-a schimbat hainele regale şi s-a deghizat în haine ale unui om din popor cu câteva măsuri prea mici pentru statura sa corpolentă şi a plecat spre casă. Eşecul degradant, ocuparea napolitană a Romei, a durat doar o altă săptămână.

Eroul prezisese că dacă marşul asupra Romei eşua, Neapole va fi pierdut. Prezicerea sa a fost corectă.

Când cea mai mare parte a armatei Neapoletane demoralizate ajunsese acasă, după Rege dar înaintea francezilor, care înaintau spre sud în mod ordonat, Cavalerul a trimis după Pumo. Se îngrijorase în legătură cu el. Supravieţuise perioadei în care a luptat ca soldat, sau zăcea pe undeva în vreun şanţ cu un glonte în cap? A primit ştirea că ghidul său nu se reîntorsese. Cavalerul era mai curând sceptic decât trist. Era de necrezut ca Tolo, norocosul său Tolo, să nu fi ştiut cum să facă faţă acestui pericol, aşa cum făcuse faţă multor altora, dar restul din ceea ce se întâmpla era exact de ceea ce se temea mai mult.

Regele blestema şi se văita şi îşi făcea cruce. Regina, ca reacţie aprigă împotriva sarcasmului ei cu vederi luminate, devenise în ultimul timp tot atât de superstiţioasă ca şi soţul ei, şi scria rugi pe bucăţele de hârtie, pe care le îndesa în corset sau le înghiţea. Le-a declarat tuturor celor din preajma ei că doar o armată Neapoletană ar fugi de un inamic pe care o întrecea

numericeşte şase la unu, că ştiuse întotdeauna că aceşti Neapoletani blegi nu au avut niciodată o şansă să apere Roma. Sloganurile antiregaliste apar în fiecare dimineaţă pe ziduri: francezii vin şi, anticipând protecţia lor, acel gen de protecţie pe care o acordaseră patrioţilor de la Roma, simpatizanţii iacobini se făceau vizibili. Supuşii grozav de loiali Regelui, săracii oraşului, şterg cu vopsea sloganurile republicane şi se strâng în piaţa mare din faţa palatului pentru a cere negarea zvonurilor ce circulă că familia regală este pe cale să fugă la Palermo. Nu le pasă de Regina lor străină, dar vor ca iubitul lor Rege să rămână, el trebuie să le promită că va sta. Ieşi afară, arată-te Rege Cerşetor! Şi Regele a fost obligat să apară în balcon, cu Regina lângă el, pentru a arăta mulţimii că sunt încă acolo - că va sta şi va lupta împotriva francezilor şi îi va proteja - în timp ce Regina, uitându-se spre piaţă, clipi pentru a-şi izgoni viziunile despre ghilotină, care se ridica acolo unde obişnuia să fie ridicată *cuccagna*. Eroul, la care se uită toată lumea pentru a fi salvată, trebuie să-i evacueze imediat. Viaţa şi moartea se află în mâinile eroului.

*

Regina nici nu voia să audă să încredinţeze bijuteriile coroanei şi diamantele ei şi cele aproape de şapte sute de lăzi pline cu lingouri şi monede de aur (valorând douăzeci de milioane de lire) nimănui altcuiva decât nevestei Cavalerului. Acestea au fost transportate noaptea la reşedinţa Cavalerului, reîmpachetate, purtând sigiliile navale britanice şi apoi duse în port unde au fost încărcate în vasul amiral al eroului. Nevasta Cavalerului a fost cea care a găsit şi explorat un tunel uitat ce ducea de la palatul regal la micul port din apropiere, prin care restul bunurilor regale ce puteau fi transportate, inclusiv cele mai

valoroase tablouri, lucruri preţioase din palatele de la Caserta şi Neapole, cele mai bune obiecte de la muzeul din Porţiei, îmbrăcămintea şi rufaria regală, toate au fost cărate pe spatele marinarilor britanici în cufere, lăzi şi sipete, fiecare expediere fiind însoţită de un bilet din partea Reginei şi încărcată la bordul vaselor comerciale din golf.

Soţia Cavalerului, un torent de energie şi curaj, făcea drumuri între reşedinţa Reginei şi casă, unde ea şi cu mama ei supravegheau sortarea hainelor şi a medicamentelor - pe care se presupune că femeile ştiu cum să le împacheteze - în timp ce Cavalerul dădea ordine pentru depozitarea în lăzi a bunurilor culturale: corespondenţa şi hârtiile sale, instrumentele şi partiturile muzicale, hărţile şi cărţile. Servitorii care nu ajutau la împachetat erau trimişi cu bilete scrise de nevasta Cavalerului tuturor rezidenţilor britanici, spunându-le să-şi înceapă propria acţiune de împachetare şi să fie gata să plece de pe o zi pe alta.

Cavalerul s-a retras în biroul său şi citeşte, încercând că nu se gândească la ceea ce se întâmpla în jurul său, una din principalele foloase ale unei cărţi.

Din fericire, trimisese toate vasele cu două luni în urmă şi majoritatea celor trei sute patruzeci şi şapte de tablouri era deja împachetată. Toată Italia colecţionară trăia sub teroarea acelui acaparator, nesătul de artă, Napoleon, care obligase oraşele pe care le cucerea să cedeze tablourile şi alte lucrări de artă ca un fel de taxă de război. Parma şi Modena, Milano şi Veneţia, fiecăruia dintre aceste oraşe i s-a ordonat să dea douăzeci de capodopere selecţionate, iar Papei i s-a comandat să furnizeze o sută din comorile Vaticanului, toate pentru o „Intrare Triumfală a Obiectelor de Ştiinţă şi Artă Colecţionate în Italia” în capitala franceză, organizată în iulie (la două săptămâni după ce Cavalerul îşi făcuse inventarul), când o lungă procesiune de

obiecte de cultură, inclusiv *Lao- coon* de la Vatican şi cei patru cai de bronz din San Marco, a fost plimbată în sus şi în jos prin bulevardele pariziene, prezentată într-o ceremonie oficială ministrului de interne şi apoi transportată la Luvru.

Francezii nu vor avea niciunul din tablourile sale. Dar ce se întâmpla cu colecţiile sale de minerale vulcanice, cu statuile sale, cu bronzurile şi celelalte antichităţi? Nu le putea lua pe toate cu el. Ce povară este, la urma urmelor, să fi colecţionar!

Visase uneori un foc în care stătea paralizat din cauza indeciziei, incapabil să dea ordine servitorilor săi pentru a le spune care sunt cele câteva obiecte ce trebuiau salvate. Şi acum visul pierderii s-a adeverit. Dar de focul războiului este mai bine să fugi decât să fii prins într-o erupţie, în care ar fi trebuit să se repeadă pe stradă în halatul de noapte, neducând nimic, sau să încerce să salveze câteva din lucrurile sale şi să fie prins de lava care se scurgea. Poate lua o mulţime de lucruri. Dar nu pe toate. Şi toate îi sunt atât de dragi.

*

Oamenii sunt furioşi - şi eroul a socotit prudent să mute vasele lui în golf mai departe în larg, după raza de acoperire a tunurilor Neapoletane, acolo unde sunt trase la cheu acum, ridicându-se şi coborând în apa agitată. într-o noapte rece şi ploioasă, la 21 decembrie, a acostat cu trei barje, s-a dus la palat, şi i-a luat pe Rege, Regină, copii, inclusiv fiul lor cel mai mare, soţia acestuia, nou-născutul şi doica, medicul regelui, preotul regal, paznicul de vânătoare, şi optsprezece domni şi doamne de onoare, şi i-a condus prin tunelul secret în port, şi i-a călăuzit peste hulă până la vasul *Vanguard.* Cavalerul şi soţia, şi soacra lui, pentru a-şi ascunde fuga, se duseseră în seara aceea la o recepţie la reşedinţa ambasadorului turc de unde s-au strecurat

afară şi s-au îndreptat pe jos către port. Apoi au urcat la bordul propriei barje şi au fost primiţi cu strigăte de uşurare de cei din gospodăria lor aleşi să-i însoţească. Secretarii englezi ai Cavalerului erau tot atât de surescitaţi cât s-ar aştepta cineva să fie Neapoletanii: majordomul, doi bucătari, doi rândaşi, trei valeţi şi câteva slujnice în serviciul soţiei Cavalerului. Şi Fatima, noua ei favorită - o frumoasă coptă neagră, adusă trofeu din Bătălia de pe Nil, pe care eroul i-o prezentase - care a izbucnit în plâns când şi-a văzut stăpâna. O altă barjă ducând doi foşti prim-miniştri ai Regatului celor Două Sicilii, ambasadorul austriac, ambasadorul rus, familia şi servitorii lor îi urmau în furtuna din ce în ce mai puternică.

Cavalerul spera să ridice ancora a doua zi dimineaţă: tridentul lui Neptun săpa în pământ, însemna că va fi furtună. Dar Regele nu va permite ca vasul *Vanguard* să ridice ancora până când şaptezeci din câinii lui de vânătoare nu vor fi aduşi de la Caserta şi urcaţi pe una dintre celelalte vase britanice aşteptând să plece la Palermo. Regele, care nu voia să-şi încredinţeze nici câinii unui vas Neapoletan, stătea în picioare pe puntea vasului *Vanguard* şi îi pălăvrăgea entuziasmat Cavalerului despre vânătoarea de cocoşi de munte pe care o vor face în Sicilia, în timp ce amiralul Caracciolo umbla pe puntea vasului *Sanniîa,* îndurând umilinţa finală. Nu numai că familia regală a ales să fie transportată de amiralul britanic, dar nu a încredinţat nicio singură ladă cu bunurile lor vasului amiral Neapoletan. în cele din urmă, în seara zilei următoare, i s-a permis vasului *Vanguard* să iasă din golf în marea înspăimântătoare. Mai degrabă urma decât conducea o flotilă printre care se numărau două alte vase de război aflate în escadrila eroului; vasul *Sannita* şi un alt vas de război Neapoletan, din care majoritatea marinarilor dezertaseră şi aveau acum echipaje britanice; un vas

de război portughez; şi vasele comerciale pe care fuseseră îmbarcaţi doi cardinali, câteva familii nobile Neapoletane, toţi rezidenţii britanici, rezidenţii francezi, mulţi dintre ei aristocraţi care fugiseră de revoluţie, un număr mare de servitori şi majoritatea posesiunilor Cavalerului şi ale anturajului său.

în niciunul din cuierele pe care Regina a decis că trebuie să o însoţească nu era lenjerie de pat. Când s-a constatat acest lucru, nevasta Cavalerului a renunţat imediat la rufaria ei personală, doamna Cadogan a aşternut un pat pentru Rege, iar el s-a dus să se culce. Soţia Cavalerului şedea cu Regina pe un geamantan de piele conţinând şaizeci de mii de ducaţi din economiile regale şi o ţinea de mână. Copilul ei cel mai mic, Carlo Alberto, în vârstă de şase ani, era lungit pe o saltea în colţul cabinei, cufundat într-un somn agitat, hârâind şi oftând. înainte de a se despărţi de Regină, soţia Cavalerului îi şterse copilului urdorile şi transpiraţia de pe chipul său palid. Odraslele regale mai mari erau afară pe punţile înclinate, ţinându-se după sclavii britanici ai mărilor în timp ce aceştia umblau frenetic de colo-colo pe navă pentru a o pregăti pentru atacul furtunii, şi le stăteau în drum. Erau fascinaţi de tatuajele lor şi de ulceraţiile nevindecate lăsate de scorbut pe feţele, gâturile, bicepşii şi antebraţele lor.

A doua zi dimineaţa furtuna se dezlănţuise puternic şi fiecare tangaj al vasului părea să fie cel mai mare. Valurile izbeau corpul navei. Cerni perfora velele. Stejarul din care era făcută carcasa trosnea şi gemea. Marinarii se înjurau unii pe alţii. Pasagerii adulţi făceau cele mai zgomotoase lucruri pe care le fac oamenii atunci când cred că vor muri - se roagă, plâng, fac spirit, stau cu buzele strâns lipite. Eroul, care a mărturisit că nu văzuse niciodată o furtună atât de năprasnică în toţi anii săi de navigator, a rămas pe punte. Soţia Cavalerului se ducea din cabină în cabină cu prosoape şi boluri, ajutându-i pe cei cărora le era rău.

Cavalerul a rămas în cabina lor de dormit şi a vărsat până nu i- a mai rămas nimic în stomac. A încercat să soarbă puţină apă dintr-o sticlă şi a observat că-i tremura mâna.

*

Pentru orbi, tot ceea ce se întâmplă este neaşteptat. Pentru cei îngroziţi, fiecare eveniment se întâmplă prea curând.

Ei vin pentru tine, te iau să te ducă în faţa plutonului de execuţie, la galere, la stâlpul infamiei, la scaunul electric, în camera de gazare. Trebuie să te scoli în picioare, dar nu poţi. Trupul tău, îmbuibat de frică, este prea greu ca să se mişte. Ţi-ar plăcea să fii în stare să umbli printre ei, să deschizi uşa celulei tale cu demnitate; dar nu poţi. Aşa că ei trebuie să te tragă afară.

Sau, *ea* vine, este pe capul tău, al tău şi al celorlalţi; clopotele şi sirenele au amuţit (raid aerian, uragan, potop), şi tu te-ai adăpostit în acest spaţiu ca o celulă, atât cât să poţi fi în afara pericolului, şi plasat în afara celor obişnuiţi să facă faţă unui caz de urgenţă. Dar tu nu te mai simţi în siguranţă; te simţi prins în capcană. Nu ai unde să fugi, şi chiar dacă ai avea, frica ţi-a îngreunat picioarele, de-abia te mai poţi mişca. Este o greutate străină pe care o muţi din pat pe scaun, din scaun pe podea. Şi tremuri de frică sau de frig; şi nu poţi face absolut nimic decât să încerci să nu mai fi îngrozit aşa cum eşti. Dacă rămâi foarte liniştit, pretinzi că asta este ceea ce ai decis să faci.

Cavalerul nu era sigur cel deranja mai mult în legătură cu furtuna. Poate că trebuia să se cuibărească în semiobscuritatea cabinei înghesuite, zăngănitoare, huruitoare - cea mai mică cabină din lume. Poate că erau hainele pline de apă şi frigul; era teribil de frig. Poate că era zgomotul: scâr- ţâitul navei, când lemnul se lovea de alte lemne, şi acel bubuit teribil, care putea veni de la un catarg răsturnat; acea detunătură care putea

însemna că velele au fost rupte în bucăţi; sunetul ţipător al furtunii. Strigătele şi ţipetele umane. Mirosurile revoltătoare. Toate hublourile şi batardourile au fost închise. în întreaga navă, ceva mai mare decât lungimea unui teren de tenis, cu vreo cincizeci de pasageri adăugaţi echipajului, care număra mai mult de şase sute de suflete, erau doar patru latrine, toate nefolosibile. Vrea să inspire aer curat, însă aici nu sunt decât mirosuri puturoase.

Dacă ar fi fost afară, putea să o vadă, să o înfrunte: nava ridicându-se, aruncându-se înainte şi căzând înapoi între doi pereţi înalţi de apă neagră. îi era teamă să moară? Da, aşa. Ar fi fost mai bine să se urce pe punte, dacă picioarele sale care tremurau puteau trece de pasajul alunecos. Ieşise din cabină ca să încerce să-şi găsească nevasta, cutreieră coridorul strâmt înclinat bălăcindu-şi picioarele în câţiva centimetri de apă rece de mare, de excremente şi vomismente, şi o luă la dreapta. Atunci lumânarea pe care o ţinea s-a stins. Se teme să nu se piardă. Ar fi dorit să vină Ariadna şi să-l consoleze - să-i întindă un fir. Dar el nu era Tezeu, era Minotaurul prins în labirint. Nu era eroul, ci monstrul.

Menţinându-şi echilibrul ţinându-se de pereţii jegoşi şi de frânghiile aspre, se reîntoarse în mica lui cabină. Lumânarea era încă aprinsă. Când închise uşa, vasul s-a afundat revoltător şi el fu azvârlit de perete. Se lăsă să cadă pe podea şi se ţinu de cadrul patului, apoi se sprijini de el, icnind din cauza şocului, de durerea usturătoare din osul pieptului. Lumânarea pâlpâi. Se clătină violent. Toate piesele de mobilier erau fixate în podea cu bolţuri. El îşi pierdea echilibrul. închise ochii.

Ce a spus ursitoarea? Respiră.

Reţetă: Când eşti trist, când eşti singur, când nu vine nimeni, poţi invoca spiritele să-ţi ţină companie. Deschise ochi. Efrosina

Pumo stătea acum jos în cabină cu el, dând din cap cu îngrijorare. Şi Tolo era acolo, aşa că nu era adevărat că fusese tăiat de un soldat francez la retragerea de la Roma. Tolo îi ţine gleznele, stabilizându-1, ţinându-1 să nu se prăbuşească. Şi Efrosina îi mângâie fruntea.

- Să nu vă fie frică, domnule.

Nu mi-e frică, gândi el. Mă simt umilit.

Nu o văzuse pe Efrosina de mulţi ani. Trebuia să fie foarte bătrână, dar arată mai tânără decât atunci când a vizitat-o prima oară cu atâţia ani în urmă. Şi Tolo arată tânăr, nu are barbă, un tip musculos cu un ochi pe jumătate închis, care l-a însoţit în ascensiunile pe munte timp de douăzeci de ani (a devenit mai puţin agil chiar şi el), şi din nou băiatul delicat, vulnerabil, cu un ochi deschis, lăptos, aşa cum fusese cândva.

- Voi muri, murmură Cavalerul.

Efrosina negă din cap.

- Dar vasul se va răsturna! Efrosina ţi-a spus când. Mai ai încă patru ani.

„Doar patru ani, gândi el. Nu este aşa de mult!” Ştia că trebuie să se liniştească.

- Nu vreau să mor în felul acesta, spuse el ursuz.

Apoi observă - de ce nu o fi observat înainte? - că Efrosina îi întindea un pachet de cărţi.

- Lăsaţi-mă să vă spun destinul, domnule.

Dar de-abia putu vedea cartea pe care a ales-o. Tot ceea ce putea vedea era cineva cu capul în jos. „Oi fi eu?” gândi el. Modul în care vasul se înclină şi se întoarce. Simt de parcă aş fi cu capul în jos.

- Da, este Excelenţa Sa. Observaţi expresia de detaşare de pe chipul Spânzuratului. Da, domnule, sunteţi dumneavoastră.

Cavalerul, un bărbat atârnând cu capul în jos, cu mâinile

legate la spate, suspendat de glezna dreaptă de o spânzurătoare de lemn?

- Este sigur Excelenţa Sa. V-aţi aruncat cu capul înainte în gol, sunteţi calm...

- Nu sunt calm!

- Fiţi convins...

- Nu sunt convins!

Studie cartea o clipă. „Dar asta înseamnă că voi muri.”

- Nu aşa... şi ea oftă. Cartea nu arată ce gândiţi. Priviţi cu ochiul indiferenţei, domnule. Zâmbi melancolic. Nu numai că nu veţi fi spânzurat, vă promit, domnule, dar veţi spânzura alţi oameni.

Dar el nu dorea să audă despre cărţi. Voia ca Effosina să-i distragă atenţia, să transforme furtuna într-un tablou pe perete, să facă albi pereţii întunecaţi, să dea timpul înapoi, să ridice tavanul.

Furtuna lovi vasul din nou şi el auzi un sunet de prăbuşire şi strigăte de pe punte. A mai căzut un catarg? Se înclina şi mai tare pe-o parte. Se va răsturna acum, o simţea. Tolo! Cabina va începe să se umple cu apă. Tolo!

Băiatul era în continuare acolo, masându-i picioarele.

- Nu reuşesc să mă calmez, bolborosi el.

- Scoateţi-vă pistolul, domnule, vă veţi simţi mai în siguranţă. Era glasul lui Tolo. Sfatul unui bărbat.

- Pistolul meu?

Tolo îi aduse cutia de călătorie, care conţinea două pistoale pe care le ducea întotdeauna cu el, în timp ce Effosina îi ştergea sudoarea de pe frunte. Le scoase. închise ochii.

- Mai în siguranţă acum?

-Da.

Şi astfel îl lăsară însoţitorii săi, cu un pistol în fiecare mână,

să stea cât de liniştit putea.

*

Soţia Cavalerului tocmai plecase din cabina ambasadorului austriac, Prinţul Esterhâzy, care vomitase şi se rugase, când şi-a dat
seama tresărind cănu-1 văzuse pe Cavaler de câteva ore. Se îndreptă spre cabina lor prin coridorul care se înălţa şi cobora.

Ce uşurare a simţit când a deschis uşa şi l-a văzut stând jos pe un cufăr; şi ce s-a speriat când a văzut că ţinea câte un pistol în fiecare mână.

- O, ce-i asta?

- Gâlgâl, gâlgâl, gâlgâl, spuse el într-o voce fantomatică fără tonalitate.

-Ce?

- Sunetul apei sărate din gâtul meu, strigă el.

- In gâtul tău?

- In navă! în gâtul meu! în clipa în care simt că nava se scufundă - agită armele - intenţionez să mă împuşc.

Ţinându-se de cadrul uşii care se cutremura, se uită le el până când acesta îşi întoarse ochii în altă parte şi nu mai flutura pistoalele.

Era copleşită de milă. Gura îi părea umflată. Dar nu s-a grăbit să-l mângâie, aşa cum îi consolase pe atâţia alţii de pe navă. Pentru întâia oară ea nu este a lui. Adică, pentru întâia oară ea ar vrea ca el să fie altfel decât este - un bărbat în vârstă trist, slăbit de vomismente, iritat din cauza putorii şi a apropierii unui număr prea mare de animale umane şi de absenţa oricărei bune-cuviinţe.

-Vasul nu se va scufunda, spuse ea. Nu cu marele nostru prieten la cârmă.

- Vino şi şezi lângă mine, spuse Cavalerul.
- Mă întorc într-o oră. Regina...
- Rochia ţi-e pătată.
- în nu mai mult de o oră, mă întorc. Promit!

Şi s-a întors, şi în noaptea aceea, era ajun de Crăciun, vântul s-a potolit. L-a convins pe Cavaler să iasă pe punte ca să vadă o priveliște frumoasă: vulcanii activi din Insulele Lipari, Stromboli şi Vulcano, aruncând flăcări în spre cer. Stăteau împreună. Vântul îi plesnea şi le acoperea feţele cu sare, iar focurile vulcanilor luminau cerul presărat cu stele.

- Vezi, vezi, murmură ea, şi îşi puse un braţ în jurul lui. Apoi îl conduse înapoi în cabină, unde mai dăinuia prezenţa Effosinei şi a lui Tolo.

11 lăsă pe Cavaler să doarmă, hotărându-se să nu intre într-un pat atâta timp cât era nevoie de ea în altă parte. în zori s-a întors în cabină ca să-l trezească şi l-a luat afară pe puntea presărată cu sfarâmături. Marea era lină, mingea roşie a soarelui care răsărea învăluia velele într-o lumină trandafirie, iar fantomele celor doi care veniseră să-l consoleze pe Cavaler au început să pălească.

Ea îi arătă un bilet pe care îl primise la patru dimineaţa, în timp ce se afla în cabina Reginei încercând să-l facă să adoarmă din nou pe irascibilul, agitatul Carlo Alberti. în bilet eroul îşi exprima dorinţa ca soţul ei Cavalerul, înălţimea ei şi doamna Cadogan să ia masa de Crăciun la prânz, în cabina amiralului.

- Ce dimineaţă frumoasă! spuse ea.

Masa era în plină desfăşurare, cu eroul epuizat care nu mânca nimic, Cavalerul, căruia îi era greaţă, încercând să mănânce, şi cele două femei (doamna Cadogan dormise doar o oră) mâncând cu poftă, când au fost întrerupţi de cineva care ciocănea, împingea şi bătea la uşă. Era una dintre slujnicele

Reginei, care printre sughiţuri de plâns a implorat-o pe soţia Cavalerului să vină repede în cabina Reginei. Doamna Cadogan se scuză şi o urmă pe fiica ei. Au sosit acolo văzând-o pe Regină şi pe doctor aplecaţi pe băieţel.

- Uitaţi-vă, ţipă Regina. *II meurtl* Ochii băiatului se dăduseră peste cap, iar el se cutremura spasmodic şi apucându-şi pumnii tremurători îşi înfipsese degetele în palme. Nevasta Cavalerului luă copilul în braţe şi îi sărută fruntea rece.

- Convulsiile sunt un efect obişnuit al fricii, spuse doctorul. Când tânărul prinţ îşi va reveni şi îşi va da seama că furtuna s-a potolit...

- Nu!, strigă soţia Cavalerului. Nu!

Legăna copilul care se înţepenea, în timp ce Regina profera invective la adresa sorţii ei, şi doamna Cadogan îi vâra o bucată de prosop între dinţi şi îi ştergea spuma de pe gură. Strigătele marinarilor le-au anunţat că în zare se vedea Palermo. Palermo! în timp ce intervalele între un paroxism şi următorul deveneau mai scurte, soţia Cavalerului ţinea băiatul mai strâns la piept, legănându-1, respirând cu el, ca şi cum ar fi putut să-l facă să respire odată cu ea, şi cântându-i imnuri englezeşti din copilăria ei. Băiatul a murit în seara aceea în braţele ei.

Curând după miezul nopţii, vasul *Vanguard* lăsă ancora şi o oră mai târziu Regina vlăguită, se urcă plângând într-o barcă mică împreună cu două dintre fiicele ei şi câţiva servitori. Regele a refuzat să părăsească nava până când nu s-a organizat o primire adecvată de către supuşii săi sicilieni în splendidul port de agrement.

Soţia Cavalerului dorea să o însoţească pe Regină, dar şi-a făcut griji că eroul ar putea avea nevoie de serviciile ei dimineaţa ca interpretă.

Era sleită. Era foarte bine să doarmă acum.

A doua zi spre prânz, în aclamaţiile unei gloate dezlănţuite şi curioase şi într-o slavă asurzitoare de tun, Regele a coborât pe mal. Amiralul, flancat de către cei doi prieteni ai săi, privea aspru de pe puntea ofiţerilor. Nu era în toane bune. Deşi toată lumea din custodia sa, cu excepţia nefericitului prinţ, era vie şi în siguranţă, această călătorie nu i se părea ca un triumf de-al său. Celelalte vase de război şi cele douăzeci de vase comerciale care plecaseră din Neapole - transportând într-un disconfort abominabil, dar fără incidente, vreo două mii de refugiaţi, servitorii favoriţi ai Regelui şi câinii, şi servitoarele Reginei - ajunseseră deja. Furtuna distrusese doar nava lui, nava amiral. Trei vele gabier fuseseră rupte, arborele mare şi funiile de ancorare ale catargului au fost grav deteriorate. Se simţea lovit fără rost. Poate că era pur şi simplu foarte obosit. Soţia Cavalerului era trează şi deplin conştientă, încântată de comportamentul ei în timpul împrejurării critice - se comportase bine, se gândise doar la alţii - şi se bucura de spectacolul mulţimii regale. Avea o aventură. Se simţea lipsită de responsabilitate. Dorea să fi putut rămâne un pic mai mult pe navă. Cavalerul stătea între ei - trioul fantomatic din care făcuse parte în timpul furtunii înlocuit cu cel adevărat, el cu soţia lui şi prietenul lor. Se simţea cu inima uşoară, mulţumit că nu avea greţuri, nerăbdător să calce pe pământ din nou. S-au felicitat unii pe alţii pentru norocul pe care l-au avut.

5

Altă furtună.

După ce a părăsit Neapole în octombrie, înaintând cu greutate prin Mediterana, pe lângă navele naţiunilor aflate în război, prin Strâmtoarea Gibraltar şi apoi în ocean, pe lângă coasta iberică, apoi cea franceză, ţinându-se aproape de marginea vestică a Europei, vasul de transport marfă *Colossus,* cu două mii de vase antice la bord, a pornit repede spre Anglia şi, către sfârşitul călătoriei lui de două luni, după ce trecuseră pe lângă Insulele Scilly, a dat de o furtună neîndurătoare, proteică, s-a cutremurat, s-a clătinat, a luat apă, s-a dus la fund şi a naufragiat. A fost timp suficient să fie salvaţi toţi membrii echipajului. Chiar şi pentru a arunca în barca de salvare o ladă din cală despre care marinarii au crezut că ar cuprinde comori - dar una dintre cele care purtau sigiliul Cavalerului. Apele tulburi s-au prăvălit peste adevărata comoară, cea de a doua colecţie mai mare de vase pe care o adunase Cavalerul.

Apă. Foc. Pământ. Aer. Patru forme de dezastru. Posesiunile pierdute în foc dispar. Ele se transformă în... aer. Posesiunile pierdute în duşmanul focului, apa, nu sunt mistuite, deşi ele se pot sparge (dacă sunt poroase, ca hârtia, ele se pot umfla şi putrezi). Ele mai există încă, poate intacte, dar duse la fund, inaccesibile. Ele sunt tot acolo, descompu- nându-se imperceptibil, acoperite de creaturi marine, mişcându-se de colo până colo duse de maree, ridicându-se şi supte înapoi în micul spaţiu - o soartă mai nefericită decât

dacă ar fi sub pământ, pentru că sunt mult mai jos, mult mai inaccesibile. Ceea ce este acoperit de pământ nu este atât de greu de adus sus şi ar putea să fi fost ciudat păstrate de îngroparea în pământ. Vezi în acest sens oraşele condamnate, apoi îngropate, de Vezuviu. Dar să fie acoperite de ape...

Supravieţuind furtunii *lui,* Cavalerul nu ştie încă faptul că vasele sale au fost pierdute în apă cu câteva săptămâni înainte de fuga din Neapole. Vasul *Vanguard* a ajuns cu bine în portul Palermo. Iar uşurarea simţită că a supravieţuit trecerea umilitoare, zdruncinată de furtună, a micşorat suferinţa resimţită la plecarea precipitată, care i-a permis să ia doar un număr selecţionat de obiecte dragi în afară de tablourile sale. A încercat să nu se gândească la tot ceea ce a lăsat în urma sa în casele sale magnifice, acum sunt nepăzite, aşteptând jefuitorii. Se gândea la caii lui şi la cele şapte frumoase trăsuri, şi la spineta, la clavecinul şi la pianul Catherinei.

Dar, desigur, nu trebuia să conchidă că nu va mai vedea din nou posesiunile sale abandonate. Că nu va întreţine oaspeţi niciodată în vila sa de lângă Vezuviu. Că nu va mai merge călare în zori de la locuinţa de la Caserta în strigătele gonacilor şi în lătratul câinilor de vânătoare. Că nu va mai admira frumuseţea îmbăindu-se de pe stâncile de la Posillipo. Că nu va mai sta în faţa ferestrei observatorului său, admirând baleiajul golfului şi dragul său munte. Nu. Nu. Da? Cavalerul era tot atât de nepregătit pentru ceea ce se întâmpla cu adevărat ca orice cunoscător al dezastrului.

*

Provizoriu aveau să locuiască la Palermo, în sudul sudului.

Fiecare cultură îşi are oamenii săi din sud - oameni care muncesc cât de puţin pot, preferând să danseze, să bea, să cânte,

să se încaiere, să-şi omoare soţiile necredincioase; care au gesturi mai pline de viaţă, ochi mai strălucitori, haine mai colorate, vehicule decorate mai fantezist, un minunat simţ al ritmului, şi farmec, farmec; neambiţioşi, nu, leneşi, ignoranţi, superstiţioşi, neinhibaţi, niciodată punctuali, evident mai săraci (cum ar putea fi altfel, spun cei din nord); care cu toată sărăcia şi mizeria lor duc o viaţă de invidiat, - invidiaţi, asta e, de către cei motivaţi de muncă, inhibaţi senzual, de nordicii guvernaţi cu mai puţină corupţie. Le suntem superiori, spun cei din nord, clar superiori. Noi nu ne eschivăm de la îndatoririle noastre sau să spunem minciuni de dragul artei, muncim din greu, suntem punctuali, ţinem conturi demne de încredere. Dar ei se distrează mai mult decât noi. Fiecare ţară, inclusiv ţările sudice, îşi are sudul ei: sub ecuator, se află la nord. Hanoiul are Saigonul, São Paulo are Rio, Delhi are Calcutta, Roma are Neapole, care pentru cei din fruntea acestei peninsule atârnând din burta Europei se află Africa, Neapole are Palermo, a doua capitală sub formă de semilună a Regatului celor Două Sicilii, unde este chiar mai cald, este mai păgână, mai necinstită, mai pitorească.

Ca şi cum ar fi fost o testare a stereotipului, ningea în oraşul cu palmieri Palermo, atunci când au ajuns acolo imediat după Crăciun. în primele săptămâni ale lunii ianuarie au locuit în câteva camere mari ai unei vile care nu avea aproape deloc mobilier şi nici sobe; un oraş sudic nu este niciodată pregătit pentru o schimbare de temperatură. Eroul stătea lipit de biroul său scriind cu furie depeşe. înfăşurat în cuverturi, Cavalerul tremura, era deprimat şi îndura un acces nemilos de diaree. Doar soţia lui, care nu putea suporta să nu fie ocupată, ieşea adesea, mai ales ca să fie alături de

Regină care supraveghea instalarea marii ei familii în palatul regal. Se întorcea seara pentru a raporta Cavalerului şi priete-

nului lor despre neglijenţa servitorilor locali, despre starea de spirit deprimată, de înţeles, a Reginei, şi despre preocupările Regelui, ocupat acum cu compararea teatrelor, a mascaradelor şi a altor plăceri din cealaltă capitală a sa.

Indiferent de vreme, Cavalerul, soţia lui şi prietenul lor ştiau că se aflau mai la sud, adică printre oameni mai puţin de încredere, pungaşi şi mincinoşi, excentrici şi primitivi. Insă era important să nu-şi schimbe modul în care au trăit întotdeauna. Şi-au luat precauţiile necesare aşa cum fac oamenii care ştiu că aparţin unei culturi superioare: nu trebuie să ne lăsăm duşi, nu trebuie să coborâm la nivelul... junglei, străzii, mocirlei, dealurilor, regiunilor îndepărtate (alegeţi). Pentru că, dacă începeţi să dansaţi pe mese, să vă faceţi vânt cu evantaiul, simţindu-vă somnoroşi când luaţi o carte în mână, dacă trăiţi într-un anumit ritm şi faceţi dragoste oricând vă vine - atunci ştiţi. Sudul v-a prins.

*

Vremea a devenit mai caldă pe la mijlocul lunii când Cavalerul a acceptat suma exorbitantă ce i s-a cerut pentru închirierea unui palat aparţinând unei familii nobile siciliene cu o reputaţie de excentricitate, chiar şi după standardele locale. Imaginaţi-vă un prinţ al cărui blazon este un satir ce ţine o oglindă spre o femeie cu cap de cal! Dar palatul avea un amplasament impresionant, şi printre pereţii lui acoperiţi cu mătase colorată şi portrete ale unor strămoşi posomorâţi camerele erau generos mobilate; putea face faţă unui sediu temporar al ambasadei britanice. Din păcate era prea încărcat cu istoria lui întunecată pentru ca să folosească, după părerea Cavalerului, şi drept locuinţă: adică, un muzeu al entuzias- melor lui. La câteva săptămâni după ce l-au ocupat, Cavalerul încă nu

despachetase majoritatea obiectelor pe care a reuşit să le aducă de la Neapole.

Aici, în acest exil neaşteptat şi alarmant de costisitor, formau şi mai intens un trio. O femeie trupeşă şi un bărbat mititel, care simt plini de afecţiune unul faţă de celălalt, şi un bărbat înalt, vlăguit, care îi iubeşte cu ardoare pe amândoi şi se bucură de compania lor. Dar, deşi îi plăcea câteodată să-şi vadă nevasta şi pe prietenul lor că ies în oraş, pentru că animaţia lor îl epuiza, când lipseau mai mult de câteva ore îşi dorea ca ei să se întoarcă. Dar dorea să nu fie întotdeauna atâţia la masă. Un număr respectabil de oameni din colonia rezidenţilor englezi de la Neapole, care se refugiaseră cu ei, îşi făceau drum către locuinţa lui în fiecare seară. Aceste cine imprevizibil de mari pentru douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci de persoane se încheiau doar când soţia Cavalerului se ridica de la masă, sau cădea, sau îngenunchea - nu avea nevoie de recuzită pentru a iniţia o mostră a *Atitudinilor* ei - sau se ducea la pian ca să se acompanieze când cânta: învăţase deja câteva melodii triste, fermecătoare siciliene. Serile îi păreau foarte lungi Cavalerului. Dar nu prea putea să refuze să-i primească pe acei compatrioţi ai săi, niciunul dintre ei nefiind atât de bine cazat ca el - în tot oraşul Palermo era un singur hotel supraîncărcat care făcea faţă standardelor lor - şi tarifele, care crescuseră, ce se încasau de la aceşti turişti captivi, se dublaseră sau se triplaseră faţă de ceea ce fuseseră înainte. Lipsa lor de confort impunea Cavalerului să ridice standardele cu care erau obişnuiţi. Sosind de la locuinţele lor temporare în trăsurile închiriate pentru care fuseseră suprataxaţi, ei gândeau când intrau în reşedinţa strălucitor iluminată a trimisului britanic: aşa trăim noi. Avem dreptul la acest lux, această extravaganţă, acest rafinament, această mâncare îmbelşugată; această obligaţie de a ne amuza.

După cină şi distracţia oferită de soţia Cavalerului, serile se transformau deobicei în partide de cărţi de noapte şi ştafete de bârfe şi de observaţii condescendente despre gratuitatea manierelor locale. Refugiaţii îşi relatau unii altora vechile lor poveşti şi dezvăluiau inconvenienţele noii lor situaţii. Nimic nu părea să diminueze înclinaţia lor pentru plăcere - plăcerile lor. îşi păstrau nemulţumirile lor, nemulţumirile vehemente, pentru scrisori, în special cele adresate prietenilor şi familiei din Anglia. Dar pentru ce erau scrisorile: pentru a spune ceva nou, şi a o spune elocvent. Societatea era necesară pentru a spune ceva vechi - previzibil, bun de aruncat, improvizat - care nu va lua prin surprindere auditoriul. (Doar sălbaticii trânteau ceea ce simţeau). Scrisorile erau pentru a spune - mărturisesc, recunosc, trebuie să declar făţiş. Trecea mult timp până ce scrisorile ajungeau la destinatar, ceea ce-i încuraja pe aceştia din urmă să spere că între timp necazurile expeditorului au trecut.

Unii făceau aranjamente pentru a se reîntoarce în Anglia. Pentru că ştirile erau proaste - adică, exact ceea ce se aşteptau refugiaţii. La două săptămâni după fuga guvernului din Neapole, francezii au deplasat o armată de şase mii de soldaţi în oraş, şi pe la sfârşitul lui ianuarie, o clică politică de aristocraţi luminaţi şi profesori au creat o monstruozitate care s-a numit Republica Parthenopeană sau Vezuviană.

Cei mai mulţi refugiaţi înclinau să considere Neapole pierdut. Un străin care a dus o viaţă bună într-o ţară săracă, viaţa dinainte de revoluţie - un astfel de expatriat vede repede cea mai cumplită consecinţă pentru întreaga ţară atunci când privilegiile lui au fost anulate. Chiar şi Cavalerul a început să se gândească fără tragere de inimă să se retragă şi să se reîntoarcă în Anglia. Dar nu vedea cum va putea să scape din Palermo. Nu încă. Magnificul lor prieten, de care depindeau toţi, nu vorbea nicio

limbă străină şi nu se aştepta de la el să înţeleagă, ca un diplomat de profesie, limbajul ambiguu al unei curţi. Ei nu-l puteau părăsi pe Rege şi pe Regină, atâta timp cât soarta ţării era încă nesigură. Vorbise cu Regele, dar Regele, relata el cu mai multă duritate decât intenţionase, cedase unei tristeţi nearticulate - cum făcea ori de câte ori era obligat de noile ştiri de la Neapole să ignore cât de mult se distra.

De fapt, Regele, ori de câte ori îşi aducea aminte să uite de plăcerile sale, era furios.

Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Neapole ar fi rămas neutru, urlă el la nevastă-sa. Era vina ei în totalitate - din cauza atitudinii ei părtinitoare faţă de englezi; adică faţă de nevasta Cavalerului. Regina ascultă tirada Regelui în tăcere, tăcerea profundă a unei femei care ştie că, deşi este mai inteligentă decât soţul ei, este totuşi doar o nevastă, supusă mendrelor lui. Ea - în ciuda neîncrederii nemicşorate în oameni, din cauza loialităţii lor lăudăroase faţă de familia regală şi faţă de Biserică - era convinsă că ocupaţia franceză, şi această şaradă a unei republici apărute sub patronaj şi protecţie franceză, nu putea să se menţină. Oamenii împuşcau unul după altul soldaţii francezi care erau suficient de smintiţi să umble noaptea pe drumurile lăturalnice ale oraşului. Doi soldaţi au fost asasinaţi într-un bordel de câţiva clienţi din vecinătate şi o mulţime a atacat una dintre cazărmile franceze, reuşind să măcelărească doisprezece dintre soldaţii care dormeau.

- Şi iată, îi spuse Regina nevestei Cavalerului, acesta este aliatul nostru, sifilisul. Pe vremea aceea, adesea facându-i ne-putincioşi sau fiind fatală, oribila boală pe care italienii o numeau boala franceză şi francezii îi spuneau *le mal de Naples,* ne poate fi cu siguranţă de ajutor să ne scape de cel puţin o mie de soldaţi.

Activităţile eroului, mai curând decât treburile Cavalerului, deveniseră principala preocupare a gospodăriei. Comandanţii altor nave soseau pentru consultări. Trebuia organizată apărarea Siciliei, ca nu cumva Napoleon să fie tentat să lanseze o invazie a insulei. Şi cardinalul Ruffo, care venise cu ei la Palermo, se oferea voluntar să revină şi să conducă o rezistenţă armată organizată împotriva ocupaţiei franceze. El a propus să facă o acostare clandestină pe coasta Calabriei lui natale, unde deţinea câteva mari proprietăţi. Dintre proprii săi ţărani va recruta o armată - i-a spus Reginei că, promi- ţându-le o amnistie a taxelor şi dreptul de a prădui nerestricţionat, se aştepta să mobilizeze între cincisprezece şi douăzeci de mii de oameni. Reginei îi promisese sprijinul ei pentru planul lui Ruffo, deşi, cu o singură excepţie, nu avea încredere în niciunul dintre supuşii ei. Ea conta mai mult pe blocada engleză a oraşului Neapole, care ar forţa retragerea forţelor franceze. Cu francezii plecaţi, republicanii ar rămâne fără apărare în faţa mâniei îndreptăţite a oamenilor.

- Slavă Domnului - spuse Regina facându-şi semnul crucii - că oamenii au găsit o ţintă potrivită pentru energiile lor depravate.

Până acum francezii nu avansaseră spre sud mai departe de Neapole; părea puţin probabil ca ei să plănuiască să treacă Strâmtoarea Messina. Dar teama de revoluţie ajunsese la Palermo. Cu toate că vocile revoluţionare nu se făceau încă auzite, aspectul tovarăşilor de drum ajunsese deja: păr mai scurt pentru femei, păr mai lung pentru bărbaţi. Urmăriţi evoluţia stilului de coafură printre membrii clasei educate! Regele a dat ordin ca oricine ar apărea în lojă la operă sau la teatru cu părul nepudrat urma să fie dat afară. Bărbaţii care avea părul crescut sub nivelul urechilor urmau să fie ridicaţi şi tunşi; oricine scria articole sau cărţi era aruncat în închisoare, în timp ce locuinţele lor erau

scotocite pentru dovezi suplimentare de simpatii revoluţionare. O dovadă era găsirea unei cărţi, orice carte, de Voltaire, a cărui operă - începând cu 1791, când rămăşiţele sale pământeşti au fost duse la Panteon cu o mare ceremonie apoteotică - era acum sinonimă cu cauza iacobinilor.

Ciudat de crezut că posesia unei cărţi de Voltaire îi putea aduce unui cititor blajin trei ani la galere. Ce necioplit era acest Rege analfabet! Cavalerul, în intimitatea biroului său, mai nutrea încă cea mai mare admiraţie pentru înţeleptul din Femey, care mai mult ca sigur ar fi fost îngrozit să se trezească un sfânt patron al Revoluţiei şi al Terorii. Cine ar fi putut prezice că încântătoarea batjocură a lui Voltaire a ideilor preluate va fi considerată într-o bună zi drept invitaţie la desfiinţarea aranjamentelor legale în interesul ordinii şi stabilităţii? Cine alţii decât naivii sau înceţoşaţii simţeau că trebuie pus în practică ceea ce lor le-a plăcut într-o carte? (Oare pasiunea lui pentru artefactele Romei antice l-a făcut să-i idolatrizeze pe Jupiter şi pe Minerva?) Din păcate, unii dintre distinşifsăi prieteni din Neapole au făcut exact acest lucru. Se temea că vor plăti scump pentru naivitatea lor.

Nu, a citi înseamnă a intra într-o altă lume, care nu-i aparţinea cititorului, şi a ieşi împrospătat, gata să suporţi cu sânge rece nedreptăţile şi frustrările lumii în care trăieşti. Cititul era un balsam, un amuzament, nu o incitare. Şi cititul era exact ocupaţia Cavalerului în aceste prime săptămâni când se simţea încă bolnav, inclusiv recitirea unui eseu despre fericire de Voltaire. Era cel mai bun mod de a suporta exilul. Şi când s-a înzdrăvenit, a putut treptat să fie acolo unde era.

Diareea şi reumatismul l-au făcut prea morocănos pentru a se alătura Regelui, care se mutase la una dintre moşiile regale de la ţară pentru a vâna. Dar încântările dulci-acrişoare ale acestui

oraş începuseră să-l stimuleze. Palatele colosale, care făceau să răsune în port fanteziile lui hibride (bizantino-maure, mauro-normande, normando-gotice, gotico-baroce). Masa calcaroasă rozalie a Muntelui Pellegrino: poţi vedea muntele sau marea la capătul aproape fiecărei străzi. Grădinile cu plante ca leandru, sarsaparilla, agavă, iuca, bambus şi banane, şi arbori de piper. Palermo, recunoştea el, poate fi socotit tot atât de frumos în felul lui ca şi Neapole, deşi îi lipsea un vulcan în depărtare, care să fumege sub strălucitorul cer albastru şi fără nori. (Ce bine ar fi fost dacă era cu câţiva ani mai tânăr şi putea să aştepte cu nerăbdare să facă o expediţie pe Etna, pe care se urcase doar o dată şi cu mulţi ani în urmă). Simţul său estetic se redeşteptase - şi odată cu el vechile obiceiuri care îl defineau ca om. Fiind unul dintre cei mai renumiţi oameni din regat şi având relaţii, cel puţin prin corespondenţă, cu toţi oamenii notabili şi cultivaţi din oraş, era copleşit de invitaţii să vadă, să examinze, să cumpere. Colecţionarii sperau să-i stârnească invidia. Anticarii îşi etalau comorile. Se uita, îşi permitea să-i lase să i se arate, simţea pâlpâiri de dorinţă. Dar nu achiziţiona nimic. Nu era doar teama pentru finanţele sale, care îl inhiba. Nu era nimic irezistibil, nimic care să-l facă să simtă că trebuia cumpărat.

*

Un colecţionar este cusurgiu, sceptic. Autoritatea unui colecţionar rezidă în abilitatea lui de a spune: nu - asta nu.
Deşi în sufletul fiecărui colecţionar există o dorinţă puternică de a-şi mări colecţia, aviditatea sa trebuie egalată de puterea refuzului său.

- Nu, mulţumesc. Este foarte frumos, dar nu este exact ceea ce căutam. Aproape, dar nu tocmai. Buza vasului are o crăpătură foarte subţire, tabloul nu este la fel de bun ca celălalt cu acelaşi

subiect al acestui pictor. Vreau o operă anterioară. Vreau un exemplu perfect.

Sufletul unui amant este opus unui suflet de colecţionar. Defectul sau cusurul face parte din farmec. Un amant nu este niciodată sceptic.

Avem un trio aici. Membrul lui cel mai în vârstă este un mare colecţionar, care a devenit, târziu în viaţa lui, un amant; şi al cărui instinct de colecţionar a pălit. Un colecţionar zădărnicit care a lăsat colecţiile sale afară din custodia sa - abando- nându-le pe unele, trimiţând altele departe (unde au avut parte de un destin de care un colecţionar se teme cel mai mult), împachetând restul; şi care trăieşte acum fără colecţiile sale, fără alinarea şi amuzamentul oferite de obiectele frumoase, al cărui merit derivă în parte din faptul că îi aparţin lui. Şi cine nu a fost incitat să nu acumuleze mai mult.

Ceilalţi sunt doi oameni ale căror cele mai iubite obiecte sunt cele care împodobesc şi îşi anunţă prezenţa. Embleme a ceea ce sunt, de ce au grijă, cum sunt iubiţi de alţii. El acumulează medalii; ea acumulează ceea ce o înfrumuseţează, şi ceea ce vorbeşte despre dragostea ei pentru el. In timp ce Cavalerul, cu simţul lui bine acordat pentru obiecte - cum trebuie să respir, cum preiau inevitabil orice spaţiu în care sunt plasate găsea palatul prinţului prea încărcat cu personalitatea proprietarului pentru a se gândi să-şi instaleze propriile sale comori, soţia lui, cu aprobarea Cavalerului, a distribuit rapid portretele eroului, steagurile, trofeele şi porţelanurile, cănile şi paharele făcute pentru a onora eroul din Bătălia Nilului peste tot în noua lor locuinţă temporară, trans- formând-o într-un muzeu al gloriei lui. Niciun spaţiu nu era prea aglomerat pentru ea.

Implicarea afectivă a unui amant era opusă celei ce-l caracteriza pe colecţionar, a cărui patimă este mai domolită.

- Nu vă uitaţi la mine, spune colecţionarul. Eu sunt un nimic. Uitaţi-vă la ceea ce am. Nu sunt frumoase?

Lumea colecţionarului atrage atenţia asupra existenţei zdrobitor de mare a altor lumi, energii, tărâmuri, ere, decât aceea în care trăieşte. Colecţia anihilează fâşia extrem de mică de existenţă istorică a colecţionarului. Relaţia iubitului cu obiectele anihilează totul în afară de lumea amanţilor. Această lume. Lumea mea. Frumuseţea mea, gloria mea, faima mea.

*

La început, el pretinsese că nu observă privirea ei, apoi o privi şi el. Priviri ca nişte respiraţii adânci şi lungi se schimbau între ei.

Graba lor de a ceda unor emoţii puternice, care îi diferenţiază de Cavaler şi tot astfel unul faţă de altul, nu însemna că înţelegeau ceea ce simţeau sau ceea ce trebuie să facă în acest sens. Cavalerul, care nu cunoscuse pasiunea până când a întâlnit-o pe tânăra femeie pe care o facut-o cea de-a doua soţie a sa, a recunoscut repede ceea ce simţea. Dar atunci, Cavalerul nu era interesat de a fi înţeles. Eroul doreşte să fie înţeles - ceea ce pentru el înseamnă să fie elogiat şi să fie compătimit şi încurajat. Şi eroul este un romantic: adică, vanitatea lui era armonizată cu o capacitate excesivă de a fi umil atunci când afecţiunile sale erau angajate. Se simţea atât de onorat de prietenia Cavalerului, de prietenia, apoi de dragostea (îndrăznea să o numească dragoste) soţiei acestuia. Dacă sunt iubit de oameni de această calitate, ştiu că sunt valoros. Este îndrăgostit de amândoi şi se simte bine în compania lor.

Nevasta Cavalerului ştie ce simte, dar pentru prima oară în viaţa ei nu ştie ce să facă în această situaţie. Nu se poate abţine să nu flirteze, face parte în aceeaşi măsură din natura ei ca şi

darul ei pentru monogamie. Loialitatea este una dintre virtuţile pe care le practică fără niciun pic de efort, nu că ar fi împotriva efortului: şi ea avea un temperament eroic. Nu vrea nici să ofenseze, să umilească sau să-l rănească pe Cavaler. Amândoi ezită să altereze cele mai dragi idei despre ei înşişi. Eroul este un bărbat de onoare. Soţia Cavalerului este o fostă curtezană a cărei devoţiune adevărată şi fidelitate senină faţă de soţul ei îi atestau faptul că lăsase în întregime în urmă vechea ei identitate. Eroul dorea să continue să fie ceea e fusese întotdeauna. Ea voia să continue să fie ceea ce devenise în mod atât de spectaculos.

Toată lumea presupunea că erau amanţi. De fapt, nici măcar nu se sărutaseră încă.

Ca şi cum prin acord reciproc ei încercau să-şi epuizeze pasiunea unul faţă de altul altfel decât prin expresii total sincere de adulaţie reciprocă. Odată, la petrecerea pentru ambasadorul rus, ea s-a aplecat şi i-a sărutat medaliile. El nu a roşit. Şi el a relatat fiecărui nou oaspete poveştile faptelor ei eroice pe care alţii le auziseră deja. Tot ceea ce făcuse ea pentru el, pentru cauza britanică. Curajul ei în timpul trecerii în plină furtună de la Neapole - nu s-a dus niciodată în pat în timpul întregii călătorii - şi îngrijirea ei dezinteresată a cuplului regal: a devenit sclava lor, a spus el. Şi pronunţând cuvântul sclavă, l-a înfiorat într-un fel pe care nu l-a înţeles. L-a repetat. A devenit sclava lor.

Sfânta Emma, o numea el câteodată, cu cea mai sinceră expresie pe chipul său. Modelul perfecţiunii! Dorea să se admire singur, dar era şi mai rapid când era vorba să admire pe cineva pe care-1 iubea. II admira pe tatăl său, o admirase pe Fanny, îl admira pe Cavaler şi acum admira femeia, care era soţia Cavalerului. A spune că o iubea mai mult decât iubise pe oricine din viaţa lui însemna a spune că o iubea mai mult decât pe oricine. Ea era religia lui. Sfânta Emma! Nimeni nu îndrăznea să

zâmbească. Dar refugiaţii deveneau neliniştiţi. Gratitudinea faţă de eroul care le-a păstorit fuga la Palermo fusese înlocuită cu bombăneli. Erau lipsiţi de mijloace, eşuaţi, iar el părea liniştit. Nu era oare timpul ca el să se alăture din nou flotei britanice din Mediterana şi să câştige o nouă bătălie? Sau să se întoarcă la Neapole, să ia oraşul înapoi de la francezi şi să răstoarne guvemul-fantomă republican? De ce se codea?

Desigur, toată lumea ştia de ce.

Ori de câte ori interpreta o suită din celebrele ei *Atitudini* - acelaşi repertoriu, aceeaşi artă încântătoare, pe care cei mai severi critici ai ei o credeau în continuare admirabilă - el era acolo, privind extaziat, pe buzele lui citindu-se un zâmbet ademenitor, beatific.

- Dumnezeule, este splendid, exclama el. Dacă ar fi fost vreuna dintre marile actriţe ale Europei în seara asta printre noi, ce mult ar fi putut învăţa de la tine!

Invitaţii schimbau priviri semnificative. Ea nu o întruchipa pe Cleopatra acum, era Cleopatra, prinzându-1 în mreje pe Antonio; o Didona ale cărei farmece îl vrăjesc pe Enea; o
Armida care l-a fermecat pe Rinaldo - poveştile de demult, cunoscute de toată lumea, în care un bărbat destinat să cunoască gloria face un scurt popas în cursul marii sale misiuni, cedează ispitei farmecelor unei femei irezistibile şi rămâne. Şi rămâne. Şi rămâne.

Influenţa femeilor asupra bărbaţilor a fost întotdeauna subapreciată, temută, din cauza puterii lor de a-i face pe bărbaţi docili, iubitori - slabi; ceea ce înseamnă că femeile sunt socotite un pericol special pentru soldaţi. Relaţia unui războinic cu femeile se presupune că trebuie să fie brutală, sau cel puţin aspră, astfel încât el să poată pleca pregătit pentru bătălie, gata de violenţă, legat de fraţii săi, resemnat în faţa morţii. Astfel

poate fi puternic. Dar acest războinic a fost cu adevărat uzat, şi avea nevoie de timp ca să se vindece, şi să fie îngrijit. Era nevoie de timp pentru reechiparea şi reparaţia vasului *Vanguard,* care fusese grav avariat de furtună. Şi prezenţa lui la Palermo era folositoare. Deşi nu era complet restabilit pentru a se întoarce pe mare, era activ, elaborând planuri pentru a trimite o escadră sub comanda Căpitanului Troubridge ca să instituie o blocadă a portului Neapole. Şi nevasta Cavalerului îl ajuta. Ea iubea gloria lui. împreună se îndreptau spre un mare destin, pentru el. Iar ea nu era o femeie cu poala plină de eroi ci, în felul ei, era şi ea o eroină.

*

El dorea să o satisfacă. Ea dorea cu disperare să-i facă plăcere.

Ambiţia şi dorinţa de a face plăcere - nu sunt incompatibile, când e vorba de o femeie. Dacă faci plăcere, eşti recompensată. Cu cât faci mai multă plăcere, cu atât sunt recompensele mai mari. De aceea monogamia poate funcţiona atât de bine pentru o femeie. Ştii cui trebuie să-i faci plăcere.

Acum erau doi bărbaţi, soţul ei şi prietenul lor, cărora soţia Cavalerului voia să le facă plăcere.

Grijile financiare ale Cavalerului se acumulau. Fusese nevoit să ceară câteva împrumuturi de la prietenul lor, convins că va putea plăti îndată ce marea lui colecţie de vase va fi vândută la Londra. între timp vindea cu discreţie câteva camee, pietre preţioase, mici statuete şi alte lucruri pe care le iubea mai puţin dintre antichităţile pe care le salvase de la Neapole. Soţia lui avea un plan; va încerca să câştige bani destui la masa de joc, pentru cheltuielile curente. Dar ceea ce a început prin a fi încă o intervenţie ca răspuns la necazul cuiva s-a transformat într-o

pasiune. Altă pasiune. Jocurile de noroc, petrecerile - toate activităţile ei erau nerestricţionate, şi au devenit pofte. Şi dorinţa ei de a plăcea, mărită, dublată, a sporit volumul personalităţii, a poftelor ei.

Cavalerul ştia ce punea ea la cale când juca faro şi zaruri până noaptea târziu şi a început să conteze pe succesul ei, dar devenea istovitor pentru el să o privească sau să o ignore. Dispreţuia orice fel de implorare din partea lui: în acele seri se retrăgea de obicei devreme. Eroul rămânea lângă ea, îi şoptea în ureche, radia când câştiga, o îmboldea dându-i bani când pierdea. Cât de strălucitor juca, câştiga sau pierdea, gândea eroul. Nimeni n-ar avea nici măcar o şansă împotriva ei dacă nu exista acea deşertăciune înduioşătoare care uneori o facea uşor confuză. Observase că se ameţea după al doilea pahar de coniac. Ce ciudat, gândi el. Dacă bea două pahare de coniac, el nu era afectat. Tot atât de indiferent faţă de băutură, cum era faţă de cărţile de joc (eroul era aproape tot atât de abstinent ca şi Cavalerul), el nu înţelegea că rapiditatea cu care ea se ameţea nu era un semn de susceptibilitate neobişnuită, ci de alcoolism avansat.

Este o jucătoare dotată, dar uneori continua săjoace după o serie constantă de noroc, riscându-şi preţioasele câştiguri, astfel ca să-l ţină aproape de ea. Pentru că nu este niciodată atât de ameţită încât să uite de prezenţa lui electrizantă de lângă ea, sau în spatele ei, sau pe partea cealaltă a camerei vorbind, gesticulând, şi, de fapt, tot atât de conştient de prezenţa ei cât era ea conştientă de prezenţa lui.

Acum că ştia cât de mult doreşte să-l atingă, vechea ei libertate de a-l atinge devenise o aventură timidă de gesturi delicate, compensatorii. Oprindu-se la piciorul scării mari pentru a le ura noapte bună invitaţiilor de seară, ea atinge distrată

mâneca goală prinsă de sacoul lui pentru a lua o scamă: a observat că în ochiul său drept, ochiul cu care nu vedea, se adunase puţin somn, şi a dorit să-l alunge.

îşi imaginează atingerea fără braţul lui: când stau faţă-n faţă, el simte uneori că îi vine să o îmbrăţişeze.

Ea se uită la buzele lui, uşor întredeschise atunci când ascultă; când vorbeşte el, ea îşi dă seama, uneori că nu a auzit un cuvânt din ce a spus. Trăsăturile lui sunt atât de frumoase!

Este mai uşor când nu stau faţă-n faţă, ci unul lângă altul, mai interesaţi de ceilalţi. Dreapta şi stânga au noi inflexiuni. Dreapta este partea unde eroul este mutilat - ochiul imobil, mâneca goală. Ea observă că în mod invariabil el se aşază în dreapta ei, astfel încât să-i ofere partea intactă. <

Noile cunoştinţe fac loc unor noi manipulări timide. Aşezat lângă ea la masa de jos, el devine conştient că ea îşi scarpină permanent genunchiul stâng, şi ar vrea ca ea să se oprească înainte de a lăsa o urmă pe pielea ei frumoasă. (I-a revenit eczema, aşa cum i se întâmplă din când în când, dar el nu poate şti asta.) Fără să se gândească, se apleacă mai aproape de ea pentru a se uita la cărţile din mâna ei dreaptă, destul de aproape pentru a-i şopti un sfat în legătura cu următoarea ei licitaţie, care - el ghicise că aşa se va întâmpla - face să se oprească din scărpinat mâna care o avea sub masă.

Cât de conştienţi sunt de trupul fiecăruia dintre ei înlăuntrul hainelor lor. Cât de conştienţi sunt de spaţiul care îi separă.

La un banchet, ea îşi dă seama că pulpa lui stângă nu poate fi mai departe cu cincisprezece - nu, şaptesprezece centimetri de coapsa ei dreaptă. Sunt la mijlocul celui de-al patrulea fel de mâncare. Cu toate că el se descurcă destul de bine cu ustensila lui elegantă din aur, un instrument hibrid cu un cuţit lipit de furculiţă (tăişul spre dreapta, dinţii furculiţei spre stânga) trimis

lui de un admirator după Bătălia Nilului, ea îşi ia propriul cuţit, oferind o plată pentru acest curaj, născut dintr-o dorinţă de nesuportat, mutându-şi piciorul drept câţiva centimetri mai departe de el, lipindu-1 de propriul ei picior stâng. Şi având grijă ca umărul ei să nu-1 atingă pe al lui, se apucă să-i taie carnea.

Ea nu este singura persoană de la masă în seara aceasta care a fost zăpăcită de distanţa dintre un lucru şi altul.

- Sunt eu - una dintre musafirele lor engleze vorbea fără oprire despre un fenomen absolut neobişnuit pe care îl observase - sunt eu singura persoană din această adunare care a văzut o mică insulă de o formă pitorească lângă oraş, nu departe de frumosul nostru Capri de Neapole?

- O insulă?

- Dar nu este nicio insulă vizibilă de la Palermo, spuse alt oaspete.

- Aşa m-a asigurat toată lumea, spuse cu afectare domnişoara Knight.

- Şi când ai văzut această... insulă? Persoana care îi lua interogatoriul era lordul Minto, fost ambasador în Malta şi unul dintre prietenii eroului, care stătea cu ei câteva săptămâni.

- Nu este vizibilă în mare parte din timp. Când cerul este total fără nori, nu pot să o disting.

- Dar o vezi când cerul este înnorat?

- Nu înnorat, lord Minto, dacă prin asta înţelegeţi cer acoperit de nori. Atunci când sunt câţiva norişori la orizont.

Desigur că ceea ce aţi văzut a fost un nor pe care l-aţi luat din greşeală drept o insulă, spuse doamna Minto râzând.

- Nu, nu poate fi un nor.

- Şi, mă rog, de ce?

- Pentru că are întotdeauna aceeaşi formă distinctă.

Mesenii tăcură. Nevasta Cavalerului spera că eroul va

interveni în conversaţie.

-Foarte logic, spuse Cavalerul. Continuaţi, domnişoară Knight.

- Nu ştiu dacă sunt logică, spuse ea. Dar nu voi nega dovada simţurilor mele.

- Aveţi dreptate, spuse Cavalerul. Continuaţi.

- îndrăznesc să spun că sunt foarte stârnitoare, continuă ea, şi apoi păru că ezită, ca şi cum nu era sigură că descrisese caracteristica pe care o admira atât de mult la ea însăşi într-un mod atractiv sau neatractiv.

- Dar vedeaţi o insulă? O insulă adevărată?

- Da, lord Minto, exclamă ea. Da, am văzut. Pentru că după ce am văzut-o de vreo douăsprezece ori, am schiţat-o, şi am arătat desenul unora din ofiţerii noştri. Ei au recunoscut-o imediat ca una dintre cele mai îndepărtate Insule Lipari care se află...

- Vulcano, întrerupse Cavalerul.

- Nu cred că se numea aşa.

- Strombili?

- Nu, cred că nu.

- Poţi vedea până la Liparto, ţipă soţia Cavalerului pe un ton ascuţit. O, aş vrea să văd atât de departe!

- Ridic paharul în cinstea perseverenţei domnişoarei Rnight, spuse eroul. O femeie de caracter, iar caracterul este ceea ce admir cel mai mult la o femeie.

Domnişoara Knight se înroşi atât de tare la acest compliment al eroului, încât soţia Cavalerului, impresionată, s-a întins peste masă şi a bătut-o uşor cu palma pe mână. O retransmisie de sentimente, în care un compliment inspirat de ea dar adresat alteia i-a oferit o altă şansă să ia un contact surogat cu mâna eroului.

- Este aproape imposibil să vezi Insulele Lipari de aici, declară lordul Minto.

Dat fiind că domnişoara Knight, după ce a fost când atacată, când flatată de către cei mai importanţi bărbaţi de la masă, şi-a autoimpus să tacă, Cavalerul a profitat de ocazie să prezinte baza ştiinţifică a mirajelor şi a altor anormalităţi optice - citise o carte despre ele.

- Cred că trebuie să admitem pretenţia domnişoarei Knight de a fi văzut o insulă, spuse el, vocea sa fiind plină de autoritate. Nu va spune însuşi lordul Minto că vede propria sa faţă? Vreau să spun, desigur, cu ajutorul unei oglinzi. Tot aşa domnişoara Knight a văzut o insulă îndepărtată pe o apă imobilă în golful Palermo, reflexia unei insule, proiectată în acelaşi fel în care o camera lucida proiectează imaginea unui obiect pe o suprafaţă plană, dar folosind nori, când este într-un anumit unghi, în loc de prisma cu trei sau patru feţe a camerei lucida. Mulţi artişti pe care îi cunosc găsesc foarte util acest aparat ingenios pentru a-şi face desenele.

Soţia Cavalerului a subliniat celor de faţă că soţul ei era un expert în toate problemele ştiinţifice.

- Nimeni, spuse ea cu fermitate, nu ştie mai mult decât el.

- De-abia aştept următoarea zi cu nori uşori ca să văd insula fantomatică a domnişoarei Knight, spuse domnul MacKinnon, un bancher. Poate, dacă norii vor sta cum trebuie, vom vedea Neapole al nostru...

- O, n-aş vrea să văd oraşul nostru Neapole, spuse bătrâna domnişoară Ellis, care a locuit acolo timp de treizeci de ani.

- Poate că va fi în stare Cavalerul să vadă Vezuviul, spuse vesel eroul. Sunt sigur că îi este dor de vulcan.

Soţia Cavalerului se gândea că nu este adevărat că i-ar plăcea să vadă departe. Tot ceea ce voia să vadă era acolo.

*

Cum pot nu unul, ci doi oameni fascinanţi să o iubească nebuneşte? Să fie amândoi atât de orbi încât să nu-i vadă vulgaritatea, neruşinarea cu care îi flatează?

Eroul părea din ce în ce mai prostit, Cavalerul mai istovit şi mai pasiv, ea mai agitată şi mai dornică să se expună. în viaţa lor de dinainte, de la Neapole, soţia ambasadorului britanic n- ar fi adăugat un dans, şi cu atât mai puţin un dans folcloric de abandon erotic la repertoriul ei edificator de statui vii. Ea dansează tarantela, agitarea tamburinei, bătaia din picior şi rotirea rapidă nepărând cu nimic mai rău decât ciudat. Sau Neapoletan. Dar oaspeţii britanici - refugiaţii de la Neapole şi alţii care au venit să locuiască cu ei, precum lordul Minto în drumul său de întoarcere în Anglia şi lordul Elgin care pleca să-şi ia în primire postul de ambasador în Turcia-erau îngroziţi şi găseau manierele ei din ce în ce mai grosiere şi mai vulgare.

îmbrăcămintea ei - prea ostentativă. Râsul ei - prea gălăgios. Sporovăială ei - fără preget. într-adevăr, era incapabilă de reţinerea pe care oamenii o socotesc eleganţă. Nu numai că era guralivă, dar credea că se presupunea întotdeauna ca ea să spună ceva, iar arta afirmaţiilor discrete îi era străină ca şi arta păstrării sentimentelor. Se fălea mereu sau îşi flata soţul şi pe prietenul lor.

Desigur, eroul o flata şi el tot atât de excesiv. Cea mai bună actriţă a secolului. Cea mai mare cântăreaţă din Europa. Cea mai inteligentă femeie. Şi cea mai altruistă. Un model de perfecţiune. Dar oricum ar fi fost ajustaţi erau în culmea efuziunilor, ea, fiind femeie, era judecată mai aspru. Ea, credeau ei, este cea care l-a sedus; laudele ei neîntrerupte i-au câştigat inima şi l-a făcut sclavul ei. Dacă ar mai fi fost cea mai celebră frumuseţe a epocii, aşa cum fusese un deceniu în urmă, infatuarea jalnică a eroului ar fi părut de înţeles. Dar să fii la picioarele... ăsteia?

Defectele ei creşteau. Dar pentru nimic nu era judecată mai aspru decât pentru lipsa ei de a respecta ceea ce se socoteşte a fi cea mai mare şi mai feminină realizare: menţinerea şi grija adecvată a unui trup care nu mai era tânăr. Vizitatorii din străinătate relatau că soţia Cavalerului continua să se îngraşe; cei mai mulţi spuneau că îşi pierduse total înfăţişarea plăcută; câţiva recunoşteau că mai avea încă un chip frumos. Cu toate că mai erau câteva decenii până când romanticii aveau să inaugureze cultul modem al subţirimii, care a făcut în cele din urmă ca toată lumea, fie bărbaţi, fie femei, să se simtă vinovată dacă nu era slabă, chiar şi acum, când era un lucm neobişnuit pentru cineva de familie bună să fie slab, ea nu era iertată pentru că a devenit grasă.

Ciudat că despre oamenii socotiţi vulgari se presupune invariabil că sunt lipsiţi şi de conştiinţa de sine, cu implicaţia că dacă ştiau cum arătau sau cum se comportau, ar lua măsuri: şi-ar îmbunătăţi dicţia, ar deveni reticenţi şi subtili, ar ţine cură de slăbire. Aceasta poate fi cea mai blândă formă pe care o poate lua snobismul, dar nu mai puţin mărginit de a fi amabil. încearcă să dezveţi un adult blajin, încrezător în sine, dar de origine plebeie, de o mulţime de apucături socotite vulgare, încearcă - şi vei vedea ce succes vei avea. (Cavalerul a făcut tot ce a putut, dar a renunţat de mult să mai încerce sau să-i mai pese: o iubea.) Astfel, se presupune că nu-şi dădea seama de schimbările survenite în trupul ei. Dar hainele ei preferate trebuiau lărgite o dată la câteva luni, o activitate care consuma o mare parte din energiile dragii ei mame, ajutată de Patima. Şi dacă se îmbracă prea extravagant acum, este desigur pentru a spune: nu vă uitaţi la mine, uitaţi-vă la rochiile mele de satin, la inele, la eşarfa mea cu pampon, la pălăria mea cu pene de struţ - o strategie de autodepreciere nedeosebită de cea a colecţionarului, dar considerabil mai puţin eficientă. Detractorii ei le priveau pe

amândouă.

Nicio scrisoare spre Anglia nu era lipsită de comentarii crude referitoare la înfăţişarea ei. „Imposibil de descris cât de îngrozitor arată. Persoanei ei nu-i lipseşte nimic din monstruozitatea unui trup corpolent”, scria lordul Minto. „Mi se spusese să mă aştept să întâlnesc pe cineva cu un şarm fizic de netăgăduit, scria lady Elgin, dar, din păcate, nu. Ea este într-adevăr un Monstru!”

Discuţiile despre pierderea frumuseţii ei erau tot atât de extravagante, tot atât de hiperbolice cum fuseseră cândva relatările despre frumuseţea ei. Era ca şi cum oamenii fuseseră făcuţi ca să o proslăvească şi să treacă peste originea ei umilă şi peste trecutul ei rău famat, pentru că era atât de frumoasă. Dar acum, când nu mai era întruchiparea ffumu- seţii, toate judecăţile reprimate - snobismul şi cruzimea - au reapărut. Vraja s-a risipit şi toată lumea s-a adunat într-un cor extraordinar de batjocură şi de rea-voinţă.

*

într-o zi de primăvară, Cavalerul a anunţat că aranjase o excursie la o vilă aparţinând prinţului al cărui palat din oraş era ocupat de ei.

Vila se afla pe câmpia de la est de Palermo, unde multe alte familii nobile îşi construiseră case la ţară de-a lungul secolului; din consideraţie pentru ochiul defunct al eroului, care era hipersensibil la lumină, plecau după-amiaza, când soarele avea să fie în spatele lor. Soţia Cavalerului îşi tot schimba locul în caleaşcă pentru a avea o vedere mai bună a dumbrăvilor bogate, pline de portocali şi lămâi. Ambii bărbaţi şedeau tăcuţi, eroul jucându-se cu apărătoarea de la ochi şi desfatându-se cu simţământul că era îngrijit, iar Cavalerul anticipând plăcerea de a împărtăşi ceea ce citise în cărţile scrise de călători britanici în

Sicilia despre vilă. Dar ştia că nu trebuie să spună prea mult acum, ca să nu strice surpriza ce-i aştepta pe însoţitorii săi când vor ajunge la destinaţie. Şi ce surpriză va fi!

Nu există excentric ca excentricii din sud. Chiar şi uimitorul refugiu de la ţară, de forma unei catedrale, pe care bogatul văr al Cavalerului, William, îl construia în Anglia nu putea să rivalizeze în insolenţă cu vila construită de fratele vitreg decedat al prinţului sicilian. Marele edificiu cu două etaje din piatră roz şi albă pe care cei trei l-au văzut din caleaşcă de la distanţă nu le-a dat nicio idee despre conţinutul bizar ale reşedinţei. Bizareria s-a anunţat doar când au ajuns la porţi, păzite de doi monştri stând pe vine, fără gât, cu şapte ochi. Şi au văzut în faţa lor o alee largă care avea pe ambele părţi piedestale pe care erau cocoţate creaturi şi mai groteşti.

- O, priveşte!

Venise momentul pentru Cavaler să înceapă comentariul. Nevestei lui i-a adresat informaţia că Goethe văzuse vila cu doisprezece ani în urmă, când a plecat de la Neapole pentru a se duce în Sicilia, cu un an înainte de moartea prinţului care este cel care a plasat statuile pe lângă care treceau (mai sunt şi altele, sunt mai multe), şi i-a făcut o oarecare plăcere să observe că reacţia marelui poet fusese convenţională: a socotit vila îngrozitoare şi a presupus că proprietarul ei era nebun.

- Ce a fost asta? întrebă uimită soţia Cavalerului.

Au trecut rapid pe lângă un cal cu mâini umane, cămila bactriană cu două capete de femei în loc de cocoaşe, gâscă cu cap de cal, bărbatul pe a cărui faţă înmugurea un trunchi de elefant şi ale cărui mâini aveau gheare de vultur.

- Unele din spiritele ocrotitoare ale defunctului prinţ, spuse Cavalerul.

- Şi ăsta?

Asta fiind un bărbat cu un cap de vacă, ce călărea o pisică

sălbatică cu cap de bărbat.

- Să oprim caleaşca, spuse eroul.

- Vom vedea mult mai mult decât atât, spuse Cavalerul. El arătă către orchestra de maimuţe cu tobe, flauturi şi viori privind către ei de pe marginea acoperişului vilei. Hai să mergem mai departe.

Erau aşteptaţi de lachei care urmau să-i ajute să coboare din caleaşcă şi de un bărbat scund şi îndesat în livrea neagră, şambelanul, care stătea pe pridvorul marii intrări pentru a-i saluta.

- N-am mai văzut niciodată pe cineva în livrea neagră, şopti eroul.

- Poate că mai ţine doliu după stăpânul lui, spuse soţia Cavalerului.

- Nu aş fi surprins, draga mea, să ai dreptate, spuse Cavalerul zâmbind.

în afara uşii de la intrare (deformată, crăpată) un pitic cu capul încoronat ca un împărat roman stătea răşchirat pe un delfin. Soţia Cavalerului îi dădu o palmă pe cap.

- Sunt mai multe înăuntru, spuse Cavalerul, deşi vila este în mare măsură prădată. L-au urmat pe şambelan în susul unei scări foarte murdare, la primul etaj, prin săli şi anticamere, trecând pe lângă alte creaturi combinate şi perechi deviante.

- O, uită-te!

Un păun cu două capete călărea un înger în patru labe.

- Doamne!

O sirenă cu o labă de câine se împerechea cu un cerb.

- Şi uită-te la asta!

Nevasta Cavalerului se oprise în faţa a două personaje aşezate, îmbrăcate somptuos, care jucau cărţi: una era o femeie cu cap de cal, cealaltă un bărbat cu cap de grifon acoperit cu o

perucă lungă ofiţerească şi o coroană.

- Mi-ar plăcea să am un cap de cal pentru o zi, exclamă nevasta Cavalerului, şi să văd cum m-aş simţi.

- O, spuse eroul, sunt sigur că ai fi unul dintre cei mai frumoşi cai!

- Mi-ar plăcea să văd chipurile oaspeţilor noştri când te-ai aşeza să joci faro cu un astfel de cap pe umerii tăi, spuse Cavalerul. Ai câştiga desigur toate jocurile.

Soţia Cavalerului imită nechezatul unui cal, şi amândoi bărbaţii pufniră în râs.

Cavalerul era gata să se asocieze mascaradelor defunctului prinţ, ca să fie la unison cu soţia sa şi cu prietenul lor. Dar voia să se asigure că amuzamentul lor era tot atât de plin de cunoaştere ca al lui. Oriunde se găsea, Cavalerul tindea să se distribuie în rolul unui ghid sau al unui mentor. Se spune că la o înmormântare ar fi ţinut o prelegere unei persoane îndoliate despre istoria monumentelor din cimitir. Ce antidot eficace pentru anxietate sau pentru mâhnire poate fi erudiţia cuiva!

Stimulat de predilecţia prinţului pentru caii cu mădulare sau cu capul unei alte creaturi şi pentru oameni cu capete de cal, Cavaleml a început să spună povestea centaurului Chiron, a calului înaripat Pegas şi a altor cai din mitologia antică care aveau mădulare în plus. El a socotit nimerit să sublinieze că aceşti mutanţi au fost întotdeauna creaturi semidivine. Amintiţi-vă de tutorele înţelept al lui Ahile, care era jumătate cal, jumătate fiinţă umană. Sau hipogriful, al cărui tată era un grifon, iar mama lui o mânză, şi la Ariosto era simbolul iubirii.

Iubire. Soţia Cavalerului a auzit cuvântul răsunând în tăcerea mormântală a vilei. *Ea* nu pronunţase cuvântul. Nici prietenul lor.

Cavalerul nu se gândeşte cu adevărat la iubire, dar cuvântul pare un talisman tot atât de bun ca altul împotriva violenţei

tulburătoare a sentimentului exprimat în invenţiile groteşti cu care prinţul populase vila şi terenurile ei.

Prietenul lor evita şi el gândul iubirii, şi îndrăzni să aducă o contribuţie mică la discuţia elevată.

- în Egipt, spuse învingătorul din Bătălia Nilului, mi s-a spus despre o statuie imensă ce reprezintă o creatură cu cap şi piept de femeie şi cu membrele inferioare ale unui leu. Ea trebuie să prezinte o imagine copleşitoare, ghemuită în nisip.

- Da, da, am citit despre asta! Aşteaptă călătorii care trec pe acolo şi îi face să se oprească pentru ca apoi să-i omoare. Cu excepţia acelora care pot rezolva o enigmă, pe aceia îi iartă.

- Asta este altă creatură crudă, draga mea, spuse Cavalerul cu blândeţe. Dar nu m-ar surprinde dacă vom da peste Sfinxul tău, sau unul egiptean, sau ceva care să le semene aici în aceste încăperi, printre tovarăşii din piatră ai prinţului. Să o căutăm?

- Şi ne vom gândi la o enigmă pe care să o rugăm să o rezolve, strigă soţia Cavalerului.

Au trecut în alt salon, strigându-se unul pe altul, când au dat de mai multe reprezentări ale unor deformaţi şi greşit cuplaţi, şambelanul târându-se în urma lor, ca un reproş tăcut pentru veselia şi dorinţa lor de a aproba ceea ce vedeau.

Imaginaţia a fost întotdeauna întreţinută de fantezia mezalianţelor biologice, şi prin realitatea impurilor ele nu arată ca nişte trupuri ce s-ar presupune să arate aşa, care pot îndura chinuri pe care trupurile sunt considerate ca incapabile să le îndure. Pictorilor le plăcea să inventeze astfel de creaturi atunci când găseau pretextul. Circurile şi târgurile le expun: monştri, mutanţi, cupluri ciudate, animale care fac isprăvi ce contrazic firea lor. S-ar putea ca şi Cavalerul să nu fi cunoscut ceea ce au prezentat Bosch şi Bmegel despre subiectul iadului sau chinurile Sfântului Antonie descrise de Michelangelo, dar văzuse nişte descrieri mai puţin inspirate ale acestor adunături anatomice

numite demoni şi monştri. Dacă ar fi fost doar o chestiune a acestor făpturi monstruoase aflate în fiecare colţ, conţinutul bârlogului prinţului n-ar fi fost atât de original. Chiar şi mai uimitoare era abundenţa obiectelor fantastice, ameninţătoare - nu, trăsnite, monstruoase.

Lămpi în formă de membru uman sau de animal.

Mese construite din cioburi de cahle şi făcute prea înalte pentru a fi de vreun folos.

Coloane şi piramide, cel puţin patruzeci, făcute din diverse feluri de porţelan şi faianţă; o coloană are o oală de noapte în chip de plintă, un cerc de mici ghivece de flori în chip de capitel, şi fusul coloanei înalt de un metru şi douăzeci de centimetri, compus în întregime din ceainice ce descresc treptat de la soclu spre capitel.

Candelabre ale căror componente din mai multe rânduri, suspendate ca nişte cercei, erau fundurile, grumazurile şi mânerele unor sticle şi barometre sparte.

Policandre, de peste un metru înălţime, construite alandala din bucăţi de ceşti pentru băuturi calde pentru bolnavi, farfurioare, boluri, ulcioare, ceainice, aşezate periculos într-o parte. Examinând unul dintre ele mai îndeaproape, Cavalerul văzu spre surprinderea sa că printre cioburile de olărie ieftină lipite unele de altele la întâmplare se găseau segmente de porţelan excepţional de fin.

Vase, fiecare dintre ele vomitând din burta sau baza sa o creatură mutantă sau un cartuş.

Cavalerul începea să se simtă ultrasensibil, în sfârşit, pe măsură ce impresia de grotesc era înlocuită de impresia unui imens sarcasm. Fusese pregătit pentru grotesc. Nu fusese pregătit să recunoască faptul că temperamentul prinţului era o variantă nebună a colecţionarului - deşi ceea ce acest coleg colecţionar strânsese nu erau obiecte găsite sau cumpărate ci făcute potrivit

proiectelor sale. Să combini fragmente de porţelan scump cu bucăţi mari de ustensile de bucătărie, nu era asta oare pur şi simplu un ecou batjocoritor al democraţiei obiectelor găsite în multe colecţii aristocrate, ca de pildă cea a ducesei de Portland, în care erau expuse tablouri excelente alături de şiruri de coral şi de scoici. Ca orice colecţionar, prinţul se înconjurase de lucruri cărora oamenii să le dea atenţie, să se minuneze atunci când îl vizitau. îl defineau. Era mai presus de orice proprietarul acestor obiecte - care vorbeau pentru el, care anunţau modul în care vedea lumea. Ele nu spuneau ceea ce Cavalerul, ca toţi marii colecţionari, dorea să spună cu obiectele: uitaţi-vă la toată frumuseţea şi interesul ce există pe lume. Ele spuneau: lumea este nebună. Viaţa obişnuită este ridicolă, dacă te distanţezi de ea. Orice se poate transforma în orice altceva, orice poate fi periculos, orice se poate prăbuşi, poate ceda. Un obiect obişnuit poate fi făcut din... orice. Orice formă poate fi deformată. Orice scop comun poate fi slujit de obiecte îngrămădite.

Cât de multe erau! în timp ce îl urmau pe şambelan din cameră în cameră, abilitatea lor de a răspunde la ceea ce vedeau a început să slăbească sub greutatea emoţională, stârnită de abundenţa obiectelor agresive. Ca orice colecţionar obsedat, prinţul nu putea avea destul din ceea ce râvnea. Ca un colecţionar, locuia într-un spaţiu ticsit - obiectele se acumulau, se înmulţeau. Iar prinţul concepuse un mod de a le face să se înmulţească şi mai mult.

Fuseseră aduşi în salonul cel mare, una dintre multele încăperi ale căror pereţi, tavan, uşi şi chiar zăvoare erau acoperite cu oglinzi.

- Unde sunt monştrii? întrebă soţia Cavalerului. Nu sunt monştri aici.

Cavalerul explică faptul că unele dintre creaţiile mai bizare ale prinţului decedat fuseseră luate şi distruse de fratele său

vitreg, actualul cap al familiei, care nu agrea notorietatea vilei.

Servitorii aduceau ceai şi îl puneau pe un bufet făcut din sute de bucăţi scurtate de rame antice poleite, sculptate în diverse stiluri. Şambelanul îmbrăcat în negru se animase de când intraseră în cameră.

- Ah, dacă aţi fi putut vedea vila în zilele când trăia defunctul meu stăpân! exclamă şambelanul. Candelabrele aprinse, camera plină de prietenii înălţimii Sale, dansând şi distrându-se!

- Prinţul dădea baluri? întrebă Cavalerul brusc. Sunt surprins să aud aşa ceva. Credeam că un bărbat cu gusturile şi temperamentul său preferă singurătatea.

- Este adevărat, Excelenţă, spuse şambelanul. Stăpânul meu prefera vila pentru el singur. Dar soţia lui uneori dorea cu înfocare să aibă companie.

- Soţia lui! exclamă nevasta Cavalerului. Avea o soţie?

- Aveau copii? întrebă eroul, care nu s-a putut abţine să nu se întrebe dacă o femeie gravidă închisă în această ambianţă n-ar fi dat naştere unui monstru.

- Stăpânului meu nu-i lipsea nimic din ceea ce face un bărbat fericit, spuse şambelanul.

Cu greu ar presupune cineva aşa ceva, gândi Cavalerul, care începuse să examineze încăperea.

- îmi permiteţi să vă sugerez, cu umilinţă, spuse şambelanul, ca Excelenţele Voastre să nu se aşeze...

- Să nu se aşeze?

- Acolo, arătă el.

- O, într-adevăr, cineva ar fi puţin atras să facă acest lucru. Nu pe scaune cu picioare de lungimi diferite, ceea ce asigură ca nimeni să nu se poată aşeza acolo.

- Nici acolo, observă eroul, arătând cu mâna către nişte scaune construite normal, însă grupate cu spatele unele la altele.

Foarte neprietenoase, nu credeţi?

- Nici acolo, continuă solemn şambelanul, arătând trei scaune frumos ornate, aranjate cum trebuie, astfel ca persoanele ce conversau să se poată vedea.

- De ce nu? strigă soţia Cavalerului, dându-şi ochii peste cap către soţul ei, în limbajul cunoscut al complicităţii conjugale.

- Dacă doamna va atinge unul dintre aceste scaune...

Ea se îndreptă către ele.

- Aveţi grijă, doamnă!

îşi trecu mâna cu inele pe scaunul cu pernă de catifea şi izbucni în râs.

- Ce este? întrebă eroul.

- Este un ghimpe sub pernă!

- Poate, spuse Cavalerul, vom renunţa la ceai şi ne vom aventura în parc. Este o zi frumoasă.

- Aşa şi-ar fi dorit stăpânul meu, spuse şambelanul.

Cavalerul, nemulţumit de tonul şambelanului, care încă de la venirea lor i se păruse uşor impertinent, se întoarse cu o privire mustrătoare pentru a face gestul prin care îl îndepărta (una dintre rarele ocazii de a se uita îndeaproape la chipul unui servitor) şi doar atunci observă că bărbatul avea un ochi albastru, rece ca oţelul, şi un ochi căprui lucitor - potrivindu-se într-un fel cu obiectele hibride proiectate de prinţul decedat.

Soţia Cavalerului, obişnuită să observe reacţiile soţului ei, a văzut pe loc ceea ce observa Cavalerul. în timp ce şambelanul se plecă solemn şi se retrase cu spatele către uşă, ea îi murmură ceva eroului, care zâmbi, aşteptă până când şambelanul plecă, apoi spuse că ar fi încântat să aibă un ochi căprui şi unul albastru, dacă ar putea vedea cu amândoi. Soţia Cavalerului exclamă cât de frumos ar fi cu ochi de culori diferite.

- Să ieşim afară, spuse Cavalerul.

- Iertaţi-mă dacă nu vă însoţesc pentru un timp, spuse

eroul, care arăta puţin cam palid. Era obosit, era adesea o- bosit. I se părea un efort chiar şi acela de a-şi pune înapoi pe bietul său ochi apărătoarea, pentru a-1 proteja împotriva strălucirii toride a soarelui sicilian.

- Te rog să rămâi cu prietenul nostru, îi spuse Cavalerul soţiei sale. Mă voi delecta privind singur.

înainte de a-i părăsi, nu putu rezista, totuşi, să mai facă o observaţie, ca să se asigure că ei apreciau pe deplin originalitatea camerei în care se aflau.

Privind în sus către tăbliile neregulate de oglindă afumate de pe tavan, le explică faptul că ceea ce aprecia cel mai mult în concepţia prinţului ca noutate era predominarea oglinzilor.

- Eu însumi mă gândisem, spuse el - apoi se opri, aducându-şi aminte cu ciudă de peretele cu oglinzi şi de perspectivele pierdute din observatorul său de la Neapole. Şi notaţi, continuă el, înăbuşindu-şi furia, observaţi cât de îndemânatic a fost făcut. Luând plăci de oglinzi şi spărgându-le într-o multitudine de oglinzi mici, fiecare de o dimensiune diferită, apoi lipindu-le ingenios între ele, creează efecte ce sunt neîndoielnic bizare. Dat fiind că fiecare dintre ele este dispusă într-un mic unghi faţă de următoarea, efectul este cel al unui poliedru, astfel încât noi trei, care circulăm dedesubt, ajungem să arătăm ca trei sute umblând deasupra. Dar socotesc această abundenţă de efecte preferabilă monotoniei care ar rezulta din acoperirea unei încăperi atât de mari cu întinderi nesparte de oglindă.

Soţia Cavalerului şi eroul ascultau cu atenţie, cu respect. Sunt amândoi interesaţi cu adevărat de ceea ce avea de spus Cavalerul. în acelaşi timp se văd unul pe altul - se spionează între ei - în timp ce Cavalerul continuă să vorbească. O cameră cu oglinzi este o tentaţie teribilă. Cu atât mai mult o încăpere cu o boltă de oglinzi sparte, multifaţetate ca ochiul de muscă, în care se văd multiplicaţi, deformaţi - dar deformităţile create de

oglinzi nu-i fac decât să râdă.

Şi când Cavalerul a ieşit pentru a se uita la câteva alte încăperi şi a face un tur al parcului, ei şi-au dat seama că acum nu mai sunt decât ei doi, ca şi cum tata a plecat şi copiii sunt lăsaţi singuri în căsuţa de distracţii. Ei rămân acolo în tăcere, doamna grasă şi bărbatul scund, cu un singur braţ, şi încearcă să se uite doar la oglinzi, dar sunt învăluiţi de o răbufnire de fericire, şi epuizaţi de constrângerea dorinţei, veseli de fericire, se întorc unul spre altul şi se sărută (se sărută şi se sărută), şi întoarcerea lor, sărutul lor, a fost sfărâmat, multiplicat în oglinzile de deasupra.

*

în această ambianţă, care trădează însingurarea, refuzul unor sentimente obişnuite, unde singura poveste de dragoste este cea cu obiecte, doi oameni care s-au iubit de mult timp unul pe altul au cedat celor mai puternice şi obişnuite pasiuni, de la care nu există cale de întoarcere.

Cavalerului i se pregătea o altă revelaţie. Fusese plecat a-proape o oră, destul pentru a le permite soţiei sale şi prietenului lor să savureze pe deplin forţa pe care au dezlănţuit-o şi, jenaţi de puterea ei, să dorească să meargă să-l caute. L-au găsit în parc, aşezat pe o bancă din marmură, cu spatele la zămoşiţa stacojie şi la Bougainvillea purpurie care se urcau peste un zid scund pe care se aflau alţi monştri, şi l-au ascultat descriind cu o voce ciudat de joasă un alt personaj curios pe care l-a observat în drumul său spre parc: Atlasus al cărui spate lat şi muşchiulos este aplecat sub greutatea unui butoiaş de vin gol. Nu s-au putut abţine să nu se întrebe, cu vinovăţie, dacă nu cumva posomoreala lui însemna că ghicise ce tocmai se întâmplase. Dar Cavalerul nu se gândise deloc la tovarăşii lui.

Când cobora pe o parte a scării exterioare şi se îndrepta

către spatele vilei, se mai gândea la ei. Apoi ceva pe care îl observase l-a făcut să uite atât de el, cât şi de ceilalţi.

Era capela prinţului. îndată ce Cavalerul a intrat în interiorul umed şi rece, a fost oprit la mijloc de drum. Ceva, simţea el, se mişca foarte sus deasupra capului său. Apoi, şi-a dat seama că era prea mare, şi se balansa; era ceva care atârna din tavanul înalt şi aurit, care se legăna din cauza brizei de primăvară pe care o lăsase să intre înăuntru odată cu el, când deschisese uşa. Era silueta sculptată în mărime naturală a unui bărbat, îngenuncheat pe nimic, în rugă. Când ochii Cavalerului s-au mai obişnuit cu lipsa de lumină, a văzut că bărbatul se bălăngănea în golul colbăit agăţat de un lanţ lung prins de coroana de pe capul lui. Şi acest lanţ continua în sus până la un cârlig care fusese înşurubat în buricul unui Hristos mare, bătut în cuie pe o cruce, fixată direct de tavan. Marele Crucificat şi omul în rugă, suspendat în aer, erau pictaţi în culori tulburător de vii.

Blasfemia nu-1 putea face să sufere pe acest fervent ateu. Dar frica putea, propria sa frică la vederea omului atârnat şi expresia de teamă inconsolabilă al celui de-al doilea. Adunăturile prinţului de persoane şi de obiecte groteşti nu însemnau că prinţul fusese nebun. Ele însemnau că fusese înfricoşat.

A fost mai îndrăzneţ decât mine, gândi Cavalerul în timp ce fugea din capelă ca să-i aştepte pe soţia sa şi pe prietenul lor să i se alăture. Prinţul luase curiozitatea şi aviditatea colecţionarului în faza terminală. Când ataşamentul faţă de obiecte declanşează un spirit necontrolabil de zeflemea. Avea toate motivele să-i fie teamă şi de aceea dorea să desfidă temerile sale. împovărat de obiectele sale, se coborâse, afundase, căzuse adânc în propriile sale simţăminte şi, fireşte, întrucât coborâse destul de jos, ajunsese în iad.

*

Cavalerul a aflat în cele din urmă de la Charles despre pierderea vaselor sale din nava *Colossus,* la 10 decembrie anul trecut. Colecţia sa era deja sub mare atunci când făcea şi el călătoria primejdioasă. Dacă ar fi putut salva câteva din lăzile sale, doar câteva! A aflat că singura ladă pe care marinarii au ales să o salveze din cală, gândindu-se că ar ascunde o comoară, conţinea un amiral britanic păstrat în alcool, care era trimis acasă pentru înmormântare. „Lua-l-ar naiba cu trupul lui cu tot!”, i-a scris Cavalerul lui Charles.

Pierderea obiectelor poate declanşa o amărăciune mai uluitoare decât decesul unei persoane iubite. Oamenii se presupune că mor, oricât de greu ar fi să păstrezi în minte acest lucru. Dacă cineva trăia cu prudenţă plictisitoare, aşa cum făcea acum Cavalerul, sau atrăgea moartea asupra sa, aşa cum făcea gloriosul său prieten de fiecare dată când pleca la bătălie, sfârşitul este acelaşi, inevitabil. Dar obiecte atât de durabile şi atât de vechi ca minunatele vase antice ale Cavalerului, mai ales astfel de obiecte, care au supravieţuit peste atâtea secole, oferă o promisiune de nemurire. De ce suntem atât de ataşaţi de ele, le colecţionăm, se explică în parte pentru că într-o bună zi ele vor fi mai puţine pe lume. Şi când promisiunea este încălcată, prin accident sau neglijenţă, protestele noastre par fără rost. Durerea noastră este uşor indecentă. Dar deplângerea, care sporeşte durerea şi astfel o uşurează, trebuie făcută.

Neîncrederea este prima noastră reacţie la distrugerea unor lucruri pe care le iubim profund. Pentru a începe să jeleşti, trebuie să treci de sentimentul că acest lucru nu se întâmplă sau nu s-a întâmplat. Ajută să fii prezent la dezastru. Fiind martor la slăbirea Catherinei, stând lângă ea până şi-a dat obştescul sfârşit, văzuse că nefericita sa soţie încetase să mai existe; o jelise, o iertase că a murit, şi a încetat să o mai plângă. Dacă comorile sale ar fi pierit în foc în propria sa casă, dacă ar fi fost devorate

de lavă, a cărei năvală o văzuse cu proprii săi ochi, putea şti cum să jelească aşa cum trebuie obiectele sale iubite; jalea îşi va face treaba - şi se va sfârşi, înainte ca să fie ireparabil rănit de nedreptatea pierderii.

Orice nu se întâmplă sub ochii noştri trebuie luat pe încredere. Şi încrederea, pentru Cavaler, nu prea mai exista. Să afle că lucrurile sale de preţ se pierduseră cu câteva luni în urmă, şi atât de departe, nu se diferenţia cu nimic de primirea ştirii despre moartea, tot atât de departe în timp şi în spaţiu, a unei persoane iubite. Să ţi se spună într-o zi că o persoană care plecase în cealaltă parte a lumii şi cu care te aşteptai să te revezi din clipă în clipă, era de fapt moartă de luni întregi, timp în care îţi vedeai de viaţa ta, în necunoştinţă de cauză de pierderea care a avut loc, transformă în batjocură finalitatea morţii. Moartea se reduce la ştiri. Iar ştirile sunt întotdeauna cam ireale - de aceea putem accepta atât de mult din ele.

Cavalerul îşi jelea comorile. Dar un doliu care începe atât de târziu şi în condiţii de dubiu şi neîncredere nu poate fi total trăit. Pentru că el nu putea să aibă cu adevărat o atitudine plină de tristeţe, el era furios. Puterea sa de recuperare, optimismul său fuseseră deja puse greu la încercare, aşa cum nu fuseseră niciodată, în săptămânile demoralizatoare după sosirea lui la Palermo. Dar a reuşit să se adune şi să-şi regrupeze, la o scară mai mică, unele din vechile lui plăceri. Pierderea comorilor sale a fost o lovitură dură. Acest bărbat care nu s-a gândit niciodată că ar putea fi lipsit de noroc simţea acum o amărăciune profundă.

Lumea Cavalerului se schimbă. Dorea cu înfocare să fie înapoi în Anglia, deşi o astfel de retragere nu era după cât se părea liniştită: le datora bancherilor săi cincisprezece mii de lire pe care se aşteptase să le achite în mare parte prin vânzarea colecţiei sale de vase. (Trebuia să mai împrumute de la prietenul său, care avea mult mai puţini bani decât el, dar era atât de

generos.) Dar, simţea că nu putea încă să scape din Palermo. Dacă ar fi fost vreo şansă ca prima lor capitală să fie retumată Regelui şi Reginei în lunile următoare, ar fi meritat să aştepte. Niciodată nu îşi va putea recăpăta viaţa de la Neapole, dar cel puţin cei care i-au perturbat fericirea şi au pus în mişcare toate aceste pierderi vor fi pedepsiţi.

Distanţa l-a trădat. Şi timpul era duşmanul său. Părerea sa despre timp şi despre schimbare a devenit cea a majorităţii oamenilor în vârstă. Ura schimbarea, întrucât pentru el - pentru trupul său - orice schimbare era din rău în mai rău. Şi dacă trebuie să fie o schimbare, atunci vrea să se întâmple repede, astfel încât să nu-i afecteze prea mult timpul care i-a mai rămas de trăit. Este nerăbdător să-şi descarce furia. Urmăreşte ştirile de la Neapole şi discută adesea cu cuplul regal şi cu miniştrii. Calitatea sa diplomatică de a avea răbdare, de a aştepta ca evenimentele să se aşeze şi să treacă, aproape l-a părăsit. Vrea ca totul să se întâmple repede, astfel încât să poată fi liber, liber să părăsească acest Palermo îngrozitor şi să se întoarcă în Anglia. De ce totul se întâmplă atât de încet?

Pentru soţia Cavalerului şi pentru erou lumea se micşora de asemenea, dar în modul cel mai exaltant. Pentru unul faţă de celălalt. Orice schimbare faţă de situaţia lor actuală este încărcată cu probabilitatea separării. Şi nevestei Cavalerului începe să-i placă Palermo, dar ea este singura dintre ei trei care vrea să rămână în sud.

Nu schimba nimic!

In mai, eroul a părăsit Palermo pentru prima dată de la sosirea lor cu cinci luni în urmă, luându-şi detaşamentul de nave din vârful de vest al Siciliei, pentru a vedea dacă poate să detecteze noi mişcări ale flotei franceze. El i-a asigurat pe prietenii săi că va fi plecat doar o săptămână. Apele sunt calme. Vremea este excelentă. Durerea, nu mai puternică decât de

obicei, îi spune că nu vor avea furtună.

Cavaleml a fost îmbărbătat de acest semn al însănătoşirii prietenului lor. Şi femeia despre care se presupunea că era răspunzătoare pentru lipsa de acţiune a eroului s-a bucurat şi ea de această dovadă a recuperării sănătăţii lui. Făcându-1 fericit, ea îl făcea bine şi aceasta era important de asemenea; astfel va fi capabil să se reîntoarcă la război şi să câştige şi mai multă glorie pentru Anglia, victorii şi mai mari. Totuşi, plecarea lui i se părea de nesuportat. Scrisorile zilnice pe care şi le scriau unul altuia traversau în lung şi-n lat spaţiul dintre ei. Dar trimiterea unor lucruri preţioase, în lumea largă, este întotdeauna puţin tristă, chiar dacă nu este aproape nicio şansă că se vor pierde. Confirmă distanţa şi separarea. Nu a simţit lipsa lui până când i-a scris prima oară, câteva ore mai târziu. Apoi, gândul că nu era atât de departe şi că nu va fi plecat foarte mult timp, i-a mai diminuat din durere. Intr-adevăr, se ştie că imediat ce va ţine scrisoarea, ce o va citi, va fi dureros. Ea se uita la scrisoare, această pasăre ce va zbura la pieptul lui. Ar fi trebuit să o predea locotenentului cu faţa lucioasă care aştepta respectuos pe pragul salonului, care va pomi în galop spre vest şi va străbate cele câteva sute de kilometri ce-i despărţea şi i-o va preda în mână. Dar ea nu dorea să renunţe la scrisoare, nu voia să o piardă, care va fi la el mâine, în timp ce ea este aici şi nu poate fi cu el; şi copleşită de un astfel de simţ năucitor de pierdere, a izbucnit în plâns. Brusc, spaţiul şi timpul nu mai aveau niciun sens pentru ea. De ce nu este totul în regulă aici? De ce nu se întâmplă totul imediat?

*

Cavaleml fusese îndrăgostit nebuneşte de femeia pe care a luat-o de soţie, fusese subjugat de talentele şi farmecele ei, o iubise, şi o mai iubeşte încă profund; dar nu o idolatriza, aşa cum făcea eroul. De când trecuse de treizeci de ani, o dorea mai puţin.

Nu mai făcuseră dragoste de aproape doi ani. Cavaleml se întreba dacă ei îi păsa foarte mult. Femeile adesea nu sunt supărate când poftele trupeşti ale unui soţ încetează. Ea nu i-a reproşat niciodată; şi din partea lui nu a existat nicio diminuare a încrederii, admiraţiei, dependenţei - toate acestea fiind lucruri ce se subsumează sub numele de iubire - nici a plăcerii de a fi amabil cu ea. Dar era frumuseţea ei, pe aceasta o dorise.

Eroul o iubea aşa cum era. Exact aşa cum era. Şi aceasta făcea ca dragostea lui să fie cea pe care fosta mare frumuseţe o dorise întotdeauna. El o socotea maiestuoasă.

Dincolo, în lumea largă, ei păstrau aparenţele. Aici, înlăuntrul iubirii lor, onestitatea devenea posibilă. Au avut momente tandre în care şi-au mărturisit jena pe care o aveau în legătură cu trupurile lor. El spunea că era îngrijorat ca nu cumva ea să considere respingător ciotul lui. Ea i-a spus că rănile lui i-1 făceau şi mai drag. Ea i-a mărturisit că era jenată de faptul că era mai corpolentă decât el, dar că spera să nu-i pese, pentru că ar face orice ca să-i placă; el merita cea mai frumoasă femeie din lume. El i-a spus că o considera nevasta lui. Şi-au jurat dragoste eternă. îndată ce un divorţ sau un alt cuvânt care începea cu „d” (nu putea fi pronunţat) îi elibera, ei se vor căsători.

Eroul nu cunoscuse niciodată extazul sexual. Şi ea trăia de asemenea o fericire necunoscută în îmbrăţişările lui. Ea îl făcu să-i povestească despre toate femeile cu care se culcase; nu erau multe. Un bărbat care trebuie să admire pentru a dori este după toate probabilităţile predispus să aibă o viaţă sexuală modestă. El, şi mai predispus la gelozie decât ea, nu putea suporta să o întrebe despre bărbaţii dinaintea Cavalerului. (Ea nu-i spusese încă faptul că avea o fiică). El a mărturisit că era gelos pe Cavaler. Este chinuit de teama de a o pierde. Ea îl face să se cutremure.

Fiecare era prins într-un fel de înşelătorie. Sfârşitul vieţii

sale sexuale nu-l făcuse pe Cavaler atât de insensibil la atracţia fizică încât să nu-şi dea seama ce se întâmplă între soţia sa şi prietenul lui. De fapt, ca toţi ceilalţi presupunea că erau amanţi începând cu câteva luni înainte de excursia la vila cu monştri. Ştiuse întotdeauna, un bărbat care se însoară cu o frumuseţe cu treizeci şi şase de ani mai tânără ca el trebuie să fi fost un prost ca să nu ştie, că aşa ceva se va întâmpla într-o bună zi. Şi el nu poate să compenseze neglijarea sexuală a soţiei lui în ultimii ani, deşi, îşi spune el, nu este cu adevărat vina lui. Nu poate decât să se felicite că soţia lui nu i-a dat, până acum, nici cel mai mic motiv de gelozie sau vreo ocazie de umilinţă publică; şi că, după atâţia ani de căsnicie, afecţiunile ei au deviat către persoana faţă de care, după ea, Cavalerul este cel mai ataşat în întreaga lume.

Cavalerul nu este un om, ca soţia lui sau prietenul lor, care să fie înclinat să se eschiveze de povara lucidităţii. Este foarte lucid în privinţa lor. Ceea ce îl dezamăgeşte sunt propriile sale reacţii. Nu era conştient că ar fi gelos, plin de resentimente sau umilit. Dat fiind că astfel de sentimente ar fi cu totul nerezonabile, cum ar putea să fie? Crede că n-ar trebui să-i pese. De aceea, nici nu-i pasă. Dar îi pasă, pentru că ştie că soţia lui simte o emoţie pe care n-a simţit-o niciodată faţă de el. Această autoamăgire - această tendinţă de a trăi peste posibilităţile sale psihologice şi financiare face parte din talentul Cavalerului, din dorinţa sa de nu se lăsa descurajat de nimic altceva decât de indezirabilul final. Cineva cu temperamentul Cavalerului ţine la distanţă o mare parte din furie şi din frică. Era un expert în a scăpa de sentimentele periculoase.

Fiind dezamăgit în legătură cu propriile sale sentimente, îi vine mai uşor să greşească când este vorba să găsească un mod de a-i amăgi pe alţii. Cu inocenţa curioasă a obsedaţilor, Cavalerul îşi imaginează că atâta timp cât pretinde că nu ştie, el poate reduce la tăcere speculaţiile celorlalţi. Contează pe

reputaţia sa ca om judicios de lume: dacă un astfel de bărbat pare convins că nu este nimic ilicit în prietenia soţiei sale cu alt bărbat, atunci vor crede disimulările sale, la care ştie că este expert, mai curând decât în propriile sale suspiciuni. O viaţă petrecută printre conducători i-a oferit Cavalerului o bogată experienţă a puterii minciunilor de a distrage atenţia de la o realitate dizgraţioasă, a negărilor care să prevaleze în faţa unui adevăr neplăcut. Aceasta nu va fi decât o altă aparenţă, prin care el pretinde că habar nu are de un fapt incomod. Cu cât nega însă mai mult ceea ce se petrecea, cu atât apărea mai caraghios.

Cavalerul nu vede cum este deja privit, cum va fi considerat în restul vieţii sale, şi după aceea: un renumit bărbat încornorat. Nici eroul nu este în stare să vadă ce a devenit în ochii altora, şi cum va fi judecat: în parte ca Lawrence al Arabiei, salvatorul autoimpus al unor conducători băştinaşi incompetenţi; pe de altă parte, Marc Antoniu, iubitul autodis- tructiv al propriei sale ruine.

Spre deosebire de Cavaler, el ştia cel puţin ceea ce simţea. Dar avea dificultăţi în a înţelege sentimentele altora atunci când aveau o atitudine negativă faţă de propria lui persoană. Singurele atitudini negative pe care le putea înţelege erau desconsiderarea şi indiferenţa. De obicei, era ultimul care afla când cineva avea o atitudine critică faţă de el - avea un simţ atât de puternic dezvoltat al propriei sale justeţi; nu-şi dădea seama că se râde de el şi că este deplâns, că ofiţerii şi oamenii lui consideră că adoratul lor comandant a fost fermecat de o sirenă. Nu-şi dădea seama nici cât de nemulţumiţi erau superiorii lui de la Amiralitate din cauza comportamentului său: autorizarea absurdului marş Neapoletan asupra Romei, distragerea unor resurse pentru a evacua familia regală şi amânarea reintrării în război împotriva francezilor, rămânerea la Palermo, acordând

prioritate aşezării înapoi pe tron a Regelui şi a Reginei. Judecată greşită? Nu, abandonare a judecăţii, din motive personale despre care toată lumea bârfea.

Chiar şi soţia Cavalerului, deşi cea mai perspicace dintre cei trei, era şi ea în felul autoînşelată. Dat fiind că a beneficiat de o experienţă atât de profundă a generozităţii Cavalerului, ea nu poate crede că nu se va termina totul cu bine. Amândoi îl iubeau pe Cavaler. El îi iubea pe amândoi. De ce să nu trăiască întotdeauna împreună, cu Cavalerul în calitate de tatăl cel bun. Vor fi o familie neobişnuită, totuşi o familie (soţia eroului din Anglia nu intra în ecuaţie). Ea chiar îndrăznea să spere că putea rămâne însărcinată, după toţi anii petrecuţi cu Charles şi cu Cavalerul.

Avusese un vis recent în care era însoţită de Cavaler în susul unui vulcan, ca în zilele de altădată. Dar nu arăta ca Vezuviul. Nu, trebuie să fi fost Etna. Se pare că ştiau că o erupţie minoră începuse cu câteva ore în urmă; şi după un timp, Cavalerul a sugerat să se oprească să mănânce şi să aştepte ca erupţia să se potolească. Ea îşi scoase bluza transpirată ca să se usuce, ce delicios cădea vântul pe pielea ei; şi au mâncat porumbei prăjiţi la un foc deschis pe care l-a aţâţat Cavalerul, cât de suculenţi au fost. Apoi au continuat să urce panta, picioarele lor obosite făcând să trosnească cenuşa fierbinte, iar ea începu să se neliniştească în legătură cu ce vor vedea când vor ajunge în vârf. Nu va fi periculos dacă vulcanul mai erupea - ceea ce se şi întâmpla, în ciuda asigurărilor Cavalerului. Erau în vârf acum şi deschiderea tristă a craterului se afla în faţa lor. Cavalerul i-a spus să rămână acolo unde era, iar el s-a apropiat mai mult. Părea că se ducea prea aproape. Ea a vrut să-l strige, să-i spună să fie atent. Dar când deschise gura, nu ieşi niciun sunet, deşi s-a chinuit până când a durut-o gâtul. Cavalerul era exact pe

marginea craterului. Se transforma în ceva negru, ca paginile arse ale unei cărţi. S-a uitat înapoi la ea şi a zâmbit. Şi apoi, când ei i-a revenit glasul ca să poată striga, el sări în abisul învăpăiat.

Extrăgându-se din scena înspăimântătoare, îşi făcu drum în sus prin acoperişul somnului şi ieşi la suprafaţă în pat, gâfâind, scăldată în sudoare. Deci voi fi văduvă. Visul era atât de clar. A avut un impuls să se îmbrace, să se ducă în camera Cavalerului şi să se asigure că era în regulă. Şi dându-şi seama de ceea ce-şi imagina, a fost cutremurată, şocată, ruşinată, însemna asta oare că dorea moartea Cavalerului? Nu, nu. Totul va ieşi bine.

*

O altă noapte - târziu, foarte târziu. Oaspeţii trebuie să fi plecat, gândi Cavalerul, care era de mult în apartamentul lui, suferind de insomnia celor bătrâni şi a celor profund mâhniţi. Avea atâtea la care trebuia să se gândească, şi chiar mai multe la care nu trebuia să se gândească: pierderea comorilor sale, datoriile, nesiguranţa viitorului, uşoarele dureri din trupul său fragil, un simţ mai vag de umilinţă. Viaţa lui, atât de plină de opţiuni, nu-i oferă acum nicio alternativă.

Fusese deja în pat de mai mult de o oră şi căuta o poziţie care să-i aducă somnul. Pe balcon, dincolo de geamul cel mare, încadrat de siluetele unor palmieri, se uita în aerul înmiresmat. Norii luminaţi de lună erau foarte jos, cerul era luminos, aproape trandafiriu. Noaptea însăşi sporeşte sentimentul neplăcut că orele stau pe loc, că noaptea pare suspendată. Este o noapte pură, nu poate fi noapte întotdeauna. Nu este nici măcar o mişcare a norilor care să-i arate că noaptea trecea. Auzi glasul unui bărbat cântând puţin cam fals, fără îndoială vreun localnic miorlăindu-se despre durerile lui în dragoste; huruiala unei căruţe îndepărtate; o pasăre de noapte; şi foarte slab glasurile

marinarilor britanici într-un vas ce traversa golful, cântând imnuri. Apoi linişte.

Mânia îl împiedică să se reîntoarcă în pat. Deşi ar putea părea copilăresc să-ţi imaginezi Neapole distrus de o erupţie vulcanică, Cavalerul nu este ferit de astfel de fantezii uneori când încearcă să adoarmă. Dacă i-ar putea măcar pedepsi pe cei care i-au făcut rău, dacă ar putea măcar găsi vreun eveniment care ar putea răspunde simţului său de nedreptate şi de pierdere. Atunci ar pleca în Anglia. La urma urmei, trebuie să trăiască undeva. Cât de furios este. Şi cât de neconsolat.

Cavalerul a avut dreptate când a presupus că oaspeţii plecaseră. într-adevăr, servitorii terminaseră aproape de făcut curăţenie în salonul cel mare. Soţia lui şi prietenul lor se duseseră în apartamentele lor separate, şi apoi soţia Cavalerului s-a alăturat eroului în camera acestuia la orele două dimineaţa. Ii adusese câteva smochine, rodii şi prăjituri siciliene acoperite cu zahăr alb şi cu coajă de lămâie. Ea era îngrijorată că el nu mânca destul, era atât de slăbuţ şi dormea atât de puţin. Orele lor împreună - de obicei, de la două până la cinci dimineaţa, când se întorcea în propriul ei apartament - era singurul moment când puteau fi singuri; ea putea dormi până târziu, dar el se trezea când se crăpa de ziuă. Şi stăteau şi ei pe balcon şi respirau aerul cald înmiresmat cu dafin, cu flori de portocal şi de alun. Şi admirau norii care fuseseră lăsaţi în jos din ceruri, îmbibaţi de portocaliu şi de trandafiriu. Dar nu tânjeau după ceea ce lipsea sau era lăsat în urmă. Totul era aici, complet.

îi plăcea să-l dezbrace, ca şi cum ar fost un copil. El avea cea mai frumoasă piele dintre toate pe care le văzuse la bărbaţi. O piele fină ca de fată. Ea îşi lipea buzele de bietul ciot ofilit al braţului său. El se înfiora. Ea îl săruta din nou. El ofta. Ea îi săruta burta şi el râdea şi o trăgea pe pat, punând-o în poziţia lor

- aveau deja deprinderi. Ea îşi punea capul pe umărul lui drept, el o ţinea cu braţul stâng. Acesta era modul în care stăteau întotdeauna lungiţi în pat: era atât de alinător. Este locul tău. Trupul tău este braţul meu.

îi mângâia părul ondulat, apropiindu-i capul spre ea astfel ca faţa ei să-i primească respiraţia. îi atingea obrazul, cu frumoasa barbă nerasă. îl trase spre ea, cu degetele scriind cuvinte aiurea în jos pe spatele lui, palma ei alunecând în sus pentru a le şterge. Apropierea lor languroasă unul lângă altul începu să se anime. Ea îşi zvârli piciorul peste şoldul lui şi-l zăvori lângă ea. El gemu şi se afundă în trupul ei. Acţiunea de plăcere începu: coborârea şi împingerea pelvisului, osul acoperit de came dizolvându-se, înflorind în cădere pură. Ce adânc era.

- Atinge-mă aici. Şi aici. Mai adânc.

Apăsând, îmbrăţişând, la început ea s-a temut că l-ar putea copleşi cu intensitatea dorinţei ei; el i se părea atât de fragil. Dar el dorea să fie dominat de ea, voia să fie inundat de ea cu emoţie.

Greutate contra greutate; fluid cu fluid; înăuntru împotrivă, umplut, învelit cu suprafaţa exterioară. El simţea că ea îl înghite, şi dorea să trăiască în interiorul ei.

Ea închise ochii, cu toate că nimic nu-i plăcea mai mult decât să-i urmărească faţa, deasupra ei, sub a ei; şi să-l vadă simţind ceea ce simţea şi ea. Ea îl poate simţi debordând şi inundând. Nu şi-a imaginat niciodată că un bărbat poate simţi ceea ce simţea şi ea. întotdeauna dorea să-şi lase trupul pradă paroxismului plăcerii, să devină senzaţie pură. Dar aceasta, ştia ea, nu este modul în care simte un bărbat. Un bărbat nu-şi uită niciodată trupul aşa cum face o femeie, deoarece un bărbat îşi împinge trupul, o parte a trupului său, înainte, pentru a face ca actul iubirii să aibă loc. El împinge proeminenţa trupului său în actul iubirii, apoi îl retrage, după de a făcut ce-a dorit. Acesta era

modul în care erau bărbaţii. Dar acum ştia că un bărbat îşi putea permite să geamă şi să se agaţe, exact aşa cum făcea ea atunci când el se urca pe ea şi o penetra. Că el voia să fie luat de ea tot atât de mult cât voia ea să fie luată de el. Că ea nu avea nevoie să pretindă că simte mai multă plăcere decât simţea; că el îi ceda tot atât cât îi ceda şi ea. Amândoi erau angrenaţi într-o aventură de plăcere cu aceeaşi uşoară teamă despre abilitatea lor de a plăcea sau a se face plăcut, şi cu aceeaşi dezinvoltură, cu aceeaşi încredere. Erau egali în faţa plăcerii, pentru că erau egali în iubire.

Intre timp, lumea este tot acolo afară: misterul inepuizabil al simultaneităţii. In timp ce asta se întâmplă, se întâmplă şi altceva. Intre timp, atât Vezuviul, cât şi Etna izbucneau în flăcări şi scoteau fum. Membrii grupului de trei se pregăteau să se împrăştie pentru a dormi. Cavalerul în patul său, gân- dindu-se la comorile lui înecate, la vulcan, la lumea lui pierdută. Şi iubita lui soţie şi iubitul său prieten împletiţi în alt pat, gândindu-se unul la altul în deplinătatea dorinţei satisfăcute. Se sărutau delicat. Dormi, dragostea mea. Dormi, îi repeta ea. El spunea că nu poate dormi, că este prea fericit.

- Vorbeşte-mi, îi spunea el. îmi place glasul tău.

Ea începe să reflecteze cu abilitate la ultimele ştiri de la Neapole: eficacitatea lentă a blocadei căpitanului Troubridge, care începuse la sfârşitul lui martie: înaintarea surprinzătoare a armatei creştine a cardinalului Ruffo, având acum un efectiv de şaptesprezece mii de ostaşi; dificultatea... El adormi în timp ce ea vorbea. Eroului îi place să doarmă acum.

6

Baronul Vitellio Scarpia era un om extraordinar de crud. Cu cinci ani în urmă fusese însărcinat de către Regină să reprime opoziţia republicană de la Nea- pole, şi dacă plăcerea lui în a da pedepse nu era o recomandare suficientă pentru această numire, el era renumit ca fiind unul dintre iubiţii ei (cine din apropierea Reginei nu era?). Scarpia şi-a îndeplinit sarcina cu zel. Era încântat să fie de aceeaşi părere cu Regina că fiecare aristocrat ascundea simpatii revoluţionare; sicilian el însuşi, şi înnobilat doar de curând, ura vechea aristocraţie napolitană. Şi bineînţeles nu numai pe aristocraţi, ci şi pe teologi, chimişti, poeţi, avocaţi, savanţi, muzicieni, doctori, într-adevăr pe oricine, printre care preoţii şi călugării, care posedau mai mult de două sau trei cărţi, erau şi ei suspecţi. Scarpia estima că erau cel puţin cincizeci de mii de duşmani potenţiali sau reali ai monarhiei, circa o zecime din populaţia oraşului.

- Chiar aşa de mulţi? exclamă Regina, care era nevoită să-i vorbească acestui baron crud în italieneşte.

- Probabil mai mulţi, spuse Scarpia. Şi fiecare dintre ei, Maiestate, este sub supraveghere.

Enorma armată particulară de informatori, pe care o re- crutase Scarpia, se afla peste tot. O cafenea putea fi sediul unui club de dezbatere secret iacobin sau al altor discuţii; decrete recente au interzis toate întrunirile literare şi ştiinţifice, precum şi citirea oricărei cărţi sau reviste străine. Sala

de conferinţe a unui botanist putea fi locul în care cineva transmitea un semnal revoluţionar, cu ochii sau cu mâinile, unui alt spectator. Un spectacol la San Carlo putea fi ocazia de a purta o vestă stacojie sau de a distribui în mod clandestin foi volante republicane tipărite. închisorile erau pline de cei mai respectabili - adică cei mai bogaţi şi cei mai bine educaţi - locuitori ai regatului.

Aceasta era singura greşeală. Singura greşeală fusese să fie executaţi doar vreo treizeci sau patruzeci. O condamnare la moarte are un rezultat, care închide acest dosar special. O condamnare la închisoare are un termen. Majoritatea dosarelor lui Scarpia erau încă deschise. După ce a ispăşit trei ani la galere pentru posesia a două cărţi de Voltaire (o singură carte interzisă fiind pedepsită cu trei ani, trebuiau să îi aducă şase), marchizul Angelotti îşi transferase activităţile perfide la Roma, unde s-a angajat în revolta împotriva legii, ordinii şi a Bisericii. Foarte rar rigorile închisorii au un efect calmant. Fratele ducelui della***, după un termen mult mai scurt (păr nepudrat, şase luni), a ieşit din închisoare alienat mintal şi s-a retras în palatul familiei, pe care nu a fost văzut să-l mai părăsească de atunci; unul dintre informatorii lui Scarpia din gospodărie, un lacheu, a raportat că fratele ducelui, care era sechestrat la acelaşi etaj cu el, ordonase ca obloanele să fie prinse în cuie, şi că îşi petrecea majoritatea timpului scriind poezii de neînţeles. Şi când răufăcătorii erau eliberaţi, alţii trebuiau să fie închişi. Acea doamnă portugheză de la curte, Eleonora de Fonseca Pimentel, care scria sonete în care lăuda Regina, arătase o *Odă Libertăţii* pe care o compusese unui prieten, şi Scarpia a fost în stare să o bage la închisoare în luna octombrie pentru doi ani.

Poeţi!

Când familia regală a fugit de la Neapole la sfârşitul lui

decembrie sub protecţia amiralului britanic, Scarpia a rămas, însărcinat să fie ochii Reginei în absenţa ei. Colinda oraşul în căutare de pradă într-o manta neagră, precum cele purtate de avocaţi, urmărind ca predicţiile Reginei să se adeverească. Marchizul Angelotti se întorsese în grabă de la Roma pentru a se bucura de anarhia care a urmat plecării guvernului legitim de la Neapole. Mulţimea a răscolit Vicaria pentru a salva câţiva deţinuţi de drept comun. Din păcate, aceasta era închisoarea în care o aruncase pe Fonseca Pimentel, care a ieşit de acolo cu capul sus, îndrugând verzi şi uscate despre libertate, egalitate şi drepturile oamenilor. Nu s-a uitat la chipurile gloatei care a eliberat-o în mod necugetat? Credeau că ăştia vorbesc pentru popor, aceşti poeţi şi profesori şi aristocraţi liberali. Dar poporul avea alte idei. Poporul îl iubea pe Rege (oamenii erau prea ignoranţi ca să o iubească pe Regină), şi admira distanţa dintre luxul fără măsură, şi frivolitatea curţii, şi mizeria, şi servitutea propriilor lor vieţi. La fel ca Regele şi Regina, urau aristocraţia cultivată. Francezii avansau în josul peninsulei, şi plebea, înfuriată de plecarea Regelui, dădea vina pe aristocraţi. Ei bine, plebea avea dreptate. Să vină conflagraţia. Să fie curăţat Neapole de toate aceste nemulţumiri blestemate cu cărţile lor ateiste şi idei franţuzeşti şi părerile lor ştiinţifice şi reforme umanitare. Scarpia s-a dedat şi el la un extaz de fantezii răzbunătoare. Oamenii erau porci, dar oamenii se pregăteau pentru reîntoarcerea guvernului regal. El nu trebuia să facă toată treaba. O făceau oamenii pentru el.

*

Baronul Scarpia era un bărbat extrem de pătimaş. El înţelegea o mulţime în legătură cu patimile umane, mai ales când duceau la un comportament urât. El înţelegea cum plăcerea

sexuală este mărită prin pervertirea şi umilirea obiectului dorinţei cuiva; aşa trăia el plăcerea. înţelegea cum frica, frica de schimbare, frica de ceea ce este sau pare străin şi ca atare ameninţător, este uşurată prin asocierea cu alţii pentru a hărţui şi leza pe cei lipsiţi de apărare şi pe cei ce sunt diferiţi; de aceea, asta vedea el că se întâmplă în jurul lui. Patima pentru Scarpia însemna vehemenţă, agresiune. Ce nu putea înţelege era pasiunea de a găsi fericirea într-un loc de retragere din calea vehemenţei, ceea ce îl face pe om auster. Ca şi pasiunea colecţionarului.

Numeroşi cum erau convertiţii ale căror opinii luminate i-au impus în clasele de sus, şi un număr şi mai mare erau colecţionarii, iar colecţionarilor le vine greu să accepte consecinţele prefacerii revoluţionare. Posesiunile lor sunt o investiţie în vechiul regim, necontând câte volume de Voltaire au citit. O revoluţie nu este un moment bun pentru colecţionari.

A colecţiona înseamnă prin definiţie a colecţiona trecutul - în timp ce a face o revoluţie înseamnă condamnarea a ceea ce acum se numeşte trecutul. Iar trecutul este foarte greu, şi foarte mare. Dacă prăbuşirea vechii ordini te face să decizi să fugi, este improbabil că vei putea lua tot cu tine - aceasta era situaţia disperată a Cavalerului. Este improbabil că ai putea să o protejezi, dacă trebuie să rămâi.

*

Aceasta este una din situaţiile constatate de baron.

19 ianuarie 1799. La trei săptămâni după fuga din Neapole, ceva îngrozitor i se întâmpla uneia dintre conştiinţele Cavalerului, un coleg colecţionar. Acest bărbat, ale cărui principale interese erau pictura, matematica, arhitectura şi geologia, era unul dintre cei mai eruditi şi mai studioşi locuitori ai regatului. Şi departe de a împărtăşi simpatiile republicane ale celorlalţi aristocraţi

cultivaţi precum fratele său, el era ca majoritatea colecţionarilor, temperamental conservator; într-adevăr, acest colecţionar era în mod deosebit împotriva noutăţilor zilei. El propusese să-i urmeze pe Rege şi pe Regină la Palermo. Dar i s-a refuzat permisiunea. Stai la Neapole, duce învăţat! Şi vezi cum îţi place conducerea francezilor nelegiuiţi.

Desigur că apropierea soldaţilor francezi nu putea fi pericol mai mare decât gloatele jefuitoare care se perindau pe străzi, gândea ducele, care a rămas în palatul său pentru a delibera, a-şi face un plan, a anunţa un plan. La un consiliu de familie care a durat mult, până noaptea târziu, la 18 ianuarie, poate că ducele, care se refăcea după un guturai grav, nu a prezidat cu suficientă putere cum ar fi trebuit. Vânturile laterale ale pericolului au fracturat ierarhiile exprimării. Fiul mai mic al ducelui ţipa la mama lui. Fiica mai mică a ducelui îl întrerupea pe tatăl ei. Ducesa îl contrazicea atât pe soţul ei, cât şi pe venerabila ei soacră. Dar s-a ajuns până la urmă la o decizie în privinţa cui trebuia mutat din calea primejdiei, nu, nu-i spunem fugă, ceea ce a restabilit ierarhiile încălcate. Ducele şi cei doi fii ai săi se vor retrage, acesta este cuvântul, se vor retrage un timp la vila de la Sorento - lăsând în urma lor în siguranţa palatului pe ducesă, pe fiica lor, pe mama lui vârstnică şi pe fratele care ieşise nebun de la închisoare.

împreună cu fiii lui, ducele urma să plece din capitală a doua zi, după întrunirea nobililor la care era aşteptat să participe. Pentru a-şi păstra puterile pentru călătorie, el l-a trimis în locul lui pe fiul său cel mare, care avea nouăsprezece ani.

Tânărul s-a aşezat politicos ascultând discursurile nobililor care îşi reafirmau loialitatea faţă de monarhia bourbonică în exil la Palermo, după care au fost de acord că nu aveau altă opţiune decât să le ureze bun venit francezilor, care vor aduce cel puţin o

oarecare ordine în oraş; şi la ora unu, s-a reîntors prin străzile ciudat de goale pentru a-i da raportul tatălui său. în timpul celor patru ore cât a fost plecat, a aflat că unchiul său a încercat să se spânzure în bibliotecă, dar i s-a tăiat ştreangul la timp şi a fost culcat în pat. Trei servitori stăteau în cameră cu el pentru a preveni o altă tentativă.

Fiul a fost trimis să-l aducă pe unchiul său, tot în lenjeria de noapte. Când îl ajutau să se aşeze pe scaun, un majordom a adus vestea că gloata se strânsese la intrarea în palat şi cerea să-l vadă pe duce. împotriva sfatului soţiei şi mamei sale, ducele, însoţit doar de secretarul său, a coborât să vorbească el însuşi cu cei de jos. Printre cei cam cincizeci de oameni cu feţe bronzate din curte, ducele a recunoscut un vânzător de făină, pe bărbierul său, un sacagiu de pe Toledo şi pe rotarul care i-a reparat trăsurile. Vânzătorul de faină, care părea să fie şeful tărăboiului, a declarat că veniseră să întrerupă banchetul pe care îl dădea ducele prietenilor săi iacobini. Ducele zâmbi grav.

- Dragii mei vizitatori, greşiţi. Nu sunt decât eu şi familia mea la masă, şi nu este niciun banchet.

Vânzătorul de faină ceru din nou să fie lăsaţi înăuntru.

- Imposibil, spuse ducele, şi se întoarse ca să intre în casă. Un torent zăngănitor de oameni ameninţând cu beţe şi cuţite l-au prins pe duce, au trecut cu forţa de servitori şi au urcat scările în grabă. Familia a fugit la un etaj mai sus, în afară de fratele încremenit al ducelui, care a rămas la masă şi fărâma o bucată de pâine în mână. Cei doi fraţi au fost târâţi jos şi scoşi din palat. Câţiva oameni au fost trimişi să păzească familia, în timp ce a început jaful.

Oamenii mergeau din cameră în cameră, trăgând tablourile de pe pereţi, deschizând cutii şi bufete, golind sertare şi aruncând conţinutul acestora pe podea. In galeria de tablouri, unde era

atârnată cea mai mare parte a magnificei colecţii de tablouri a ducelui; în biblioteca lui, care găzduia miriade de hârtii şi documente valoroase, splendida comoară de cărţi rare şi manuscrise nepreţuite acumulate cu o sută cincizeci de ani în urmă de un strămoş ilustru, un cardinal, şi un număr mare de lucrări modeme; în biroul lui, unde colecţia sa de minerale era expusă într-un şir de vitrine cu partea din faţă din sticlă; laboratoarele de chimie ale ducelui, unde erau ţinute zeci de instrumente mecanice; în studioul său de ceasornicar, unde ducelui, care fusese instruit în arta ceasornicăriei, îi plăcea să se relaxeze după îndeletnicirile sale savante. Ferestrele de la etajele superioare au fost deschise şi în grădină au fost aruncate tablouri, statui, cărţi, hârtii, ustensile şi instmmente. între timp, oamenii cărau pe scări tot mobilierul bogat, vesela de aur şi de argint, rufaria, şi părăseau palatul.

După câteva ore şi multe bacşişuri, familiei ducelui i s-a permis să părăsească palatul, după ce au fost percheziţionaţi ca să vadă dacă nu băgaseră în buzunare vreo posesiune a lor. Rugăminţile lor de a li se permite să-l ia pe duce şi pe fratele lui cu ei au fost întâmpinate cu zeflemele.

- Lăsaţi-1 cel puţin pe fiul meu bolnav să vină cu noi, ţipă bătrâna ducesă. Nu. Cel puţin, permiteţi-mi să-mi iau rămas-bun de la tatăl meu, strigă tânăra fiică a ducelui. Nu. Nu sunteţi voi înşişi soţi, taţi, fii? strigă soţia ducelui. Nu aveţi milă deloc? Da, la prima întrebare. La a doua: Nu.

Familia în lacrimi a fost condusă afară printr-o intrare din dos şi îmbrâncită în stradă.

în tot acest timp, ducele şi fratele său, tremurând în halatul de noapte, fuseseră ţinuţi sub pază în grajd. Când a fost aprins focul în aer liber, au fost scoşi în curte şi legaţi cu frânghii de scaune ca să poată privi.

Toată după-amiaza arderea a continuat. Tablourile de Raphael, Tiţian, Correggio, Giorgione, Guercino şi toate celelalte şaizeci şi patru... puse pe foc. Şi cărţile, lucrări de istorie, călătorie şi ştiinţă, şi despre artă şi manufacturi; operele complete ale lui Vico şi Voltaire şi d'Alembert... pe foc. într-un foc în aer liber ce se înalţă, ce nu arde: colecţia sa de vezuviene - scoasă din foc, aruncată înapoi pe foc. Ceasurile delicate, pendulele, compasurile, telescoapele cu oglinzi de platină, microscoapele, cronometrele, barometrele, termometrele, odometrele, grafometrele, ecometrele, hidro- metrele, vinometrele, pirometrele... sparte, topindu-se. Lumina s-a întunecat. Focul continua să ardă. A căzut noaptea, au apărut stelele, şi arderea continua. Fratele a plâns un timp şi s-a rugat să fie dezlegat, apoi adormi. Ducele privea, simţind înţepături în ochi. Tuşea convulsiv, nu spunea nimic. Când nu a mai fost nimic de azvârlit pe foc, unii inşi din gloată s-au adunat lângă scaune pentru a le arunca insulte. Iacobinilor. Iubitori de francezi. Apoi câţiva au prins curaj şi au pus mâna mai întâi pe duce, trăgându-i ciorapii şi pantofii, apoi desfacând frânghia care-i lega braţele la spate astfel încât să-i poată lua haina de mătase, jiletca, cravata şi cămaşa de pânză. Ducele se crispă când îi scoteau hainele, nu pentru a se opune la ceea ce i se făcea, ci mai curând pentru a le uşura munca, astfel încât să-şi poată relua mai repede postura ţeapănă de rectitudine mută, singurul reproş pe care îl considera potrivit demnităţii sale. Cu torsul gol, îşi ridică din nou capul. Şi a tăcut în continuare.

Mai mult curaj, mai multă cruzime. Un butoiaş de catran, care era intr-un colţ al curţii, fu rostogolit lângă foc. Câţiva bărbaţi au înmuiat castroane de lemn în butoi şi au aruncat catra-nul fierbinte pe fratele ducelui, care s-a trezit cu un ţipăt, apoi îşi lăsă capul pe spate de parcă fusese împuşcat. Apoi cineva îl

împuşcă. Ei au dezlegat trupul şi l-au aruncat în foc. Ducele ţipă.

*

La intrarea în curte cineva urmărea scena: un bărbat în mantie neagră, cu o frumoasă perucă pudrată. Flancat de câţiva soldaţi municipali în uniformă. Cei din mulţime care l-au zărit, chiar dacă au încercat să nu-1 recunoască, îl priveau cu frică.

Bărbatul în negru se uita fix la duce, nu la chipul acestuia, ci la abdomenul greu, palid, umflându-se şi contractându-se cu suspine. Picioarele îi erau roşii - fusese împuşcat în amândouă - dar se ţinea încă drept în scaun, cu braţele din nou legate la spate.

Nici bărbatul în negru, nici gardienii săi nu s-au mişcat pentru a interveni. Dar cei care-1 chinuiseră pe duce au făcut Q pauză. Deşi păreau să ştie că nu îi va opri, nu erau siguri că puteau continua. Tuturor le era frică de bărbatul în negru - cu excepţia bărbierului, care era unul dintre informatorii săi.

Bărbierul făcu un pas înainte, cu briciul în mână, şi tăie urechile ducelui. Când cădeau de pe capul lui, pe partea de jos a feţei îi apăru un şuvoi de sânge. Mulţimea ţipă, focul treiifură, iar bărbatul în negru fredonă satisfăcut şi plecă, astfel încât drama să se poată desfăşura până la capăt.

*

- Ai văzut când am plecat, spuse Scarpia a doua zi într-o tavernă de lângă port unui membru al gloatei aflat în slujba sa. Ce s-a întâmplat apoi? Mai era în viaţă?

- Da, spuse omul. Da, asta vreau să spun. Plângea şi sângele îi curgea de pe faţă şi cap.

- Da, domnule. Dar ştiţi cum e, când sudoarea ţi se prelinge pe piept...

(Omul era un purtător de lectică, o ocupaţie care îl făcea să

cunoască foarte bine capriciile transpiraţiei.)

- Ştiţi, când sudoarea îţi curge pe piept, şi uneori se strânge la mijloc...

(Baronul îmbrăcat la patru ace nu ştia; dar i-a spus să continue...)

- Ştiţi cum e, sângele se strângea la mijloc şi el încerca să-l facă să curgă mai jos. Purtătorul de lectică îşi opri povestirea pentru a mima acţiunea, lăsându-şi bărbia pe piept şi suflând printre buzele sale pungite. Suflând aer. Asta e tot ce făcea. Să facă sângele să curgă în jos către un loc imaginar deasupra taliei sale unsuroase.

- Suflând, spuse el. Ştiţi. Continua să sufle. Suflând aer. Asta e tot ce făcea. Să facă sângele să curgă în jos. Apoi unul dintre băieţi a crezut că încearcă să facă o magie, suflând pe el însuşi pentru a dispărea, şi aşa că l-a împuşcat din nou.

- Şi a murit atunci?

- Aproape mort. Pierduse atâta sânge.

- Mai e în viaţă?

- Da. Da. Atunci mai mulţi dintre ai noştri au apărut şi au venit la el cu cuţitele lor. Cineva îi făcu o tăietură în partea din faţă a pantalonilor şi îi tăie... ştiţi, şi le ridică să le vadă mulţimea. Apoi am azvârlit trupul în butoiul cu catran şi l-am aruncat pe foc.

*

Când ştirea despre aceste evenimente a ajuns la Palermo, Cavalerul se cutremură, apoi amuţi. Ii plăcuse ducele, şi i-a admirat colecţiile. O mare parte din ceea ce a fost distrus era de neînlocuit. în afară de tablouri, în biblioteca ducelui erau mai multe lucrări nepublicate ale prolificului Athanasius Kircher. Şi, îşi amintea Cavalerul, manuscrisul - se temea că s-ar putea să nu fi existat decât un singur exemplar - autobiografiei prietenului său

Piranesi. Ce pierdere! Cavalerul se strâmbă. Ce pierdere teribilă!

Soţia Cavalerului şi eroul au vorbit zile întregi numai despre asta. Ei vedeau în soarta ducelui şi a fratelui său înclinaţia tuturor mulţimilor nedisciplinate de a reveni la sălbăticie, şi nevoia de a proteja sanctitatea proprietăţii, proprietatea celor privilegiaţi. Acesta era şi sensul convingerilor Cavalerului, dar el le susţinea cu mai puţină volubilitate, cu mai puţină indignare. Cu toate că o colecţie este cu mult mai mult decât o simplă formă de deţinere a unei proprietăţi, regretele Cavalerului sunt greu de împărtăşit de alţii, cu excepţia altor colecţionari. Iar în privinţa vulnerabilităţii statului şi a cărnii, Cavalerul aproape că se resemnase.

Regina nu era nici indignată, nici îndurerată. Când a citit lunga descriere, făcută de agentul ei cel mai de încredere lăsat la Neapole, a soartei crude a ducelui şi a fratelui lui şi a altor nobili din cauza gloatei, Regina îşi lua ceaiul cu cel mai de încredere agent al ei de aici, de la Palermo. După ce a terminat scrisoarea lui Scarpia, ea i-a dat-o soţiei Cavalerului.

— Je crois que lepeuple avait grandement raison, spuse Regina.

Chiar şi soţia Cavalerului s-a înfiorat.

Soţiei Cavalerului nu-i plăcea Scarpia. Nimănui nu-i plăcea Scarpia. Regina îi explicase dragii ei prietene că nu avea încredere în prinţul Pignatelli, regentul numit de ei înainte de plecare - şi, aşa cum va avea curând ocazia să sublinieze, a avut dreptate, pentru că Pignatelli a abandonat oraşul câteva săptămâni mai târziu. Regina nu avea încredere în acel calabrez, cardinalul Ruffo, care se pregătea să revină în secret pentru a conduce rezistenţa împotriva francezilor. Dar avea încredere în baronul Scarpia, i-a spus ea soţiei Cavalerului.

- Vom verrez, ma chcre Milady. Notre Scarpia restera fidele.

*

In zilele care au urmat asasinării ducelui şi a fratelui său, mulţimile au continuat să jefuiască şi să prade proprietăţile aristocraţilor, iar patrioţii, aşa cum îşi spuneau ei, s-au refugiat în fortul maritim de la Ovo, de pe ai cărui parapeţi puteau vedea noaptea focurile taberelor franceze din afara oraşului. Când armata generalului Championnet a intrat în Neapole, Scarpia s-a ascuns. Despre cele trei zile de lupte sângeroase între gloată şi soldaţii francezi, şi despre momentul când tricolorul a fost ridicat deasupra palatului regal şi revoluţionarii au apărut din fortăreaţă, el nu a putut să-i dea Reginei o descriere de martor ocular.

Ascunzătoarea lui, în camerele unui episcop care era unul dintre informatorii săi, era sigură. Dar, desigur, nicio ascunzătoare nu este total sigură; o fi ştiut el cum poate fi depistat (bacşişuri nimerite, aplicarea justă a torturii). Ştia că revoluţionarii îl căutau. Nu era el răspunzător pentru moartea unora dintre conspiratorii timpurii? Nu-i persecutase el pe mulţi dintre aceia care conduc acum republica? Jurişti, savanţi, preoţi răspopiţi, profesori de matematică şi chimie - cei douăzeci şi cinci de oameni numiţi de generalul francez ca să slujească drept guvern provizoriu erau ca un apel no-
minai al genului de cosmopoliţi şi subversionişti pe care Scarpia îi aruncase în închisoare ori de câte ori a avut un pretext. Dar se pare că aceştia nu ştiau cum să-l găsească. Nestimulat de frică, Scarpia simţea că natura caustică era atenuată în fiecare zi din ce în ce mai mult de obositoarele fraze ale episcopului - Ştiam-din-totdeauna şi Dar-nu-m- am-aşteptat-niciodată- şi, nu în ultimul rând, de această neobişnuită restrângere a celibatului. Prima oară când s-a aventurat afară, pentru a face rost de o femeie, era sigur că a fost recunoscut. A doua oară, pentru a se expune uitându-se la gloata curioasă care privea cum se planta un pin mare în faţa

fostului palat regal, nu a mai fost atât de sigur. A mai petrecut câteva zile cu episcopul şi apoi s-a dus acasă, a scris un lung raport către Regină şi a aşteptat să fie arestat. Duşmanii săi - aşa se părea - aveau concepţii morale prea înalte ca să recurgă la răzbunare.

Acum aştepta cu răbdare să treacă vremea în timp ce aceşti protejaţi ai auto-numitului Iluminism şi-au pus pe cap ridicola căciulă ffigiană roşie, lăsată pe-o parte, şi se adresau unul altuia cu „Cetăţene”, şi ţineau discursuri, şi dădeau jos emblemele regale, şi îşi plantau Copacul Libertăţii în scua- rurile din întreg oraşul, şi se formau în comitete pentru a scrie o constituţie modelată după cea a Republicii franceze. Erau nişte visători, toţi. Vor vedea ei. Se va răzbuna el.

Poţi întotdeauna conta pe credulitatea binevoitorilor. Ei pornesc, mărşăluiesc în faţă, crezând că au oamenii în spatele lor şi apoi se întorc şi... nu e nimeni acolo. Gloata a şters-o, în căutare de mâncare sau de vin, de sex sau de-o moţăială ori de o încăierare bună. Gloata nu vrea să aibă înalte concepţii morale. O gloată vrea să lupte sau să se disperseze. Domnii şi doamnele iacobine cu ideile lor sentimentale despre justiţie şi libertate credeau că dădeau oamenilor ceea ce voiau, sau ceea ce era bine pentru ei. Care, în naivitatea lor sonoră, credeau că este acelaşi lucru. Nu, biciul, şi etalare punctuală a pompei ce glorifica statul şi puterea ecleziastică, asta este ceea ce vor oamenii. Desigur, aceşti profesori şi aristocraţi liberali credeau că au înţeles nevoia oamenilor de alai, de mascaradă şi plănuiau un festival care să celebreze Zeiţa Raţiunii. Raţiune! Ce fel de spectacol mai e şi ăsta! Se aşteptau ei cu adevărat ca oamenii să iubească raţiunea - nu. Raţiunea - aşa cum l-au iubit pe Rege? Se aşteptau cu adevărat ca oamenii să ţină de noul calendar care fusese decretat, cu versiuni italienizate ale lunilor din calendarul revoluţionar

francez?

Scarpia a observat cu încântare că republicanii aveau să fie curând obligaţi să recunoască faptul că aceste rituri şi denumiri împrumutate nu erau suficiente pentru a inspira loialitate maselor ignorante. Un articol în ziarul revoluţionar editat de Eleonora de Fonseca Pimentel despre valoarea revo- luţionării unei interpretări de succes a faimosului miracol bianual a fost primul semn de realism. Dar o astfel de sprijinire a credinţei oamenilor dovedeşte cât de departe erau aceşti prizonieri ai Raţiunii de înţelegerea necesară pentru a domina poporul. Scarpia, cel mai deştept dintre manipulatori şi bigoţi, ştia că îndată ce încetezi să vorbeşti despre religie - chiar şi mai indiscret, despre rolul religiei în menţinerea ordinii şi a moralei publice - credinţa este discreditată, şi adevărata autoritate a Bisericii este compromisă, în mod fatal. Valoarea religiei! Acesta era un secret ce nu trebuia menţionat în public. Cât de naivi erau.

Şi impotenţi. Pentru că riturile tradiţionale şi semnele prevestitoare locale care alarmau sau calmau masele superstiţioase nu se aflau sub controlul republicanilor. Luaţi de pildă exemplul miracolului lichefierii sângelui uscat din flacon al sfântului: republicanii aveau dreptate să se îngrijoreze că, pentru a demonstra retragerea protecţiei celeste asupra oraşului, arhiepiscopul ar împiedica sigur ca miracolul să se întâmple. Şi desigur nimeni nu putea controla Vezuviul, prevestire universală şi expresie supremă a forţei şi autonomiei naturii. Este adevărat, muntele s-a comportat bine în ultimul timp. Republicanii sperau că poporul va observa că dacă San Gennaro refuza să-şi dea binecuvântarea, muntele se afla de partea patrioţilor. Vezuviul, liniştit din 1794, a trimis o flacără paşnică, ca şi cum s-ar bucura, în seara focului de artificii în care se sărbătorea proclamarea republicii, scria doamna Fonseca. Alte fantezii de poet! Dar

oamenii nu puteau fi liniştiţii atât de uşor, cu toate că ei putea fi întotdeauna făcuţi mai temători decât erau. Ce păcat că nu există un mod de a provoca o erupţie. O mare erupţie. Acum.

Cât de aproape de subiect era apelul Reginei la credinţa poporului. I-a încredinţat prietenei ei exilate şi celei mai apropiate confidente, soţia ministrului britanic, sarcina de a difuza pachete cu proclamaţii republicane false pe care le născocise ea. PAŞTELE ABOLIT! ORICE VENERARE A FECIOAREI ESTE INTERZISĂ PRIN ACEASTA! BOTEZUL LA VÂRSTA DE ŞAPTE ANI! CĂSĂTORIA NU MAI ESTE UN JURĂMÂNT SOLEMN! Tot ceea ce trebuiau să facă englezii era să le arunce în poşta de la Leghom ce se ducea la Neapole, îi spusese Regina prietenei ei. Cavalerul, când a fost informat despre plan de către soţia lui, s-a interesat dacă Regina se aştepta ca englezii, adică el însuşi, să plătească cheltuielile poştale. Nu, nu, i-a zis soţia Cavalerului, ea plăteşte, din propria ei pungă. Mă întreb câte vor sosi, spuse Cavalerul. O, Reginei nu-i pasă dacă vor sosi sau nu. Ea spune că unele vor ajunge, unele au ajuns; Scarpia le-a văzut trecute din mână în mână. El ştia că proclamaţiile care încântau poporul şi îi lăudau curajul erau mai puţin convingătoare decât cele care trezeau frica. Oameni buni, uitaţi-vă ce pregătesc pentru voi aceşti agenţi francezi ai Antihristului! Pentru cei mai avuţi, banii sunt mai eficienţi: sumele mari de bani din propria ei pungă pe care Regina i le trimitea lui pentru a întreţine loialitatea aristocraţilor, care ar fi putut ajunge la concluzia că nu aveau altă alegere decât să coopereze cu pretinşii patrioţii.

Revoluţia lor de basm era sub asediu de la bun început, dar, Scarpia a înţeles, deşi ştiau că vor fi obligaţi să ia armele în mână, nu vor înţelege niciodată necesitatea violenţei de stat. Deşi constituţia lor invocă spiritul marţial al Greciei şi Romei antice,

ei habar nu aveau cum se organizează poliţia, ca să nu mai vorbim de o armată. Şi ce fel de poliţie, se gândea fostul şef al poliţiei secrete din Neapole, era o poliţie cetăţenească? Niciun fel de poliţie. De fapt, revoluţia lor era lipsită de apărare.

*

Din păcate, previziunile lui Scarpia au fost corecte.

O revoluţie făcută de membrii claselor privilegiate în metropolă, lipsită de orice sprijin la ţară sau printre masele urbane, acum pauperizate şi mai mult prin ieşirea capitalului odată cu fuga vechiului regim şi pierderea veniturilor aduse în ţară de turism..., o revoluţie condusă de cei onorabili şi de cei scrupuloşi, care nu se dau la o parte să folosească forţa pentru a suprima nemulţumirea populară, dar nu au nicio ambiţie să sporească puterea statului..., o revoluţie ameninţată cu invazia iminentă şi deja încercuită de o blocadă navală a capitalei (înrăutăţind lipsa de alimente), organizată de marele imperiu al contrarevoluţiei sprijinind guvernul în exil..o revoluţie protejată de trupele de ocupaţie, urâte de popor, a imperiului rival cuceritor al continentului..., o revoluţie provocată de o mare gherilă insurgenţă în zonele rurale, finanţată de guvernul în exil şi comandată de un nobil exilat popular..., o revoluţie răsturnată prin escamotarea pentru potenţialii ei sprijinitori dintre clasele privilegiate a unor daruri mari în bani de afară, şi printr-o campanie de dezinformare iniţiată de guvernul în exil pentru a convinge poporul că cele mai dragi obiceiuri ale lor sunt pe cale să fie abolite..., o revoluţie imobilizată din cauza conducătorilor ei, care recunosc fără rezerve nevoia unei reforme economice, ce au în rândurile lor atât radicali, cât şi moderaţi, niciunul dintre ei nedobândind controlul. O revoluţie fără timpul necesar de a duce totul la bun sfârşit.

O astfel de revoluţie nu are nicio şansă. Intr-adevăr, este

schema clasică, elaborată în acel deceniu, refolosită de nenumărate ori de atunci pentru o revoluţie. Şi va intra în istorie ca naivă. Bine intenţionată. Idealistă. Prematură. Genul de revoluţie care, din punctul de vedere al unora, dă revoluţiei un nume bun; şi le confirmă tuturor imposibilitatea unei cârmuiri căreia îi lipseşte dorinţa de represiune.

Desigur că viitorul va dovedi că aceşti patrioţi au dreptate. Viitorul va face din conducătorii condamnaţi ai republicii vezuviene nişte eroi, martiri, înaintaşi. Dar viitorul înseamnă altă ţară.

In ţara care este singura pe care o au revoluţionarii, există foamete şi genuri necunoscute de dezordine. Totul trebuie importat, cu excepţia ciorapilor de mătase, a săpunului, a tabacherelor de prizat din cochilii, a meselor din marmură, a mobilierului ornamental şi a grupurilor de persoane din porţelan, a manufacturilor principale ale regatului. Fabricile de mătase şi ceramică ofereau locuri de muncă plătite câtorva aleşi; mulţi erau servitori sau artizani; şi o mare parte a populaţiei oraşului era obişnuită să subziste prin cerşetorie, furt şi bacşişuri pentru servicii umile făcute grangurilor şi turiştilor. Dar furtul întregului tezaur de către Rege şi Regină, care a lăsat regatul fără bani, micşorase clientela permanentă, oprise avântul construcţiilor care începuse odată cu sosirea monarhiei bourbonice în 1734 (construirea unor noi lucrări publice, a palatelor şi reşedinţelor pentru cei bogaţi, a bisericilor şi teatrelor, fusese una dintre puţinele surse permanente de angajare), şi suspendase turismul (nu mai exista Marele Tur al revoluţiei). Preţul alimentelor a crescut. Abia dacă avea cineva de lucru acum.

Nevoia de a elimina corupţia - într-adevăr, de reorganizare a întregii societăţi pe baze fireşti, raţionale de către Ştiinţa legislaţiei - era evidentă tuturor conducătorilor noii guvernări,

care nu erau atât de naivi încât să creadă că nu mai trebuia nimic altceva pentru guvernare decât educaţia. Dar fisura dintre radicali şi moderaţi s-a lărgit, moderaţii susţinând taxarea bogaţilor şi reducerea scutirilor acordate Bisericii, iar radicalii cerând abolirea titlurilor şi confiscarea tuturor proprietăţilor aristocratice şi ecleziastice. Când unul dintre comitetele guvernamentale a propus loterii publice ca un mod de a reumple tezaurul gol, propunerea a fost denunţată ca nepotrivită sau nepractică, sau imorală, ultimul argument fiind avansat de Fonseca Pimentel în paginile ziarului ei. Instruirea poporului şi convertirea lui la ideile republicane - propaganda - a fost singura sarcină a revoluţiei cu care a fost de acord toată lumea. Noi nume înălţătoare - Modestie, Tăcere, Cumpătare, Triumf - au fost date unor străzi principale din Toledo şi Chiaia, şi nu numai. Fonseca Pimentel a propus editarea unei gazete şi a unor almanahuri pentru popor în dialectul Neapoletan. Ea a scris un articol despre nevoia reformei teatrului şi a operei. Oamenii urmau să aibă spectacole de marionetă în aer liber cu mai multe escapade edificatoare pentru Pulcinelele lor, şi la San Carlo - redenumit deja Teatrul Naţional - iar clasele educate vor avea opera cu subiecte alegorice precum cele montate în Franţa: *Triumful raţiunii, Sacrificiul pe altarul libertăţii, Imn către Fiinţa Supremă, Disciplina republicană* şi *Crimele Vechiului Regim.*

Toate acestea au durat cinci luni. Cinci luni redenumite: Piovose (ploioasă), Ventoso (vântoasă), Germile (care îm-boboceşte), Fiorile (care înfloreşte) şi Pratile (a luncii).

Primele acte de rezistenţă au avut loc în satele şi orăşelele periferice - erau peste două mii de sate şi orăşele stabile în regat. Patrioţii din capitală au fost surprinşi de agitaţie şi s-au reîntors în comitete pentru a discuta planurile lor pentru însuşirea marilor domenii şi distribuirea acestora ţăranilor fără pământ.

Ştirile s-a înrăutăţit. Forţele republicane trimise în provincie s-au dovedit a nu fi de talia micilor grupuri ce debarcau din fregatele englezeşti pe care le întâlneau. Armata autodenumită creştină a lui Ruffo lua sat după sat. Includea acum mii de ocnaşi eliberaţi din închisori prin decret regal în Sicilia şi transportaţi în vase englezeşti pe coasta calabreză. Asediată din afară şi confruntată cu lipsă de loialitate şi tulburări civile la Neapole, republica şi-a mărit eforturile de cucerire a inimilor şi minţilor poporului.

Au avut loc răzmeriţe pentru mâncare. Au fost atacaţi prin surprindere şi mai mulţi soldaţi francezi. Copacii Libertăţii au fost arşi noaptea în scuarurile publice.

„Copacul Libertăţii este o plantă artificială, îi scria Scarpia Reginei. Dat fiind că nu a prins rădăcini aici, nu trebuie dezrădăcinat. Chiar şi acum este viguros zdruncinat de supuşii loiali ai Maiestăţii Voastre, şi fără protecţia francezilor se va răsturna de la sine îndată ce va pleca duşmanul."

în mai, Franţa, învinsă în câteva bătălii cu nou formata Coaliţie a Doua în nordul Italiei, şi-a retras forţele din Neapole. Fregate britanice au ocupat Capri şi Ischia. Câteva săptămâni mai târziu, Ruffo şi armata lui de ţărani ursuzi şi bandiţi de la ţară au năvălit în oraş, s-au unit cu mulţimile de săraci urbani şireţi scandând lozinci precum „Oricine are ceva ce merită furat trebuie să fie un iacobin" şi s-a apucat de o distracţie extraordinară de furturi şi atrocităţi. Bogaţii erau vânaţi în casele lor, tinerii studenţi la medicină cu simpatii republicane în spitalele în care lucrau, prelaţii cu conştiinţă în bisericile lor. Aproape o mie cinci sute de patrioţi au reuşit să-şi găsească adăpost în forturile maritime de la Ovo şi Nuovo.

Mulţimea fluidă se scurgea în fiecare crăpătură a oraşului, sugând în îmbrăţişarea ei letală pe oricine care nu-i aparţinea. O

mulţime ce vâna, în căutare de semne indicatoare ale identităţii iacobine (în afară de a avea ceva demn de furat): un bărbat îmbrăcat sobru cu păr nepudrat; cineva cu pantaloni; cineva cu ochelari; cineva care îndrăznea să meargă pe stradă singur sau părea că intră în panică la vederea mulţimii ce apărea pe după colţ. O, da, şi întrucât fiecare patriot avea un Copac al Libertăţii tatuat în partea de sus a coapsei sale, cei care nu erau omorâţi imediat sau răniţi grav erau dezbrăcaţi şi purtaţi pe străzi, pentru a fi batjocoriţi şi ocărâţi de cei îmbrăcaţi. Nu conta că nimeni nu a găsit un astfel de tatuaj pe captivii goi. Nu atrag ei o ciupitură, o lovitură, o batjocură? O mulţime hăituitoare, care se distrează în gura mare. Uite vine alt iacobin! Hai să-i căutăm tatuajul! Şi acum apare o femeie strânsă cu cureaua într-o cotigă, cu o bucată de pânză care de-abia îi acoperea partea superioară o trupului ei gol fără vlagă, o vagă aluzie la o haină antică ideală: Uită-te, altă Zeiţă a Raţiunii!

Mulţimea nu chinuie aşa cum o face Scarpia. Acţiunea adevăratului torţionar este călăuzită de faptul că, pentru a înregistra durere, este nevoie de conştiinţă. Mulţimea nu este mai puţin încântată dacă persoana torturată este inconştientă. Mulţimii îi place acţiunea trupurilor asupra trupurilor, nu a trupurilor asupra minţii.

O piatră prin fereastră, o mână strângându-se în jurul încheieturii, pocnitura toiagului pe cap, cuţitul sau penisul intrând în carnea moale, urechea sau nasul, sau piciorul intrând în şanţ sau ieşind din buzunarul cuiva. Doboară, mergi cu paşi apăsaţi, împuşcă, stranguleează, atacă, loveşte cu pietre, trage în ţeapă, spânzură, arde, dezmembrează, îneacă. O întreagă revărsare de moduri de a ucide oameni, ale căror scopuri sunt mult mai mult decât a pretinde răzbunare sau de a exprima un fel de revendicare. Răzbunarea ţării împotriva oraşului, a needucaţilor

împotriva celor educaţi, a săracilor împotriva celor privilegiaţi - aceste explicaţii nu numesc energia mai profundă eliberată într-un astfel de prăpăd. Râul de lacrimi şi sânge care inundă, cărând cu el, ameninţând revoluţia şi restaurarea. Pentru aceasta este ceva ca şi natura - care, în mod notoriu, nu acţionează în propriul ei interes sau nu face discriminări judicioase. Chiar înainte ca această energie să se epuizeze, ea va fi domolită de către conducătorii care au consfinţit-o.

Ruffo a fost îngrozit de măcelul pe care îl provocase. El avusese în minte doar o cantitate moderată de jafuri, bătăi, violuri şi schilodiri. Dar nu un măcel în masă: adică, ciomăgeala, înjunghierile cu cuţitul, împuşcările şi arderea câtorva mii de locuitori pe care, datorită rangului şi distincţiei lor, era obligat să-i considere ca indivizi. Dar nu atâta viol. Şi nu canibalism, nu. Nu se gândise la rugurile funerare, cu morţi sau muribunzi, mirosul de came arzând, priveliştea cu cei doi băieţi care se ospătau cu braţele şi picioarele palide ale unei ducese căreia i-a fost confesor şi iubit cândva. Era momentul să domolească această energie. Actul final al hoardelor regaliste ale lui Ruffo, chiar înainte ca şi cardinalul să fi cerut o oprire a omorurilor şi jafurilor, era atacarea palatului regal şi înstrăinarea conţinutului lui. A fost luat până şi plumbul de la ferestre.

*

Acum stăpânii trebuie să-şi asume controlul a ceea ce poporul a început în mod impulsiv, corect, şi cu cruzime. Şi să nu se dea înapoi de la datoria pe care trebuie să o îndeplinească stăpânii.

Când ştirea despre evacuarea francezilor şi retragerea patrioţilor la Massada a ajuns la Palermo, Regina s-a temut că Ruffo nu va trata rebelii cu severitatea necesară, definitorie, pe care crimele lor o meritau. L-a convocat pe erou la palatul regal şi

i-a cerut să se ducă la Neapole pentru a primi predarea lor necondiţionată şi pentru a face dreptate - adică să pedepsească - în numele Regelui. Ea spune, zice nevasta Cavalerului, care reda franceza Reginei în engleză pentru eroul monoglot: „Trebuie să trataţi Neapole ca şi cum ar fi un oraş irlandez într-o stare similară de rebeliune."

- Ah, spuse eroul.

Irlanda şi-a avut revoluţia ei de inspiraţie franceză cu un an în urmă şi Regina fusese foarte impresionată de perfecţiunea cu care a fost zdrobită de englezi.

Desigur, era de neconceput ca eroul să preia această misiune fără ajutorul, consilierea şi cunoştinţele de limbi străine ale Cavalerului şi ale soţiei sale.

Pentru soţia Cavalerului, era o misiune ideală, o misiune în care se putea dovedi indispensabilă atât Reginei, cât şi bărbatului pe care îl adora. Pentru Cavaler era o sarcină pe care nu o putea refuza. însă nu voia nimic care să estompeze frumoasele imagini pe care le păstra de la Neapole. El spera bineînţeles să fie scutit de vederea ororilor raportate că ar avea loc în oraş. Ne putem forţa să privim, puţin cam încurcaţi, la o mare pictură despre jupuirea lui Marsyas, sau să ne uităm cu sânge rece, mai ales dacă nu suntem femei, la o redare plină de viaţă a răpirii Sabinelor... acestea fiind subiecte canonice pentru pictură. Şi Piranesi realizase imagini ale unor torturi indescriptibile ce au avut loc în colţuri ale unor închisori iscusit de mari, dar ar fi altceva să vezi o jupuire reală, sau o răpire în masă care a avut loc la Neapole, ori suferinţele a mii de oameni care au supravieţuit umilirii şi rănirii lor de- către mulţimi şi au zăcut închişi în grânare înăbuşitoare, fără mâncare, dormind în excrementele lor.

La 20 iunie, mutându-şi drapelul de la vasul dezafectat *Vanguard* pe corabia de război cu optzeci de tunuri *Fou- droyant,*

eroul a părăsit Palermo cu o escadră de şaptesprezece vase de linie marină, cu trei mai multe decât cele aflate sub comanda sa în Bătălia Nilului. Patru zile mai târziu, nava amiral a intrat în Golful Neapole, şi Marte cu toate însemnele şi decoraţiile, păşea pe puntea superioară de la pupa lângă a sa Venus într-o rochie de muselină albă cu o eşarfa cu ciucuri în jurul taliei şi o pălărie cu boruri mari, dichisită cu funde şi încununată cu pene de struţ. Cavalerul, moţăind în cabina lui, a simţit pereţii cutremurându-se când *Foudroyanî* a aruncat ancora în cele treizeci de braţe de apă turcoaz.

- Ce călătorie liniştită, spuse el, când li se alătură.

Acolo se afla draga geografie, splendorile cunoscute ale peisajului urban - cu câteva detalii mai noi sau mai vechi. Focurile mai ardeau în oraş. Steaguri albe de armistiţiu fluturau de la Ovo până la Nuovo. Vezuviul fumega, dar benign. Şi nu se vedea niciun vas francez.

A doua zi, eroul l-a primit pe Ruffo în Marea Cabină, aşa cum se numea cartierul său general din spatele vasului, şi prin Cavaler l-a informat pe cardinal că el, el singur, reprezenta acum monarhii la Palermo. Ruffo îşi apără punctul de vedere în privinţa necesităţii de a opri vărsarea de sânge şi de a restaura ordinea. Ceea ce a început ca interviu glacial s-a transformat în curând într-un meci de vociferări. Cavalerul îl cunoştea pe Ruffo, îl cunoştea pe prietenul său, şi avea să explice ce zicea fiecare celuilalt. Dar încăperea era atât de înfierbântată, şi el se simţea că-i vine să se clatine - soţia lui şi eroul îl rugară fierbinte dă se retragă în cabina sa. Soţia Cavalerului făcea pe interpreta când Ruffo a explicat tratatul pe care l-a încheiat cu rebelii baricadaţi în forturile maritime. Aşa cum s-a temut Regina, el acceptase o capitulare cu termeni. Rebelilor urma să li se acorde câteva zile în care să-şi facă ordine în treburile lor, şi apoi să li se permită

ieşirea din ţară în exil permanent. Paisprezece vase aşteptau în port, şi mulţi rebeli se urcaseră la bordul navelor împreună cu familiile şi posesiunile lor. Primul vas, deja încărcat, urma să plece la Toulon a doua zi dimineaţă.

Ruffo stătea în picioare în timp ce amiralul englez privea în sus de la biroul său şi a rugat-o pe soţia Cavalerului să-i spună cardinalului că sosirea flotei britanice a distrus complet tratatul. Când cardinalul a protestat că acesta fusese deja semnat şi ratificat solemn de către ambele părţi, eroul a replicat, agitându-şi ciotul braţului său pierdut, că îl va aresta pe Ruffo dacă persista în trădarea lui. Apoi, eroul a ordonat încărcarea transporturilor, rebelii să fie luaţi în lanţuri şi încarceraţi, în aşteptarea unei pedepse rapide pentru crimele lor. II convocă pe căpitanul Troubridge şi emise ordine pentru desfăşurarea trupelor britanice care să reia fortăreţele franceze de la Sânt'Elmo, Capus şi Gaeta.

- Trebuie să dăm un exemplu, îi spuse mai târziu eroul Cavalerului.

A da un exemplu însemna a fi necruţători - Cavalerul ştia asta.

Primul exemplu avea să fie amiralul Caracciolo care la începutul lunii martie se întorsese la Neapole şi şi-a oferit serviciile republicii, iar când armata lui Ruffo a sosit şi republica a căzut, el a plecat să se ascundă pe unul dintre domeniile sale din ţară. Eroul i-a ordonat lui Ruffo să-i predea amiralul; Ruffo a refuzat., Aşteptăm ştiri despre Caracciolo, care va fi executat îndată ce va fi capturat", scria Cavalerul către Foreign Office.

Cavalerul de-abia l-a recunoscut pe prinţul şi amiralul Neapoletan de patruzeci şi şapte de ani în bătrânul cu chipul cenuşiu şi o barbă lungă, îmbrăcat în haine ţărăneşti pentru a se deghiza, care fusese răpit a doua zi de către soldaţii britanici, readus în oraş şi dus imediat la bordul vasului *Fou- droyant,*

încătuşat şi adus în faţa comandantului.

Caracciolo credea că rangul său - aparţinea uneia dintre cele mai vechi familii nobile animate de spirit patriotic din regat -, precum şi deceniile de serviciu credincios în slujba monarhiei bourbonice pot conta în favoarea sa. Şi bunii lui prieteni, ministrul britanic şi soţia lui, îi vor lua apărarea pe lângă îndrăzneţul învingător din Bătălia Nilului. Niciodată nu şi-a putut imagina că nu va fi un proces, că nu va avea parte de avocat, că nu va fi admisă nicio dovadă, şi că verdictul va fi înjositoarea condamnare la moarte rezervată marinarilor obişnuiţi. Caracciolo a pledat pentru un proces corespunzător (nu), a implorat să i se permită să introducă probe cu martori în favoarea sa (nu), a rugat stârnitor să fie împuşcat (nu). Şi Cavalerul nu şi-a putut imagina niciodată, în timp ce şedea în Marea Cabină scriind o altă depeşă, cât de repede va merge totul. Uneori totul merge rapid. Păreau că au trecut doar câteva minute de când Caracciolo a fost tras în camera alăturată pentru caricatura de curte marţială ordonată de erou. Când s-a anunţat verdictul cerut de erou, Cavaleml şi-a luat prietenul lângă bovindoul lung pentru a-i sugera că s-ar putea să fie bine să se respecte obiceiul şi să se amâne execuţia încă douăzeci şi patru de ore. Eroul a aprobat din cap şi s-a reîntors la biroul său. Caracciolo a fost adus în faţa lui, cu capul plecat.

- Sentinţa trebuie îndeplinită imediat, a spus eroul.

Deja un mort viu, sudoarea curgându-i din subsuori, Caracciolo a fost dus rapid pe punte şi lăsat jos într-o barcă mică care l-a transportat pe o fregată siciliană, unde a fost tras la bordul ei şi spânzurat. La ordinal amiralului britanic, trupul amiralului Neapoletan s-a legănat de capătul vergii până seara. Doar când soarele de iunie a apus pe la nouă, eroul a dat ordin să i se atârne greutăţi de fier la fiecare picior; funia a fost tăiată şi trupul a fost lăsat să cadă, fără linţoliu, direct în mare.

Conform regulilor războiului, eroul nu avea niciun drept de a abroga tratatul lui Ruffo cu rebelii, niciun drept de a-l răpi şi executa pe ofiţerul naval superior al monarhilor bour- bon sau chiar să-l primească la bordul unei nave engleze ca prizonier; dar nu era război. Aceasta era administrarea pedepsei.

- Aş vrea să-l putem spânzura pe Ruffo, îi spuse eroul Cavalerului.

Cavalerul îi recomandă prudenţă. Dar erau o mulţime de alţi prizonieri, cel puţin douăzeci de mii care acum lâncezeau în forturile şi închisorile statului, care vor trebui să fie cercetaţi ca să se vadă cine merita pedeapsa. După linşaj vine uciderea judiciară, care implică o mulţime de punere la punct a hârtiilor. In Marea Cabină, soţia Cavalerului şedea la un birou lângă cel al amiralului, întocmind liste de prizonieri care să fie înaintate Reginei pentru a obţine verdictul ei.

- Readucem fericirea Regatului Neapole şi facem bine câtorva milioane de oameni, îi scria eroul doamnei Cadogan, pe care o lăsaseră la Palermo, despre munca iniţiată de la cartierul său general în golf, în iunie 1799. Fiica ta este bine, dar este foarte obosită cu atâtea câte are de făcut.

Când nu este ocupată cu sprijinirea eroului, cu scrierea unor mesaje către Regină de trei ori pe zi, soţia Cavalerului îi primeşte pe nobilii Neapoletani care vin să-şi exprime omagiul şi să transmită jurământul lor de credinţă faţă de Regină. Sunt asistenta Reginei, îi scria ea lui Charles. Din păcate, Cavalerul nu putea să revendice un rol asemănător. De-abia putea să se numească el însuşi asistentul Regelui. Regele nu scria scrisori. Intr-adevăr, Regele, aşa cum Regina îi relata asistentei *ei,* plecase la unul dintre palatele lor de la ţară şi, deşi ştie că trebuie să-şi facă apariţia curând pentru a primi jurământul de credinţă al supuşilor săi, nu vrea să fie deranjat cu nicio veste de la Neapole.

- Dar ce crede cu adevărat Regele? întrebă serios eroul.

Râzând, soţia Cavalerului îi traduse un rând din scrisoarea de dimineaţă a reginei. în ceea ce îl priveşte pe Rege, scrisese Regina, Neapoletanii ar putea fi tot atât de bine ho- tentoţi.

*

Alte exemple.

Execuţiile publice, care erau efectuate în piaţa mare din oraş, au început duminică, 7 iulie, ziua dinaintea sosirii Regelui.

Nici eroul, nici prietenii nu au asistat la vreo execuţie. Nu erau cu gândul la măceluri, erau doar implacabili.

Şi totuşi uneori ceva se apropie, ceva la care nu te aştepţi. Erau două zile după ce începuseră execuţiile publice şi o zi după ce sosise Regele de la Palermo pe o fregată siciliană, purtând la butonieră un picior uscat de bâtlan ca o amuletă împotriva deochiului, şi şi-a preluat reşedinţa pe vasul *Fou- droyant.* Regele se urcase cu efort pe scara ce ducea la puntea pupa pentru a se plânge Cavalerului cât de plictisitor era Palermo vara, când un strigăt al unor marinari l-a atras la balustradă ca să vadă ce însemna toată agitaţia. Un peşte. Trebuie să fie un peşte mare. Acolo, sub el, cam la o depărtare de nouă metri de etravă, capul acoperit de spumă şi torsul în poziţie verticală, jupuit de apă al vechiului său prieten amiralul Caracciolo îşi schimba mereu direcţia şi se potolea, cu barba plutindu-i în faţa chipului său intrat înfiorător în putrefacţie. Dacă marinarii care strigau erau Neapoletani, şi-ar fi făcut semnul crucii. Regele îngrozit blestemă şi o luă în jos la goană. Cavaleml l-a găsit, smiorcăindu-se şi hlizindu-se între punţi, înconjurat de slujitorii săi neliniştiţi.

- Este acolo, mai este acolo? urlă Regele. împingeţi-1 în jos sub apă!

- Aşa se va face, Maiestate.

- Acum!

- Maiestate, a fost lăsată în jos o barcă pentru a trage după sine trupul până la mal pentru a fi îngropat în nisip.

- De ce îmi face el asta mie? strigă acest bărbat incurabil de copilăros.

Cavalerul a avut o ultimă idee despre cât de mare curtean a fost cândva acest bărbat.

- Cu toate că s-ar putea să fi fost trădător, îi explică el Regelui, Caracciolo nu vă vrea răul acum. Dar căindu-se, el nu se poate odihni. Aşa că a venit să vă ceară iertare.

*

Eşti un pasager. Toţi suntem, adesea, pasageri. Ambarcaţiunea, istoria, merg undeva. Tu nu eşti căpitanul. Dar ai o locuinţă excelentă.

Desigur, acolo jos în cală sunt imigranţi înfometaţi sau africani înrobiţi sau matrozi bătrâni aduşi cu forţa în flotă, îi poţi ajuta - îţi pare rău pentru ei - şi nici nu-1 poţi control pe căpitan. Oricât de răsfăţat ai fi, eşti de fapt lipsit de putere. Un gest din partea ta ţi-ar putea uşura conştiinţa încărcată, dacă ai conştiinţa încărcată, dar nu va îmbunătăţi material situaţia lor. Cum îi va ajuta dacă renunţi la propria ta cabină spaţioasă, cu camera pe care o ceri pentru catrafusele tale, dacă cei de jos, deşi au foarte puţine bunuri, sunt aşa de mulţi? Mâncarea nu va fi destulă ca să-i hrăneşti pe toţi; într-adevăr, dacă este preparată avându-i pe ei în minte, nu va mai fi atât de rafinată; şi, desigur, vederea va fi alterată (mulţimile alterează o privelişte, mulţimile aruncă pe jos etc.). Aşa că nu ai ce face decât să de bucuri de mâncarea excelentă şi de privelişte.

Cu toate acestea, presupunând că nu eşti indiferent, te gândeşti mult la ceea ce se întâmplă. Chiar dacă nu este responsabilitatea ta, rămâi totuşi un participant şi un martor. (Pasagerii de la clasa întâi şi a doua, acestea sunt punctele de

vedere din care sunt scrise majoritatea relatărilor istorice.) Şi dacă cei ce sunt persecutaţi sunt cei care ar fi putut avea locuinţe tot atât de agreabile ca a ta, ca oamenii de rangul tău sau care au aceleaşi interese ca şi tine, este cu mult mai puţin probabil să fii indiferent la nenorocirea lor actuală. Desigur, nu poţi împiedica să fie pedepsiţi dacă sunt cu adevărat vinovaţi. Dar, presupunând că nu eşti indiferent, că eşti o persoană decentă, vei încerca să intervii atunci când poţi. Să recomanzi indulgenţă. Sau cel puţin prudenţă.

Cavalerul încercase să intervină pentru cineva, vechiul său prieten Domenico Cirillo. Unul dintre cei mai eminenţi biologi din Italia, suficient de ilustru pentru fi ales ca membru al Academiei Regale de Ştiinţe Naturale, medic oficial al curţii şi medic al Cavalerului şi soţiei acestuia, Cirillo primise cu plăcere invitaţia republicii de a înfăptui deosebit de necesarele reforme în organizarea spitalelor şi în asistenţa medicală pentru săraci.

- Trebuie spus ceva în cazul bătrânului Cirillo, îi spuse Cavalerul eroului. Pot depune mărturie pentru bunăvoinţa şi mărinimia sa.

- Din păcate, nu ne putem amesteca în treburile justiţiei, spuse eroul. Ceea ce însemna că Cirillo va fi spânzurat.

*

Viaţa lor de pasageri continuă, cu vasul ancorat. Deocamdată, nu se duc nicăieri.

Despovărat de stresul războiului, vasul amiral este total dedicat comenzii, propriei lui întreţineri şi amuzării pasagerilor lui de frunte. Cel mai greu de amuzat este, desigur, Regele. Când marinarii spală punţile sub soarele fierbinte din zori şi aruncă o apărătoare de pânză peste toată duneta, unde Regele îşi va ţine întrunirea la mijlocul dimineţii, ei îl găsesc pe Rege deja trezit

din somn şi, undeva pe punte, împuşcând pescăruşi sau pescuind într-o barcă la câţiva metri de navă. în timpul întrunirii, se desparte de curteni şi, cu burta lipită de balustradă, strigă la cei care aprovizionau cu alimente echipajul şi pasagerii ce veniseră de la oraş în micile lor ambarcaţiuni. Regele se gândea la mesele generoase pe care le lua în fiecare zi la prânz în cabina amiralului împreună cu eroul, cu vechiul său prieten trimisul britanic şi cu încântătoarea lui soţie cu braţe albe lungi, care se întrece cu el în aprecierea grămezilor de peşte excelent şi de vânat pe care le-a ales pentru ospăţul lor. Ea nu se simte prea plină după mâncare, aşa cum se simte el, şi după masă le oferă un amuzament delicios. Când se ridică de la masă pentru a cânta şi se acompania la harfa, ştia că ea interpreta pentru el. Şi mai mult ca sigur a cântat pentru el „Rule, Britannia” într-o noapte cu lună, pe dunetă, având drept cor întregul echipaj al vasului *Foudroyant.* Versurile inspirate şi vocea frumoasă au părut să-l îndulcească pe Rege. îmi place mai mult grasă, se gândea el somnoros, când exclamaţiile lui „Bravo, bravo, bravo” s-au transformat în aghioase.

Dat fiind că nu se duceau în oraş, oraşul trebuia să vină la ei. Şefi ai familiilor nobile sosesc în barje pentru a-şi prezenta omagiile Regelui, şi eroului, şi Cavalerului, şi soţiei acestuia, şi să explice că nu au cooperat niciodată cu republica, sau dacă au facut-o a fost sub constrângere. Comercianţii oraşului înconjoară nava cu amestecătura lor de bunuri în funcţie de meserie: măcelari şi zarzavagii, negustori de vinuri şi brutari oferind bucatele zilei, fabricanţi de stofe cu cupoane de mătase şi modiste cu pălării noi pentru soţia Cavalerului, vânzători de cărţi cu cărţi vechi şi cu ultimele volume despre ştiinţele naturale pentru a-l tenta pe Cavaler. El era uşor de tentat; a fost atât de greu să procuri cărţi noi la Palermo. Printre cărţile care îi erau oferite erau manuscrise rare pe care Cavalerul le-a recunoscut, le

răsfoise în bibliotecile unor prieteni care zăceau acum în închisoare, aşteptând - dar nu se ştia sigur ce se va întâmpla cu ei. Ce trist era să te gândeşti că erau cărţi ce deveniseră fără casă, deşi acesta nu era un motiv să nu le cumpere. Nu, nu era genul de colecţionar care fără nicio mustrare de conştiinţă adună ceea ce li s-a luat incorect altor colecţionari sau li s-a confiscat. Totuşi, nu era mai bine ca *el* să cumpere manuscrisele rare, el care ştie valoarea lor şi le va păstra cu sfinţenie, decât ca aceste manuscrise să dispară sau să fie rupte pentru gravurile lor.

Golful este o pădure de nave - cele ale eroului au carene proaspăt vopsite în negru cu o dungă galbenă şi catarge albe, culorile lui. Şi peste tot alb, pânze albe ce devin roz în fiecare seară când apune soarele la Capii. Bărci mici, decorate ţipător, aduc în fiecare seară muzicanţi să cânte pentru cei trei şi pentru Rege: bărci mai simple aduc grupuri de prostituate pentru marinari (toţi ştiu că nu trebuie să i se spună eroului). Amuzamentele erotice ale Regelui ajung la orice oră.

în unele zile, neastâmpăratul Rege ieşea mai departe în golf, pentru a împuşca prepeliţe africane ce zburau peste Capri. Cavalerul nu s-a dus niciodată cu el. Picioarele lui nu mai sunt atât de sigure pentru povârnişurile abrupte şi pline de pietre ale insulei. Cavalerul nu-1 însoţea nici când Regele se ducea să prindă cu harponul peşte-sabie în golf, sau peşte obişnuit (oricât de mult îi plăcea să pescuiască), dar îşi petrecea după-amiezile pe duneta umbrită citind şi se întâlnea cu soţia lui şi cu eroul din nou la cină. Uneori se duceau după aceea din nou pe dunetă pentru a privi cerul nopţii şi bărcile fantomă care se legănau în apropiere. Cu toate că ştia perfect de bine de ce duneta vasului *Foudroyant* are trei lanterne - este semnul vasului amiral - Cavalerul îşi imagina uneori câte o clipă, un gând drag, nebunesc, că cele trei lanterne sunt pentru soţia lui, pentru erou şi pentru el.

Fiecare are o reverie a lui când gândeşte foarte bine despre sine şi o experienţă, poate mărită când locuieşti pe mare, de nemărginirea egoului. Eroul consideră activităţile lui în numele monarhiei bourbonice ca un alt teatru al propriei lui glorii. Soţia Cavalerului le considerp şi teatru, şi glorie. Şi ca o aventură de dragoste constantă. într-o noapte când stătea cu eroul în apartamentul lui, i-a luat apărătoarea pentru ochi de pe etajera de lângă pat şi a pus-o pe ochiul ei drept. Şocat, el a rugat-o insistent să o scoată imediat.

- Nu, lasă-mă să o ţin puţin pe ochi, spuse ea. Vreau să am doar un singur ochi. Vreau să fiu ca tine.

- Tu *eşti* eu, spuse el, aşa cum spun şi simt întotdeauna iubiţii.

Dar ea nu era doar el. Uneori, când erau singuri, ea era mulţi alţii, de asemenea. Putea să meargă legănat ca Regele, şi să-l imite atacându-şi mâncarea, şi să redea o mostră a flecărelii lui neînfrânate în stil Neapoletan (pe care eroul îl putea aprecia fără să înţeleagă o vorbă); îl putea face pe vicleanul Ruffo cu ochii lui acoperiţi cu glugă şi cu accent aristocratic (Da, exact aşa e! exclamă eroul); ea putea să se preschimbe în căpitanul Hardy şi ambiţiosul Troubridge; îşi putea schimba expresia, forma şi vocea pentru a maimuţări strigătele şi umbletul legănat al marinarilor lui, bătrâni analfabeţi. Doamne, cât a putut să-l facă să râdă pe erou. Apoi făcu o pauză, şi cumva eroul ştia ce avea de ea gând, iar ea a devenit Cavalerul, i-a imitat perfect modul în care umbla ţeapăn, cu grijă, tăcerile lui aproape acuzatoare, atente, şi apoi a fost exact glasul lui ce descria frumuseţile vreunui vas sau tablou, ridicând uşor sunetul când încerca să-şi ţină entuziasmul sub control. Eroul era surprins şi se întreba dacă era o cruzime din partea femeii pe care o iubea să-l parodieze pe bărbatul pe care el îl venera şi faţă de care era condescendent, ca un părinte, el,

bărbatul care în fiecare zi dădea ordin să se ucidă, îngrijorat că putea fi crud pe la spatele cuiva - dar, în cele din urmă, după o examinare serioasă a conştiinţei lui, a hotărât că era în regulă ca ea să-l imite pe Cavaler, să se amuze pe seama modului în care umbla şi vorbea. Că nu erau cruzi, deloc.

*

Eroul şi soţia Cavalerului au mai mult decât suficient amuzament. Eroul îşi petrecea majoritatea timpului în Marea Cabină, discutând cu căpitanii din escadronul său. Pentru parlamentările cu ofiţerii săi Neapoletani avea nevoie să-i fie alături soţia Cavalerului.

- Interpreta mea credincioasă în toate ocaziile, îi spunea el în public. Şi sunt momente când pot fi singuri, şi chiar şi acolo se sărută, radiază şi oftează.

Sper că această ţară va fi mai fericită decât oricând, îi scria eroul noului comandant şef al flotei britanice din Medi- terana. Lordul Keith i-a răspuns, convocându-1 pe erou şi pe escadronul său (o parte considerabilă a tuturor navelor britanice disponibile pentru războiul împotriva francezilor în
Mediterana) la Minorca, unde britanicii se aşteptau la o luptă cu flota franceză. Eroul i-a răspuns insolent că Neapole era mai important decât Minorca, că misiunea pe care şi-o asumase la Neapole îi făcea imposibil să-şi aducă flota la acea întâlnire, adăugând că spera că judecata sa va fi respectată, dar ştia că ar putea fi judecat pentru nerespectarea ordinelor şi că era pregătit să suporte consecinţele.

Mai erau atâtea de făcut! De dragul lumii civilizate, şi ca cel mai bun act al vieţilor noastre, îi spunea eroul Cavalerului, hai să-l spânzurăm pe Ruffo şi pe toţi care complotează împotriva regelui nostru englez de la Neapole.

O săptămână mai târziu, Keith îl convocă pe erou din nou, şi

eroul refuză din nou, deşi de data aceasta a permis unui număr de patru nave din escadronul său să plece şi să se alăture luptei, care, aşa cum se întâmplă, nu a avut loc niciodată.

*

Vântul fierbinte al verii sudice şi vântul fierbinte al istoriei.

Nava, ca şi încăperea observatorului Cavalerului, oferă o privelişte impresionantă.

De pe navă, Neapole este ca un tablou. întotdeauna văzut din acelaşi punct. Ordinele pornesc de la navă, traversează apa şi sunt duse la îndeplinire; au loc caricaturi de procese în care uneori acuzatul nici nu este prezent; condamnaţii sunt aduşi în piaţa publică şi urcă pe eşafod. Nu era doar o singură formă de execuţie. Spânzurarea, cea mai urâtă şi cea mai umilitoare, era preferată. Dar unii erau împuşcaţi. Alţii erau decapitaţi.

Dacă cei răspunzători de moartea lor voiau să dea un exemplu, cei care se duceau la moarte doreau să fie un exemplu. Şi aceştia se vedeau drept viitori cetăţeni ai lumii picturii istorice, ai artei didactice a momentului semnificativ. *Acesta* este modul în care suferim, în care depăşim suferinţa, în care murim. Dând un exemplu însemna că eşti stoic. Cu toate că nu puteau controla paloarea chipului lor, buzele tremurătoare şi genunchii care se scuturau, maţele lor neascultătoare, capul era ţinut sus. Când erau pe cale să moară, îşi făceau curaj gândindu-se (şi nu greşeau) că deveneau o imagine. O imagine, chiar a celor mai lamentabile evenimente, trebuie şi ea să dea curaj. Chiar cele mai îngrozitoare poveşti pot fi spuse într-un mod ca să nu ne facă să disperăm.

*

Dat fiind că o imagine nu poate arăta decât un moment, pictorul sau sculptorul trebuie să aleagă momentul care prezintă ceea ce privitorul are cel mai mult nevoie să ştie şi să simtă

despre subiect.

Dar ce are nevoie privitorul să ştie şi să simtă?

Să luăm, de exemplu, soarta preotului troian, Laocoon, care s-a opus introducerii calului de lemn înlăuntrul zidurilor cetăţii, simţind că este o cursă montată de greci, şi pe care Atena l-a pedepsit pentru isteţimea sa cu o moarte îngrozitoare impusă lui şi celor doi fii ai săi. Să vedem reprezentarea chinurilor morţii lor în celebra sculptură din primul secol pe care Pliniu cel Bătrân a considerat-o superioară oricărui tablou sau oricărui bronz datorită virtuozităţii sale tehnice, şi pe care formatorii de gust de pe vremea Cavalerului au admirat-o pentru discreţia ei - pentru că evoca ceea ce era mai rău fără să ne arate ceea ce era mai rău. Acesta era clişeul dominant despre realizarea artei clasice: că arăta suferinţa cu bună-cuviinţă, demnitatea în mijlocul ororii. în loc să descrie preotul şi copiii aşa cum ar fi putut să arate, încremeniţi de doi şerpi uriaşi târându-se către ei, cu gurile deschise de ţipete - sau şi mai rău, într-un tablou al morţii desfiguratoare, cu feţele umflate, cu ochii ieşindu-le din orbite - vedem efortul bărbătesc şi rezistenţa eroică faţă de moartea învăluitoare. „Aşa cum fundul mării stă paşnic sub o suprafaţă înspumată, scria Wickelmann, evocând modelul oferit de *Laocoon,* tot astfel un suflet mare rămâne calm în mijlocul unei lupte de patimi”.

în zilele Cavalerului, momentul semnificativ pentru descrierea unei situaţii intolerabile a fost înainte ca deplina oroare să fi ajuns la culme, când mai puteam găsi ceva edificator în spectacol. Poate că ceea ce se află în spatele acestei teorii curioase a momentului semnificativ, şi prejudecata în favoarea momentelor care nu sunt prea frământate, este o nouă îngrijorare cu privire la modul în care să reacţionăm la sau să reprezentăm durerea profundă. Sau nedreptatea profundă. O teamă de a a-ţi

păsa prea mult - de simţiri neostoite, simţiri ce ar putea provoca o fractură ireparabilă de protest faţă de ordinea socială stabilită.

Poţi privi cele mai înspăimântătoare lucruri în artă. Chiar şi un *Laocoon* mai pe gustul nostru modem, cu identificarea noastră a adevărului cu sentimente dureroase, va rămâne totuşi doar marmură. Răsucirea celor doi şerpi nu se poate strânge mai mult în jurul preotului troian şi al copiilor săi. Agonia lor este fixată pentru totdeauna. Orice arată arta, nu poate deveni mai rău. Satiml ce cânta la flaut Marsyas, care avusese temeritatea de a-1 provoca pe Apolo însuşi la concurs de muzică, este *tocmai* pe punctul de a fi jupuit. Cuţitele sunt scoase; privirea stupidă, pregătindu-se pentru (sau a nu-şi da încă seama pe deplin) martiriul său ce avea să vie, se regăseşte în jurul ochilor şi a gurii; dar cei care îl torturează nu au început încă... să taie. Nici cea mai mică bucăţică de came. Pedeapsa lui monstruoasă are loc pentru totdeauna câteva secunde mai târziu.

*

Ceea ce oamenii admirau atunci era o artă (al cărei model era cel clasic) care miniaturiza durerea durerii. Arăta oameni capabili să păstreze buna-cuviinţă şi calmul, chiar într-o suferinţă colosală.

Admirăm, în numele adevărului, o artă care expune cantitatea maximă de traumă, de violenţă, de înjosire fizică. (întrebarea este: O simţim?) Pentru noi, momentul semnificativ este cel care ne stânjeneşte cel mai mult.

*

Sunt multe feluri de linişte, de calm.

Sfidătorul erou către lordul Keith:

- Am onoarea să vă spun că nicio capitală nu este mai liniştită decât Neapole.

Şi apoi este calmul din inima Cavalerului.

Cavalerul îşi spune: Fii calm, fii calm. Nu poţi face nimic. Nu mai ai putere. N-ai avut niciodată putere adevărată.

Văzând de departe. Suntem aici, ei sunt acolo.

Este iunie, iulie, apoi august - miez de vară. în interiorul vasului *Foudroyant,* ale cărui podele sunt vopsite în roşu pentru a masca sângele vărsat în caz de accidente sinistre, era puţină lumină în cursul zilei; şi nimic care să usuce umezeala dintre punţi, unde, în tot timpul anului, sunt interzise focurile, cu excepţia bucătăriei de navă. Noaptea, şi chiar atunci cânt sunt deschise hublourile, cabinele de dormit sunt înăbuşitoare. Iubiţii năduşesc unul în braţele celuilalt, şi Cavalerul se mişcă neliniştit în pat, reuşind în cele din urmă să astâmpere durerea din genunchii lui reumatici, îi vine miros de mâncare, cu adevărat sau imaginar, de la bucătăria navei aflată câteva punţi mai jos, aude scârţâitul neîncetat al podelelor şi al pereţilor transpiraţi produs de legănatul uşor al vasului.

Ar fi fost mult mai confortabil dacă ar fi locuit în oraşul cucerit. Unul dintre palatele prădate ar fi putut fi rapid aranjat pentru confortul lor: fie fostul conac al trimisului britanic sau însuşi palatul regal prădat. Dar pentru Rege şi pentru cei trei nici nu se punea problema de a se muta pe uscat. Neapole a devenit de neatins, o inimă a întunericului.

Ai fi putut crede că Neapole aparţinea centrului imperial, mereu îndrăgitei Europe, pentru că avea o operă renumită şi muzee minunate, reformatori străluciţi şi un monarh cu o buză inferioară habsburgică groasă. Dar nu, fusese abandonat de conducătorii lui şi redefinit drept colonie refractară, sau o ţară de la marginea Europei - care să fie disciplinată, fără milă, aşa cum sunt provinciile rebele. (Scarpia spune: Cruzimea este una dintre ramurile sensibilităţii. Deposedarea oamenilor de libertate mă

amuză. îmi place să ţin captivi... Dar acesta nu este Scarpia în acţiune. Aceasta nu este cruzime personală, aceasta este politică.) Neapole va fi tratat ca o colonie. Neapole a devenit Irlanda (sau Grecia, sau Turcia, sau Polonia). De dragul lumii civilizate, a spus eroul. Ei fac treaba civilizaţiei - ceea ce înseamnă întotdeauna: treaba imperiului. Supunere necondiţionată! Tăiaţi capul rebelului! Executaţi pe oricine se sustrage acestei politici.

Ruffo nu a fost spânzurat niciodată. Dar prietenul şi doctorul Cavalerului şi al soţiei sale a fost spânzurat; şi celebrul jurist Mario Pagano, conducătorul moderaţilor, şi amabilul poet Ignazio Ciaja; şi tot aşa a fost Eleonora de Fonseca Pimentel, ministru *de facto* al propagandei, după două săptămâni, când cei trei au înălţat pânzele în august şi s-au reîntors la Palermo. Şi mulţi, mulţi alţii.

Dacă ar fi fost o gloată, s-ar fi putut spune că bestia şi-a primit cantitatea suficientă de sânge. Dat fiind că erau indivizi, pretinzând că acţionează pentru binele public - „Principiul meu este să redau pacea şi fericirea omenirii”, scria eroul - se spune că nu ştiau ce făceau. Sau că erau neghiobi. Sau că se simţeau vinovaţi, la urma urmelor.

Să-i fie de-a pururi ruşine eroului!

*

Au stat la bordul vasului *Foudroyant* şase săptămâni. Şase săptămâni este o perioadă lungă.

Ciudat este să vezi Neapole zi după zi în contracâmp, dinspre mare - în loc să fie observat aşa cum a făcut Cavalerul atâţia ani de la ferestre şi terase, privind în depărtare marea privelişte. Cu Capri şi Ischia în spatele lor acum, şi cu Vezuviul la dreapta şi nu la stânga, un cenuşiu fantomatic se decupa în lumina apusului, şi cu forturile de pe mare şi palatele de pe Chiaia strălucind aurii, tridimensionale, întunecând lumina mării.

Şi era ciudat de asemenea să-l vezi pe erou în contracâmp. Din alt unghi, vederea istoriei, judecata pe care posteritatea - alături de mulţi contemporani ai săi - avea să i-o facă eroului şi însoţitorilor săi. Eroul nepoliticos, cu înalte concepţii morale, dar răzbunător, cucernic; chiar dacă este neghiob, dovedindu-se în stare să-şi împietrească inima împotriva celor mai evidente pretenţii de îndurare. Cavalerul, prea puţin binevoitor, detaşat, dar lipsit de spirit, pasiv. Soţia Cavalerului nu doar exuberantă şi vulgară, ci şireată, crudă, însetată de sânge. Toţi trei dedându-se la o crimă teribilă.

Un nou chip pentru fiecare dintre ei. Dar dintre cei trei, cea mai vinovată era soţia Cavalerului.

Erau o familie - o familie ce făcea rău. Şi familia era un model de conducere, mai ales de proastă conducere, care era contestată de revoluţie. Una dintre consecinţele vechiului model, în care eligibilitatea pentru conducere era conferită de faptul că erai născut într-o familie conducătoare, era că femeile, câteva femei, se bucurau de o participare vizibilă şi foarte reală la putere. Ocazional, monarhii înşişi, adesea consilieri ai monarhului, care era un fiu, soţ, frate - indiferent de gradul lor de supunere, femeile nu pot fi total alungate din viaţa de familie. (Noul model de conducere, care revoca orice pretenţie pe care femeile le-ar fi putut invoca la guvernare, era adunarea - compusă doar din bărbaţi, dat fiind că-şi asigurau legitimitatea dintr-un contract ipotetic între egali. Femeile, definite ca nici total raţionale, nici libere, nu puteau face parte din acest contract.)

Formau o familie - o familie care se zăpăcise, în care influenţa unei femei devenise predominantă. O parte a scandalului faptelor lor rele era că o femeie deţinea un rol atât de vizibil printre ei. A devenit o altă dramă domestică a vechiului regim, scoţând în relief o femeie puternică - adică, o femeie exercitând o

putere nepotrivită - care, aventurându-se în afara sferei potrivită femeilor (copii, datorii domestice, câteva preocupări în domeniul artelor), care devenise avidă de putere, depravată şi prin trucurile ei sexuale reuşise să înrobească un mascul slab şi corupsese un alt bărbat virtuos.

*

Se spuneau, se inventau poveşti despre nevasta Cavalerului pentru a ilustra noua reputaţie pe care o dobândise: caracter răzbunător şi lipsă de milă.

De pildă, persecutarea aristocratului liberal Angelotti, pe care Scarpia îl ridicase pentru posesie de cărţi interzise, a fost refăcută într-o poveste despre urmărirea implacabilă de către soţia Cavalerului a unui bărbat care, cu ani în urmă, o ofensase de moarte referindu-se în public la trecutul ei compromiţător.

Era în 1792, anul Teroarei, când Scarpia primise de la Regină sarcina de a ridica conspiratorii republicani şi tovarăşii de drum ai Revoluţiei franceze. în timpul unei petreceri grandioase la reşedinţa trimisului britanic, soţia lui îi dădea zor în stilul ei zgomotos obişnuit despre scumpa, scumpa Regină, ororile francezilor, infamia revoluţiei şi perfidia unor aristocraţi care au îndrăznit să simpatizeze cu ucigaşii ordinii, ai decenţei şi ai surorii Reginei.

-Acestor trădători, spunea ea, nu merită să li arate niciun fel de milă.

Cu toate că marchizul Angelotti, care era unul dintre musafiri, nu putea să fi simţit că el era acela care fusese ales pentru a fi atacat, dat fiind că la acea dată nu era încă anti-monarhist, a decis să ia personal remarcile ei. Poate că pur şi simplu se scârbise de vulgaritatea şi agresivitatea ei, aşa cum erau din ce în ce mai multe persoane. Sau poate că nu- i plăcea o femeie care vorbeşte atât de mult. Oricare ar fi fost motivul, se

spune că el a fost atât de înfuriat de tirada ei feroce împotriva republicanilor, încât a bătut din palme şi a ridicat paharul.

- Vreau să închin un toast gazdei noastre, strigă el, şi să recunosc plăcerea pe care o simt văzând-o într-o astfel de bună dispoziţie, ocupând şi o poziţie socială atât de slăvită, atât de diferită de cea în se afla când am întâlnit-o prima oară.

Şoapte în jurul mesei. Toţi ochii s-au întors către marchiz.

- Unde a fost asta, vă puteţi întreba pe bună dreptate, strigă el.

Şi tăcere lacomă.

- La Londra, continuă cu glas tare. La Vauxhall Gardens, acum vreo doisprezece ani. Da, presupun că pot pretinde onoarea de a fi cunoscut-o pe soţia Cavalerului cu mult înainte de oricine altcineva de la această masă, inclusiv pe Excelenţa Sa, soţul ei.

Cavalerul îşi drese glasul. Era singurul care a continuat să mănânce.

- Da, spuse mai departe marchizul, mă plimbam cu doi prieteni, Contele del *** de aici şi un prieten englez de-al nostru, Sir ***, când am fost acostat de una dintre acele creaturi care hoinăresc seara prin grădinile publice în căutare de o masă şi de cineva dornic să o achite. Aceasta nu avea mai mult de şaptesprezece ani, şi era irezistibilă, de la boneta ei până la ciorapii de culoare deschisă şi avea cei mai frumoşi ochi albaştri. Presupun că noi, Neapoletanii, suntem întotdeauna subjugaţi de ochii albaştri. M-am despărţit de prietenii mei şi am găsit compania acestei superbe creaturi chiar mai agreabilă decât m-am aşteptat, cu toate că fiind străin nu puteam înţelege tot ceea ce spunea cu încântătorul ei accent de la ţară. Ii plăcea să vorbească, dar din fericire acesta nu era singurul lucru care îi plăcea să-l facă. Legătura noastră a durat opt zile. Nu putea fi, cred, de mult timp, în profesiunea ei, pentru că mai păstra încă o umbră de

inocenţă de ţară, ceea ce adaugă o oarecare picanterie la ceea ce ar putea fi considerat una dintre cele mai facile plăceri ale unui mare oraş. Aşa cum spuneam, legătura noastră a durat opt zile, lăsându-mi amintiri nu mai puţin intense decât merita acea întâlnire. Imaginaţi-vă încântarea mea să o întâlnesc din nou după atâţia ani, să o văd foarte transformată, transpusă într-o altă viaţă, şi aşezată printre noi aici pentru a fi ornamentul societăţii noastre muzicale locale, încântarea distinsului nostru ambasador britanic, şi scumpa prietenă a Reginei noastre...

Se spune că Regina a ordonat arestarea lui Angelotti câteva zile mai târziu la cererea soţiei Cavalerului, şi marchizul a fost condamnat la trei ani la galere, unde s-a convertit de la cauza monarhiei constituţionale la republicanism. Desigur, cei ce spun poveştile ar fi putut spune şi că a fost arestat la cererea Cavalerului, atât de îndrăgostit era bătrânul de nevasta lui. Dar vina a fost întotdeauna dată pe nevasta Cavalerului. După ce s-a isprăvit totul, s-a spus că eroul n-ar fi făcut niciodată ceea ce a făcut dacă n-ar fi fost sub influenţa unei femei de care era atât de puternic îndrăgostit, care era cea mai apropiată prietenă a Reginei Neapoletane. De unul singur, se credea, amiralul englez n-ar fi consimţit niciodată să devină călăul bourbon.

Nu numai că bărbaţii din povestire erau văzuţi ca nişte proşti ai unei femei, dar aşa erau văzute şi femeile. După ce s-a terminat totul, şi acţiunile lor au fost scandalul Europei, unii au spus că distructiva nevastă a Cavalerului a fost cea care o influenţase pe nervoasa Regină şi a convins-o să ordone uciderea judiciară a patrioţilor Neapoletani - deşi alţii insistau că distructiva Regină a fost cea care a transformat-o în pion pe credula şi entuziasmata ei prietenă. în ambele cazuri, Regina însăşi trebuia blamată mai mult decât Regele.

Una dintre progeniturile diabolice ale despoticei Maria Theresa,

nu avea ea oare o autoritate deplină asupra soţului ei ignorant şi pasiv? (Lăsat de capul lui, se credea, Regele n-ar fi autorizat niciodată astfel de cruzimi.) Femeia poate fi blamată că se afla pe scena crimei, chiar dacă numai pentru a-i încuraja pe bărbaţi. Şi blamată şi atunci când era absentă. Pentru că atunci când se hotărâse că era necesară o prezenţă regală în Golful Neapole pentru a conferi deplină legitimitate cursului sângeros al restaurării, regina dorise, dorise foarte mult, să-l însoţească pe soţul ei, pentru a se alătura prietenilor ei de pe vasul *Foudroyant.* Dar Regele, care tânjea după o vacanţă departe de poruncitoarea lui nevastă, îi ordonase să rămână la Palermo.

Lăsând femeia, sau femeile, din povestire să fie blamate este un mod de a ascunde întreaga coerenţă politică a ceea ce s-a decretat pe vasul amiral al eroului. (Aceasta este adesea o parte a utilităţii misoginiei.) Relatările despre Regină reflectau invariabil discreditarea perenă a conducătorilor femei şi a consoartelor feminine dominatoare - ţinte ale zeflemelei şi condescendenţei (pentru a fi în mod nepotrivit de virile) sau ale calomniilor cu două înţelesuri (că ar fi frivole sau nesătule sexual). Dar rolul Reginei nu se potrivea unui şablon cunoscut - guvernare de către o familie - şi ea avea acreditările potrivite. Participarea soţiei Cavalerului la Teroarea Albă care a urmat înăbuşirii Republicii Neapoletane părea total gratuită şi mult mai condamnabilă. Cine era această parvenită social, această beţivă, femeia fatală, această actriţă... care poza, era exuberantă şi se îmbrăca extravagant? O subretă care s-a insinuat în inima dramei publice, dar care o ia razna câteodată - nu este ea femeie? nu este total răspunzătoare? - ori de câte ori vrea.

*

Probabil că ar fi fost considerată o nouă dovadă a insensibilităţii dacă s-ar fi ştiut că soţia Cavalerului, singura dintre cei

trei, a vizitat oraşul martirizat în timpul celor şase săptămâni cât vasul *Foudroyant* a stat ancorat în golf. Nu putea fi eroul, al cărui rol îi cerea să aibă grijă de postul lui de comandant, cel mai bun care să administreze sentinţa dată oraşului strălucitor şi cuprins de disperare. Nici Cavalerul, care ori de câte ori se ducea pe punte nu se putea abţine să nu deslușească în amfiteatrul de clădiri şi de grădini de deasupra portului, casa în care locuise peste treizeci şi cinci de ani, mai mult decât jumătate din viaţa sa; perspectiva de a se duce la mal, şi a ceda tentaţiei de a inspecta locuinţa sa devastată, îl umplea de o amărăciune ştiută dinainte. Dar într-o zi fierbinte de iulie, soţia Cavalerului s-a dus pe ţărm pentru câteva ore, izgonind cu râsete pledoariile soţului şi ale iubitului ei, care erau peste poate de îngrijoraţi din cauza aventurii ei nebuneşti.

Dar se va duce deghizată, le-a spus ea veselă. Fatima, Julia şi Marianne, cele trei slujnice pe care le-a adus cu ea de la Palermo, îi coseau costumul în timp ce ei vorbeau. La Palermo, nu îl însoţise ea adesea pe erou în preumblările nocturne prin oraş îmbrăcată în haine de marinar. Pentru excursia la Neapole va purta îmbrăcăminte de doliu, de văduvă, care o va acoperi în întregime.

O trăsură cu slujitori, angajaţi de britanici a întâmpinat mica ambarcaţiune ce a adus-o pe soţia Cavalerului la un loc de debarcare la o distanţă sigură de furnicarul de cerşetori, vânzători, prostituate şi marinari străini. în apropiere într-o a doua trăsură erau patru ofiţeri de pe vasul *Foudroyant,* trimişi de îngrijoratul erou cu instrucţiuni să nu o piardă din ochi pe doamnă şi să-i apere viaţa cu propria lor viaţă. Au văzut-o împiedicându-se când s-a dat jos din barcă, apoi clă- tinându-se când s-a oprit să-şi acopere faţa cu un şal negru de mătase. Trebuie să fi pornit devreme azi. Dumnezeule mare! Auziţi, credeţi că trebuie să o

ajutăm? Nu, priviţi, şi-a revenit. Toată lumea ştia că sirena amiralului făcea abuz de vin. Dar greşeau. Nu vinul pe care îl sorbise în barcă, ci şocul ameţitor al pământului stabil sub picioarele ei era de vină, după aproape patru săptămâni petrecute la bordul unei nave care se balansa.

Ea i-a spus birjarului destinaţia ei, a fost ajutată de slujitori să se urce în trăsură, şi s-a instalat în căldura înnebunitoare pentru a privi din spatele perdelei la şirul de clădiri, la oameni, la vehicule ce treceau pe lângă ea. Străzile erau aglomerate ca întotdeauna, dar păreau să fie mai multe ca de obicei femeile îmbrăcate de sus până jos în negru, ca şi ea. Se opri să cumpere un buchet imens de iasomie şi de trandafiri roz.

Soţia Cavalerului îşi descoperi faţa şi intră în biserica rece şi cavernoasă. înăuntru erau mase de oameni foarte tăcuţi, şi ici, şi colo chipuri întunecate în mgă printre coloanele înalte, îşi muie degetele în bazinul de apă sfinţită, făcu o genuflexiune şi se închină, după ce a sărutat vârfurile degetelor ei aşa cum fac oamenii de aici. înainte de a pătrunde mai adânc în biserică, ezită, pentru că nu se putea abţine să nu creadă că va fi recunoscută, că oamenii se vor repezi la ea, ca pe vremuri, şi îi vor atinge rochia şi vor cere favoruri şi pomeni de la a doua femeie din regat, soţia trimisului britanic. Nimeni nu a observat-o, a fost puţin dezamăgită. O stea, spre deosebire de o actriţă, vrea întotdeauna să fie recunoscută.

în ultimul an la Neapole, venise în multe după-amiezi la San Domenico Maggiore, pretinzând că studiază inscripţiile de pe mormintele vechi ale nobilimii Neapoletane; de fapt, pentru a privi lumea cum se roagă şi pentru a-şi imagina mângâierea pe care o dă o prezenţă protectoare, binevoitoare. Acum dorea să protejeze pe altcineva. Eroul suferea, multe feluri de suferinţe, nu doar în braţ şi în ochi. El vorbea de o strânsoare în jurul inimii, şi

în mijlocul nopţii, când ea era întinsă lângă el şi el adormise deja, eroul se văita jalnic. Ea începuse să se roage în tăcere pentru sănătatea lui - nu se rugase niciodată în copilărie, dar o alina acum să se roage în această religie străină - şi Madona îi venea adesea în minte. Ajunsese să fie convinsă - întinsă lângă el, ascultând bătaia de clopot a vasului anunţând orele - că dacă s-ar duce din nou la biserică şi ar face o danie acestei statui a Madonei, ruga ei va fi sigur ascultată. Nu dorea protecţie pentru ea, o dorea pentru bărbatul pe care îl iubea. Voia să i se alunge suferinţa.

Se duse la un altar lateral, puse florile într-un vas bogat împodobit de aur de la picioarele Madonei, aprinse un şir de lumânări, îngenunche şi murmură o rugăminte stăruitoare către statuie. Când termină, se uită în sus la ochii pictaţi albaştri ai Madonei şi îşi închipui că vede compasiune în ei. Cât de frumoasă era. Presupun că sunt atât de necugetată, gândi ea. Apoi se întrebă dacă Madona a auzit ceea ce îşi spusese în gând. Puse lângă flori dania ei, o mare sumă de bani, într-o punguţă de catifea.

Cu toate că nimeni nu s-a apropiat de ea, avea acum impresia clară că era observată. Totuşi în clipa în care s-a întors şi a văzut un bărbat cu umeri laţi şi o gură cărnoasă stând lângă o coloană din spate, şi l-a recunoscut, el nu se uita la ea. Poate că voia ca ea să se apropie de el.

El zâmbi şi se înclină. îi spuse că este surprins să o vadă. Nu a spus: şi aici. Desigur că nu era deloc o surpriză. Spionii lui Scarpia de pe vasul *Foudroyant* îl informaseră despre vizita pe ţărm a soţiei Cavalerului. El fusese în port când a coborât pe uscat şi a urmat-o la biserică. Cu toate că nu putea aprecia recenta schimbare în înfăţişarea exterioară a lui Scarpia, şi anume că nu mai purta lunga mantie neagră, ci îşi reluase găteala lui de nobil,

Scarpia nu a omis să observe schimbările suferite de femeie, această frumuseţe de cândva, care a reuşit să-i sucească minţile naivului amiral britanic. Trebuie că se bea mult la Palermo. Dar avea un chip frumos şi picioare frumoase.

Curajul doamnei este admirabil. Totuşi, oraşul nu este lipsit de pericole.

- Mă simt în siguranţă aici, spuse ea. îmi plac bisericile.

Şi lui Scarpia îi plac. Bisericile îi reamintesc lui Scarpia de ceea ce l-a atras spre creştinism. Nu doctrinele lui, ci preocuparea pentru suferinţă: gama lui de martirii inventive, tortura inchizitorială şi chinurile damnaţilor.

- Fără îndoială, aţi făcut rugăciuni pentru bunăstarea Maiestăţilor Lor şi pentru restabilirea rapidă a ordinii în acest nefericit regat.

- Mama mea nu a fost prea deranjată, spuse ea, că a găsit necesar să-l mintă.

Avea de gând să viziteze fosta ei locuinţă? o întrebă Scarpia.

- Desigur că nu!

- Nu mi-a plăcut niciodată prea mult această biserică, atât de dragă nobilimii, mi-a plăcut mai curând cea unde pot primi Comuniunea, Biserica Carminelor, din piaţă. Este o execuţie programată acolo la orele două.

- Biserica cu Madona Neagră, spuse soţia Cavalerului, ca şi cum ar fi înţeles ceea ce sugera Scarpia.

- Puteţi asista la pedepsirea dreaptă a câtorva dintre principalii trădători, spuse Scarpia. Dar poate înălţimea voastră nu se simte în stare să asiste la acest spectacol, care îi distrează atât de mult pe toţi supuşii credincioşi ai Maiestăţilor lor.

Desigur că putea să asiste, dacă trebuia. El se referea la cruzimea pe care avea să o vadă. Ce conta? Se putea uita la orice. Nu era prea gingaşă. Nu era proastă, tremurătoare, sentimentală

ca domnişoara Knight. Dar nu se putea hotărî să accepte provocarea lui Scarpia.

Scarpia aşteptă o clipă. în tăcere (şi acesta era răspunsul ei), a început un *Te Deum*.

- Sau putem face orice v-ar face plăcere, continuă Scarpia cu vocea lui zeflemitoare, onctuoasă. Sunt la dispoziţia înălţimii voastre oricâte ore doriţi.

Biserica a început să se umple, şi acum sunt observaţi.

Ar merita poate să accepte această ocazie de a petrece o oră cu Scarpia, gândi soţia Cavalerului. Regina ar fi interesată să afle o primă impresie despre şeful poliţiei. Dar ştia că exact când ea va face un raport cu privire la el, el va face un raport cu privire la ea. Toate instinctele ei spuneau: Fii atentă! Şi pentru că era femeie: Fii fermecătoare!

El îşi muie degele în bolul cu apă sfinţită şi îi oferi şi ei nişte apă sfinţită. Ea aprobă grav din cap, îi atinse degetele, şi se închină.

- Mulţumesc.

Ieşiră afară în căldura dogoritoare, şi de la un chioşc cu mâncare din piaţă ea cumpără un pachet de prăjituri cam soioase, pe care Scarpia a sfatuit-o să nu le ia.

- O, am o digestie foarte bună! exclamă soţia Cavalerului. Pot mânca orice.

El repetă oferta de a o escorta şi din nou fu refuzat. Poate că i-ar fi plăcut să facă puţin turism, turism clandestin, în oraşul în care a petrecut o treime din viaţa ei. Dar nu cu el. De ce zâmbea el tot timpul? Probabil că îşi închipuie că este foarte atrăgător. Era. Scarpia cunoştea efectul pe care-1 avea asupra femeilor, nu pentru că era frumos (nu era), ci pentru că privirea lui intensă le făcea pe femei să întoarcă capul; de asemenea, vocea lui răguşită, cu tonalitate gravă; modul lui de a-şi muta greutatea de pe un

picior pe celălalt; rafinamentul vestimentaţiei sale, manierele şi uneori chiar asprimea caracterului său. Dar soţia Cavalerului nu era atrasă de bărbaţii ostentativ de virili. Nu dorea să se gândească cum ar fi el ca iubit. Ii venea greu să-şi imagineze pe cineva care, aşa cum presupunea, nu căuta o opinie pozitivă a altora, într-adevăr nu-i păsa deloc ce credeau alţii despre el. Trebuie deci să fie adevărat ceea ce spuneau oamenii despre Scarpia, şi anume că era foarte rău. Dar ei nu-i plăcea să se gândească nici la acest lucru. Printre multele lucruri la care prefera să nu se gândească acum unul era răutatea omenească. Răul este ceva ca spaţiul. Ca toate spaţiile care există. Când îţi închipui că ajungi la capăt, nu ţi-1 poţi imagina decât ca o graniţă, sau un perete, ceea ce înseamnă că există ceva în ambele părţi; când crezi că ai ajuns la fund, este întotdeauna ceva care ciocăne de dedesubt.

Voia să se ducă în caleaşca ei răcoroasă şi să-şi mănânce prăjiturile.

- Nu vă pot tenta cu compania mea?

Fără să se mai simtă stingherită, spuse în mod graţios că trebuie să renunţe la această plăcere întrucât...

- II veţi dezamăgi pe unul dintre cei mai credincioşi admiratori ai dumneavoastră?

- .. .întrucât trebuie să revin pe vasul *Foudroyant* cât se poate de repede, continuă ea fără inflexiuni. Stăteau lângă caleaşca ei.

Cum de îndrăzneşte ea să-l respingă atât de categoric! Dar poate ar putea-o provoca. Nu exista oare vreo poveste despre vulpea asta şi Angelotti, că fuseseră amanţi? Sperând să redeştepte o amintire neplăcută sau stânjenitoare, el o informă că Angelotti, care fugise la Roma, a fost tocmai arestat.

- Sunt sigur că această veste este agreabilă.

- O, da, Angelotti, spuse soţia Cavalerului.

Nu pentru că îl iertase pe Angelotti. Dar insulta lui fusese îngropată sub atâtea alte emoţii şi evenimente, sub atâta triumf, atâta fericire. Soţia Cavalerului se mândrea că nu era ranchiunoasă. Dacă doreşte moartea tuturor conspiratorilor, o face pentru că Regina le doreşte moartea. Lipsa de simpatie (pentru Cirillo) era o simpatie pentru altcineva (Regina). Ea nu este mai crudă decât eroul sau Cavalerul. Pare mai crudă doar pentru că este cea mai emotivă - aşa cum sunt presupuse femeile a fi. Şi femeile emotive care nu au putere, adevărata putere, sfârşesc de obicei prin a fi victime.

Merită reţinut acest lucru ca o scenă din ceea ce se va întâmpla în viitor.

*

17 iunie 1800. Regina Neapolelui, care continuase să locuiască la Palermo, fără să viziteze niciodată prima ei capitală, deşi a trecut aproape un an de când a fost restaurat guvernul regal, a ajuns pentru o scurtă vizită la Roma, în ajunul a ceea ce se aştepta să fie o luptă decisivă cu Napoleon.

în seara aceasta, va da o petrecere pentru a sărbători vestea, primită în acea dimineaţă, despre înfrângerea lui Napoleon de către forţele austriece la Marengo. Vestea bună falsă (Napoleon câştigase de fapt bătălia) a fost urmată de o mică veste proastă, dar adevărată. Angelotti, care urma să fie trimis în lanţuri înapoi la Neapole pentru a fi spânzurat, a evadat din fortăreaţa papală de la Sant’Angelo unde fusese închis peste un an. Regina era furioasă pe Scarpia, pe care îl convocase de la Neapole şi îl instalase într-unul din etajele superioare ale Palatului Famese. Ea se aşteaptă ca cel mai de nădejde slujitor al ei să obţină fără greş răzbunarea.

- Găseşte-l azi, că de nu..., spuse Regina.

- Maiestate, spuse baronul, este ca şi făcut.

Paznicul de la închisoare, care l-a ajutat pe Angelotti să evadeze, a fost deja identificat, i-a spus Scarpia Reginei, şi înainte de a muri (interogarea lui fusese puţin cam categorică) a dezvăluit prima destinaţie a fugarului, o biserică în care familia lui are o capelă. Cu toate că Angelotti plecase deja atunci când Scarpia a ajuns la biserică, s-au găsit dovezi care incriminau un bărbat, probabil complicele lui. Dar desigur ei îşi spun liberali sau patrioţi. Acesta este mai rău decât ceilalţi, obişnuiţi. Un artist. Un expatriat dezrădăcinat. Nici măcar italian cu adevărat. Crescut la Paris - tatăl lui, care se căsătorise cu o franţuzoaică, era prieten cu Voltaire. Şi fiul lui era un elev al artistului oficial al Revoluţiei Franceze, David.

- Nu-mi pasă cine este, exclamă Regina mânioasă.

Scarpia se grăbi să-şi informeze Regina că tânărul pictor este acum arestat.

- Vă garantez că vom şti pe unde se află Angelotti în câteva ore, spuse Scarpia zâmbind.

Regina ştia ce voia să spună şeful poliţiei. Tortura este încă legală în Statele Papale, precum şi în Regatul celor Două Sicilii, deşi reformatorii au reuşit să o abolească în alte părţi. Nu mai este legală pe domeniile mai civilizate habsburgice, nici în Prusia şi Suedia. Ea regretă metodele lui Scarpia, deşi trebuie să fim realişti. în pofida încântării ei pentru soarta rebelilor Neapoletani, Regina va fi şocată să afle că ei sunt aceia care o consideră o femeie lacomă de sânge. Deşi este întotdeauna pentru execuţii, este împotriva torturii.

- Angelotti trebuie recapturat în seara aceasta, înţelegi?

- Da, Maiestate.

Scarpia îşi ia rămas-bun pentru a se întoarce în apar-

tamentele sale de sus din palat, unde va fi interogat pictorul.

Regina, după ce şi-a vărsat furia pe Scarpia, este hotărâtă să nu permită nici celei mai mici ştiri proaste să-i strice petrecerea.

în timp ce vorbesc, marele Paisiello este aplecat pe claviatură, undeva în palat, compunând o cantată în cinstea victoriei, care va fi interpretată în această seară. Compozitorul va dirija şi va fi cântată de senzaţia actualei stagiuni din Argentina. Regina are o slăbiciune pentru femeile care cântă. Steaua operei i-a reamintit de draga ei prietenă, soţia trimisului britanic, care are o voce şi mai frumoasă.

Steaua operei, precum prietena Reginei, este şi ea impetuoasă, caldă, exuberantă şi ştie cum să cedeze în dragoste.

Diva a sosit în marea sală de bal unde petrecerea este în toi şi a făcut o reverenţă în faţa Reginei. S-a uitat la partitura lui Paisiello şi este încrezătoare (nu este niciodată altfel decât încrezătoare) în partea ei.

Aude oaspeţii discutând politică. Nu ştie nimic în legătură cu politica, şi nici nu vrea să ştie. Toată această conversaţie despre Franţa de-abia o înţelege. Iubitul ei încercase să i-o explice. încercase să o facă să citească una dintre cărţile lui preferate, de Russ - cam aşa ceva, dar scriitorul era francez, nu italian. N-a putut face nimic cu ea şi se întreba oare de ce insista ca ea să citească romanul. Cu toate că el are prieteni precum marchizul Angelotti, un aristocrat Neapoletan care era închis pentru că fusese unul dintre cei şase consuli ai nelegiuitei dar de scurtă durată Republici romane. Ştie că iubitului ei îi pasă prea puţin de politică. Şi el este artist. Ea trăind doar pentru artă şi pentru dragoste, el se gândeşte doar la ea şi la pictura lui.

Urmărea jocul la una dintre mesele de joc, când slujnica ei, Luciana, îi înmână un bilet. Era de la Paisiello, care nu terminase complet cantata şi îi cere să distragă atenţia Reginei de la

întârziere începând seara de muzică fără el. Desigur, speră că va cânta aria dintr-una din operele sale; scrisese aproape o sută. Furioasă că este obligată să aştepte, diva şi-a început recitalul improvizat cu o arie de Jommelli. Apoi Regina a cerut o altă arie, remarcând că aceasta era una pe care prietena ei, soţia ambasadorului britanic, o cânta atât de frumos. Este scena nebună din *Nina* de Paisiello. Diva, care nu are nicio intenţie de a se supune dorinţei unui compozitor, poate cu greu să refuze o cerere regală.

Când Paisiello a apărut în sfârşit cu partitura cantatei victoriei, interpretarea a fost un adevărat succes. A fost un astfel de succes încât Regina a vrut ca ea să continue să cânte. Ea cântă şi cântă... despre iubire veşnică şi despre stele, despre artă şi gelozie. Ştie o mulţime despre gelozie.

De-abia aştepta să se termine acea seară. Din păcate, înainte de a se putea duce lângă iubitul ei, avea ceva neplăcut de făcut. A promis să-l viziteze pe reputatul şef Neapoletan al poliţiei, pe care îl întâlnise în acea după-amiază la biserica ce îi comandase iubitului ei un tablou al madonei. Când se oprise pe la el mai devreme, iubitul ei păruse înnebunit de ceva şi a fost surprinsă că nu era acolo când s-a întors; în schimb, l-a găsit pe acest admirator declarat al ei, umblând după pradă lângă eşafod. Deci acesta este bărbatul în faţa căruia întreg Neapole tremura! Şi era atrăgător, nu a putut ea să nu observe. Şeful poliţiei, flirtând cu ea într-un mod destul de persuasiv, încercase să o convingă de faptul că iubitul ei era interesat de altă femeie. Fusese destul de neghioabă să-l creadă când i-a arătat printre multele pensule murdare ale iubitului ei un evantai care nu-i aparţinea ei.

Diva este o femeie care ştie cum să aibă grijă de ea. Ştie cum să ţină la distanţă bărbaţii libidinoşi. Ca şi soţia Cavalerului, este capabilă să cedeze doar pentru dragoste. Va afla ceea ce vrea să-i

spună şeful poliţiei. Apoi se va duce lângă iubitul ei şi vor pleca amândoi la vila lui de la ţară să petreacă sfârşitul de săptămână. Are motive acum să creadă că probabil el nu i-a fost necredincios; dar gelozia este una dintre puţinele arme pe care le are o femeie. La urma urmei, este actriţă. Poate că el va mărturisi că a găsit-o atrăgătoare pe femeia de la biserică al cărei chip l-a folosit pentru tabloul madonei; şi ea va fi rece cu el câteva minute şi apoi îl va ierta, şi vor fi mai fericiţi ca niciodată.

Diva nu era o femeie răzbunătoare. Şi văzuse opere şi piese de teatru preamărind clemenţa. Multe drame despre monarhi îngăduitori au fost jucate în acest deceniu, deceniul în care până acum autocraţii miloşi au descoperit că pumnul de fier şi galerele îşi aveau şi ele foloasele lor. De ce nu poate fi întotdeauna ca în operele lui Mozart, precum cea despre răpire, care conţine versul sublim: Nimic nu este mai odios decât răzbunarea. Sau cea despre îndurarea împăratului roman - scrisă pentru încoronarea fratelui Reginei Nea- polelui, împăratul habsburgic, ca Rege al Boemiei - în care Titus descoperă un complot împotriva vieţii lui urzit de cei mai dragi lui şi, refuzând să-i execute pe conspiratori, declară: Se pare că stelele conspiră ca să mă oblige împotriva voinţei mele să devin crud. Nu, nu vor obţine această victorie!

Este adevărat. Titus din operă, a cărui zi, în anul 79 d. Hr., a început prin anunţul că Vezuviul a erupt şi a ordonat ca aurul alocat de Senat pentru un templu în onoarea lui să fie folosit pentru a ajuta victimele vulcanului şi s-a terminat prin a-1 ierta pe prietenul care a încercat să-l omoare, este tot Titus din istorie, biciul evreilor şi distrugător al templului. Dar poate avem nevoie de fiecare model care ni se oferă. Inclusiv de cele inventate. Chiar şi diva ştie asta, care habar nu are de istorie, deşi ar trebui să ştie. Nimic nu este mai odios decât răzbunarea.

*

Ştim despre oameni răi. Ca Scarpia. Baronul Scarpia este cu adevărat rău. El jubilează în răutatea sa şi în inteligenţa sa. Puţine lucruri îi plac mai mult decât să-şi practice măiestria de înşelătorie. Un excelent judecător al caracterului, el înţelege că diva este impetuoasă şi naivă. Pentru cei răi, o persoană înţeleasă este o persoană manipulată. A fost deosebit de uşor să o convingă de faptul că iubitul ei se dă în spectacol cu altă femeie, cea ce a facut-o să comită indiscreţia care îi pecetluieşte soarta lui Angelotti. Mai mult, există acea plăcere de a provoca suferinţă. Când a ajuns sus, el l-a adus pe iubitul ei înăuntru şi l-a torturat astfel ca ea să audă - în parte din cauză că lui îi place tortura, în parte pentru că tortura poate produce informaţiile pe care le caută el, şi în parte pentru că îi place întotdeauna să se uite la ce apare pe chipul ei atunci când aude ţipetele venind din cealaltă încăpere. Lacrimile tale au fost ca lava, arzându-mi simţurile, spunea el. După ce tortura a făcut-o să vorbească, el declară că dacă ea îi cedează, el îi va cruţa viaţa iubitului ei (plutonul de execuţie va folosi gloanţe oarbe) şi le va permite să părăsească Roma. Desigur, el nu are nicio intenţie să facă ceva din toate astea. Pentru cei răi, o promisiune făcută este o promisiune care trebuie încălcată.

Ştim despre oamenii buni şi despre reputaţia lor de a nu fi foarte isteţi. Diva este inimoasă, generoasă. Dar pentru a fi uşor manipulată aşa cum este ea, nu exclude partea de vină. Dacă diva ar fi fost puţin mai sceptică - adică, mai puţin mândră că era pasională - poate că Scarpia nu ar fi putut-o transforma atât de repede în momeală; pentru că flu- turându-i evantaiul altei femei au facut-o să se grăbească să plece în acea după-amiază la vila de la ţară a iubitului ei, unde l-a găsit nu cu altă femeie, ci cu Angelotti, pe care îl ascundea acolo, aşa că ea acum cunoştea

ceea ce iubitul ei a vrut să ascundă de ea, lucru pe care îl poate divulga atunci când Scarpia o confruntă cu opţiunea de nesuportat de a-1 trăda pe Angelotti sau a-1 lăsa pe iubitul ei să moară. în timp ce iubitul nu ar fi trădat niciodată, niciodată locul în care se află Angelotti oricât de groaznică a devenit tortura (sau aşa crede el), femeia care îl iubeşte nu poate suporta ţipetele lui. Poate că ea nu este mai emotivă decât un bărbat. Scarpia, de asemenea, este dominat de emoţii. Dar combinaţia de emoţii cu puterea creează... putere. Combinaţia emoţiilor cu lipsa de putere creează... lipsă de putere. Era prea târziu pentru bietul Angelotti, care a înghiţit otravă când oamenii lui Scarpia au coborât să-l scoată din fântână. Dar Diva a crezut că acceptând să-l lase pe Scarpia să o violeze, ea îi salvase viaţa iubitului ei. L-a văzut pe şeful poliţiei dând ordin pentru o execuţie simulată în zori; apoi, când sunt singuri, a scris permisele de liberă trecere care le vor îngădui să părăsească oraşul. Dar cu toate că diva apucă un cuţit ascuţit de pe masă exact atunci când Scarpia este pe cale să se năpustească - nimic nu ar părea mai puternic decât un omor - curajul ei nu poate opri ceea ce credulitatea ei a pus în mişcare, iubitul ei va fi secerat în falsa sa falsă execuţie dinaintea ochilor ei şi ea trebuie să sară jos de pe parapetul Castelului Sânt’Angelo, adăugând celor trei alte morţi, propria ei moarte.

Ştim despre cei foarte răi şi deştepţi, şi despre cei foarte buni şi naivi.

Dar ce este cu toţi ceilalţi: cei care nu sunt nici răi, nici inocenţi. Doar oameni importanţi normali, văzându-şi de treaba lor importantă, dorind să gândească bine despre ei înşişi, şi comiţând cele mai atroce crime.

Să-l luăm pe Cavaler şi pe soţia lui. De ce n-au fost mişcaţi de ţipetele victimelor lor? Sau bietul Caraciollo, care, ca şi Angelotti, fusese găsit ghemuit în fundul unei fântâni. Dar spre

deosebire de Angelotti, el nu a ales să se omoare imediat. Spre deosebire de Angelotti, nu a crezut că are certitudinea morţii înaintea lui. Caraciollo credea că are o şansă. A greşit.

*

Poţi pleda pentru viaţa ta, şi asta nu ajută la nimic. Diva pledând în faţa lui Scarpia pentru a-1 cruţa pe iubitul ei. Bătrânul doctor Cirillo scriind din celula sa la câteva zile după arestarea lui, în fiare, Cavalerului şi soţiei acestuia: „Sper că nu mi-o luaţi în nume de rău dacă îmi iau libertatea de a vă deranja cu câteva rânduri, pentru a vă reaminti că nimeni de pe lumea aceasta nu poate proteja şi salva o fiinţă mizerabilă în afară de timp...”

Poţi merge cu curaj supranatural. Tânărul aristocrat Ettore Carafa, condamnat în septembrie la decapitare, care a cerut să fie pus pe butuc uitându-se în sus în loc de a fi cu faţa în jos, şi şi-a ţinut ochii deschişi în timp ce cobora securea. Sau cu lipsă de patimă şi previziune. Eleonora de Fon- seca Pimentel, care întorcându-se către colegii ei deţinuţi în timp ce aşteptau să fie luaţi în căruţa care îi va duce la galere, a recitat un vers din Vergiliu: *Forsan et haec olim meminisse juvabit-* Poate într-o zi chiar şi această voinţă va fi o bucurie să mi-o reamintesc.

Demnitatea sau o jalnică umilinţă, nimic nu va afecta ceea ce decretează învingătorii implacabili, transformându-se într-o forţă a naturii. Tot atât de pasivă la milă ca şi vulcanul. Mila este ceea ce ne duce dincolo de natură, dincolo de naturile noastre, care sunt întotdeauna pline de sentimente crude. Mila, care nu înseamnă iertare, care nu înseamnă să faci ceea ce natura, interesul personal, ne spun că avem dreptul să facem. Şi poate că avem dreptul, precum şi puterea. Oricum, cât de sublim este să nu facem. Nimic nu este mai admirabil decât mila.

7

Politica este în întregime frapantă şi fascinantă. Vai, trebuie să te ocupi de politică, chiar dacă nu vrei. Dar simt multe alte lucruri despre care trebuie să ai grijă. De pildă, alegerea hainelor cu care să te îmbraci poate fi de mare importanţă. Ce să porţi ca să-ţi faci obezitatea plăcută la vedere - nu ca să ascunzi sarcina. O sarcină cel mai bine ascunsă, dat fiind că toată lumea va presupune corect că tatăl este iubitul, nu soţul cam în vârstă. O pelerină voluminoasă? O rochie largă? Şi poate un şal aranjat peste ea, câteva şaluri în ciuda căldurii, dat fiind că cea care le poartă este specialistă în arta drapării şalurilor.

Şi ce să porţi pentru a răspunde dizgraţiei, ajunsă publică, pentru a arăta că nu confirmi ceea ce spun pe la spatele tău oamenii a căror opinie nu te lasă indiferent. Dacă eşti un erou, îţi porţi cordoanele, ordinele, stelele şi medaliile. Toate. Uneori porţi mantaua stacojie, lungă până la glezne, garnisită cu blană de samur pe care ţi-a dăruit-o ambasadorul turc. Egreta de diamante cu steaua ei rotitoare, alt dar (ei o numesc *chelengk*) de la Marele Senior de la Constantinopol. Şi sabia de aur cu mânerul şi tăişul ornate cu diamante pe care Regele ţi-a dat-o, împreună cu un ducat sicilian, pentru a-şi exprima gratitudinea pentru acţiunile care au adus dizgraţie asupra capului tău. Şi întotdeauna, alături de inima ta, o batistă de dantelă aparţinând femeii a cărei influenţă se ştie că te-a făcut să comiţi acţiunile care au adus dizgraţia ta.

Este important, de asemenea, cum este echipată orice reprezentare a ta. Pentru petrecerea pe care a dat-o Regina în parcul imens al palatului regal de la ţară, la care au fost invitate cinci mii de persoane, a fost ridicat un mic templu grecesc, în care au fost plasate efigii din ceară în mărime naturală ale celor trei, garnisite cu cunune de laur. Regina ceruse ca originalele statuilor să contribuie cu propriile lor veşminte. Efigia zveltă a soţiei Cavalerului purta rochia stacojie de şaten de la ultima gală de operă din Neapole, pe care fuseseră brodate numele căpitanilor de la Bătălia de pe Nil; efigia cu aer tineresc a Cavalerului era în ţinuta lui diplomatică cu steaua şi eşarfa roşie a Ordinului de Bath; între ele era efigia eroului cu doi ochi strălucitori albaştri din agate, însemnele sale de amiral formând un şir întreg de medalii şi stele scânteietoare şi Ordinul *lui* de Bath. Pe acoperişul templului era ghemuit un muzicant în spatele statuii Faimei cântând la trompetă, şi când au început ceremoniile, trompeta statuii părea să răsune. Cavalerul a primit un portret al Regelui cu o ramă împodobită cu diamante; soţiei Cavalerului i s-a dăruit un portret al Reginei, împodobit cu diamante şi încununat de Regină cu o cunună de laur din efigia ei; şi Regele i-a dat eroului un portret dublu al Maiestăţilor Lor, decorat cu pietre preţioase şi i-a acordat Ordinul Sf. Ferdi- nand, ai cărui membri aveau privilegiul de a nu-şi scoate pălăria în prezenţa Regelui. Orchestra a început să cânte „Rule, Britannia”. Cerul a început să vuiască: o mare desfăşurare de focuri de artificii reprezentând Bătălia de pe Nil, care s-a încheiat cu o spectaculoasă explozie a tricolorului francez. Foarte veridic, a spus eroul, neavând altceva mai bun de spus.

*

Rolul ruşinos al eroului de călău bourbon a fost subiectul de bârfe al Europei, Europa privilegiului. Să-l spânzuri pe cel mai

bun poet al ţării? Pe cel mai eminent învăţat grec? Oameni de ştiinţă de frunte? Chiar şi cei mai ferventi opozanţi ai republicanismului şi ai ideilor franceze au fost şocaţi de măcelărirea nobilimii Neapoletane. Solidaritatea de clasă nu a luat în seamă cu uşurinţă duşmăniile naţionale.

Apoi să-l facă pe erou un nemernic? Dar eroii sunt folositori. Nu, este mai uşor să găseşti o influenţă asupra eroului care i-a denaturat judecata, care l-a corupt. Cei buni nu devin răi, dar cei puternici pot deveni slabi. Ceea ce l-a făcut slab este că nu mai este autonom, solitar - aşa cum trebuie să fie un erou. Un erou este cel care ştie cum să plece, cum să rupă legăturile. Destul de rău atunci când un erou devine un bărbat însurat. Dacă este căsătorit, nu poate fi credincios nevestei. Dacă este amant, el trebuie (precum Enea), să dezamăgească. Dacă face parte dintr-un trio..., dar eroul nu trebuie să devină membru al unui trio. Un erou trebuie să plutească, trebuie să-şi ia zborul. Un erou nu se agaţă.

*

Ruşine, ruşine, ruşine.

De trei o ruşine. Trei uniţi într-unul.

Eroul, care a şters-o de fapt, nu putea fi înlocuit, înlăturat de superiorii lui de la Londra - deşi acest lucru a fost luat în consideraţie. Dar cei care îl instigau, pionul cărora devenise, puteau simţi greutatea nemulţumirii oficiale. Rolul Cavalerului în represaliile sălbatice împotriva patrioţilor napolitani îl făcuseră, cel puţin, controversat. Unii spuneau că este prostul nevestei; alţii, al guvernului bourbon. Desigur, nimeni nu se aştepta ca un diplomat să fie un model de perfecţiune, aşa cum spuneau despre erou. Dar nu trebuie să fie nici controversat. Un diplomat care a devenit un partizan deschis al guvernului pe lângă care este numit

la post a prejudiciat guvernul care l-a trimis şi ale cărui interese trebuiau să le promoveze. Nu este decât o chestiune de timp până când va fi înlocuit.

într-o dimineaţă, Cavalerul a primit o scrisoare de la Charles care regreta că trebuie să-l informeze pe unchiul lui că aflase din nenorocitul de ziar liberal, *Morning Chronicle,* că fusese numit un nou trimis în Regatul celor Două Sicilii, tânărul Arthur Paget. Cavalerul nu mai putea ascunde faţă de el însuşi proporţiile dizgraţiei sale. Nu numai că fusese înlăturat, după treizeci şi şapte de ani la post, în loc să i se permită să se retragă, după ce ar fi fost consultat în legătură cu alegerea succesorului său; nu le-a păsat dacă era ultimul care afla. Documentul de la Foreign Office a urmat o lună mai târziu, cu un adaos scurt prin care era informat că succesorul său a părăsit deja Londra. Auzind vestea, Regina a îmbrăţişat-o cu ochii plini de lacrimi pe cea mai dragă confidentă a ei, sora ei, soţia ambasadorului.

- O, ce mă voi face fără prietenii mei. Toată vina o poartă francezii.

Paget Fatalul, cum îi spune Regina, a ajuns la Palermo şi după cinci zile a fost primit de Cavaler. Iată un tânăr - Paget are douăzeci şi nouă de ani, patruzeci de ani în cap mai tânăr decât Cavalerul - pentru care Cavalerul nu simţea niciun fel de atracţie avunculară.

- Şi vii din ce post? întrebă Cavalerul rece.
- Am fost trimis extraordinar în Bavaria.
- Dar nu ministru plenipotenţiar?
- Aşa e.
- Am auzit că ai deţinut acest post doar un an.

-Da.

- Şi înainte de asta?
- Bavaria a fost primul meu post.

- Desigur vorbeşti italiana, spuse Cavalerul.

- Nu, dar voi învăţa. La Munchen, am învăţat repede germana.

- Şi vei avea nevoie să înveţi siciliana, pentru când, nu se ştie, Maiestăţile lor se vor întoarce la prima lor capitală. Şi dialectul Neapoletan de asemenea, chiar dacă nu vei vedea niciodată Neapole, pentru că Regele nu vorbeşte italiana.

- Aşa am auzit.

Au urmat câteva momente de tăcere, în timpul cărora Cavalerul s-a mustrat că spusese prea mult. Apoi, dregându-şi glasul nervos, Paget găsi curajul să spună că era gata să-şi prezinte scrisoarea de acreditare Regelui şi Reginei, îndată ce Cavalerul îşi va prezenta scrisoarea de rechemare.

Cavalerul îi răspunse că, întrucât nu avea nicio intenţie de a rămâne nici măcar o singură zi în Regatul celor Două Sicilii ca persoană particulară şi că şi-a făcut deja planuri pentru o călătorie de agrement de o lună, se va ocupa de problemă la întoarcere. Şi a plecat cu soţia lui, cu doamna Cadogan şi cu eroul pe vasul *Foudroyant,* din nou purtaţi pe apă, dar de data aceasta nu pentru a se implica în istorie (deşi eroul trebuie să facă o oprire la Malta), ci să plutească afară din istorie, afară din programul vieţii lor.

Oare superiorii şi prietenii lui de odinioară de la Foreign Office l-au concediat? El îi va alunga din minte pentru o vreme. Să aibă o vedere mai clară. Să se uite cum se desfăşoară linia de coastă, şi când maiestosul munte Etna încununat cu nori a început să se vadă, bubuind uşor, Cavalerul îşi reaminti priveliştea uluitoare de pe vârf în zorii albaştri, cu întreaga insulă a Siciliei, Malta, Liparis şi Calabria conturate sub el ca într-o hartă. Da, am făcut asta. Sunt singurul de aici care a făcut aşa ceva. Ce viaţă bogată am avut.

Trecând pe lângă Etna, vasul *Foudroyant* nu era departe de Bronte, fieful ataşat noului titlu sicilian al eroului. Soţia Cavalerului era dornică să debarce, dar eroul a spus că prefera să inspecteze domeniul, al cărui sol vulcanic aducea beneficii - aşa i se spusese - ce se ridicau la trei mii de lire anual, atunci când fusese pregătită vizita lui aşa cum se cuvenea. Ducele de Bronte, a declarat el, nu trebuie să apară pur şi simplu, neanunţat, pe propriul său domeniu. Cavalerul, care suspecta o oarecare glumă proastă în alegerea ducatului ce i-a fost dat salvatorului britanic, Bronte fiind numele ciclopului care provoacă tunetul Etnei, a crezut că este mai bine să ţină pentru el această informaţie. Eroul cu un singur ochi, care părea atât de mândru că este un duce sicilian, s-ar putea să nu fie amuzat de glumă. Cavalerul a socotit-o foarte nostimă.

Cavalerul a ajuns la punctul zero al plăcerii, unde plăcerea este capabilă să scoată din minte gândurile negre. Demiterea lui, Paget, datoriile sale, viitorul nesigur ce-1 aştepta în Anglia - acestea au erupt în mintea lui, apoi au fost zvârlite înapoi în vânt, ca păsările marine ce zburau deasupra capului său de la pupă la prora. Uşurarea de a nu stărui asupra ceea ce îl preocupa era atât de plăcută încât avea impresia că se distra cu adevărat. Acest vas era locuinţa sa. Când s-au oprit la Siracusa timp de două zile pentru a vizita ruinele Templului lui Jupiter şi celebrele cariere şi peşteri, soţia Cavalerului, în ciuda greţurilor de dimineaţă, a refuzat să rămână la bord cu mama ei. Nu voia să piardă nici măcar una din prelegerile entuziaste pe teren ale Cavalerului şi nu voia să fie despărţită nici măcar pentru o oră de erou. Soţia lui şi prietenul său păreau atât de fericiţi. Nici naiv, nici soţ curtenitor, el îşi iubea cu adevărat nevasta şi îl iubea şi pe bărbatul apropiat de vârsta soţiei lui, iar ei îl iubeau cu adevărat, şi astfel el nu a pierdut o nevastă, ci a dobândit un fiu, nu aşa se rezolvă tot?

Ca şi în palatul de la Palermo, ca şi pe nava amiral ancorată în Golful Neapole, ei se comportă cu o corectitudine perfectă în prezenţa Cavalerului. Adică, nu se drăgălesc unul pe altul mai mult decât înainte de a deveni amanţi. Ceea ce înseamnă că mint. El habar nu are unde şi cât de des se duce soţia lui în apartamentele eroului sau acesta într-ale ei. Nici nu vrea să ştie. Soţia lui, cu tractul ei intestinal invulnerabil şi rezistenţa dovedită la răul de mare, se plânge acum la micul dejun că ar avea probleme digestive şi că suferă de greţuri din cauza mişcărilor navei. Desigur, el nu vrea ca ei să facă aluzii în mod public la relaţia lor sau ca ea să menţioneze greţurile sarcinii - ar fi dureros. Şi totuşi, în mod pervers, îl deranjează că ei joacă teatru în faţa lui. îl fac să se simtă exclus, tratat cu condescendenţă. îl fac să se simtă ignorat, dat fiind că el este cel care are o digestie proastă, el este cel care are uneori rău de mare, deşi nu s-ar putea spera să fie o mare mai liniştită.

*

Şi ce să poarte acum când vor pleca aproape imediat din nou în călătorie, pentru că eroul doreşte neapărat să se reîntoarcă în Anglia, şi Amiralitatea este nerăbdătoare ca arma lor cea mai puternică împotriva lui Napoleon să pună capăt restricţiei sale ca paladin bourbon şi căpitan de iaht, să fie discreditat, acum fostul ambasador britanic şi irezistibila sa soţie; şi desigur, ei vor merge cu el. Cu ce să se îmbrace, în această călătorie lungă şi complexă. Mai întâi pe mare, pe vasul amiral al eroului, până la Leghom; apoi pe uscat în multe vehicule cu roţi (caleaşcă, trăsură de gală, diligenţă), mergând de la sud spre nord, îndreptându-se de la caniculă şi zile lungi spre o vară mai modestă, călătorind prin multe state, oprindu-se pentru a participa la numeroase festivităţi, şi la fiecare ei trebuie să se prezinte cât mai bine.

Nu s-a pus nicioadată problema ca ei să nu plece împreună. Singura chestiune era câţi alţii vor pleca împreună cu cei trei şi cu doamna Cadogan, în afară de domnişoara Knight, care nici nu voia să audă să nu fie luată, şi Oliver, unul dintre cei doi secretari englezi ai Cavalerului, care au fost detaşaţi eroului, plus obişnuitul grup mare de servitori. Ce cavalcadă mare va fi.

La reîntoarcerea lor la începutul lunii iunie din croaziera de o lună, Cavalerul şi-a înaintat scrisoarea de rechemare şi lui Paget i s-a permis să-şi prezinte scrisorile de acreditare la curte. Regina a scrâşnit din dinţi şi nu s-a uitat deloc la el. Mult mai multe decât pierderea iminentă a prietenilor ei credincioşi îi munceau mintea Reginei, pentru că a înţeles că înlocuirea Cavalerului cu un nou trimis semnifica supărarea britanicilor pe *ea.* Desconsiderarea lui Paget şi solidaritatea cu prietenii ei este unul dintre motivele ei pentru care s-a hotărât să părăsească Palermo şi să se ducă la Viena, pentru a-şi vizita fiica (precum şi pe nepotul şi pe ginerele ei) - primul ei născut, Maria Tereza, este acum împărăteasa habsburgică. (Celălalt motiv pentru plecare: conştientizarea faptului că influenţa ei asupra Regelui era în declin. Eroul sperase să se întoarcă pe mare în Anglia împreună cu Cavalerul şi soţia acestuia, cu anturajul lor, şi cu toate bunurile care le aparţineau, ceea ce i-ar permite să-i ducă pe Regină şi tot alaiul de doamne de onoare, capelani, doctori şi servitori în spre nord până la Leghom. Când cererea lui de a lua vasul *Foudroyant* până în Anglia a fost refuzată, iar eroul nu a mai văzut niciun motiv pentru care aceştia să nu facă o lungă călătorie prin Europa şi să accepte dorinţa Reginei ca prietenii ei să o escorteze tot drumul până la Vieilâ.

Când au ajuns la Leghom, unde mâniosul lord Keith a recuperat în sfârşit vasul *Foudroyant* pentru scopurile militare pentru care fusese menit, şi în timp ce se făceau aranjamentele

pentru continuarea călătoriei, au sosit veşti despre o angajare iminentă a forţelor austriece cu Napoleon la Ma- rengo, iar Regina a hotărât în mod impulsiv să nu se ducă direct la Viena, ci să meargă pentm o scurtă şedere la Palazzo Famese din Roma (a trimis vorbă ca baronul Scarpia să i se alăture acolo) pentm a aştepta rezultatul bătăliei. Se va alătura prietenilor ei britanici la Viena peste câteva săptămâni.

In continuare veneau şapte căleşti urmate de patru fur- goane cu bagaje în care fuseseră încărcate toate tablourile Cavalerului şi alte posesiuni salvate de la Neapole. Călătoria care îţi rupea oasele pe dramul de-a lungul râului Amo se dovedeşte mai obositoare decât se aşteptase Cavalerul. Nu a fost în stare să citească, nu putea decât să-şi ţină ochii închişi şi să încerce să alunge durerea din spate, coapse şi genunchi, în timp ce doamna Cadogan îi ţinea o cârpă udă pe frunte. Cavalerul dorise să stea mai mult. Nu numai pentru că nu se simte bine deloc. I-ar plăcea să viziteze din nou Uffizi, ale cărui comori au fost în mod inexplicabil cruţate de Napoleon - nu te poţi opri la Florenţa fără să priveşti tablourile - dar soţia lui şi prietenul său nici n-au vrut să audă.

- Dacă eşti atât de bolnav şi de obosit, atunci sigur nu eşti suficient de puternic să te plimbi şi să priveşti tablourile.

- Sunt întotdeauna suficient de puternic pentru a privi tablouri, spuse el cu glasul slab. Cum mă simt, nu contează, îmi face plăcere.

- Nu, nu, spuse soţia lui. Eşti bolnav. Suntem îngrijoraţi din cauza ta. Trebuie să te odihneşti. Şi apoi vom continua călătoria. Şi aşa s-a odihnit demoralizat, lipsit de plăcerea pe care o anticipase. Cât de plictisitor este să fii doar un trup. Şi apoi la Triest, unde sunt câteva tablouri notabile, s-au oprit aproape o săptămână. Cavalerul nu a putut înţelege întârzierea.

Nemângâiata Regină a sosit la o săptămână după ce au venit ei la Viena, scurtându-şi vizita la Roma după ce a auzit ştirea despre victoria lui Napoleon. Şederea eroului, a Cavalerului şi a soţiei lui s-a prelungit încă o lună cu petreceri şi baluri în onoarea eroului. Soţia Cavalerului a avut şi ea triumfurile ei. într-o seară a câştigat cinci sute de lire sterline la masa de faro. Şederea lor de patru zile pe domeniul de la ţară al lui Esterhrzy s-a încheiat cu o festivitate pentru care celebrul compozitor al prinţului, ce locuia acolo, a adus un tribut muzical eroului, compozitorul la clape, acompaniat de soţia Cavalerului.

Câteva zile mai târziu, ea a cântat din nou *Bătălia Nilului* a lui Haydn, acompaniindu-se, pentru prietenul ei regal, care trăia într-o antipatică singurătate la Palatul Schonbrunn.

- *Trcs beau, trcs emouvant,* exclamă Regina, care nu s-a putut abţine să nu-şi amintească o voce pe care a auzit-o la Roma, aproape tot atât de frumoasă ca aceea a soţiei Cavalerului. Din păcate, descriind această voce ar însemna să amestece părerea ei despre norocosul Haydn, autorul cantatei ce celebra victoria asupra francezilor care a avut loc, cu amintirea plicticosului Paisiello şi cantata *lui.* S-ar putea să fie nevoie să se menţioneze că diva, o femeie cu mult farmec, se sinucisese în cele mai melodramatice condiţii chiar în dimineaţa de după spectacol, după asasinarea incompetentului şef al poliţiei.

- Baron Scarpia est mort, Milady, *vous l 'avez entendu.*

- Ce îngrozitor! exclamă soţia Cavalerului. Vreau să spun, cât de tulburată trebuie să fiţi!

Regina a negat că ar fi tulburată. După toate aceste morţi, ce mai conta una în plus. Şi apoi începu să plângă şi să spună că toate evenimentele îngrozitoare pe care a fost nevoită să le îndure au facut-o insensibilă la sentimentele umane - adică simţea că nu mai era femeie. Şi apoi a fost dezvăluită întreaga poveste, de la

coadă la cap. După cât se pare diva a fost ofensată de atenţiile erotice ale baronului.

- Nu este uluitor, exclamă Regina, ştergându-şi ochii, cât de exagerat reacţionează italienii aceştia la orice? Soţia Cavalerului, tot atât de iscusită ca şi Regina în materie de reacţii histrionice, a spus că ea înţelegea foarte bine ce voia să spună Regina.

- Soţul meu a susţinut întotdeauna că italienilor le lipseşte simţul realităţii, îi spuse ea Reginei, crezând că nemulţumirea faţă de toate lucrurile italieneşti se va acorda cu starea de spirit a Reginei Neapoletane de când se întorsese în oraşul ei natal.

Regina, o stea evident mai mică pe firmamentul habs- burgic de la Viena, fusese surghiunită de miniştrii nepotului ei în apartamentele de la Schonbrunn ceea ce ea a interpretat (fără să greşească) ca o desconsiderare, dar simpatiile nevestei Cavalerului nu mai erau atât de concentrate asupra plângerilor Reginei. Şi Regina a început să-şi dea seama că prietenii ei nu erau atât de stimaţi la Viena cum crezuse ea. Mai mulţi membri ai curţii habsburgice s-au simţit uşuraţi când gruparea britanică, epuizând distracţia şi ovaţiile eroului pe care Viena le-a putut oferi, nu a mai avut nicio scuză ca să-şi continue călătoria, deşi Regina părea foarte nefericită din cauza despărţirilor, adăugând la bijuteriile şi portretele ei pe care le dăduse deja prietenei ei, şi dăruind Cavalerului o tabacheră din aur montată cu diamante.

Apoi, plimbându-se din Europa Centrală până la Praga, oraşul în care se spun legende despre statui care vin la viaţă, oraşul cândva condus de faimosul colecţionar Rudolf al II-lea, care a cumpărat mult râvnitul Diirer la Veneţia şi apoi nu a putut să suporte (Cavalerul îşi amintea cum se hurduca în trăsura cu arcuri proaste) gândul că acea comoară a lui era hurducată şi izbită peste Alpi, şi a pus ca tabloul blindat să fie dus în braţe prin munţi de către patru tineri vânjoşi care aveau grijă pe rând să-l

ţină drept tot drumul. La Praga, ducele regent, alt nepot al Reginei, a dat o petrecere formidabilă pentru a sărbători cea de-a patruzeci şi doua aniversare a eroului. Apoi, de-a lungul Elbei până la Dresda, unde au văzut colecţia de porţelanuri a Electorului şi s-au dus la operă, unde s-a relatat despre erou şi despre soţia Cavalerului că au fost total absorbiţi de o conversaţie între ei; şi unde, la unul din balurile date în cinstea eroului, el a pierdut un diamant de pe mânerul săbiei sale (au anunţat că vor da aducătorului o recompensă, însă nu a mai fost retumat niciodată). Acolo, ca şi cu ocazia altor opriri, pofta eroului de tributuri, de daruri, şi de focuri de artificii a fost satisfăcută din plin. în fiecare oraş, comunitatea diplomatică şi englezii rezidenţi au avut parte de bârfa suficientă şi de observaţii răutăcioase despre trio pentru a înveseli multe notaţii de jurnal zilnic şi în scrisori. El este acoperit cu stele, panglici şi medalii, scria una dintre gazdele lor, mai curând ca un prinţ dintr-o operă decât ca acel Cuceritor al Nilului. Şi nimeni nu a izbutit să nu deplângă servilismul lui pe lângă soţia Cavalerului, a cărei prezentări supradimensionate a propriei ei persoane, fie sub forma unor interpretări teatrale, a poftei de mâncare şi de băutură, sau măsură a taliei, era notată şi ea în mod caustic.

Singura favoare cerută de Cavaler în timpul călătoriei era să dea un ocol pe la Anhalt-Dessau pentru a-i face o vizită prinţului, care fusese la Neapole în câteva rânduri şi era unul dintre primii abonaţi la volumele sale de scrieri vulcanice şi cu zece ani în urmă îşi construise propriul Vezuviu pe o insulă dintr-un lac de pe domeniul lui de la ţară. Având o circumferinţă de vreo două sute şaptezeci şi cinci de metri la bază, şi o înălţime de vreo douăzeci şi cinci de metri, putea arunca foc adevărat şi fum (când materialul combustibil din interiorul conului scobit era aprins) şi să emită versiunea lui de lavă topită (de fapt, apă pompată peste

buza conului ce se prelingea în jos pe versanţii vulcanului pe lângă luminatoarele din sticlă vopsite în roşu şi iluminate din interior). Spre deosebire de structura înaltă de aproape şaptesprezece metri din sticlă, din sticlă fibroasă şi beton armat din faţa hotelului din Las Vegas - un vulcan generic, care se stinge la fiecare cincisprezece minute (între apus şi ora 1 a.m.) - vulcanul lui Anhalt-Dessau era în mod precis Vezuviul şi izbucnea doar la ocazii speciale, pentru oaspeţi distinşi. Cu şase ani în urmă dăduse spectacol pentru Goethe. Cavalerul dorea să dea spectacol pentru el. (La urma urmei, era şi Vezuviul lui, ca şi priveliştea vulcanului care îl inspirase pe prinţ, care costruise pe o insulă o replică a vilei Cavalerului de lângă Porţiei.) Asta ar fi amuzant, spuse soţia lui, care nu era împotrivă să se oprească la curtea altui mic principat german. Cavalerul a trimis vorbă prinţului înainte că intenţionau să-i facă o vizită. Dar, din păcate, secretarul particular al prinţului i-a răspuns că stăpânul lui era plecat şi că maşinăria nu putea fi activată în absenţa lui. Cavalerul nu a avut succes cu ultimul lui vulcan.

- Poate că este mai bine, spuse soţia Cavalerului, care şi-a dat seama că eroul era obosit şi dornic acum să ajungă la Hamburg şi la festivităţile de acolo. Au călătorit pe râu; când au plecat de la Dresda, fiecare pod, fiecare fereastră cu vedere spre Elba erau ticsite cu spectatori care aclamau. De la Hamburg, unde a semnat multe Biblii şi cărţi de rugăciune, eroul a trimis vorbă la Amiralitate că aştepta o fregată să-i ia şi să-i ducă în Anglia. Cererea lui nu a primit răspuns.

*

Şi ce să poarte în Anglia, unde eroul nu mai pusese piciorul de aproape trei ani. Mulţimile adoratoare care se află acolo pentru a-1 saluta atunci când vizitează domeniile închiriate la Yarmouth, şi care apar peste tot acolo unde el şi însoţitorii săi se opresc în

călătoria lor cu caleaşca spre Londra, nu au de unde să ştie nemulţumirea conducătorilor faţă de erou şi faţă de viaţa pe care a dus-o în ultimul an. Nu au citit relatările zeflemitoare ale realizărilor triumfale ale eroului (doar zece mii de oameni din ţară citesc ziare). Nici nu ştiu diferenţa între stelele Neapoletane şi steaua Ordinului de Bath prinsă la pieptul uniformei sale.

Pentru mulţime el era încă cel mai mare erou pe care Anglia l-a cunoscut vreodată. în ceea ce o priveşte pe Fanny, el era încă soţul ei. Fanny şi tatăl uşor senil al eroului, care venise de la ţară la Londra şi îşi luase camere într-un hotel din King Street, aşteptau de mai bine de o săptămână. Eroul l-a îmbrăţişat pe tatăl lui cu adevărată fervoare şi pe soţia lui cu o rezervă dureroasă. Soţia Cavalerului, care purta o haină de muselină albă cu numele eroului şi BRONTE brodate în jurul tivului cu fir de aur şi paiete, a îmbrăţişat-o pe soţia şi pe tatăl iubitului ei. Au luat masa împreună la hotel - un spectacol dureros. Soţia Cavalerului a imitat strigătele de urale ale mulţimilor la diversele lor opriri din timpul călătoriei de trei zile la Londra, precum şi dangătele clopotelor oraşului. Eroul posac, care purta, aşa cum va face până la moarte, sub cămaşa sa o miniatură a soţiei Cavalerului prinsă în jurul gâtului, îşi muşca buza cărnoasă de fiecare dată când vorbea Fanny. Cavalerul a observat întipărit pe chipul lui Fanny un semn de disperare şi de umilinţă.

Pentru a-şi prezenta omagiile a doua zi la Amiralitate, eroul s-a îmbrăcat în ţinută de dimineaţă: haină navală, pantaloni navali albi cu butoni navali la genunchi, ciorapi de mătase, pantofi cu catarame mari. A fost un gest prudent, şi vechii săi prieteni de la Amiralitate, puşi pe dojană, s-au înmuiat când l-au ascultat pe erou ţinându-le o prelegere despre planurile sale pentru apărarea coastei Canalului în cazul în care Napoleon ar fi atât de nesăbuit încât să încerce o invazie, şi despre dorinţa sa de a se reîntoarce

în serviciul activ cât de curând posibil. Dar eroul a făcut un calcul greşit a doua zi când a apărut la palat, pentru audienţa acordată de Rege, cu chelengkul Marelui Senior la pălărie, cele trei stele la piept (una pentru Ordinul de Bath, două pentru onorurile siciliene) şi portretul înzorzonat cu pietre preţioase al Regelui Neapolelui atârnând de gâtul său. Nu este de mirare că a fost umilit de Regele britanic, care abia dacă a observat prezenţa lui, întrebându-1 doar dacă s-a însănătoşit, şi apoi s-a întors pentru a discuta cu însufleţire cu generalul *** vreo treizeci de minute despre dorinţa sa ca armata să aibă un rol mai mare în războiul cu francezii. Monarhul britanic nu a recunoscut titlul Sicilian al eroului, ceea ce purtătorul lui ştia foarte bine. (Şi nu va face acest lucru decât două luni mai târziu, când eroul va primi o nouă comandă şi va pleca pentru a obţine o nouă faimoasă victorie.) Dacă ar fi atras atenţia suveranului său chiar şi pentru zece minute, eroul ar fi folosit fără îndoială o parte din timp pentru a o lăuda pe soţia Cavalerului şi serviciile ei patriotice indispensabile la Neapole şi la Palermo, care meritau remunerate şi răsplătite cu mulţumiri publice. Dar nici laudele eroului aduse femeii care îl ruina, nicio scrisoare exuberantă de recomandare din partea discreditatei Regine a Neapolelui, n-ar fi facut-o mai puţin o paria. Acestea n-au făcut decât să confirme ceea ce toată lumea gândea deja.

Ziarele speculaseră dacă soţia Cavalerului va fi socotită demnă de a fi prezentată la Curte, şi absenţa ei, atunci când cavalerul şi-a făcut apariţia impecabilă, a declanşat o evocare neînduplecată a dizgraţiei ei fizice. Dacă unii şi-au dat seama că obezitatea ei ascundea şi o sarcină - înălţimea ei ajunsese pe malurile acestea tocmai la timp, nota succint ziarul *Morning Post* - ceea ce fascina societatea era mai puţin sarcina ei, cât pierderea frumuseţii. ÎNFĂŢIŞARE. Atât de trandafirie şi de înfloritoare

este înfăţişarea doamnei, aşa cum ar spune doctoral Graham, încât ea apare ca o perfectă Zeiţă a Sănătăţii! (Un dublu sarcasm: atât o aluzie la sarcină şi o scurtă reamintire a folosirii ei cu jumătate din viaţa ei în urmă de către tămăduitorul şi terapeutul fertilităţii cândva la
modă.) ÎNFĂŢIŞARE EXTERIOARĂ. Cea pentru care a fost proslăvită în mod special şi, în consecinţă, de unde i-a început reputaţia, şi care era acum atât de umflată că îşi pierduse întreaga frumuseţe iniţială. ATITUDINI. înălţimea ei îşi instalează o cameră pentru a-şi prezenta *Atitudinile* şi unde plănuieşte să dea petreceri de *Atitudine. Atitudinile* vor fi mai mult în vogă în această iamă decât forma sau trăsăturile.

Caricaturiştii nu i-au scutit nici pe ea, nici pe Cavaler. Gillray l-a arătat ca pe un grotesc bătrân ofilit, absorbit de o armată de statuete urâte şi un vas stricat; deasupra capului lui sunt portrete ale Cleopatrei cu sânii goi ţinând o sticlă de gin şi un Marc Antoniu cu un singur braţ purtând un tricorn, şi un tablou cu Vezuviu în plină erupţie. Dar nu erau caricaturi în mărime naturală ale eroului, care pozează pentru multe busturi şi portrete, şi fusese primit în Camera Lorzilor - doar flecăreli. Se răspândeşte zvonul, şi zvonul era adevărat, că eroul îşi vopseşte faţa. Zvonul exagerează, şi spune că nu cântăreşte mai mult de 36 de kilograme.

Camera Lorzilor este o scenă, curtea este o scenă, un dineu este o scenă - chiar şi o lojă la teatru este o scenă. Cele două cupluri s-au dus împreună la Drury Lane şi când şi-au ocupat locurile, întregul auditoriu s-a sculat în picioare şi i-a aclamat, iar orchestra a început să cânte „Rule, Bri- tannia” şi eroul a fost nevoit să se ridice în picioare şi să mulţumească făcând o plecăciune. A doua zi ziarele au relatat că soţia eroului a apărut în alb cu o maramă de satin violet şi o mică pană albă, iar nevasta

Cavalerului purta o rochie din satin albastru şi o maramă împodobită cu un frumos penaj, în drama pe care au văzut-o, rolul principal feminin a fost interpretat de Jane Powell, despre care soţia Cavalerului i-a spus soţului ei că o cunoştea de foarte mult timp chiar dc dinainte de a-1 cunoaşte pe Charles - însemnând, a presupus Cavalerul, că era atunci când ea era o..., lui nu-i plăcea să se gândească la acest lucru. De fapt, o cunoscuse pe Jane când era servitoare în casa doctorului ***, avea atunci paisprezece ani, când a venit la Londra. Jane, altă servitoare, fusese prima ei prietenă. Au împărţit aceeaşi cameră la mansardă. Amândouă aveau să ajungă actriţe.

Arta dramatică este una, a fi civilizat (ceea ce include arta dramatică) este alta. Cavalerul dorea ca eroul să păstreze aparenţele - aşa cum face el. Poate înţelege că eroul este enervat de încăpăţânarea iubirii lui Fanny, de credinţa ei disperată că, dacă are răbdare şi se comportă ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic, soţul ei va fi mulţumit să trăiască cu ea şi cu tatăl lui în casa mobilată din Dover Street. Dar nu există niciun motiv ca eroul să arate ceea ce simte, aşa cum se pare că a făcut la un banchet dat în onoarea sa de Contele Spencer în interiorul Amiralităţii. In timp ce el îi explica cele patru slăbiciuni principale ale artileriei franceze Contesei Spencer, aflată la dreapta sa, Fanny, aşezată la stânga lui, era absorbită de sarcina pe care şi-o atribuise ea însăşi de a sparge nuci pentru el şi când a terminat le-a pus alături de farfuria lui într-un pahar mic, pe care el l-a lovit cu palma. Paharul s-a spart şi Fanny a inzbucnit în lacrimi şi a părăsit masa. Continuând să-şi îndrepte atât ochiul fix, cât şi pe cel sănătos către dreapta spre nevasta Primului Lord al Amiralităţii, cu ciotul zvârcolindu-se în mâneca lui goală, eroul a fost mai departe strălucitor, original, de neimitat, cu privire la subiectul tacticii navale.

Prefăcătoria de a fi două cupluri a luat sfârşit. Eroul s-a mutat în casa prietenilor săi din Picadilly, oferindu-se să-şi asume jumătate din chiria plătită anual de Cavaler de o sută şi cincizeci de lire; Cavalerul a refuzat. Curând după aceea, Fanny s-a reîntors la ţară împreună cu tatăl eroului.

Cavalerul s-a simţit obligat să-şi valorifice energiile. Timpul pe care l-ar fi petrecut asistând la întrunirile Academiei Regale de Ştiinţe Naturale era acum folosit conferind cu bancherii săi, care au încercat să alcătuiască un program rezonabil de achitare a datoriilor sale. Belşugul şi noutatea mărfurilor din prăvălii l-au surprins peste măsură. Londra, după nouă ani de absenţă, l-a izbit ca fiind extraordinar de modernă, energică şi opulentă - aproape un oraş străin. A urmărit câteva licitaţii, cu toate că nu era în situaţia de a cumpăra ceva. A vizitat colecţia sa de vase de la British Museum. Charles era adesea cu el. Charles este întotdeauna disponibil. Cu Charles şi fără soţia lui, a făcut o călătorie la domeniul lui din Ţara Galilor, acum ipotecat pentru treisprezece mii de lire. Cavalerul a înaintat la Foreign Office o evidenţă contabilă a pierderilor sale de la Neapole (mobilier, căleşti etc.: treisprezece mii de lire) şi cheltuielile enorme (zece mii de lire) suportate în timpul anului şi o jumătate la Palermo. în timp ce reuşea să-şi ţină creditorii la distanţă, a făcut cerere pentru o pensie anuală de două mii de lire, o cerere modestă. Toată lumea îi spune, mai ales Charles, că are dreptul să se aştepte şi la un titlu nobiliar. Dar el se îndoieşte că le poate căpăta pe amândouă. Ar dori mai curând să primească banii decât să fie lord. Era prea târziu pentru titluri. Charles îl întreabă dacă este mulţumit că s-a întors la Londra.

- Voi fi acasă îndată ce mă voi simţi bine, i-a răspuns el.

*

Au fost salvaţi de un sfârşit de decembrie la Londra cu excesul lui de petreceri de estimare a statutului de către o invitaţie de la William, rubedenia lui singuratică, învăluită în scandal, de a petrece săptămâna Crăciunului cu el în casa sa de la ţară în stilul lui Palladio şi de a vedea uimitorul proiect de construcţie în care s-a angajat în pădurile de la Foothill.

- El îl numeşte o catedrală, ceea ce înseamnă că arhitectura sa este inspirată din gotic, a spus Cavalerul. Arce butante şi ferestre pictate, a adăugat el, pentru beneficiul eroului.

- Ca Strawberry Hill, strigă soţia Cavalerului.

- Vezi să nu te audă William spunând aşa ceva, draga mea. Ele este cel mai mare rival şi detractor al defunctului nostru prieten Walpole, şi îi dispreţuieşte castelul.

Se opriseră în oraşul apropiat Salisbury, unde eroul a fost primit de primar şi i s-a prezentat oraşul, iar caleaşca lor - mergând încet, pentru a minimaliza hurducăturile, ţinând seama de condiţia delicată a soţiei Cavalerului - a fost escortată de un detaşament de călăraşi voluntari până la porţile domeniului Fonthill.

- Nu, spuse Cavalerul după o pauză lungă, e mult mai grandioasă.

- Ce este grandioasă? întrebă soţia lui.

- Catedrala! exclamă Cavalerul. Nu am vorbit destul de clar? Vorbim despre Catedrală, nu-i aşa? Tumul ei, îmi spune William, va fi mai înalt decât cel al Catedralei Salisbury.

Ningea şi Cavalerului i se părea că e zidit în frig. Acesta era primul Crăciun englezesc de care avea parte după câţi ani? Pentru că, atunci când a fost ultima oară în Anglia, şi-a început călătoria înapoi în Italia, în septembrie. Da. La două zile după căsătorie. Şi înainte de aceasta, când a adus trupul Catherinei şi a vândut vasul, fusese în octombrie când s-a întors. Anterioml concediu

acasă - dar acesta a fost cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când era războiul cu coloniile americane - nu plecaseră el şi Catherine înainte de Crăciun?
Era sigur că plecaseră înainte de Crăciun. Şi îşi petrecea timpul, făcând calcule în capul lui, numere şi feţe intrând şi ieşind din mintea sa, dar era important să calculeze exact. Ultimul Crăciun în Anglia, câţi ani au trecut? Câţi?

- Câţi, întrebă soţia Cavalerului.

Cavalerul, trezit din reverie, se întrebă dacă soţia lui îi putea citi gândurile.

- Câţi metri, spuse ea. înălţimea ei.
- înălţime?
- Cât de înalt va fi tumul Catedralei?
- Aproape 90 de metri, murmură Cavalerul.
- Nu ştiu nimic în materie de arhitectură, spuse eroul, dar sunt sigur că fără o ambiţie excesivă, nu poate fi realizat vreodată ceva bun.
- De acord, spuse Cavalerul, dar ambiţiile lui William nu sunt sprijinite atât de bine cât ar trebui. Cu opt luni în urmă, când era încă la mai puţin de jumătate din înălţimea lui posibilă, tumul s-a prăbuşit în timpul unei vijelii. După cât se pare el îi permite arhitectului său să construiască nu cu piatră, ci cu stuc şi compociment.
- Ce nebunie, spuse eroul. Cine ar construi ca să nu dureze?
- Ah, dar el crede că va dura, răspunse Cavalerul, şi l-a reconstruit cu aceleaşi materiale pentru vizita noastră. Nu voi fi surprins dacă rubedenia mea nu intenţionează cumva să locuiască într-o zi în turn. Astfel încât să poată privi în jos la lume, să privească în jos către noi toţi, şi să vadă cât de mici suntem.

*

William, William al lui Catherine, tânărul uşor grăsuţ, visător, care era acum un bărbat de patruzeci şi unu de ani cu un aspect juvenil, era în continuare un muzician dotat. în prima seară, a interpretat pentru oaspeţii săi în salonul mare, timp de o oră, Mozart, Scarlatti, Couperin. Apoi, cu o scurtă politeţe, i-a cedat dreptul de interpretare muzicală soţiei Cavalerului, care a oferit o arie siciliană, arii de Vivaldi şi Händel, şi „Oody, Oody Purbum", un cântec hindus pe care îl învăţase pentru această ocazie, ştiind pasiunea nebună a lui William pentru Orient. Ea a încheiat cu câteva cântece marţiale în onoarea eroului.

Cei trei bărbaţi se mutaseră lângă căminul unde ardea un foc încins, în timp ce soţia Cavalerului a rămas la pian, atingând uşor clapele. William, vorbind cu dinţii strânşi, a abordat subiectul fericirii, adresându-se mai întâi celebrului său oaspete pentru a-i cere părerea.

- Fericire! exclamă eroul. Fericirea pentru mine constă în primul şi în ultimul rând în slujirea ţării mele. Dacă ţara mea mai are nevoie de, sau doreşte, serviciile unui biet soldat care şi-a sacrificat deja sănătatea, vederea şi multe altele pentru gloria ei. Dar dacă ţara mea nu mai are nevoie de mine, nimic nu m-ar face mai fericit decât să am o simplă locuinţă rustică, lângă un mic curs de apă, unde să-mi petrec restul vieţii cu prietenii mei.

- Şi doamna?

Doamna a strigat de la pian că era fericită atunci când cei pe care îi iubea erau fericiţi.

- Ce absurdă eşti, draga mea, spuse Cavalerul.

- S-ar putea să ai dreptate, replică ea, zâmbind. Fără îndoială, am multe lipsuri...

- Nu! spuse eroul.

- Dar, continuă ea, am o inimă bună.

- Nu este suficient, spuse William.

Soţia Cavalerului continua să zdrăngăne la pian. „Oody, oody purbum”, cântă ea cu glas tare, provocator.

- Şi ce l-ar face fericit pe Cavaler?

- Am observat că multe persoane şi-au exprimat în ultimul timp preocuparea pentru mulţumirea mea, spuse Cavalerul. Dar eu nu par să-i mulţumesc cu răspunsurile mele. Lipsă de străduinţă. Libertate faţă de nelinişte. Fermitate a nervilor. La vârsta mea, eu nu aştept exaltare.

Toţi s-au unit în a-i spune că nu era atât de bătrân.

Şi William? Care aşteptase nerăbdător să-i vină rândul.

- Cred că am găsit reţeta fericirii, spuse William. Să nu te schimbi niciodată, să rămâi întotdeauna tânăr. A fi bătrân este o stare de spirit. Omul îmbătrâneşte pentru că îşi permite să îmbătrânească. Şi eu mă mândresc că nu sunt, cu excepţia câtorva riduri pe faţa mea, diferit de ceea ce am fost la şaptesprezece ani. Am aceleaşi visuri, aceleaşi idealuri.

Ah, gândi Cavalerul, să fii tânăr de-a pururi. Să nu te schimbi. Aceasta este perfect posibil dacă nu-ţi pasă de nimeni în afară de tine. Dacă şi-ar putea trăi viaţa din nou, aceasta este exact ceea ce va face.

*

A doua zi, William şi-a invitat oaspeţii la o călătorie cu caleaşca printr-o porţiune a marelui său domeniu, din care a închis o mare parte cu un zid de trei metri şi jumătate, acoperit cu ţepe din fier pentru a proteja animalele sălbatice din custodia sa, şi pentru a le interzice vecinilor săi vânători să folosească măcar unul dintre cele două mii de pogoane pentru urmărirea prăzii lor lipsite de apărare.

- Fără îndoială, spuse William, vecinii mei nu pot înţelege pe

cineva care se opune sacrificării animalelor nevinovate şi cred că am ridicat zidul pentru a tăinui orgiile şi riturile satanice despre care mi s-a dus buhul că le practic aici. Nu sunt plăcut prin vecinătate, şi nici eu nu aş gândi prea bine despre mine dacă aş fi.

După-amiaza, după masă, în timp ce Cavalerul rătăcea prin galeria de tablouri a lui William (Dtirer, Bellini, Man- tegna, Caravaggio, Rembrandt, Poussin etc., etc., precum şi multe picturi ale unui turn), soţia lui şi eroul se strecuraseră afară pentru a fi singuri o clipă, sperând să se ferească de servitori şi să găsească vreun colţ unde se puteau îmbrăţişa. Precum copiii neastâmpăraţi, s-au uitat în dormitorul lui William cu draperiile lui indiene ca albastrul cemlui, şi eroul a mărturisit că nu văzuse niciodată un pat atât de mare. Pentru soţia Cavalerului era cel de-al doilea pat mai mare pe care îl văzuse vreodată, cel mai mare fiind Marele Pat Celest al doctorului Graham - trei metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate, construit pe un cadru dublu astfel încât să poată fi transformat într-un plan înclinat, sprijinit de patru stâlpi de sticlă foarte colorată, strălucitoare, şi acoperit de Domul Super Celest din lemn preţios în care erau introduse mirodenii foarte mirositoare, cu oglinzi în partea de dedesubt, şi încununat cu flauturi, chitare, viori, oboiuri, clarinete, şi timpane ce cântau automat. Garantat să producă fertilitate oricărui cuplu până atunci steril. Cincizeci de guinee pe noapte.

- O, este aproape tot atât de mare ca Patul Celest.

- Ce e ăla? întrebă eroul.

- Este patul în care sunt ori de câte ori sunt culcată lângă tine, îi răspunse iubita lui dintr-o răsuflare, şi continuă să mediteze cu şiretenie: Pun pariu că de obicei stă singur în patul acesta, în ciuda reputaţiei lui de depravat. Săracul William!

- Se pare că dispreţuieşte foarte mult societatea, observă eroul.

între timp, Cavalerul urma acelaşi gen de reflecţii. După ce a admirat tablourile glorioase, cărţile, porţelanurile rococo, scrinurile lăcuite japoneze, miniaturile emailate, bronzurile italieneşti şi toate celelalte comori care i s-au arătat, se minuna acum din cauza faptului că el era prima persoană care le vedea şi care nu era dintre angajaţii lui William. Cavalerul nu s-a gândit niciodată la colecţionare ca la operaţiunea unui singuratic împătimit.

Se instalaseră în biroul lui William, unde mesele din lemn de abanos incrustat cu mozaic florentin erau încărcate cu cărţile pe care le citea. Spre deosebire de majoritatea bibliofililor, William citea fiecare volum pe care îl achiziţiona, şi apoi, cu un creion foarte ascuţit şi cu o scriere măruntă care cu anii devenise meticulos de lizibilă, umplea dosul copertelor şi paginile de sfârşit cu glose numerotate şi o apreciere, favorabilă sau dispreţuitoare, a cărţii. Biroul era acoperit cu liste adnotate de la vânzătorii de carte şi cataloage de licitaţie, dintre care unele le-a oferit Cavalerului, indicând instrucţiunile pe care le-a dat agenţilor săi să cumpere.

- Deduc că nu-ţi place să răsfoieşti cărţile în librării sau să participi la licitaţii, spuse Cavalerul, menţionând două dintre activităţile sale favorite.

- Să asist la ceva este un chin pentru mine, întrucât, într-adevăr, înseamnă să plec de la Fonthill pentru orice motiv, exclamă William, care petrecuse ani întregi într-un exil peripatetic pe Continent înainte de a se stabili înapoi pe domeniul său pentru a-şi alcătui colecţiile şi a construi Catedrala. Dar când am adăpostit cum trebuie obiectele frumoase şi rare pe care le deţin, nu voi mai avea nevoie să ies, să nu
mai fiu vreodată obligat să mai văd din nou pe cineva. închis astfel în fortăreaţă, pot contempla cu voioşie distrugerea lumii,

pentru că am salvat tot ceea ce este de valoare în ea.

- Nu vrei să dai altora ocazia să admire ceea ce ai colecţionat, spuse Cavalerul.

- De ce să mă intereseze opinia celor mai puţin inteligenţi şi mai puţin sensibili decât mine?

- Înţeleg ce vrei să spui, spuse Cavalerul care nu se gândise niciodată înainte că a colecţiona ar exclude lumea. Nu avea o ceartă cu lumea (deşi în ultimul timp se pare că începuse să aibă o ceartă cu el însuşi), şi colecţiile sale fuseseră o legătură profitabilă, precum şi plăcută, cu ea.

E limpede, rubedenia lui nu dădea nici două parale pe îmbunătăţirea gustului public.

- Dar, n-ar putea William, riscă totuşi Cavalerul, să preconizeze deschiderea colecţiilor sale pentru public şi acestea să fie preţuite la adevărata lor valoare de către cunoscătorii dintr-o epocă viitoare care să aibă înţelepciunea să aprecieze ceea ce avea el...

- Nimic nu mi se pare mai odios decât să mă gândesc la viitor, îl întrerupse William.

- Atunci trecutul este...

- Nu ştiu dacă iubesc trecutul, îl întrerupse din nou William impacientat. în orice caz, iubirea nu-şi găseşte locul în el.

Aceasta era prima experienţă a Cavalerului de socotire a colecţionării ca formă de răzbunare. Răzbunarea facilitată de un privilegiu imens peste poate. Rubedenia sa nu a fost niciodată nevoit să se gândească dacă îşi putea permite ceea ce i-a captat fantezia sau dacă ar fi o investiţie bună, aşa cum era Cavalerul întotdeauna nevoit să facă. Colecţionarea,
ca toate experienţele lui William, era o aventură în infinit, în imprecis, în lipsa de nevoie de a fi numărat sau cântărit. El nu

avea niciuna din plăcerile pătimaşe ale colecţionarului de a face inventare. Acestea descriau doar finitul, aşa cum ar putea spune William. S-ar putea să nu existe niciun interes în a şti că poseda patruzeci de cutii cu lac maki-e şi treisprezece statui ale Sfântului Anton din Padova şi un serviciu de masă Meissen cu trei sute şaizeci şi trei de piese. Şi toate cele şase mii o sută patru volume din splendida bibliotecă a lui Edward Gibbon, pe care le cumpărase după ce a aflat de moartea marelui istoric la Lausanne - William a desconsiderat lucrarea lui, *Declinul şi Căderea Imperiului Roman* -, dar nu le-a transferat niciodată. Pentru că nu numai că nu avea nevoie să ştie exact ce are, dar uneori cumpăra lucruri *nu* pentru a le avea, ci a le sechestra de la alţii: chiar de la el însuşi.

- In unele situaţii, spuse William gânditor, ideea posesiunii îmi ajunge.

- Dar dacă nu vezi şi nu atingi ceea ce posezi, spuse Cavalerul, nu ai experienţa frumuseţii, ceea ce toţi iubitorii de artă - toţi îndrăgostiţii era să spună - îşi doresc.

-Frumuseţe! exclamă William. Cine este ipai susceptibil la frumuseţe decât mine? Nu trebuie să-mi preamăreşti frumuseţea! Dar există ceva şi mai înalt.

- Care este...?

- Ceva mistic, spuse William pe un ton rece. Mă tem că nu vei înţelege.

- Poţi să-mi spui, spuse Cavalerul, căruia îi plăcea acest schimb de replici cu ruda lui arţăgoasă, şi îi plăcea şi sentimentul de claritate din propria sa minte. Poate, gândi el, motivul pentru care a deviat atât de des în ultimul timp este că nu a mai avut parte de o conversaţie care să-l stimuleze sau care să abordeze un subiect elevat. Totul devenise anecdotă. Spune-mi, zise el.

- Să mergi pe cât de sus posibil, proclamă William. Acolo.

M-am exprimat cu adevărat clar? ,

- Perfect de clar. Te referi la tumul tău.
- Da, dacă vrei, tumul meu. Mă voi retrage în turn şi nu voi mai coborî niciodată.
- în felul acesta scapi de lumea căreia îi reproşezi că se poartă urât cu tine. Dar te şi privezi de libertate.
- Ca un călugăr care caută...
- Nu vei spune, desigur, că vrei să trăieşti ca un călugăr, l-a întrerupt Cavalerul râzând.
- Da. Voi fi călugăr! Nu mă înţelegi, fireşte. Tot acest lux - William făcu semn cu mâna lui subţire către draperiile de damasc şi către mobila rococo - nu este mai puţin un instrument al spiritului decât biciul pe care călugărul îl atârnă pe peretele chiliei sale şi îl dă jos în fiecare noapte pentru a-şi purifica sufletul!

*

Să te înconjori cu obiecte încântătoare şi stimulatoare, un prisos de obiecte, să te asiguri că simţurile nu vor fi niciodată neocupate, nici facultatea imaginaţiei lăsată neantrenată - acestea toate Cavalerul le înţelegea bine. Ceea ce nu-şi putea imagina era dorinţa unui colecţionar angajată în ceva mai înalt decât arta, mai fermecător decât frumuseţea, dintre care arta, precum şi frumuseţea, este singurul instrument posibil. Cavaleml era un căutător de fericire, nu de beatitudine. Niciodată, în toate meditaţiile sale despre fericire, nu observase o prăpastie între o viaţă fericită şi una care râvneşte extazul. Extazul nu numai că adresează, aşa cum ar putea spune Cavalerul, o cerere nerezonabilă vieţii. Trebuie să devină, de asemenea, şi brutală.

Ca şi sentimentele sexuale, atunci când centralizează dedicaţia sau devoţiunea şi sunt cu adevărat resimţite în toată

vehemenţa şi dependenţa lor, tot astfel sentimentul pentru artă (sau frumuseţe) poate fi trăit, după un timp, doar ca un exces, ca ceva care se străduieşte să se autodepăşească, să fie anihilat.

A iubi ceva cu adevărat înseamnă a dori să mori din cauza lui.

Sau să trăieşti în interiorul lui, ceea ce este cam acelaşi lucru. Să urci şi să nu fii niciodată nevoit să cobori.

- Vreau asta, spui tu. Şi asta. Şi asta. Precum şi asta.
- E vândut, spune amabilul negustor.

Dacă eşti suficient de bogat ca să cumperi tot ce vrei, vei fi poate îndemnat să-ţi schimbi pofta nepotolită, pofta de a avea ceva de neatins, spre o clădire - o clădire unică, o locuinţă unică pentru tine şi colecţiile tale. Această locuinţă este forma de bază a fanteziei colecţionarului a independenţei economice ideale.

Aşa că îi spui arhitectului tău: Vreau asta. Şi asta. Şi asta.

Şi arhitectul oferă obstacolul. El spune: Este imposibil. Sau: Nu înţeleg.

încerci să-i explici. Foloseşti cuvântul imperfect gotic, sau oricare ar fi stilul retro în momentul acela. Dar tu nu vrei cu adevărat ca el să înţeleagă. Mă gândesc la Orient, îi spui tu, pe care l-ai considerat întotdeauna în stare să te piardă în ceea ce numeşti tu viziunile tale şi transele profetice.

Arhitectul face ceea ce vrei tu: oricât ai fi de dificil, eşti cel mai bun client pe care l-a avut vreodată. Dar indiferent cât de fidel îţi execută fanteziile, el nu le poate satisface complet. îi tot ceri schimbări şi adăugiri la structură. Noi fantezii apar în minte. Sau, mai curând noi elaborări ale vechilor fantezii care te-au îndemnat să te apuci de această clădire de la bun început.

Vreau mai mult, îi spui arhitectului hărţuit, care deja nu mai ţine seama de instrucţiunile excentrice ale patronului său să economisească materialele de construcţie. Mai mult, mai mult. O

astfel de clădire are indefmirea unei colecţii. Crezi că vrei să o termini, dar nu o faci.

*

Doar pentru că nu este terminată (de fapt, nu va fi niciodată terminată), că el poate acum să le-o arate, să o pună în scenă pentru ei. Pentru că odată, nu este teatrul lor. Nimeni, nici măcar eroul, nu îl poate trata cu răceală pe William.

Ordonase să se atârne torţe aprinse în kilometri întregi de copaci şi a instalat orchestre cu muzicanţi de-a lungul noii şosele şi mult în spate pentru a oferi solemnitatea ecoului, pentru a-i încânta în timp ce străbăteau prin pădure la asfinţit. Când prima caleaşcă a ajuns în teren deschis, mai era încă suficientă lumină să se poată distinge culorile eroului ce zburau de la tumul octogonal al prodigioasei clădiri cruciforme, înmugurind deja cu turnuleţe, frontoane, balcoane închise şi foişoare. Steagul era singura concesie a lui William în tot acest teatru, făcută pentru prezenţa printre oaspeţii săi a celui mai celebm om din Anglia.

I-a condus în clădire printr-o intrare la vestul transeptului, prin Marele Hol, într-o încăpere despre care le-a spus că se numea Cabinetul Cardinalului, unde s-a instalat un banchet pe o masă lungă şi îngustă acoperită cu farfurii de argint. Când au terminat de mâncat, soţia Cavalerului le-a interpretat o pantomimă cu o stareţă care întâmpină nişte novice în mănăstirea ei. A părut un subiect bun, îi mărturisi ea lui William după interpretare.

Cea mai mare parte a interiorului era plină de schelărie pe care erau figurile obscure ale celor cinci sute de meşteşugari locali, dulgheri, tencuitori şi zidari pe care William îi folosea în serviciu permanent. Chicotind nervos, cu glasul său încordat, strident, blestemând încetineala arhitectului şi lentoarea

muncitorilor, şi apoi uitând supărarea şi cedând unei viziuni frenetice a ceea ce va fi, William îşi conduse oaspeţii de-a lungul unor galerii şi coridoare boltite luminate cu aplice de argint, şi în susul şi în josul unor scări circulare pe care soţia Cavalerului, care mai avea o lună până la lăuzie, le-a parcurs plină de curaj. Cavalerul zâmbi în sinea lui la vederea persoanelor acoperite cu glugă şi cu braţe goale musculoase ce ţineau mari lumânări din ceară pentru a lumina drumul.

O catedrală a artei, explică William oaspeţilor săi, în care toate senzaţiile tari pe care organele noastre de simţ le râvnesc vor fi amplificate şi toate gândurile înălţătoare de care este capabil spiritul nostru subţirel vor fi trezite.

Le-a arătat Galeria, lungă de o sută şase metri, care va găzdui tablourile sale. Biblioteca Boltită. Şi Camera de Muzică, unde va face să răsune, pe instrumentele sale cu clape, toată muzica ce merita să fie cântată.

Câteva încăperi. Terminate provizoriu pentru inspecţie erau panelate şi aveau draperii albastru-verzui, purpurii şi stacojii. Dar William părea din ce în ce mai îngrijorat că grupul nu va înţelege ceea ce vedeau.

- Acesta este Oratoriul meu, spuse el. Trebuiau să şi-l imagineze plin cu sfeşnice de aur, relicvarii smălţuite şi vase, potire şi chivoturi ţintuite cu bijuterii. Bolta lui în evantai va fi din aur lucios. Aici trebuie să vă închipuiţi uşi din catifea violet,' acoperite cu broderie purpurie cu aur, spuse William. Şi această încăpere, pe care o numesc Sanctuarul, va avea ferestre cu grilaj precum cele ale confesionalelor.

- Mi-e cam frig, murmură Cavalerul.

- Şi pentru fiecare din cele şaizeci de şeminee, vor fi coşuri din filigran aurit umplute cu cărbune parfumat.

întunericul, frigul, lumina pâlpâitoare a torţelor - Cavalerul

începea să se simtă rău. Soţia lui dorea să existe vreun scaun sau un *prie-dieu* pentru truppl ei greu. Pe erou îl usturau ochii din cauza fumului de la torţe.

Le-a arătat Camera Revelaţiei, care va avea o podea din jasp lustruit, unde va fi înmormântat.

Le-a arătat ceea ce avea să fie Salonul Purpuriu, care va fi acoperit cu damasc purpuriu, Şi Camera Galbenă de Retragere ce va fi acoperită cu galben etc., etc.

în cele din urmă, i-a dus în încăperea imensă de sub tumul central.

-Auditoriul Octogonal. Aici trebuie să vă imaginaţi lambriuri de stejar şi vitralii în toate arcele supraînălţate, cu o mare fereastră circulară compartimentată, spuse William.

- Priviţi, exclamă soţia Cavalerului. Este într-adevăr ca o biserică.

- Estimez că înălţimea ei va fi aproape de patruzeci de metri, spuse eroul.

- Trebuie să vă folosiţi imaginaţia, continuă William pe un ton iritat. Dar, când va fi terminată, Catedrala mea nu va lăsa nimic pe seama imaginaţiei. Va *fi* imaginaţia, dată fiind forma ei tangibilă.

îşi dorea atât de mult ca ei să o admire.

Aşa că în cele din urmă - pentru că William nu era unic printre colecţionari, aşa cum credea el - a fost dezamăgit. Nu se aşteptase nimic de la acest fiu de popă, această fantomă umflată într-o uniformă de amiral, al cărui unic interes, în afară de soţia Cavalerului, era să ucidă oameni. Nu aştepta nimic nici de la aleasa inimii eroului, care aparţinea acelei rase deplorabile de oameni care se manifestă cu exuberanţă în legătură cu orice. Dar poate aşteptase ceva de la soţul ei. Soţul Catherinei, ruda lui mai în vârstă, greu de mulţumit, cu o faţă sfrijită şi o privire absentă.

Nu era nimic. Am jurat când aveam douăzeci de ani că voi rămâne întotdeauna copil, se gândi William în sinea lui; trebuie să suport ideea de a avea vulnerabilitatea unui copil, dorinţa absurdă a unui copil de a fi înţeles.

Nu va avea niciodată oaspeţi atunci când lucrul la Catedrală va fi suficient de avansat pentru ca el să poată locui acolo. Nu era o catedrală, ci un templu, doar pentru iniţiaţi: pentru cei care îi împărtăşeau visurile şi care, ca şi el, au trecut prin încercări grele şi dezamăgiri.

Se va dovedi, totuşi, că folosirea ulterioară a acestor mo- numente grandioase dedicate sentimentalismului şi demnităţii personale desfid, în mod invariabil, restricţiile pioase ale constructorilor lor. Considerate de către posteritate ca fiind încântătoare, ele sunt destinate să lase cu gura căscată generaţii de turişti ce participă la un tur organizat, care se întind peste frânghiile roşii, atunci când paznicii nu se uită, pentru a pipăi obiectele preţioase megalomanice sau draperiile de mătase. Dar Catedrala lui William, precursoarea puternică a tuturor palatelor estetice excesive şi a sinesteziei şi a artei teatrale în interior din următoarele două secole (atât cele construite, cât şi cele evocate în romane), nu va supravieţui pentru a suferi soarta de tip Disney a castelului Neusch- wanstein construit de Ludovic al 11-lea şi a casei lui D'Annunzio Vittoriale degli Italiani. Construită prost, Catedrala a fost de la bun început o ruină aşa cum a fost alcătuită. Şi dat fiind că această catedrală a artei, cu toate arenele ei bătătoare la ochi pentru auto-dramatizare, era în principal o scuză pentru construirea unui turn, pare drept ca soarta turnului să împărtăşească soarta construcţiei. Tumul nu s-a mai prăbuşit în următorii douăzeci şi cinci de ani, curând după ce Fonthill a fost vândută, dar atunci când s-a prăbuşit, norul de stuc putred şi mortar a luat în calea lui şi o mare parte a Catedralei. Şi nimeni

nu a mai văzut vreun motiv ca să nu dărâme şi ce a mai rămas din ea.

*

Lucrurile se degradează, se distrug, dispar. Aşa este legea universului, se gândea Cavalerul. înţelepciune a vârstei. Şi cei câţiva socotiţi demni de a reconstrui sau repara vor purta veşnic semnele violenţei care li s-a făcut.

La jumătatea unei după-amieze din 1845, un tânăr de nouăsprezece ani a intrat în British Museum, s-a dus direct în camera nepăzită în care Vasul Portland, una din posesiunile cele mai valoroase şi mai renumite ale muzeului de când a fost dat cu împrumut de către cel de-al patrulea Duce de Portland, în 1810, era ţinut într-o vitrină de sticlă, a ales ceea ce s-a numit mai târziu „o curiozitate în sculptură” şi a început să lovească vasul puternic. Vasul s-a spart, s-a fracturat, s-a sfărâmat, a fost distrus, des-creat. Tânărul fluiera uşor şi s-a aşezat în faţa grămezii pentru a-şi admira munca manuală. Paznicii au sosit în fugă.

Au fost convocaţi poliţiştii şi tânărul a fost dus la Secţia de Poliţie din Bow Street, unde şi-a dat un nume şi o adresă falsă; directorul muzeului a plecat să-i dea ducelui vestea neplăcută; curatorii s-au aşezat în genunchi pentru a strânge toate bucăţelele. Cu grijă să nu omită vreuna!

Răufăcătorul, descoperit că este un student irlandez la teologie, care plecase de la Trinity College după câteva săptămâni de studii, a fost mult mai puţin voios când a fost adus în faţa magistratului. Când i s-a cerut să explice ce l-a apucat ca să comită acest act de vandalism lipsit de sens, a spus că era beat... sau că suferea de un fel de excitaţie nervoasă, o teamă continuă de orice vedea... sau că a auzit voci care îi spuneau să-l facă... sau că l-a invidiat pe creatorul vasului... sau că s-a trezit incitat de

figura lui Thetis, întinsă aşteptându-şi mirele... sau că a crezut că descrierea poftei erotice de pe vas este un sacrilegiu, o ofensă adusă moralei creştine... sau că n-a putut suporta să vadă un astfel de lucru frumos atât de admirat în timp ce el era sărac şi singur, şi fără succes. Motivele obişnuite evocate pentru distrugerea unor obiecte de o valoare incalculabilă, admirate de toată lumea. Există întotdeauna poveşti despre vreo bântuire. Auto- denumiţi proscrişi şi solitari, aproape întotdeauna bărbaţi, încep să fie bântuiţi de câte o clădire extrem de frumoasă, Precum Templul Pavilionului de Aur, sau de reprezentări ale unei frumuseţi feminine languroase, precum Thetis de pe Vasul Portland sau *Venus în Oglindă* (cunoscută şi ca *Rokeby Venus)* de Velâzquez, sau a frumuseţii masculine ideale, precum *David* al lui Michelangelo - încep să fie bântuiţi, continuă să fie bântuiţi, ajung la o stare de nefericire fabuloasă, congestionată, inversul unui scop de extaz continuu, şi devin convinşi că au dreptul de a fi eliberaţi de această stare. Trebuie să dea o lovitură, să-şi croiască drum afară din ea. Obiectul încântător îi provoacă. Obiectul este insolent. Obiectul este, ah, ceea ce este mai rău, indiferent.

Incendiază un templu. Distruge un vas. Face praf o Venus. Sfărâmă degetele de la picioare ale unui efeb perfect.

Apoi, alunecă îndărăt, într-o torpoare lipsită de ruşine, mâhnită: de aici înainte răufăcătorul va fi după toate probabilităţile un pericol doar pentru sine. Pentru că aceasta nu este o mârşăvie pe care cineva o comite mai mult decât o singură dată. Această formă de obsesie pentru un obiect, obsesia de a-1 distruge, este monogamă. Ştim că dl *** nu se va întoarce la British Museum şi nu va pocni Piatra Rosetta sau colecţia Elgin de sculpturi în marmură - nici nu este probabil că altcineva va face acest lucru, pentru că se pare că nu sunt mai mult decât zece

sau cincisprezece lucrări de artă în întreaga lume care creează obsesii (această estimare recentă, probabil redusă, făcută de Administratorul pentru Belearte de la Florenţa, al cărui oraş are onoarea să găzduiască două dintre ele, statuia lui Michelangelo şi *Naşterea lui Venus* de Botticelli). Vasul Portland nu este pe listă.

Nimeni nu-l poate repara pe dl***, pe care magistratul l-a condamnat la plata unei amenzi de trei lire sau două luni de munca silnică. Având doar nouă penny în buzunar, a fost dus la închisoare, şi eliberat câteva zile mai târziu când cineva a plătit amenda. (Binefăcătorul său, se zvonea, a fost un aristocrat îndurător, nimeni altul decât Ducele de Portland însuşi, care a declarat că nu vrea să pară că ar persecuta un tânăr care s-ar putea să fie nebun.) Dar vasul, în o sută optzeci şi nouă de bucăţele întinse pe o masă din subsolul muzeului, fiind examinat cu pensete şi o lupă, a fost reasamblat în şapte luni de către un angajat întreprinzător, îndemânatic şi cooperant.

Poate ceva sfărâmat, apoi reparat cu deosebită pricepere, să fie acelaşi, la fel cu ceea ce a fost? Da, pentru ochi, da, dacă cineva nu se uită prea îndeaproape; pentru minte, nu.

Pus înapoi în vitrina lui de sticlă, acest vas nou, nici replica, nici originalul, era suficient de asemănător fostei lui întrupări încât niciun vizitator al muzeului nu observa că fusese spart şi restaurat, decât doar dacă i se spunea. O treabă perfectă de reconstrucţie pentru timpurile acelea. Până când timpul îl uzează. Puncte galbene transparente de lipici şi proeminenţe făcând îmbinările vizibile. Decizia primejdioasă de a încerca o reconstrucţie mai bună a vasului a fost luată în 1789. Mai întâi, trebuia readus în starea lui sfărâmată. O echipă de experţi a cufundat vasul într-un solvent deshidratant pentru a înmuia vechiul adeziv, a descojit unul câte unul cele o sută optzeci şi nouă de fragmente, l-a spălat pe fiecare într-o soluţie de apă caldă

şi săpun neionic, şi le-a reasamblat cu un nou adeziv care se întăreşte în mod natural, şi răşină, care poate fi întărită cu lumină ultravioletă în treizeci de secunde. Munca, controlată cu microscopul electronic şi fotografiată la fiecare treizeci de secunde, a ţinut nouă luni. Rezultatul este optim. Vasul va ţine acum pentru vecie. Ei bine, cel puţin pentru alţi o sută de ani.

*

Unele lucruri nu mai pot fi recondiţionate: viaţa cuiva, reputaţia cuiva.

în primele săptămâni ale lunii ianuarie, eroul a fost făcut adjunct al comandantului Flotei Canalului - mai avea de suportat încă puţin sub umbra dezaprobării oficiale pentru comportamentul său reprobabil din timpul ultimilor doi ani - şi i s-a dat un nou vas amiral. Gillray a sărbătorit reîntoarcerea eroului la destinul său de erou cu o gravură intitulată „Dido disperată”. Dido este un munte de femeie dizgraţioasă ce se ridică dintr-un pat, cu picioarele uriaşe lăbărţate, cu braţele mamut şi mâinile cărnoase deschise larg către o fereastră ce dă spre mare şi către o escadră de nave de război gata de plecare.

Ah, unde, ah unde, s-a dus bravul
meu marinar?

S-a dus să se lupte cu francezii, pentru George
de pe tron,

S-a dus să se lupte cu francezii, să piardă alt
braţ şi alt ochi,

Şi m-a lăsat aici înconjurată de antichităţi, să mă sacrific şi
să plâng.

Şi, intr-adevăr, într-un colţ întunecat al patului, se poate zări chipul ofilit al unei femei dormind.

Sunt puţini oameni, precum eroul, ale căror vieţi sunt ca Vasul Portland, deja într-un muzeu şi prea valoros pentru a i se permite să dispară.

El este un erou, cel mai bun pe care l-a produs ţara sa belicoasă, pe cale de a deveni cea mai mare putere imperială pe care lumea a cunoscut-o vreodată. Toată lumea îl admiră. Crearea reputaţiei sale a mers prea departe. Nu i se poate permite să fie distrusă.

Dar cui îi pasă de această femeie grasă, vulgară şi de acest bătrân obosit şi emaciat. Ei pot fi distruşi. Societatea nu va fi în pierdere. Nu s-a investit în ei nimic important.

Aşa că, de aici înainte, nimic din ceea ce vor face va fi în regulă.

Ruşine, ruşine, de două ori ruşine.

Iar pentru erou, în curând, glorie nemuritoare.

Desigur, reputaţia eroului are o fisură. Nimic nu o poate şterge. Nici marea victorie pe care a obţinut-o câteva luni mai târziu, cea de-a doua dintre cele trei mari victorii, în care a distrus controlul lui Napoleon în Marea Baltică; nici chiar victoria finală, supremă, când ignorând sfatul care i s-a dat să nu se facă o ţintă purtând toate stelele şi decoraţiile la bord în timpul bătăliei, a fost zgâlţâit de un glonte de muschetă tras de pe artimonul unei nave de război franceze din apropriere. Toată lumea care relatează povestea vieţii lui trebuie să ia poziţie cu privire la perioada de proastă conducere în Mediterana, fie chiar doar sub forma unei declaraţii că nu merită a fi discutată. Trebuie păstrată viteza corectă a naraţiunii, pentru că trebuie să se păstreze distanţa corectă de Vasul Portland, zdrobit şi refăcut. Dacă încetineşti, sau intri să priveşti mai de aproape, nu poţi să nu-1 vezi. Dacă iei

viteză, descrii doar esenţialul - şi s-a dus.

*

Şi ce trebuie să porţi pentru a masca motivul unei pierderi subite în greutate, pentru că aceasta este problema soţiei Cavalerului la două săptămâni după ce eroul a plecat cu nava spre Marea Baltică. Din fericire, este februarie şi extrem de frig. Răspuns: hainele voluminoase din ultimele luni de sarcină, dar puţin mărite cu umplutură, în speranţa ca, pe măsură ce se renunţă treptat la straturi, schimbarea siluetei să poată apărea ca rezultat al unei cure de slăbire extrem de eficiente.

Şi ce să porţi noaptea când, în cel mai mare secret, îţi trimiţi fiica de o săptămână afară din casa din Piccadilly şi o trimiţi într-o birjă în strada Little Titchfield, unde trebuie lăsată cu o doică până când îţi dai seama cum poţi recupera bebeluşul ca progenitura altcuiva care ţi-a fost încredinţat pentru a avea grijă de el. Răspuns: un manşon de blană.

A sosit vestea despre marea victorie obţinută la Copenhaga, câştigată de adevăratul tău soţ, tatăl preţioasei tale fiice, primul tău copil după câte ştie iubitul tău, care este nebun de supărare că nu a putut să fie prezent la naşterea fiicei lui, nebun de bucurie că este tată, îţi scrie, îţi spune, îţi scrie o dată sau de două ori pe zi; tu îi scrii de trei sau patru ori pe zi. El scrie acum mai ales despre copil, cum trebuie botezată, nici nu se pune problema să nu-i recunoască paternitatea, cât de îngrijorat este în legătură cu sănătatea ei. Asta şi gelozia lui. El nu crede în mod serios că îi vei fi necredincioasă, dar este convins că fiecare bărbat din Londra este atras de tine. Şi adevărul este că sunt câţiva. Poţi să nu fii prezentabilă la curte şi Miss Knight, avertizată chiar în seara reîntoarcerii la Londra că, orice contact cu tine ţi-ar păta reputaţia, nu ţi-a făcut nici măcar o vizită. Dar ceilalţi vin. Eşti

primită, primeşti musafiri, trebuie să aibă loc petreceri şi serate muzicale, măcar pentru că soţul tău, pe care îl priveşti acum ca pe tatăl pe care nu l-ai avut niciodată, erai o fetiţă când te-ai măritat cu el, dar acum eşti cu adevărat femeie, tatăl-soţul tău trebuie să arate că este încă înstărit, cu nicio nevoie presantă să-şi vândă colecţia.

Se fac planuri pentru o petrecere la care va participa şi Prinţul moştenitor. Şi un prieten al eroului a fost încântat să-l poată informa că prinţul spune prin oraş că i-ai frapat imaginaţia.

- Va sta lângă lângă tine, spunându-ţi vorbe dulci, se tânguie eroul. îşi va pune piciorul lângă al tău!

Pentru că aţi schimbat între voi scrisori nebune, excitante, amândoi aţi înnebunit din cauza despărţirii. îl faci să-ţi promită că nu va coborî la ţărm ori de câte ori vasul său este în port, nu contează cât de mult timp, sau că nu va permite niciunei femei să se urce la bord. El îşi ţine promisiunea. El te face să-i promiţi că nu-ţi vei permite niciodată să fii aşezată lângă Prinţul moştenitor la nicio petrecere (tu nu ai respectat această promisiune), dar când prinţul şi-a lipit un picior lângă al tău sub masă, tu ţi-ai tras imediat piciorul, şi scuzându-te că trebuie să-ţi pregăteşti recitalul, ai plecat de la masă. El nu te-a făcut să-i promiţi că nu te vei da în spectacol.

Şi la un mare dineu în cinstea veştii despre marea victorie a eroului la Copenhaga, după ce ai dat un scurt recital liniştit la harfă, începi să dansezi tarantela, şi îl tragi spre tine pe lordul*** ca să danseze cu tine, şi când el se dovedeşte a nu fi în stare să ţină pasul cu tine, îl prinzi de mână pe sir ***, şi după câteva minute îţi reaminteşti că trebuia mai întâi să-l inviţi pe soţul tău, bietul bătrân, care, cavaler aşa cum este, ţi se alătură pentru câţiva paşi, iar tu poţi simţi cum îi tremură picioarele crăcănate. Apoi îi faci semn cu degetul lui Charles, dar el refuză. Şi când ai

terminat puţinii posibili parteneri din încăpere, nu eşti încă obosită, bineînţeles ai băut, cum ai putea altfel să treci toată seara, poate că ai băut prea mult, aşa cum faci adesea, ştii şi tu. Dar nu vrei să te opreşti. Continui să dansezi singură un timp. Ca să prezinţi folclorul Neapoletan, despre care ai crezut că îi va impresiona pe oaspeţii tăi, ai dansat tarantela de multe ori la Palermo, dar aceasta este prima oară când o dansezi în Londra rece şi cenuşie. Nu contează. Tarantela este în tine. Ai găsit întotdeauna un pretext pentru a interpreta, ai fost statuie vie sau model al pictorului, reproducând posturile şi comportamentul vreunui personaj din istorie sau poezie, ai întruchipat pe cineva sau ai creat *Atitudini,* pe care cei care te pun acum la stâlpul infamiei sunt deprinşi să le spună, ai cântat, cu strigătul sau veselia altuia în gura ta. Acum nu ai niciun pretext, nicio mască. Nu este acum decât simţământul de bucurie să dansezi pe muzica din mintea ta, aici, la Londra, în propria ta casă, cu bătrânul tău soţ şezând acolo, neuitându-se la tine, uitându-se într-altă parte, în timp ce toţi ceilalţi se uită la tine, cum îţi dai în petic, nu contează, te simţi atât de vie. Ştii că nu mai eşti atât de graţioasă cum erai cândva, eşti tu, ceea ce ai devenit, ai început să te îngraşi din nou, mama ta şi slujnicele încep din nou să desfacă cusăturile, le chemi pe Fatima cea neagră şi pe blonda Marianne, care se află împreună cu o parte din celelalte slujnice într-un prag de uşă îndepărtat privind cum se distrează stăpânii, să ţi se alăture în dansul tarantelei. Amândouă se apropie timid şi încep să danseze împreună cu tine, dar Marianne s-a înroşit toată şi spune ceva ce tu nu auzi, şi se retrage, în timp ce Fatima dansează tot atât de pătimaş ca şi tine. Poate că este vinul, poate că este pielea neagră lucioasă a Fatimei, poate că este buna dispoziţie pe care ţi-o dă Copenhaga, şi tu dansezi acum ţinând mâna neagră şi transpirată a Fatimei - mai repede, cu inima bă- tându-ţi tare, şi

cu sânii tăi fără lapte izbindu-se de piept. Nu ai niciun pretext acum, tu aveai întotdeauna un pretext înainte pentru a juca. Acum eşti doar tu. Energie pură, sfidare pură, presimţire pură. Şi auzi ţipetele şi strigătele care îţi ies din gură, vezi că stârneşti un scandal, oaspeţii tăi par uimiţi. Dar asta şi-au dorit. Asta este ceea ce cred ei despre tine. îţi doreşti să-ţi poţi smulge hainele de pe tine şi să le arăţi corpul tău mătăhălos, petele şi vergeturile de pe burta ta, sânii tăi imenşi cu vine albastre evidente, eczema de pe coate şi genunchi. Tragi de hainele tale, tragi de hainele Fatimei. Asta este ceea ce cred că ai fi în realitate, învârtindu-te, stridentă, ţipând, toată numai gură, toată numai sâni, toată numai coapse, vulgară, necumpătată, desfrânată, lascivă, grasă, udă. Lasă-i să vadă ceea ce cred că văd oricum. Şi o tragi pe Fatima lângă tine, primind în respiraţia ei, îţi imaginezi tu, întreaga Africă, şi o săruţi pe gură, gustând mirodeniile, mirosurile, toate locurile îndepărtate, vrei să fi peste tot, dar nu eşti decât aici, cu ceva care îţi umple trupul, şi dansezi mai repede, mai repede. Ceva explodează din tine, aproape ca atunci când copilul se împingea afară din tine, este înfricoşător, aşa cum a fost atunci, credeai să vei muri când contracţiile s-au înmulţit, şi ţi s-a părut imposibil să poţi face ca acest lucru imens să iasă din tine. Aşa, este înfricoşător cu toate că nu este dureros, nu atât de dureros cât este acela de a da viaţă. Nu, este bucurie, starea de a fi viu, ai devenit un obiect de scandal, dar simţi cât de fericită eşti, cât de mândră de el eşti, şi cât de mare este lumea - el este departe şi s-ar putea să fie departe luni întregi, s-ar putea să fie rănit, poate fi ucis oricând, ştii asta - şi cât de singură eşti, nu atât de diferită de docila Fatima, o străină în lume ca şi tine, o femeie, o paria, care trebuie să fie, ceea ce alţii doresc să fie. Şi lumea este atât de mare, şi ai trăit atât de mult, dar toată lumea te învinovăţeşte, ştii asta. Dar este gloria lui, gloria lui, şi te prăbuşeşti în genunchi, şi

te urmează Fatima, şi vă îmbrăţişaţi şi vă mai sărutaţi odată, apoi vă ridicaţi amândouă, şi Fatima, cu ochii închişi, rosteşte ţipete tânguitoare, care ies şi din gâtlejul tău. Şi oaspeţii sunt stânjeniţi, dar mult timp tu ai fost stânjenitoare, acum stânjeneşti oamenii mereu. Ai văzut-o în ochii lor, eşti orice altceva dar nu îţi lipseşte simţul observaţiei, doar pretinzi că nu observi. Lasă-i să fie stânjeniţi şi mai departe. Este atât de bine să cânţi, să baţi din picior şi să te învârti. De ce te critică şi râd de tine? De ce îi stânjeneşti? Ei trebuie să se simtă câteodată aşa cum te simţi tu acum. De ce încearcă oamenii mereu să te oprească? Ai încercat să fii ceea ce voiau ei să fii.

*

„Iubita mea soţie, îi scrie eroul soţiei Cavalerului. Despărţirea de tine smulge literalmente carnea de pe mine. Sunt atât de deprimat că nu-mi pot ridica nici capul.”

In februarie, eroul a primit o permisie de trei zile şi a văzut-o pe fiica sa din strada Little Titchfield. A plâns când a ridicat copila şi a ţinut-o la pieptul său. Au plâns împreună când a plecat înapoi pe mare.

Ea a vrut întotdeauna să-i spună despre cealaltă fiică a ei, cărei îi dăduse propriul ei nume. Dar momentul potrivit nu s-a ivit niciodată, şi acum este prea târziu. Cealaltă fiică era ea însăşi, în timp ce acest copil purta numele eroului, cu un *a* feminin la sfârşit. Aşa că acest bebeluş era singurul ei copil.

Ori de câte ori Cavalerul pleca în timpul zilei cu Charles, i se aducea bebeluşul din strada Little Titchfield. Ea se băga din nou în pat şi dormea alături de fetiţă. Era amabil din partea lui să nu facă niciodată aluzie la existenţa copilului, îi era recunoscătoare pentru asta. Ar fi putut să-i reproşeze. El nu îi va reproşa. Mama ei va bate la uşă când se întorcea Cavalerul. Ea nu vrea să-i impună copilul, îşi spunea ea. Adevărul era că nu dorea

să împartă copilul cu el, dar într-o bună zi... nu prea îndepărtată... el va fi... ea nu va mai fi... nu va trebui să-şi trimită copilul în altă parte!

*

Cavalerul îi reproşa soţiei sale doar în legătură cu banii - cheltuielile pentru primirea musafirilor, de pildă, o factură pentru vin de patru sute de lire, în special. Dar ea nu era atât de lipsită de mercantilism pe cât era de extravagantă. S-a oferit să vândă toate darurile primite de la Regină, colierul de diamante pe care i l-a dat Cavalerul cu mulţi în urmă de ziua ei, şi restul bijuteriilor ei. Era o supraabundenţă de diamante pe piaţa londoneză (prea mulţi aristocraţi francezi emigranţi rămaşi lefteri îşi vindeau bijuteriile); evaluate în Italia la echivalentul a treizeci de mii de lire, ei au primit doar a douăzecea parte din această sumă. Dar cel puţin această sumă a acoperit mobilarea casei din Piccadilly.

Acum el trebuia să vândă ceea ce avea el de vândut.

Inventarul fusese făcut cu doi ani şi jumătate în urmă, o viaţă de om, înainte de a părăsi Neapole. Cele câteva tablouri care fuseseră scoase din lăzi şi atârnau acum pe pereţii casei din Piccadilly au fost reîmpachetate; şi cele paisprezece cutii cu tablouri şi celelalte cutii au fost scoase din casa de pe Piccadilly şi trimise la un om care se ocupa de licitaţii.

Greu este să alegi. Voi ţine asta, voi renunţa la asta. Nu, nu pot renunţa la asta. *Asta* este greu.

Dar îndată ce te decizi să renunţi la tot, nu mai este atât de greu. Te simţi indiferent, buimac. Important este să nu reţii nimic.

O colecţie este, în mod ideal, alcătuită bucată cu bucată - ai mult mai multă plăcere în felul acesta - dar devine cel mai greu când este să o vinzi. în loc de moarte din cauza a mii de tăieturi, o singură lovitură de moarte. Când dl Christies l-a informat de

rezultatul primelor două zile de vânzări, în întregime dedicate tablourilor, de-abia s-a uitat la analiza explicativă. Nu voia să se aplece prea mult asupra faptului că Veronese şi Rubens s-au dat pentru mai mult decât s-a aşteptat, şi Tiţian şi Canaletto pentru mai puţin. Lucrul important era că primise mai mult decât plătise pentru ele, aproape şase mii, de lire.

Deşi plecat pe mare, eroul instruise un agent să liciteze pentru două din cele cincisprezece tablouri ale soţiei Cavalerului. Dă orice preţ. Trebuie să le am. Şi soţiei Cavalerului: Vezi, eşti de VÂNZARE. Cum poate el să se despartă de tablouri ale tale? Când mă gândesc că le poate cumpăra oricine. Cât mi-aş dori să le pot cumpăra pe toate! Cel pe care eroului i-ar fi plăcut cel mai mult să-l achiziţioneze a fost cel al senzualei Ariadna pictat de Vigee-Lebrun; dar, din păcate, nu fusese niciodată în colecţia Cavalerului.

încă două zile de vânzări la începutul lunii mai au adus alte trei mii de lire. Atunci Cavalerul şi-a scris testamentul, testamentul pe care s-a gândit întotdeauna să-l facă şi pe care nu avea acum de gând să-l schimbe. Se simţea mai uşor, despovărat de o greutate.

Şi ce să porţi acasă, căminul pe care l-ai dorit întotdeauna, o casă adevărată, ceea ce înseamnă o proprietate la ţară, o fermă, cu un pârău care să treacă prin ea. Chiar atunci când faci onorurile mesei, un costum negru simplu. Şi când îţi străbaţi proprietatea cu piciorul uitându-te la şeptelul tău, supervizând curăţarea copacilor de uscături, cu o pălărie boţită şi un pardesiu maro în dungi simplu pe umerii tăi.

Teama din vară a unei invazii trecuse fără ca flota lui Napoleon să-şi facă apariţia aşteptată în Canal. Eroul scrisese totuşi încă o scrisoare la Amiralitate. Cer permisiunea înălţimilor voastre să debarc, dat fiind că vreau să mă odihnesc. Şi i-a cerut

soţiei Cavalerului să caute o casă unde să se poată instala când se reîntoarce, aşa cum se aşteaptă, în octombrie. Ea a găsit o proprietate cu o casă cu două caturi, în provincie, într-o zonă nealterată din Surrey, doar la o distanţă de mers cu caleaşca de o oră de Podul Westminster. împotriva sfatului prietenilor, care credeau prea modeste casa din cărămidă de un secol şi suprafaţa de teren şi, la preţul de nouă mii de lire, prea scump plătită, eroul a împrumutat banii pentru a fi cumpărată şi i-a cerut soţiei Cavalerului să o pregătească pentru reîntoarcerea lui. Cu mama ei, s-a apucat să o aranjeze. Trebuia să fie frumoasă şi avea nevoie să fie re- tencuită, zugrăvită, mobilată (nu vor lipsi niciun pian, nici drapele, trofee, tablouri şi porţelanuri care celebrau victoriile eroului). Trebuia să fie la modă: a instalat cinci closete cu apă curgătoare şi a pus sobe modeme în bucătărie. Şi trebuia să aibă ceva dintr-o fermă, cu o stână, cocine de porci şi coteţe pentru găini. „Mă amuză oile, porcii şi găinile tot atât de mult cât eram la curtea de la Neapole, îi scria ea eroului. Sper că nu te plictisesc cu aceste detalii.”

Iubita mea, i-a răspuns eroul, prefer să citesc şi să te aud vorbind despre porci şi găini, cearşafuri şi prosoape, solniţe şi linguri, tâmplari şi tapiţeri, decât orice discurs pe care îl voi auzi în Camera Lorzilor, pentm că nu există niciun subiect pe care tu să nu-1 iluminezi cu duhul şi cu elocinţa ta. Sunt de acord cu papagali africani pe verandă. Asigură-o pe Fatima că sper să fie acasă la timp pentru botezul ei. Nu uita, te rog, să-l instmieşti pe dl Morley să pună plase pe malul pârului şi pe pod pentm a preveni orice posibilitate ca dragul nostru copil să cadă în pârâu când va veni să locuiască cu noi. Vei avea amabilitatea să îţi aduci aminte că nu vreau nimic în casă în afară de ceea ce îmi aparţine, şi să-mi spui tot ceea ce faci tu şi doamna Cadogan. Vorbeşti despre paradisul nostru. Nu ştiu cât timp voi mai putea

suporta despărţirea noastră. Cât de mult doreşte Cuceritorul să se reîntoarcă şi să devină din nou cel Cucerit.

Acoperitoarea caprei vizitiului a fost furată de pe trăsura lui când s-a oprit la un han ca să se răcorească după o zi de pescuit în Wandle. Cavalerul a ieşit şi a văzut imediat că dispăruse şi că şi călăreţul înaintaş moţăia pe calul-pe care era cocoţat. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Pe drumul de întoarcere nu a putut să nu se gândească la acoperitoare. I-a spus nevestei sale îndată ce a ajuns şi a putut să-i reţină atenţia.

- Oh, alea se fură mereu, spuse ea.

Cavalerul s-a simţit foarte prost că îi păsa atât de mult de pierderea cârpei de pe trăsura lui. Valoarea ei era nesemnificativă. Dar nu era o chestiune de bani. Uneori omul se ataşează de lucruri care nu valorează nimic. Uneori, mai ales când eşti bătrân, te ataşezi cel mai mult de astfel de lucruri. Pierderea unui creion sau a unui ac sau a unei funde doare, de neuitat. El a insistat să pună un anunţ despre cârpa furată.

- Este o risipă de bani să pui un anunţ despre cârpă, a spus soţia lui. Nu este ca diamantul pe care l-am pierdut la Dresda.

„S-a pierdut o Acoperitoare de Capră a unui Domn, din pânză stacojie, bordată cu dantelă de mătase albă, brodată cu alb şi albastru.”

- Nu i-o vor înapoia niciodată, a spus soţia Cavalerului. Ar fi putut spune că pierderea ei l-a afectat mai mult decât oricare dintre lucrurile de care s-a despărţit recent.

*

Să zaci în pat, să faci loc unei contraofensive a unei oboseli imense, să pluteşti între vis şi realitate, să-ţi aminteşti trecutul, să nu ai nimic în minte, să ai totul în minte, să vezi feţele aplecate peste tine, uitându-se îngrijorate, acolo e nevasta mea, acolo e

mama ei. Cineva pune o cârpă udă pe buzele lui. Ce este acest sunet ciudat, scârţâitor? Cineva din cameră are greutăţi în respiraţie.

Sunt pasaje nenumărate prin care trebuie să umble, până când îşi dă seama că nu-şi mai poate folosi picioarele. Sunt lucruri pe care le-a lăsat neterminate, Este primăvară şi fereastra este deschisă, se aud glasuri. Ii pun multe întrebări. Cum te simţi, te simţi mai bine? Desigur, nu se aşteaptă din partea lui să răspundă. Nu a fost în stare să spună că avea nevoie să meargă la toaletă. Nu le va spune că cearşaful este ud. S-ar putea ca ei să se supere. El vrea ca ei să stea aşa cum sunt acum, cu chipurile lor zâmbitoare, aţintite asupra lui - chipul ei, chipul lui. Se ţin de mână. Ce calde sunt mâinile lor. L-au luat în braţe. Aude încreţirea pânzei. Aceasta este nevasta lui la stânga lui. îi poate simţi pieptul. Şi acela este prietenul lui, pe partea cealaltă. El este de braţul stâng al prietenului său. Speră că nu este prea greu pentru ei. Există un spaţiu mare gol în interiorul pieptului său acolo unde era înainte durerea.

A evadat din carcera gândului. Se simte în culmea fericirii. Urcă. Este o ascensiune grea. Dar acum nu mai trebuie urcat. El a urcat. Printr-un fel de levitaţie. S-a uitat în sus atât de mult timp, şi acum se poate uita în jos din acest loc înalt. Este o mare panoramă. Deci asta înseamnă să mori, gândi Cavalerul.

PARTEA A TREIA

6 aprilie 1803

Doar pentru că ţin ochii închişi şi zac foarte liniştit ei presupun că nu aud ceea ce spun ei, deşi aud perfect. Dar este mai bine aşa, încăperea este atât de mare, perdelele flutură la ferestre, nimic nu poate fi văzut dintr-o privire. Cineva a spus încetişor, că nu mai poate dura prea mult. Am auzit tot ceea ce au spus mai devreme în timp ce dormeam, când nu voiam să mă trezesc. Nu încă. A te trezi înseamnă a fi surprins. Nu mi-a păsat niciodată prea mult de surprize. Tolo şi soţia mea se înghesuie pe mine. Au făcut pace de când m-am îmbolnăvit. La Neapole, Tolo s-a comportat cu ea ca un servitor ursuz, privind în jos ori de câte ori ea i se adresa, dar acum conversează liniştit, apoi fac pauze, ca prieteni vechi, şi chiar acum le-am simţit capetele apropiindu- se peste pieptul meu şi buzele lor lipindu-se. Ce ciudat, credinciosul meu ciclop Neapoletan poartă o uniformă navală britanică. Poate că şi-a pus costumul acesta ca să mă amuze. El mă înţelege foarte bine. S-a întâmplat câteodată să mă apuse frica, aşa cum s-a întâmplat când m-a trecut peste râul de lavă şi inima mi-a bubuit în piept, dar nu am arătat acest lucru, nu era potrivit să arăt că mi-e teamă. El poate presupune, în mod greşit, că acum sunt speriat sau demoralizat. El, Tolo, este neînfricat. A câştigat multe bătălii. Toţi îl admiră. Deşi de obârşie obscură, el este acum duce sicilian. Regele ar dori să-l facă acel ciclop al tunetului, care stă ascuns în Etna, dar eu sunt sigur că el preferă în continuare Vezuviul, ca şi mine. Nu putem urca pe Etna împreună. Pentru mine nu a existat rangul de lord. Dar permiţându-mi să fiu des-curajat de acest lucru nu oferă niciun remediu, pentru că nu se poate câştiga nimic dacă te agiţi atunci când eşti înhăţat de ghearele fricii. Mai bine să stai foarte liniştit. Dând astfel impresia că nu eşti speriat, ceea ce îi linişteşte pe ceilalţi, pentru că este necesar să dai altora un exemplu, şi

în felul acesta să fii mai liniştit tu însuţi. în drum spre Palermo, am tremurat şi m-am zdruncinat odată cu tremurul şi zdruncinătura vasului, şi Tolo a venit să stea cu mine şi să-mi ţină picioarele, aşa cum aş dori să facă acum pentru că sunt foarte reci, aş dori să mi le frece. Şi oricât ar părea că mi-am luat pistoalele, ce mi-oi fi închipuit că puteam face cu ele, să execut furtuna, am fost în stare să stau jos foarte calm după aceea, când Tolo a fost nevoit să se reîntoarcă pe punte, pentru că şi el trebuia să dea un exemplu de linişte. Am stat liniştit şi am închis ochii, şi furtuna s-a liniştit. Şi ştiu că, dacă stau întins atunci fără să mă mişc, nu îmi va fi frică. Ei vorbesc acum. Nu mai pot dura prea mult. Poate că Tolo este neînfricat pentru că vede doar jumătate din ceea ce văd ceilalţi. Pe jumătate orb, el a câştigat marile sale bătălii. Şi dacă ţin închişi ambii ochi nu voi vedea niciun fel de primejdie. Este total imprevizibil unde se află adevărata primejdie. Prietenii mei de aici şi-au imaginat că sunt în permanent pericol din cauza vulcanului şi mi-au spus cât de nemulţumiţi ar fi să audă că am pierit într-o erupţie ca Pliniu cel Bătrân, dar au greşit când s-au temut pentru siguranţa mea. Vulcanul era un paradis. Neapole însuşi era foarte curat. Mă simţeam atât de bine. Aerul. Nu mă simt bine acum. Şi marea. Când înotam de la barcă, senzaţia delicioasă a apei care îmi susţinea membrele. Sunt fericit că ei mă susţin pentru că membrele mele sunt foarte grele. Constat că am un impediment la respiraţie.

Nu aş fi fost bolnav dacă eram încă la Neapole. Aerul a fost delicat cu Catherine. Dacă Pliniu n-ar fi fost gras şi întotdeauna cu greutăţi în respiraţie, nu ar fi murit atunci când a erupt Vezuviul. El nu a prezis, nimeni nu ştia atunci, că era un vulcan. Cât de surprinşi trebuie să fi fost. Când a luat o ambarcaţiune pentru a salva pe unele dintre victimele erupţiei, cei care îl însoţeau nu au pierit. Doar el a sucombat din cauza vaporilor pestilenţiali. Poate că vulcanul i-a dăunat Catherinei. îmi amintesc că era foarte supărată că moare şi mi-a cerut să am grijă să nu fie îngropată. Era foarte obosită. Cred că se odihneşte acum în camera

ei. Multe persoane doresc să se odihnească. După ce a ajuns la mal, Pliniu s-a simţit obosit şi i s-a întins un cearşaf pe pământ ca să se poată aşeza pentru o scurtă odihnă, din care nu şi-a revenit niciodată. Omul nu poate şti când va muri, dar poate să-şi ia precauţiuni rezonabile. în timp ce le evită pe cale nerezonabile. Pentru că, acum îmi amintesc de ce ţineam pistoalele, ca să mă pot împuşca când aş fi simţit că nava era pe cale să se scufunde. îi era şi mai teamă de apa care urma să-mi umple gâtul, să nu permită aerului să intre, decât de un metal care să-mi deschidă capul. Nu voi intra din nou în panică. Cât de absurd ar fi fost dacă mă omoram pentru că am auzit un zgomot prea puternic, pentru că vasul se lăsase prea mult într-o parte. Un zgomot poate să se domolească, un obiect oblic se poate îndrepta. Şi atunci aş fi murit înainte de se presupune că trebuie să mor. Mama lui Tolo a spus că nu voi muri în furtună, şi s-a dovedit că a avut dreptate. M-a asigurat că voi trăi până la vârsta la care am ajuns acum, pe care nu pot să mi-o amintesc, deşi îmi va veni în minte într-o clipă. Nu îmi pasă de previziuni. Orice număr de ani face viaţa unui om mai scurtă decât ar trebui să fie. La douăzeci şi doi de ani, da, evenimentele tinereţii cuiva sunt mai uşor de reamintit, luna era septembrie şi anul 1752, atunci când s-a schimbat calendarul, am văzut o mulţime urmând un semn pe care scria DAŢI-NE ZECE ZILE, pentru că ignoranţii credeau că zilele eliminate erau scăzute din vieţile lor. Dar nimic nu se scade niciodată. Şi nimeni nu-i va convinge pe ignoranţi că sunt ignoranţi, nici pe proşti că sunt proşti. Cu toate acestea este firesc să vrei să-ţi prelungeşti existenţa, oricât de jalnică ar putea fi. Nu mai poate dura mult. La Neapole, persoanele în vârstă sunt trântite în fiecare zi de caleştile gonite de birjarii lor insolenţi, care ţipă la toată lumea, fără să aleagă, să se dea de-o parte din drum. Unul dintre aceştia, l-am văzut, era un tip bătrân, foarte bătrân, foarte slab, un schelet ambulant, un schelet în zdrenţe, care îşi punea fiecare picior pe pământ nu înainte şi oblic, ci perpendicular şi parcă strivea ceva sub picioare, cu întreaga talpă dintr-

odată. Nu era cutezanţă, ci încăpăţânare. Dar zăcând aici, chiar dacă nu îmi mai pot folosi braţele şi picioarele, şi am doar raţiunea şi tristeţea mea, tot mă mai bucur urmărind evenimentele. Cine ar dori să vadă cortina căzând înainte ca o piesă să se termine. Cine a spus aşa ceva nu poate dura prea mult. Chiar dacă nicio poveste nu se termină niciodată, sau mai curând o poveste se transformă într-alta şi apoi într-alta, etc., etc. Aş vrea să ştiu când şi cum afurisitul de Bonaparte îşi ia pedeapsa bine meritată şi, ah, cineva a închis fereastra. Am auzit roţi de caleaşcă. Cred că ei plănuiesc să mă ducă într- o călătorie. Dar cel puţin am trăit să văd coluziunea cu infamia revoluţionară slăbind în Anglia. Natura umană este atât de perversă că este absurd chiar şi să speri, şi cu atât mai puţin să doreşti, că societatea va putea fi vreodată înălţată la un alt nivel, mai bun. Cel mai mult la care poate aspira cineva este o înălţare foarte înceată. Nimic conic. Pentru că ceea ce se ridică prea sus se va prăbuşi. Este foarte greu pentru orice să stea în picioare prea mult. Trupul mă părăseşte. Mă întreb dacă aş putea sta acum în picioare. Ar trebui să fac exerciţii de stat în picioare dacă suntem pe cale să plecăm într-o călătorie. Ii voi surprinde dacă m-aş ridica cu picioarele mele reci şi grele. Tolo va veni când pleacă tipul acesta mic în uniformă de amiral şi îmi va freca picioarele. Dar vreau ca nevasta mea să rămână. Ea nu are nevoie să plece întotdeauna cu el. Poate să rămână cu mine şi să-mi cânte. Pentru ea chiar mi-aş deschide ochii. Este foarte amabilă acum. în ultimul timp nu a fost atât de amabilă cu mine aşa cum mi-aş fi dorit. Sunt încredinţat că nu este amabilă cu mine pentru că sunt bolnav, pentru că intenţionez să mă fac acceptabil de bine. Sunt persoane care devin protectoare doar atunci când cineva este în primejdie sau aproape pierdut. Muncitorii ignoranţi de la Pompei şi Herculanaeum nu se gândiseră la ce taie şi îngroapă cu cazmaua şi lopata, până când Winckelmann nu a vizitat excavaţiile şi a arătat lipsa totală de metodă şi grijă cu care erau conduşi, şi s-a adoptat o metodă mai prevăzătoare. Şi apoi, curând după aceea, a fost ucis de un tânăr oribil, nu vreun

Ganimede, ci de o brută urâtă, ciupită de vărsat, pe care susceptibilul meu prieten l-a invitat în camera sa de hotel şi a avut imprudenţa de a-i arăta o parte din comorile pe care le trimitea la Roma. Ar fi trebuit să mă gândesc că lui Winckelmann îi plăceau doar tinerii cu feţe şi trupuri precum cele ale statuilor greceşti pe care le preamărea, dar nu există un singur standard al gustului în ciuda legiuitorilor pătimaşi, şi atunci când cineva urmează să fie ucis, dacă acesta este destinul lui, el nu poate anticipa cine va fi ucigaşul.
Niciodată, nici măcar o dată, nu mi-a fost frică de strălucirea unui cuţit în cei treizeci şi şapte de ani trăiţi în mijlocul unui popor violent şi netemperat. Dar în siguranţa patului meu a Angliei mele, nu mai poate dura mult, terorile de noapte sunt una dintre infirmităţile pe care trebuie să le suport acum, despre care sunt încredinţat că vor trece când mă voi însănătoşi, aş dori să nu mă gândesc la ele acum. Propria mea mamă înaintează spre mine în timp ce-şi deschide capotul şi îmi face semne obscene. Un cerc de bărbaţi şi de femei şed chefuind pe trupuri moarte, plescăind din buze încet şi scuipând bucăţi de oase albe, ca piatra ponce pe care am colecţionat-o din vulcan. Şi un bărbat umflat plutind în apă şi o femeie gravidă bâţâindu-se într-o spânzurătoare. In vise am fost luat să fiu spânzurat, foarte dezagreabil, deşi am protestat că nu pot umbla, în vise o bandă de bărbaţi cu cuţite se strângeau în jurul meu în timp ce eu zăceam neajutorat în pat. Visez adesea că sunt pe cale să fiu ucis. De obicei, mă pot controla când mă trezesc, cu toate că aceste fantasme se prelungesc câteva minute în starea mea de trezie, dar dacă este necesar trag de cordonul clopotului şi îl fac pe bătrânul Gaetano să se aşeze lângă mine până când adorm din nou. Şi odată, cred că a fost seara trecută, m-am auzit ţipând, mă tem că în mod jalnic, şi soţia mea şi ciclopul au intrat în cameră şi m-au întrebat dacă mă doare ceva. Nu, nu mă doare, am răspuns eu. A fost doar un vis, dar sunt surprins cât de aievea era. Lăsaţi-mă să nu mai insist asupra lui. Prefer, am preferat întotdeauna să insist asupra ceea ce era plăcut, şi spre norocul meu,

despre care am multe să-mi reamintesc, în primul rând, sănătatea mea bună. In toţi anii la Neapole, n-am fost aproape deloc bolnav. Mi-am deranjat o dată stomacul, nimic mai mult. Distinsul meu medic a remarcat adesea că aveam o constituţie puternică şi o stare de nervi stabilă. Un om excelent, Cirillo. îmi plăcea să-l ascult perorând despre ultimele descoperiri din ştiinţele fiinţelor vii. Nu trebuia decât să menţin ce-mi dăruise natura, ferindu-mă de mâncare şi băutură excesivă, mai ales mâncăruri foarte picante, care îngroaşe şi fac vâscoase fluidele corpului, şi subţiază canalele prin care curg. Şi să practic o stimulare continuă a funcţionării animalului, călărind, înotând, făcând ascensiuni şi alte forme de exerciţii. Acţiunea trupului m-a readus mie însumi. Şi când în casă sufeream de o încetineală a spiritului, nu aveam decât să citesc sau să-mi iau vioara sau violoncelul şi eram din nou bine dispus. Nu eram greu de consolat, Natura m-a făcut calm. Vârsta m-a făcut flegmatic. Nu mă perturbă. Nu-i pot necăji prea mult pe cei care au grijă de mine acum. Dacă l-ar chema pe Simon să mă bărbierească, faţa mea nu ar fi atât de aspră. Am avut întotdeauna noroc. M-a înconjurat frumuseţea. Fiecare entuziasm era ca un nou crater al un vechi vulcan. Pentru a intra într-o prăvălie sau într-o cameră de licitaţii sau în sanctuarul unui coleg colecţionar, şi să fiu surprins. Când o pasiune începe să se stingă e necesar să-ţi creezi alta, pentru că întreaga artă de a trece tolerabil prin viaţă înseamnă să fii pasionat de orice. Cu toate că entuziasmele regelui, cu excepţia biliardului şi a pescuitului, se desfăşurau fără moderaţie, iar el însuşi era extraordinar de respingător ca persoană şi total lipsit de duh şi de discernământ, eu am preferat compania lui aceleia a inteligentei Regine. Femeile sunt adesea nemulţumite, am observat. Cred că multe dintre ele sunt plictisite. Eu nu sunt niciodată plictisit atâta timp cât am un entuziasm de împărtăşit sau de observat, Am apreciat fiecare entuziasm în afară de cele religioase, şi atâta timp cât am fost la Viena mi-a făcut plăcere să pescuiesc în Dunăre. Catherine a sperat că voi deveni credincios, dar nu ţine de firea

mea, fiind sceptic. N-aş nega total că iluziile sunt necesare pentru ca viaţa umană să fie suportabilă, poveştile pesimiste şi triste ale creştinătăţii nu mă farmecă. Nu vreau să fiu cuprins de indignare. Gura mea este foarte uscată. Primul principiu al ştiinţei fericirii este să nu cedezi ispitei indignării sau a auto- compătimirii. Sau apă. Aş vrea nişte apă. Ei nu mă aud. Presiunea unei mâini. Dar afecţiunile se rătăcesc. O Venus nu poate rămâne credincioasă. Eu nu sunt Marte. Dar am refuzat toate ocaziile de a mă răzbuna Nu am vândut-o pe Venus a mea. Credincioasă în pofida mea, pentru că am încercat să o vând. Dar nu am iubit niciodată un tablou mai mult ca pe Correggio al meu. Sunt surprins că Charles nu este în cameră, nu este amabil, pentru că eu nu am uitat să-l fac moştenitorul meu. Ştiu că este deprimat pentru că nu mai am mulţi bani. Charles nu este atât de fericit cât se aştepta să fie. N-a fost nicio Venus pentru Charles. El îşi iubeşte pietrele preţioase şi scarabeii, şi monturile de inele. Pentru că este mult mai în vârstă acum. Cred că m-a invidiat. întâi în arta fericirii. în timp ce eu mă satisfaceam, eram folositor şi altora. Nu mi-am supraestimat niciodată capacităţile. în timp ce există mai multe destine exaltate, eu susţin că a descoperi ceea ce este frumos şi a-1 împărtăşi cu alţii este şi ea o ocupare meritorie în viaţă. Arta nu trebuie să fie doar un simplu obiect de admiraţie sterilă. Am spus asta. O operă de artă trebuie să-i inspire pe artiştii şi meşteşugarii de frunte ai epocii cuiva. Eu am fost cel care am adus vasul înapoi în Anglia, pe care Wedgwood îl scoate acum în multe copii. Dolofanei. Prostovănel. Cine a spus asta. Când cineva a trăit atât de mult timp ca mine, este de aşteptat să amestece totul, dar nu mă preocup să îndrept lucrurile chiar acum. Este de aşteptat ca multe subiecte să se înghesuie în minte în acelaşi timp, pentru că am avut o viaţă foarte lungă. Dar nu am nevoie să le ating sau să le tratez pe toate. Braţele şi picioarele îmi sunt foarte grele şi nu sunt sigur unde este spatele meu. Bagajul greu, povara fiecărei călătorii, nu poate fi atât de greu aşa cum este trupul meu acum. Ceva se apasă pe mine. Totul este foarte aproape.

Un copil fusese îngropat săptămâni întregi sub casă după cutremur, după ce a murit Catherine. Mă întreb dacă ea a ştiut destul pentru a spera că acel copil ar putea fi salvat, sau credea că ea a fost îngropată de vie pentru totdeauna. Mă gândesc la copil, copilul care îşi împingea pumnul pe o parte a feţei şi a ieşit din pământ cu o gaură în obraz. Bărbaţilor nu le place să recunoască o catastrofa. Pagano a scris un eseu în care a făcut din cutremurul din Calabria o emblemă a disoluţiei societăţii şi o reîntoarcere la egalitatea primitivă. Nu-mi pot aminti de ce a avansat o astfel de noţiune iraţională. A fost foarte inteligent, Pagano. Dar ceva s-a întâmplat cu el, nu-mi amintesc ce. Am observat că autorii sunt în stare să ridice orice eveniment la înălţimea unei lecţii sau a unei avertizări sau a unei pedepse, dar eu sunt de părere că un om cu judecată sănătoasă, de ce vocile devin mai slabe, sper că nu mă părăsesc când mi se usucă gura, când îmi înţepeneşte limba, sunt de părere că un om cu judecată limpede va observa desfăşurarea evenimentelor cu calm, cu detaşare. Chiar şi sub greutate. Când se întâmplă câte o catastrofă, omul trebuie să încerce să se salveze pe el şi pe alţii. Stimatul roman Pliniu cel Bătrân s-a simţit obligat să încerce să salveze victimele vulcanului. A fost crescut să fie gentleman. Dar sunt şi aceia care îşi dau lecţii cum trebuie să se comporte. Asta este un lucru obişnuit în epoca în care am trăit ca să văd, unde cei dotaţi se pot ridica de la cea mai joasă situaţie în viaţă. Cei născuţi sărăcăcios învaţă cum să se autodepăşească. Când Vezuviul a erupt din nou, Tolo a debarcat din barca sa şi i-a salvat pe Rege şi pe Regină şi ne-a adus pe toţi la Palermo. Dar a pierdut vasele. A fost o furtună şi s-au scufundat pe fundul mării. Am impresia că nu mai raţionez cu aceeaşi claritate şi impasibilitate care m-au caracterizat întotdeauna. Glasuri strigând *bella cosa c l'aqua fresca.* Tolo trebuie să-mi spună de ce oamenii lui au ales să salveze amiralul din coşciug în loc de vasele mele, care i-ar fi încântat şi i-ar fi instruit pe mulţi. Bancherii mei se aşteptau să fie salvate. Un amiral nu face foarte multe guinee. Mă refer la amiralul din coşciug, un bărbat de nu prea mare distincţie

sau care nu a avut cine ştie ce realizări. Dar pe mare se poate câştiga multă glorie. Cine nu îl laudă pe cutezătorul comandant al cărui nume l-am uitat, dar este pe buzele tuturor. Nu, nu Pliniu cel Bătrân, ci alt amiral, care este orice dar nu corpolent şi nu suferă de astm. Dar aceea a fost Catherine. Nu, amândoi. Este perfect posibil ca două fiinţe umane să se asemene cu alta. Dacă nu era aşa cum puteam înţelege ceva despre semenii noştri, pentru că doar prin comparaţii asidue între diversele tipuri, da, amiralul, marele meu prieten, salvatorul ţării noastre. Aşa l-a salutat Regele Neapolelui. Vorbele lui. Vreau/ să spun ţara asta, Anglia. Şi acest amiral, care a devenit ca un fiu al meu, şi a cărui bunăstare şi pace sufletească înseamnă mai mult pentru mine decât ale mele, pentru că nu mi-a fost uşor în aceşti ultimi cinci ani. Trebuie să recunosc, lumea în care m-am simţit acasă s-a schimbat mult. Vechile obiceiuri aruncate. Noi sentimente pe care nu le înţeleg şi pe care pot doar să le deplâng, pentru că, din păcate, le înţeleg şi de aceea nu-mi voi atribui o slăbiciune în înţelegere care nu mi-a aparţinut niciodată. Altora. Pentru alţii sunt un nătărău. Ea ar trebui pedepsită pentru că i-a făcut pe alţii să gândească despre mine că aş fi nătărău. Pot căpăta nişte apă, mă întreb dacă ei mă pot auzi. Eu îi aud perfect de bine.

*

PARTEA A PATRA

1

Nu pot vorbi despre mine fără să vorbesc de el. Chiar atunci când nu l-am menţionat, este prezent prin omisiune. Dar voi vorbi şi despre mine însămi. Am fost prima lui soţie.

Am fost urâtă. De multe ori nu mă simţeam bine. Mi-a plăcut muzica. S-a însurat cu mine pentru banii mei. M-am îndrăgostit de el după ce ne-am căsătorit, Dumnezeule, cât l-am iubit! A ajuns să mă iubească mai mult decât se aşteptase.

Nu s-a bucurat de multă afecţiune din partea femeilor. Mama lui, doamnă de onoare a Prinţesei de Wales şi amanta soţului ei regal, a fost foarte aspră cu el. Şi în ochii severului său tată el era doar cel de-al patrulea fiu, aproape un străin, dat fiind că în copilărie a fost luat de mama lui ca să trăiască la curte. Cât de deosebiţi de proprii mei părinţi dragi, care au revărsat dragoste asupra mea şi au vărsat lacrimi când am plecat pentru a trăi pe un tărâm păgân, temându-se că nu-şi vor mai revedea niciodată singurul lor copil, care ar fi putut fi ucis de bandiţi sau pieri din cauza ciumei. Şi eu, fiică nerecunoscătoare, am fost atât de fericită să plec.

Am părăsit Anglia, după cum spunea, pentru că soţul meu devenise diplomat. Sperase să fie numit la post într-o capitală mai influentă, dar a hotărât, aşa cum făcea întotdeauna, să facă maximum din ceea ce se putea face. Doar pentru climatul folositor sănătăţii, şi îmbunătăţirea sănătăţii

mele, s-a împăcat cu dezamăgirea. Curând după ce am sosit, a descoperit multe alte avantaje, avantaje pentru el, în noua sa situaţie. Era incapabil să nu se bucure, indiferent ce făcea, şi incapabil, de asemenea, să nu le facă plăcere şi să-i impresioneze pe alţii. Mi-a permis să contribui la ascensiunea sa prin faptul că am fost o soţie perfectă.

Mi-ar fi plăcut să fiu perfectă. Am fost o soţie de ambasador excelentă. N-am fost niciodată delăsătoare sau neatentă, sau dezagreabilă, dar - asta se credea că îi şade bine unei femei - nici nu am părut că mă distrez nemaipomenit, ceea ce m-a făcut să vreau să mă distrez mai mult, într-un mod incompatibil cu datoriile mele. Nu i-am dat niciodată ocazia ca el să se plângă de mine. Ceea ce îmi plăcea cel mai mult era că el m-a ales pe mine şi că eu nu l-am dezamăgit. Ceea ce îi plăcea cel mai mult la mine a fost că eram admirabilă.

Eram socotită Superioară celor de acelaşi sex cu mine datorită comportamentului meu solemn, penajului meu lipsit de strălucire, poftei mele de citit şi realizărilor mele la pian.

A fost o căsătorie extraordinar de prietenoasă. Amândurora ne plăcea muzica. Ştiam cum să-l distrag atunci când era exasperat din cauza vreunei activităţi plictisitoare la curte sau când era neliniştit din cauza unei negocieri prelungite pentru un tablou sau un vas pe care îl dorea foarte mult. Se purta cu mine cu cea mai mare atenţie, cu rezultatul că mi-am reproşat mereu lipsa de gratitudine sau o predispoziţie stânjenitoare spre melancolie. Nu era genul de bărbat care să frângă inima unei femei, dar inima mea nu se putea abţine să nu fie frântă: vina era a mea, pentru că mă ridicam la culmea unei înverşunări indecente de ataşament.

A vorbi cu el era ca şi cum ai vorbi cu cineva călare.

Aveam doruri arzătoare, despre care credeam că se referea

la Dumnezeu sau la îndurarea cerurilor. Nu cred că erau pentru un copil, deşi regret că n-am avut copii. Un copil ar fi fost un alt suflet pe care să-l iubesc, şi m-ar fi ajutat să- mi pese mai puţin de absenţele lui.

Sunt recunoscătoare pentru consolările pe care mi le-a adus credinţa. Nimic altceva nu aduce o reacţie faţă de întunericul groaznic, care, într-un moment sau altul, îl observăm în jurul nostru.

în copilărie, una dintre cărţile mele preferate a fost *Cartea martirilor* a lui Foxe. Mă treceau fiorii când citeam poveştile despre ticăloşia Bisericii de la Roma şi curajul însufleţitor al nobililor martiri protestanţi, care erau bătuţi şi biciuiţi, bătuţi la tălpi, a căror came era ruptă cu cleşti fierbinţi, ale căror unghii le erau smulse şi ai căror dinţi erau scoşi cu forţa, ale căror extremităţi muiate în ulei fiert, înainte de a primi în cele din urmă mila rugului. Am văzut cum erau arşi perverşii, mantia flăcării învăluind hainele lor, şi arcul din spate ale grumazului şi umerilor lor, ca şi cum ar fi vrut să-şi arunce capul în ceruri, părăsind bietele lor trupuri pentru a arde dedesubt. Cu milă şi respect am cugetat la osânda glorioasă a Episcopului Latimer, al cărui trup a fost penetrat cu forţa de foc şi al cărui sânge s-a scurs cu abundenţă din inimă, ca pentru a verifica dorinţa sa constantă ca sângele inimii sale să fie vărsat în apărarea Bibliei. Doream cu înfocare să fiu încercată aşa cum au fost ei şi să mă dovedesc fidelă credinţei mele în moartea unui sfânt martir. Vise ale unei fete nesăbuite, încrezute. Pentru că nu era curajoasă, cred, cu toate că nu am avut niciodată ocazia să dau dovadă de vitejia mea. Nu ştiu dacă aş fi putut suporta rugul, eu care nu puteam suporta nici măcar să mă uit în jos de la o distanţă lipsită de primejdie în focul unui vulcan!

Soţul meu m-a descris altora ca pe o pustnică. Nu am

temperamentul unei singuratice. Dar nu mi-am putut stăpâni antipatia faţă de curtea scandaloasă, insensibilă, iar el era adesea prezent la curte, şi eu preferam compania lui oricui altcineva.

îmi găseam plăcerea doar cu el. Ceea ce a putut să-mi dea muzica nu putea fi descrisă ca plăcere, pentru că era mai mult întăritoare. Muzica îmi sporea respiraţia. Muzica mă susţinea. Muzica mă auzea. Harfa mea era vocea mea. în sunetul ei luminos auzeam sunetul pur, subţire care era al meu. Am compus melodii delicate, care nu erau nici originale, nici foarte ambiţioase. Eram mai îndrăzneaţă atunci când interpretam muzica altora.

Dat fiind că participarea regulată la operă era pretinsă tuturor celor care aveau legătură cu curtea, într-adevăr, toţi cei de condiţie bună, am pretins că îmi place, aşa cum îi plăcea lui cu adevărat. Mie nu-mi place teatrul. Nu-mi place ceea ce este fals. Muzica n-a trebui să fie văzută. Muzica ar trebui să fie pură. Nu i-am mărturist niciunuia dintre însoţitorii mei la operă acest gând, nici măcar lui William, tânărul nefericit, înflăcărat, care a intrat în viaţa mea către sfârşit şi m-a făcut să simt cum era când erai înţeles şi să mă cunosc mai bine pe mine însămi. Cu William, puteam vorbi despre setea mea de puritate; în compania lui, am îndrăznit să recunosc fantezii incompatibile cu destinul meu. Am fost adesea numită un model de perfecţiune, un înger - complimente ridicole - dar când William spunea aceste cuvinte, le-am auzit ca efuziuni reale ale unei inimi pline de recunoştinţă. Credeam că vrea să spună că ţine foarte mult la mine. Fusesem foarte amabilă cu el. Era prietenul meu, credeam eu, şi eu eram prietena lui. Apoi am înţeles că mă consideră un înger. Eu care eram plină de toane. Odată, după ce am interpretat o sonată la patru mâini, el a plecat de la pian pentru a se întinde pe canapea şi şi-a închis ochii. Când i-am atras atenţia asupra reacţiei sale

prea senzuale la muzica noastră, el mi-a răspuns:

- Vai, este foarte adevărat că muzica mă distruge - şi ceea ce este mai rău, îmi place să fiu distrus.

Am tăcut în loc să-mi continui predica, pentru că mi-am dat seama că aş fi fost în stare să spun vorbe mult mai îndrăzneţe. Nu aş fi spus că muzica mă distruge, ci mai curând că eu îi distrug pe alţii cu muzica. Atunci când cântam, nici chiar soţul meu nu exista.

Eram mai tânără ca soţul meu, dar nu m-am simţit niciodată tânără. Nu-mi pot imagina că aş fi putut avea o viaţă mai bună. O slăbiciune femeiască mă lega de el. Sufletul meu se agăţa de al lui. Nu m-am respectat destul. Sunt surprinsă să descopăr că am atâtea de care să mă plâng, dat fiind că eu cred că rolul unei soţii este să scuze, să ierte, să suporte orice. Cui să-i fi mărturisit amărăciunea mea? Am fost orbită de subiectivitatea dragostei, dar mă tensiona să-l judec. N-am fost niciodată furioasă. N-am avut niciodată sentimente dezagreabile sau grosolane. Este o uşurare să le admit acum.

Presupun că trebuie să recunosc că am fost nefericită, sau singură. Dar nu am cerut milă. Trebuie să dispreţuiesc ideea de a mă plânge de soarta mea când sunt atâtea femei cu adevărat nefericite, precum cele înşelate sau abandonate de soţii lor, sau cele care au născut un copil doar pentru a-1 pierde.

Cred că poate fi descris ca egoist. Nu-mi vine uşor să spun asta. îndată ce încep să-i găsesc lipsuri, mi-aduc aminte că un bărbat de condiţia lui este crescut să-şi vadă de plăcerile şi obligaţiile lui şi că un bărbat cu temperamentul lui va căuta să se piardă în ele, în toată varietatea pretenţiilor lor la atenţia lui, şi toată vechea mea dragoste renaşte pentru a-mi întuneca simţul meu de nedreptate. Ştiu că era capabil de nelinişte, pentru că adesea perora despre fericire. Când îl auzeam oftând, puteam

suporta orice.

Şi mai trebuie să recunosc că era cinic. El ar fi considerat o prostie femeiască noţiunea că în această lume neruşinată cineva s-ar putea comporta altfel. Poate că ar trebui să recunosc chiar că el putea fi nemilos, pentru că presupun că se poate spune că el nu era un bărbat cu sentimente blajine. Aţi putea răspunde că era bărbat, şi că sentimentele blajine sunt de domeniul sexului slab, căruia în lipseşte lupta cu adversitatea. Sexul nostru lipsit de apărare, cum sunt cele mai multe dintre femei, se întâlneşte cu adversitatea într-o formă neprotejată, aşa cum face orice bărbat. Şi sunt mulţi bărbaţi cu inimi blajine, sunt sigură, cu toate că am cunoscut doar unul, propriul meu tată drag.

O femeie este mai întâi o fiică, apoi jumătate dintr-un cuplu. Eu sunt descrisă, mă descriu eu însămi în primul rând drept cineva care s-a măritat cu el. El nu s-ar fi descris în primul rând ca însurat cu mine, deşi el este cel mai des reamintit - ciudat destin pentru un bărbat - drept cel care s-a căsătorit cu cea de-a doua nevastă a lui.

I-a displăcut că l-am părăsit. Mâhnirea pe care am resimţit-o, în timpul ultimei mele maladii, este indescriptibilă. Şi am ştiut că îi voi lipsi mai mult decât s-a aşteptat. Am sperat că se va recăsători. Mi-am imaginat că se va însura cu o văduvă respectabilă, puţin mai tânără decât el, nu neapărat cu avere, căreia îi plăcea muzica. Şi că se va gândi cu dragoste la mine. Noi, femeile, nu ne putem imagina cât de diferiţi sunt bărbaţii de noi. Bărbaţii simt ceva imperativ, care îi face şi pe cei mai buni dintre ei, predispuşi la un comportament desfrânat şi indecent. El m-a iubit, atât cât era el capabil să iubească pe cineva, şi apoi a iubit cu adevărat o femeie care a fost cât se poate de diferită de mine. Dar se întâmplă adesea ca soţia cea bună, izolată cu virtuţile ei pe care le-a cultivat pentru a fi fără cusur, să fie

abandonată pentru o femeie mai vioaie, mai tânără, mai distractivă. Cel puţin eu am fost ferită de această ofensă comună, ofensă suferită de soţia bărbatului care a cucerit dragostea celei de-a doua neveste a soţului meu. Eu m-am bucurat de tot ceea ce soţul meu putea să dea uneia ca mine.

Regret că nu am avut aşteptări mai mari din partea lui. Dacă mă lăsa singură prea mult, şi era distrat mai mult de către el însuşi decât de mine, atunci când eram împreună, cine se poartă altfel cu o nevastă? Aşteptam înflăcărarea pe care i-o poate arăta unei amante? Mi se pare necreştineşte să-i reproşez că nu era ceea nu putea să fie.

Ar trebui să fiu capabilă să-mi imaginez o viaţă fără el, dar nu pot. Chiar dacă îmi imaginez că ar fi putut să moară înaintea mea, mintea mi se întunecă. Nu am trăit niciodată despărţiţi. Am avut plăcerea de a-1 vedea aproape şi departe în multe încăperi strălucitoare, în care era întotdeauna cea mai strălucitoare prezenţă dintre toţi, şi aveam tabloul său la care să mă uit atunci când era chemat într-altă parte. Un tablou mic de nu cine ştie ce distincţie, de care însă eram foarte legată. Acest tablou l-am purtat pe trupul meu când am fost coborâtă în mormânt.

2

Sunt mama ei. Ştiţi ce vreau să spun: mama *ei.* Mulţi m-au luat întotdeauna drept slujnica doamnei. Ştiu cum să mă ţin în umbră. Dar sunt mama ei.

Am fost cununată în biserică cu bătrânul Lyon, fierarul, tatăl ei, care a murit de friguri la două luni după ce s-a născut scumpa mea. Dat fiind că el a fost singurul soţ al lui Mary, ea era singurul copil al lui Mary, aşa că vă puteţi închipui cât de drăgăstoasă era această Mary. Mai mult decât atât, eram încă tânără şi cu vino-ncoace şi aveam idei ce depăşeau statutul meu, aşa cum oamenii din sat îmi spuneau întotdeauna. Se poate ca ea să fi moştenit o parte din cutezanţa ei de la mine, suntem foarte asemănătoare, aproape ca nişte surori. Eram fericită doar când eram cu ea. întotdeauna eram împreună.

M-am dus mai întâi la Londra, urmându-mi inima, a fost Joe Hart berarul, îndată ce ea s-a angajat ca bonă la doamna Thomas din sat. Nu am socotit greşit să o fas acolo, împlinise deja treisprezece ani, în timp ce a fi mamă nu era încă totul pentru mine. Tocmai în timpul în care am părăsit-o, şi am trăit cu Hart fără ea, Londra era ca o altă ţară, de ce distracţii am avut parte, eram eu însămi tânără. Dar ea a apărut nu după mult timp, având paisprezece ani şi crescuse mult, pentru că iubita mea deşteaptă s-a angajat ca servitoare la un doctor care avea o casă întreagă într-o piaţă frumoasă de lângă Podul Blackfriars, de unde, atunci când au început răz-

meriţele mai târziu în anul acela, soldaţii au aruncat toate trupurile în Tamisa. Era o mulţime beată, jefuind şi arzând casele şi prăvăliile superiorilor timp de o săptămână, dar a fost oprită înainte de a ajunge la casa doctorului, în care era toată lumea, spunea ea, aproape asurzită de focurile de muschete. Este îngrozitor să fii sărac. Dar şi mai rău este să nu ai nicio altă idee de a-ţi îmbunătăţi situaţia decât prin VIOLENŢĂ.

Ea a avut o reţinere în a ne prezenta una alteia - pe mine şi pe stăpâna ei - şi nu avea să viziteze berăria unde locuiam cu Joe al meu. Obişnuiam să ne întâlnim în secret ca iubiţii, să împărţim câte un pahar sau să ne plimbăm braţ la braţ în Vauxhall, ascultând păsărelele. Presupun că i-a spus doctorului Budd o poveste despre locul din care provenea, mai puţin comun, unde nu îşi avea locul doamna Hart, aşa cum îmi spuneam eu atunci, iar el o învăţa să citească. Dar apoi, într-o zi mi-a spus că fiul lui a posedat-o. O mamă se întristează întotdeauna la auzul unor astfel de veşti, când este pentru prima oară, dar i-am spus că la ce putea să se aştepte fiind atât de frumoasă. Am rugat-o să nu plece de la doctorul Budd, întrucât putea avea acolo o situaţie bună, dar mi-a spus că n-a avut de gând niciodată să fie cu adevărat slujnică, avea de gând să devină actriţă, o actriţă renumită, ea şi prietena ei cea mai bună, tot servitoare în casa doctorului Budd. Şi oricum auzise de alt doctor care angaja femei tinere dar nu pentru a fi slujnice, ci mai curând să devină actriţe, dar de ce avea nevoie un doctor de actriţe, am întrebat eu. Era parte dintr-o cură pentru oameni de calitate, a spus ea. Şi apoi a intrat în serviciu la doctorul Graham până când l-a cunoscut pe Sir Harry la Teatrul Drury Lane, şi el i-a spus că o va ajuta să devină o actriţă adevărată, pentru că el mergea la teatru mereu. Săraca mea scumpă inocentă, dar cine putea şti mai mult la cincisprezece ani. Şi el, un baronet adevărat, cu un baston

cu ciucuri care-i atârna la betelie, a invitat-o la moşia lui din Sussex pe timpul verii. Ce schimbare de destin, şi nu avea să fie doar asta! Ştia destule pentru a ghici că acolo va fi o lume petrecăreaţă, prietenii lui Sir Harry, şi ea m-a rugat să vin cu ea. Ca o doamnă, ceea ce era deja, care îşi va avea însoţitoarea ei. Doar pentru vară, a spus ea. Şi după aceea, am întrebat eu. Dumnezeu cu mila, a spus ea veselă. N-am putut rezista zâmbetului ei. într-adevăr, am stat împreună până la sfârşitul anului. Aşa că a trebuit să-l părăsesc pe Joe al meu, doar pentru un timp, dar a fost pentru totdeauna, Cadogan a apărut mai târziu, şi de atunci nimeni nu ne-a despărţit. Ea îmi era mai mult decât o fiică. Avea grijă de mine. îmi spunea totul. Mă lua cu ea oriunde se ducea şi trebuia să se ducă acolo unde se ducea bărbatul, dar mă lua întotdeauna. Şi când s-a stabilit să locuiască împreună cu gentlemanul ei, a fost datoria mea să am grijă de gospodărie, aşa că am fost ca o servitoare, dar eu sunt mama ei.

Cât de mândră de ea eram. Să ai o fiică atât de frumoasă, admirată de atât de mulţi. Când era mică ştiam deja că bărbaţii nu vor fi în stare să-i reziste. Dar ryj s-a născut să nu aibă nimic în cap aşa cum o dorea Sir Harry să fie. El a fost primul şi a fost cel mai rău, poate că întotdeauna se întâmplă aşa. El şi prietenii lui erau toată ziua plecaţi la vânătoare şi la pescuit, şi la curse în faetoane pe drumuri noroioase, şi în fiecare seară se jucau cărţi şi zaruri, şi se organizau şarade, şi se bea porto şi punci. Şarade care se terminau întotdeauna cu cineva care îşi dezbrăca hainele şi se ducea direct în pat. Dar în continuare iubita mea făcea tot ceea ce era posibil şi se uita cu acei frumoşi ochi strălucitori la ce făceau cei bogaţi şi cum se îmbrăcau. Şi Sir Harry a învăţat-o să călărească, şi era atât de frumoasă şi de dreaptă pe cal. Şi uneori era Charles pentru o săptămână şi ei îi plăcea să stea de vorbă cu el. Şi atâţia servitori, eu nu eram slujnica ei, ci stăteam

în camera noastră. Eram mama ei.

După ce a fost şase luni cu Sir Harry, a scris o scrisoare disperată celuilalt, lui Charles, pentru că avea nevoie de ajutor. Sir Harry păruse mai bun decât Charles pentru că era mai bogat. Dar curând a descoperit că un copil era pe cale să vină, şi altceva nu a putut să se gândească mai bine decât să ne dea afară. Şi nu era nicio posibilitate să ţinem copilul nelegitim al lui Sir Harry. Nu am vrut ca ea să se agaţe de bebeluşul ei aşa cum o poate face o mamă. Ce durere a fost în inima mea când iubita mea a învelit mâna micuţă în jurul degetului meu şi m-a tras către ea. Un copil este cea mai mare fericire pe care o cunoaşte vreodată o femeie. Nu mă pornesc împotriva bărbaţilor, am cunoscut bărbaţi şi am avut vremuri bune, şi unii m-au iubit. Dar iubirea unui copil şi iubirea pe care o mamă o simte pentru un copil este cea mai bună dintre toate.

A trebuit să mai aşteptăm un pic, întoarse la Londra, şi aproape moarte de foame, şi am ştiut care era următorul pas pentru o femeie, oh, ca iubita mea să ajungă la asta. Dar atunci Charles a răspuns scrisorii ei şi situaţia noastră s-a schimbat. El voia ca ea să locuiască la el, dar ea nu s-ar fi dus fără mine, iar el nu a ridicat nicio obiecţie. A fost o vreme lungă, ani întregi. Şi eu m-am înţeles bine cu Charles al ei, întotdeauna am considerat important să mă înţeleg bine cu bărbatul care o aprecia, şi el nu era deloc ca Sir Harry, deşi era unul dintre prietenii lui Sir Harry, pentru că nu era atât de bogat şi de-abia dacă atingea sticla şi întotdeauna era cu o carte în mână. El dorea ca scumpa mea să înveţe să citească cărţi şi să scrie scrisori, şi să toarne ceai şi să primească oaspeţi exact ca o soţie. Şi eu eram acolo, aşa că el economisea salariul unei servitoare, pentru că el nu avea prea mulţi bani, aşa spunea. A învăţat-o să scrie o carte a ei, cu toate cuvintele pe partea stângă mergând în jos pe pagină, Pâinea,

Picior de Oaie, Lemn, Zahăr, Ace şi Aţă, Came de porc, Spălător de podele, Nucşoară, Muştar, Lumânări topite, Brânză, o Jumătate de litru de porto, şi altele de acest fel, şi apoi o linie. Şi pe partea dreaptă sumele, şi el le controla cu ea în fiecare săptămână şi spunea cât de încântat este că ea este atât de chibzuită. Dar după ce m-a lăsat pe mine să fac acest lucru pentru ea, voiam să fie liberă pentru a sta mai mult cu el, astfel încât să se perfecţioneze copiindu-1 pe el şi pe distinşii lui prieteni astfel încât să vorbească mai mult ca ei decât ca mine. Şi unul dintre prieteni s-a dat în vânt după ea şi i-a cerut să-i pozeze, pentru un tablou adevărat, şi după aceea el a spus că nu va mai folosi un alt model. Domnul Romney o venera, spunea că ea era un geniu şi că nu era nicio femeie pe lume ca ea, şi nici măcar nu erau amanţi. Fiica mea era foarte specială.

Şi aşa am avut o viaţă bună, nu-mi puteam imagina vreuna mai bună, cu Charles într-o casă mare în care era cald iama, şi eu aveam camera mea, şi ea se perfecţiona mereu, şi eram şi eu fericită, cu ea, asta este tot ceea ce voiam, cu excepţia faptului că l-am cunoscut pe Cadogan şi mi-am pierdut firea. Era afurisit de frumos şi după o săptămână i-am spus lui Charles al ei că eram chemată în sat să-mi văd sora, cea care murea de scro- fuloză şi avea nouă copii mici. Dar adevăml era, aşa cum ştia scumpa mea, pentru că nu aveam niciodată secrete faţă de ea, că mă duceam cu Cadogan al meu. Şi ne-am dus cu o căruţă la Swansea, unde fratele lui ţinea o tavernă şi am slugărit acolo şapte luni, dormind în pod, şi apoi el a şters-o cu o târâtură pe care a cunoscut-o în tavernă, a dispărut şi fratele lui m-a dat afară. M-am întors pe jos, având multe greutăţi pe drum din cauza bărbaţilor de pe câmpii, dar nu contează, am ajuns la Londra în siguranţă şi scumpa mea a fost foarte supărată pe mine dar m-a iertat, era atât de fericită să o vadă pe mama ei. I-am

spus lui Charles că m-am măritat cu cineva din sat, crezând că va trebui să stau acolo, apoi sora mea nu a murit, aşa că m-am întors la Londra pentru că mi-era prea dor de fiica mea. Lucru care, într-un fel, era adevărat.

Nu ştiu de ce am ales numele de Cadogan pentru numele meu de femeie măritată pe care a trebuit să i-1 spun lui Charles, acesta fiind numele acelui galez care mi-a frânt inima. Puteam să-i fi spus că m-am măritat cu un bărbat pe care îl chema Cooper. Dar inima mea era prea îngăduitoare. Aşa că am spus Cadogan, şi Cadogan avea să rămână. Noi, femeile avem întotdeauna mai mult decât un singur nume. Vei crede despre un bărbat care şi-a schimbat numele de patru ori că are ceva de ascuns. Dar nu o femeie. Imaginaţi-vă un bărbat care şi-ar schimbat numele ori de câte ori se însura cu o femeie sau spunea că aşa a procedat. Mă face să râd. Ar fi o lume anapoda.

Oricum, acesta a fost ultimul meu nume, ultimul meu bărbat, eram atât de bucuroasă că m-am întors. Şi de atunci încolo acest suflet bătrân drăgăstos, pentru că eu nu eram chiar aşa bătrână atunci m-am lăsat să arăt bătrână, bărbaţii sunt cei care ţin o femeie tânără, şi eu terminasem cu bărbaţii, nu mă voi gândi decât la scumpa mea şi o voi ajuta. Şi niciodată n-am fost mai fericită, pentru că aceasta este cea mai mare fericire. Bărbaţii sunt răi, iată că am spus-o. Nu se gân-
dese decât la propria lor plăcere şi ei pot răni o femeie atunci când sunt beţi. Eu n-am rănit pe nimeni când am fost beată, şi pun rămăşag că-mi place ginul meu tot atât cât îi place oricărui bărbat. Dar femeile sunt diferite. Bărbaţii sunt răi, o voi mai spune o dată şi apoi mă voi linişti, dar nu ne putem descurca fără ei, ca acele biete fete din Irlanda care sunt încuiate în mănăstiri şi nu pot ieşi niciodată de acolo. Biserica romană este aşa de rea, n-am înţeles niciodată de ce scumpa mea când a înaintat în vârstă...

dar aceasta este altă poveste. Vorbeam despre bărbaţi şi cum noi, biete femei, avem nevoie de ei, n-avem ce face, dar partea cea mai bună este copilul. Aceasta este iubirea adevărată, a unei mame pentru copilul ei.

Deşi o mamă nu poate să se aştepte să fie iubită de copilul ei atât de aprig, mai ales când copilul a crescut, este îndeajuns că ea a avut nevoie de mine şi voia să fiu întotdeauna cu ea.

Viaţa, după cum spuneam, nu putea fi mai bună, cu excepţia faptului că Charles este mereu posomorât din cauza banilor şi ne face să avem grijă de fiecare penny. El putea ieşi în oraş şi să cumpere un tablou vechi pentru el, într-o ramă mare de aur care trebuie să fi costat multe guinee, şi apoi ridica vocea la scumpa mea când, în cartea ei, între patru penny pentru ouă şi doisprezece şilingi pentru ceai a văzut doi penny pentru un om sărac. El este încă foarte amabil cu ea, îi spunea fata lui iubită, şi ea a ajuns să-l iubească la disperare şi să se gândească doar cum să-i placă şi el era drăgăstos cu ea, puteam vedea asta pe chipul lui, îi ştiu eu pe bărbaţi. Şi ne dădea bani ca să mergem două săptămâni să facem baie de mare pentru urticaria de pe umerii şi genunchii ei frumoşi, Şi a plătit o familie la ţară care să-i ţină copilul, ceea ce a fost amabil din partea lui, dat fiind că nu era al lui, ci al lui Sir Harry care nu voia să audă nimic despre ea.

Astfel totul era bine, cu excepţia faptului că Charles nu avea un caracter atât de frumos pe cât părea. Pentru că a decis să renunţe la această fată nepreţuită pentru ca să se poată însura cu banii dar nu avea curajul să o spună, şi a minţit-o, şi deşi toate au ieşit cât se poate de bine, mai întâi inima scumpei mele a trebuit să sângereze până când s-a obişnuit. Pentru că Charles avea un unchi bătrân şi bogat, şi voia ca unchiul lui să-i plătească datoriile, îi scria mereu scrisori unchiului lui, şi Charles se uita în sus la el, şi el era foarte înalt, dar aşa era şi Charles, pentru că

amândoi proveneau din aceeaşi familie. Ei erau asemănători, amândoi bărbaţi bine, numai că unchiul nu părea întotdeauna atât de îngrijorat ca Charles. Era în Anglia acum pentru că îşi pierduse soţia galeză şi a trebuit să aducă trupul bietei femei astfel încât să nu fie înmormântată în pământ păgân. Şi după aceea a venit adesea să ne viziteze. Nu cred că-i dădea atenţie frumoasei mele fiice, cred că a fost în întregime ideea lui Charles, dar nu se ştie niciodată, bărbaţii pot deveni atât de repede excitaţi. Şi următorul lucru pe care îl ştiţi, unchiul se întorsese de la Londra acolo unde locuia, unde era foarte important, spunea Charles, şi Charles a vrut ca amândouă să mergem să-l vizităm, astfel încât scumpa mea să poată vorbi franceza şi italiana, să înveţe să cânte la pian şi tot ceea ce face din ea o doamnă. Şi scumpa mea, care n-a putut niciodată să reziste ocaziei de a progresa, a spus da. Era atât de fericită că merge în locuri străine şi că vede ce era în cărţi, dar făcea acest lucru mai ales ca Charles să o iubească mai mult şi să fie mândru de ea. Ştiu că nu gândea nimic, dar tot l-a pus pe Charles să jure de nenumărate ori că va veni şi el în curând, în doar câteva luni. Eu nu eram atât de dornică să merg, fiindu-mi puţin teamă de călătorie, oasele mele bătrâne fiind burduşite pe atâtea drumuri şi locuri înalte. Am auzit că vom traversa Alpii, de care credeam atunci că sunt un singur munte, iar ţările erau foarte primejdioase, şi un trup poate muri de foame când nu mănâncă mâncarea care este plină de piper iute. Dar dacă scumpa mea dorea să meargă, am spus eu, atunci voi fi fericită. Şi ea m-a sărutat.

A fost o călătorie foarte lungă, nu cunoşteam niciun loc care putea fi atât de îndepărtat, dar m-a încântat foarte mult pentru că vedeam noi privelişti mereu, ceea ce este firesc pentru că nu mai venisem niciodată pe aici înainte. Scumpa mea se lăsa pe fereastră în afara caleştii de dimineaţa până seara, atât de voioasă

să vadă tot ceea ce nu văzuse. Cu noi era un pictor care era un prieten de-a lui Charles şi locuia la Roma şi se întorcea acolo, şi a spus că toţi pictorii buni trebuiau să locuiască la Roma acum. Şi ea îi spuse că domnul Romney nu vrea să trăiască la Roma, ceea ce era cam îndrăzneţ pentru ea, pentru că voia să spună că domnul Romney este un pictor mai bun decât dumneavoastră, dar n-a spus asta. Dar el ştia. Scumpa mea îl iubea pe domnul Romney atât de mult, ca pe un tată. Era aproape tot atât de mâhnită să-l părăsească ca şi pe Charles, deşi ea credea că va fi cel mult pentru un an înainte ca ea să-şi vadă pictorul din nou, şi cinci luni înainte de a-1 vedea pe Charles. Habar nu avea că vor fi cinci ANI.

Chiar dacă ar fi fost mai puţin timp, aceste schimbări şi despărţirea sunt greu de suportat dacă eşti cu adevărat îndrăgostit. Cât de fericită sunt că după Cadogan, Dumnezeu să-i ia inima lui neagră de galez, nu m-am mai despărţit din nou de scumpa mea.

Când am ajuns la Roma, ea voia să vadă clădirile, dar unchiul trimisese un intendent să ne aducă şi am continuat restul călătoriei cu el în caleaşca unchiului. Acest intendent ne-a povestit că stăpânul lui avea şapte căleşti şi că aceasta era cea mai puţin bună din toate. Şapte căleşti. Cum de are nevoie un om de şapte căleşti, fie şi el mare gentleman, dat fiind că nevasta lui este moartă acum, şi presupun că o pereche bogată vrea să călătorească separat, dar chiar dacă nevastă-sa mai trăia asta ar face să fie nevoie doar de două. Şi aşa ce făcea cu celelalte cinci? în timp ce-mi spărgeam capul cu aceste întrebări prosteşti, pentru că prosteşti erau, aveam să-mi dau în curând seama, pentru că bogaţii găsesc întotdeauna un folos pentru luxul lor, nu trebuie să te îngrijorezi pentru ei, scumpa mea urmărea priveliştile care se puteau vedea de la fereastra caleştii, care era, că veni vorba, din

sticlă adevărată. Avea întrebări pe care i le-a pus intendentului Valerio, care vorbea un pic de engleză cultă. îl întreba numele florilor şi ale copacilor, şi ale fructelor din ei, şi scria pe un carnet de note pe care îl avea cu ea ceea ce îi spunea el. Şi ea l-a mgat să-i spună rar unele cuvinte din limba lui, bună ziua, şi la revedere, şi vă rog, şi mulţumesc, şi ce frumos, şi sunt atât de fericită, şi ce este asta. Le-a notat şi pe acestea. învăţa întotdeauna.

Şi când am ajuns acolo unde ne duceam, casa mare, unde unchiul lui Charles era ambasador, a fost cu adevărat o surpriză. N-am văzut niciodată o astfel de casă, şi mai mulţi servitor decât puteai număra, şi unchiul ne-a dat patru camere mari şi servitori pentru scumpa mea care să o slujească doar pe ea. Şi eu eram atât de fericită pentru ea, pentru că am văzut unchiul uitându-se la ea, şi m-am gândit de ce nu. Dar biata scumpete nu a văzut la început. Ea credea că el este atât de amabil cu ea pentru că îl iubea atât de mult pe nepotul lui. Fiica mea avea o inimă atât de bună, putea fi foarte ino

centă. A trebuit să-i spun ceea ce era limpede ca nasul de pe chipul unchiului, şi că Charles ne-a trimis aici pentru asta şi ea s-a înfuriat. Era prima oară când propriul meu copil s-a înfuriat pe propria ei mamă, şi era greu de suportat. M-a ameninţat că mă va trimite înapoi în Anglia a doua zi să-i cer iertare dragului ei Charles pentru faptul că l-am insultat, dar eu nu am pus-o la inimă. A spus că propria ei mamă încearcă să o vândă unchiului. Domnul Romney îi spusese despre un tablou al cuiva ca mine, a spus ea, pictat de un artist francez în care se vedea un artist şi un model, şi o femeie în vârstă în colţ, care putea să fi fost mama, şi era cu adevărat codoaşa, şi cum acesta poate fi obiceiul în alte ţări precum Franţa sau Italia, dar aşa ceva nu se întâmpla în Anglia. Uită-te la domnul Romney, ea se dusese în studioul lui de atâtea ori singură, fără nicio doamnă care să o însoţească şi el n-a pus niciodată o mână pe ea. Iar Charles al ei era prietenul lui şi nu putea fi necioplit. Cum i-aş putea sugera că Charles i-o va trece unchiului lui pentru bani. Apoi, spune-mi, am zis eu, de ce nu ai primit nicio scrisoare de la el de când suntem aici, şi tu îi scrii scrisori drăgăstoase în fiecare zi. Şi atunci ea a arătat atât de tristă, şi a plâns, oh, trebuie să vină, îl voi face să vină şi să mă ia. Cât de mult doream să mă înşel, dar am avut dreptate. Nu vreau să spun că o mamă are întotdeauna dreptate, dar uneori are atunci când n-ar vrea să aibă.

Dar apoi totul s-a sfârşit cu bine, aşa cum s-a întâmplat întotdeauna pentru scumpa mea, când era tânără. Cel mai prost a fost după ce i-a spus lui Sir Harry că era gravidă, eu i-am zis să nu-i spună, dar ea n-a vrut să mă asculte. Şi el ne-a dat afară şi ne-am întors la Londra, ea gravidă, deşi nu se vedea, şi curând am rămas fără niciun ban, datorând chiria la un azil de noapte şi ea a plecat şi a lipsit opt zile. Cât de posomorâtă m-am simţit în timp ce aşteptam, gândindu-mă la toţi acei bărbaţi, de sub

poduri, lângă ziduri pe străzile înguste, ştiţi cum sunt bărbaţii. Dar când s-a întors, pentru a mă menaja, pentru că se gândeşte întotdeauna la sentimentele mele, mi-a spus că n-a fost decât un singur bărbat tot timpul, şi un domn, plim- bându-se cu prietenii săi distinşi prin Vauxhall Gardens deşi era un străin, care i-a dat toţi aceşti bani, suficienţi să ne putem hrăni o lună întreagă. Şi tocmai când banii ăştia se terminau a venit scrisoarea lui Charles şi am fost salvate. Şi acum este la fel cu unchiul lui Charles, trăind cum n-am mai avut parte niciodată înainte, mult mai bine decât cu Charles.

Casa lui mi se părea atât de mică acum. Cât de repede s-a obişnuit această bătrână Mary să fie servită. Intr-o zi la azilul de noapte, a doua zi într-un palat! Aşa e viaţa, întotdeauna spun aşa. Sau invers. Era un oraş frumos, îmi plăcea să văd marea, deşi nu puteam să înţeleg pe nimeni ce spunea, şi ea mi- a zis, va trebui să înveţi să vorbeşti această limbă. Dar n-am reuşit niciodată, care poate fi unul dintre motivele pentru care oamenii credeau că sunt slujnica scumpei mele. Dar eu eram mama ei.

Aşa cum spuneam, unchiul era cu adevărat o persoană importantă acolo. Era apropiat de Rege şi de Regină, care erau primul rege şi prima regină pe care i-am cunoscut vreodată, aşa că ne simţeam foarte curioase. Regele avea un nas îngrozitor de mare şi Regina avea buza de jos foarte proeminentă. Aceasta a fost o surpriză. Totuşi a rămas o minune să-i vedem în caleştile lor de aur.

Nu am spus că scumpa mea a fost fericită la început. Trebuia să uite de celălalt pentru că avea o inimă blândă şi îl iubea pe Charles atât de mult. Plângea şi plângeam pentru că în cele din urmă a sosit o scrisoare de la Charles în care îi spunea să se lipească de unchiul lui. Bătrânul îi dădea lecţii de franceză şi italiană şi ne lua în caleaşca lui şi se mândrea cu noi faţă de toată

lumea. Nu-şi putea lua privirile de la ea, puteaţi vedea că îi dădea orice, dar ea spunea nu. Trebuia să-şi găsească propria cale. Dar pentru a fi sigură că se îndrăgosteşte de el, el fiind atât de bun şi atât de bine dispus, ea nu putea să nu fie recunoscătoare tuturor celor care o iubeau, şi, aşa, în cele din urmă, totul a ieşit bine, şi ea a intrat în patul bătrânului.

Am răsuflat uşurată pentru că ştiam că aceasta însemna că puteam sta un timp aici, poate chiar douăsprezece luni înainte de a fi nevoite să ne întoarcem în Anglia, şi n-are rost să ne gândim ce se va întâmpla atunci. Las-o să se distreze, mi-am spus eu, este încă tânără. Avea un profesor care venea de trei ori pe zi să cânte cu ea, şi în camera alăturată uneori nu puteam spune cine cânta. Când l-am întrebat pe Valerio cum putea să cânte un bărbat atât de subţire, el a râs de ignoranţa mea, şi a spus că profesorului i s-au scos amig- dalele când era puşti, că acesta era obiceiul aici pentru a face un bun cântăreţ, deşi era interzis de lege, dar bisericile foloseau toţi băieţii de felul acesta pe care îi găseau. Şi el îşi atinse propriile lui amigdale şi îşi făcu semnul crucii. Şi când i-am spus scumpei mele, gândindu-mă că va fi tot atât de surprinsă ca şi mine, mi-a spus că ştia şi că trebuie să mă obişnuiesc cu gândul că ne aflăm într-o ţară străină unde lucrurile sunt diferite de cele din draga noastră Anglie, şi că el era un mare cântăreţ, care i-a spus că ea are o voce minunată. Dar atunci înseamnă că el nu este bărbat, iar unora dintre ei le plăceau femeile şi femeile umblă după ei. Dar ce va face el dacă nu i se scoală, am întrebat eu. Şi atunci ea a dat din cap şi a spus că este surprinsă cât de puţin ştiu despre artele patului ca să nu-mi imaginez ce putea face. Şi a trebuit să recunosc că n-am întâlnit niciodată un bărbat care voia orice în afară de un singur lucru şi aceasta foarte repede, dar ea mi-a spus că erau unii bărbaţi, nu prea mulţi, care studiau cum să-i facă plăcere unei

femei aşa cum o femeie studia cum să-i placă unui bărbat. Şi a spus că-i părea foarte rău că nu ştiam acest lucru despre bărbaţi. Dar i-am spus tinerei mele doamne că m-am distrat de minune cu tatăl ei, odih- nească-se în pace, şi cu Joe, şi cu alţi câţiva, şi cu acel hoţ galez al inimii mele, Cadogan. Şi să-şi ţină gura, şi să nu-şi dea aere faţă de bătrâna ei mamă, acum când trăia ca o mare doamnă, ci să-şi amintească de oamenii simpli dintre care provenea. Şi a spus că nu a uitat niciodată cine era, şi că voia doar să mă tachineze. Dar nu puteam să mă abţin să nu mă întreb ce bărbat fusese un astfel de iubit. Nu putea să fi fost Sir Harry, care era beat tot timpul, nici Charles, care se spăla întotdeauna pe mâini, semn care nu este bun la un bărbat. Şi unchiul bătrân, oricât ar fi iubit-o de nebuneşte, nu părea să fie un astfel de bărbat pentru pat. Dar n-am întrebat. Ne spuneam întotdeauna tot, dar nu-mi păsa să o văd atât de limpede în mintea mea cum se culcă cu bărbaţi. Pentru mine ea va fi întotdeauna fetiţa mea, cu pielea ei palidă şi cu ochi mari, mari de tot. Sunt fericită că ştia cum sunt bărbaţii, pentru că ce ar fi o femeie fără un bărbat, mai ales o femeie ca ea care speră să progreseze, să urce în lume. Nu se poate face altfel. Şi totuşi aş dori câteodată ca lumea să fie cu susul în jos. Vreau să spun că o femeie nu trebuie să-i facă plăcere unui bărbat dacă este o fată atât de deşteaptă şi îndrăzneaţă ca scumpa mea. Dar aceasta este doar părerea mea.

Şi i-am spus, cât timp crezi că va dura. Şi ea m-a întrebat ce, şi i-am spus cu unchiul, şi ea a râs, şi a râs, şi mi-a răspuns, pentru totdeauna. Şi eu am zis, nu fi proastă, ştii cum sunt bărbaţii, desigur acum înţelegi, după ceea ce ţi-a făcut Charles. Şi ea a spus, nu, el este diferit, el mă iubeşte cu adevărat şi eu am de gând să-l iubesc şi să-l fac cât se poate de fericit.

Cred că a fost fericită cu bătrânul. Pentru că, desigur, ea îl făcea foarte fericit, iar el o iubea din ce în ce mai mult. Şi el a

fost bun şi cu mine, şi mi-a dat şi nişte bani de buzunar. Şi eu întotdeauna mâneam cu ei şi mi se cerea să rămân atunci când veneau oaspeţi. El avea multe pietre, şi statui, şi tablouri, şi chestii d-astea, casa era plină de ele pe oriunde te învârteai, şi sunt desigur încântată că nu trebuie să le şterg de praf şi să le lustruiesc. Şi ea le-a învăţat numele, şi putea urmări tot ce spunea el. Când el îi comanda haine, unele erau aşa încât putea arăta ca o doamnă de pe unul dintre vasele lui roşu cu negru de care avea peste tot, şi ea se îmbrăca ca o femeie de pe vase şi poza pentru oaspeţi şi toată lumea o admira. Eu stăteam pe unul dintre primele scaune, dar oaspeţii nu vorbeau cu mine. Unii veneau din întreaga Europă la petrecerile lui, chiar din Rusia. Şi de oriunde ar fi venit, ei gândeau că scumpa mea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuseră vreodată, şi bătrânul era atât de mândru de ea. Aproape aşa simţeam şi eu, ca şi cum el era tatăl ei, cu toate că se putea vedea că era un om bogat şi nu avea răbdare să nu-şi pună mâinile pe ea, dar mulţi taţi sunt aşa cu fiicele lor. Cine ştie dacă nu ar fi dus-o greu cu bătrânul Lyon, care a murit când ea avea doar două luni, dacă el ar fi trăit încă zece ani. Bărbaţii îşi au obiceiurile lor, şi mulţi nu pot lăsa o femeie singură dacă ea este sânge din sângele lor. Singura iubire adevărată este între o mamă şi copilul ei. Dar cel mai bine este dacă acel copil este o fiică, pentru că un fiu creşte şi devine un alt bărbat. Dar o fiică poate fi a ta întreaga ta viaţă.

Şi aşa am avut mulţi ani de fericire în această ţară străină, deşi mie mi-a fost întotdeauna greu să cred în fericire, dar scumpa mea credea. Ori de câte ori lucrurile luau o întorsătură proastă, eu vedeam ceea ce era mai rău, şi ea spunea nu, se va rezolva totul. A spus că va fi cândva o mare doamnă, şi eu i-am spus că era scrântită. Şi a avut dreptate, şi bătrânul s-a însurat cu ea şi a făcut-o pe această bătrână Mary soacra lui, şi el este mai

bătrân ca mine. Dar el era un om pe cinste şi întotdeauna mi se adresa cu numele meu, doamna Cadogan. Pun rămăşag că galezul meu ar fi supărat că nu m-a păstrat dacă ar fi putut să ştie cât de bine aveam să devin.

Atunci când ne-am întors în Anglia el s-a căsătorit cu scumpa mea, ceea ce familiei lui nu i-a plăcut deloc, şi rar era o căsătorie la care să asiste atât de puţini oameni, deşi s-a oficiat într-o biserică bogată. Mi-a făcut bine să văd expresia de pe chipul lui Charles. Dar scumpa nu a ţinut niciodată supărarea pe el, în toţi aceşti ani i-a trimis scrisori, ea fiind genul de om care dacă iubea pe cineva îl iubea chiar dacă s-a purtat prost cu ea, femeile sunt aşa, mă gândesc încă şi acum cu dragoste la bătrânul Lyon, la iubitul meu tată, şi Dumnezeu să mă ajute, la frumosul meu Cadogan. Nu mă gândesc acum la Joe Hart, care mi-a ieşit din minte, aşa că poate nu l-am iubit chiar aşa de mult.

Atunci când am stat în Anglia, m-am dus înapoi în sat şi mi-am văzut rudele care nu muriseră, ceea ce s-a întâmplat cu biata mea soră bolnavă de scrofuloză, şi le-am dat bani şi daruri de la scumpa mea. Nu şi-a uitat niciodată familia. Se prăpădea de dor să o vadă pe fiica ei, care era o fetiţă mare acum şi am fost supărată că nu voia să mă lase să merg cu ea. M-am dus peste tot cu ea, ea dorea întotdeauna să o însoţesc ca să vorbim despre unele probleme, deşi erau rezolvate. Dar mi-a spus că pentru asta trebuie să fie singură. Eram necăjită că nu o puteam protejasaşa cum făceam întotdeauna.

Când s-a întors la mine mi-a spus că o doare inima. Nu ne întâlnisem de când avea patru ani, şi acum m-a descoperit din nou şi a ajuns să mă iubească şi eu am părăsit-o. Şi mama iubitoare a plâns, ceea ce se întâmpla pentru prima oară de când venisem în casa unchiului, care acum era soţul ei, când a descoperit că Charles nu venea să o ia. Nu este soarta mea să fiu

mamă, a spus ea. Pot fi măritată cu el acum, dar el se aşteaptă în continuare de la mine să fiu ca o amantă. Şi a plâns din nou. Dar, îmi imaginez, am spus în timp ce-i ştergeam lacrimile, îmi imaginez o femeie care nu vărsase o lacrimă pentru cinci ani buni, câte femei pot spune aşa ceva, trebuie să-ţi numeri binecuvântările.

Atunci el s-a dus înapoi, şi noi am văzut un balon ridicându-se la Paris cu un bărbat în el, şi scumpa mea a cunoscut-o pe regina franceză, dar era obişnuită să se întâlnească cu capete încoronate. Şi acum ea devenise înălţimea Voastră iar eu eram madame mama înălţimii Ei, madame mama soţiei ambasadorului. Şi bărbaţii îşi scoteau pălăria în faţa mea, deşi mulţi mă luau drept slujnica sau însoţitoarea ei. N-am învăţat niciodată italiana. Nu am o mirrte precum cea a fiicei mele. Eram femeia în rochie neagră şi bonetă albă căreia nu-i dădea nimeni atenţie, cu excepţia cazurilor când li se spunea cine eram. Eram mama ei.

Acum scumpa mea a spus că eram întotdeauna binevenită la operă, pentru că uneori se duceau aproape în fiecare seară, dar nu ţineam prea mult să mai merg după ce am fost prima oară. I-am spus scumpei mele, ce rost avea când nu înţelegeam ceea de spuneau, şi ea a râs, îmi place să o fac să râdă, şi a spus că eram proastă şi că nu trebuia să înţeleg cuvintele, era ca o piesă, doar că era pe muzică. Şi muzica era atât de frumoasă. Aşa că m-am mai dus dar n-am înţeles mare lucru, dar scumpa mea şi soţul ei stăteau foarte liniştiţi şi ascultau. Dar ei vorbeau amândoi limba, în timp tot ce nouă ne rămânea doar să mâncăm, şi să bem, şi să jucăm cărţi, şi din zgomotele pe care le-am auzit şi cel al unui scaun care a căzut, şi Regele care obişnuia să vorbească foarte tare în loja lui, aşa că la ce te puteai aştepta de la ceilalţi. N-am putut niciodată să spun ce avea să se întâmple jos pe scenă unde

nu toţi făceau parte din piesă. Scumpa mea mi-a explicat acest lucru. Unul dintre ei era acolo să le reamintească interpreţilor, în cazul în care îşi uitau replicile, aşa că îmi închipui că ei nu înţelegeau nici ceea ce spuneau. Şi cântăreţii erau liberi să se comporte pe scenă cum doreau, exact ca lumea bună din loji. Intr-o operă era o doamnă grasă într-un colţ cu doi bărbaţi îmbrăcaţi foarte frumos lângă scaunul ei despre care scumpa mea mi-a spus că era mama şi doi admiratori ai primadonei, chiar acolo pe scenă! Mama avea o masă mică lângă scaunul ei cu oţet, şi oglinzi, şi dulciuri, şi apă pentru gargară şi piepteni de care fiica ei putea avea brusc nevoie, în timp ce altcineva interpreta o arie.

Aşa sunt eu, i-am spus eu scumpei mele. Aşa voi fi fost întotdeauna pentru tine. Şi m-a strâns în braţe, şi am putut vedea că i se umeziseră puţin ochii, ştia cât de mult o iubeam. Cum era ea LUMINA OCHILOR MEI, dacă pot să mă exprim aşa cum se vorbeşte în piese. Nu o voi părăsi niciodată, nu o voi dezamăgi niciodată. Dar nu era întotdeauna atât de fericită, dorea atât de mult să fie fericită, îi plăcea să se distreze şi am petrecut bine împreună când eram singure sau cu slujnicele ei. Ce norocoasă eram să împărtăşesc toate astea cu ea.

Desigur, nimic bun nu durează o veşnicie, deşi toate acestea au durat foarte mult timp. Nu am văzut sau auzit un soţ atât de îndrăgostit de soţia lui cum era ambasadorul de fiica mea, el o venera. Şi am văjzut câţiva oaspeţi făcând cu ochiul şi aprobând din cap când vedeau cum el se concentra asupra ei, fiind deja ani întregi de când începuseră să fie împreună şi se căsătoriseră. Ei îl considerau un prost bătrân drăgăstos pentru că o iubea atât de mult, dar el nu putea niciodată să o iubească suficient din punctul meu de vedere. El nu era nici pe jumătate atât de valoros ca ea, cu toate titlurile lui de nobleţe. Orice bărbat putea să se

socotească binecuvântat să fie iubit de ea. Fiica mea era o comoară.

Şi el era mult mai în vârstă ca ea, aşa că era firesc ca un bărbat mai aproape de vârsta ei să fie pe placul ei. Se înţelegeau bine şi el îi făcea viaţa uşoară, dar ea era încă o femeie tânără, sănătoasă, plină de spirit, şi cine i-ar putea rezista micuţului amiral, pe care toată lumea îl ovaţiona când a venit imediat după marea lui victorie în Egipt împotriva flotei lui Bonaparte, el însuşi a scufundat toate vasele, dar acum era bolnav şi slăbit. Mi-a dat ceva de făcut. Căci ce aveam de făcut în afară de a sta cu braţele încrucişate şi să mă uit la mine cum îmbătrânesc, până când bătrânul a murit, şi apoi aveam să ne reîntoarcem în Anglia. Daţ- apoi s-a dovedit că trăiam vremuri agitate, m-am simţit mândră că era englezoaică, ceea ce n-a uitat niciodată că eram. Şi amiralul a venit să locuiască cu noi, şi nu se putea opri din a o privi pe scumpa mea. Se uita atât de aspru la ea tot timpul că puteam să jur că o vedea cu bietul lui ochi orb. în primele zile a stat în pat, şi eu o ajutam pe scumpa mea să-l îngrijească şi am putut vedea limpede, aşa cum vedeam acel bătrân vulcan de la fereastra mea, că el o va iubi-o şi ea îl va iubi pe el, şi vom avea o întreagă nouă viaţă în faţa noastră cu amiralul. Aşa că ne vom întoarce în Anglia mai repede decât credeam. Pentru că, deşi amiralul era însurat, el o iubea pe fiica mea şi găsise cea mai bună femeie de pe lume ceea ce nu va găsi desigur la nevasta lui din nou. Aşa sunt bărbaţii.

Presupun de asemenea că mai am un pic de foc şi în mine, pentru că mi-a plăcut să văd că inima scumpei mele se aprindea din nou. Şi îmi va da ceva de făcut, îndată ce vor descoperi că se iubesc, deşi asta a durat mai mult decât m- am aşteptat, el fiind diferit, cine a mai auzit despre un bărbat că îi este credincios soţiei sale. Dar el, mi-a povestit scumpa mea, că mai căzuse

pleaşcă odată după o femeie în alt port din Italia, cu câţiva ani în urmă, dar era o femeie cumsecade, nu o curvă. Desigur că nu am auzit niciodată despre un marinar ca acesta care să fie bărbat adevărat, dar n-am auzit-o niciodată pe scumpa mea să spună că a căzut pleaşcă. Avea acum cuvinte serioase, şi chiar mergea la una dintre biserici uneori şi se ruga după tipicul roman. Cum spuneam, nu s-au grăbit ca două fete inocente, uitându-se una la alta şi apoi uitându-se într-altă parte, dar ştiam ce urmează.

Şi apoi totul s-a întâmplat brusc, şi veneau francezii, şi a trebuit să împachetăm totul şi bătrânul ambasador era distrus şi tăcut din cauză că trebuia să-şi părăsească casa şi mobila, am plecat la miezul nopţii într-o furtună înfiorătoare. Peţitorul scumpei mele ne-a salvat pe noi, pe Rege şi pe Regină, şi pe toată lumea, dar călătoria a fost teribilă, cu cinci sau şase într-o cabină, toţi dormind pe paturi de campanie şi pe saltele sau pe jos. Şi nu ne-am dus la culcare niciodată. L-am instalat pe Rege în pat, ce bebeluş mare era, ţinea un clopoţel sfinţit şi se închina. Şi scumpa mea a instalat-o pe Regină în pat, regina şi ea erau cele mai bune prietene, pentru că ea se ducea în fiecare zi la palat ca să vadă Regina. Şi apoi am umblat în tot vasul ajutând oamenii să vomite şi să se cureţe puţin. Nu mi-a fost teamă, şi scumpei mele nu i-a fost teamă deloc. A fost cea mai curajoasă, o adevărată eroină. Toată lumea o admira. Şi am trecut marea în siguranţă, cu toate că Regina l-a pierdut pe băieţelul ei, a fost cea mai tristă privelişte, scumpa mea ţinând copilul la pieptul ei şi încercând să-l ţină în viaţă. Cred că am ştiut atunci că era făcută să fie mamă şi că va avea un copil în cele din urmă, care va fi cu adevărat al ei făcut cu acest amiral mic care o iubea atât de mult. O mamă ştie genul ăsta de lucruri.

Eram atât de fericită pentru ea, să o văd atât de fericită, într-un fel în care n-a fost niciodată înainte. Şi în toţi aceşti ani în

care am fost madame mama soţiei ambasadorului nu aveam prea mare lucru de făcut decât să-i dau pieptenii, şi dulciuri, şi apă de gargară, ca mama primadonei de pe scenă, dar acum puteam să o ajut, puteam să stau cu ochii pe bătrân, când venea şi când pleca, atunci când cei doi iubiţi voiau să fie împreună. Amiralul era ca un băieţel cu ea. Puteam să-mi dau seama că voia să-l plac, pentru că şi-a pierdut mama când era un puştan, chiar înainte de a pleca pe mare, mi-a spus scumpa mea. Nu era ca majoritatea bărbaţilor. îi plăcea cu adevărat să fie în preajma femeilor şi să vorbească cu ele.

Aşa că am fost mai apropiate ca oricând, şi singurul timp în care am fost despărţite a fost când au trebuit să se ducă înapoi la Napoli şi să oprească revoluţia după ce au plecat francezii. Nu au putut să mă ia şi pe mine, m-au lăsat la Palermo pentru şase săptămâni. A fost cea mai lungă perioadă în care am fost despărţită de scumpa mea după ce a împlinit şaisprezece ani. Am fost întotdeauna împreună, ştia că poate conta pe mine.

După ce s-au întors, ne-am dus pe vasul lui să vedem priveliştile, şi am avut o petrecere pentru ziua ei, dar n-a mai fost un marinar atât de bun de data aceasta, fiind însărcinată acum, exact aşa cum ştiam că va fi. Soţul ei a acceptat foarte bine înşelătoria, mai bine decât ar putea unii, nespu- nând niciodată vreo vorbă, dar el era bătrân atunci şi unde va găsi el o altă femeie ca fiica mea. Nu a existat niciodată o astfel de femeie. Amândoi ştiau asta. Aşa că bătrânul ambasador nu a fost prea amărât, cu excepţia faptului că nu a mai putut fi ambasador, şi toată lumea a fost încântată să se întoarcă în Anglia, am avut o călătorie frumoasă, deşi toate acele căleşti mi-au obosit oasele bătrâne şi acele tunuri care bubuiau peste tot unde ne duceam pentru amiralul au fost un pic cam tari pentru urechile mele. Şi am ajuns acasă teferi, el a fost salutat în acelaşi fel dar mai mult,

ne-a luat trei zile să ajungem la Londra. Şi apoi a fost ceva ce-i privea peste care trebuia să trecem, m-a avertizat scumpa mea, cu nevasta amiralului însăşi care aştepta într-un hotel din King Street. Aşa că atunci când am intrat în Londra, m-au lăsat mai întâi pe mine şi pe domnişoara Knight în Albermarle Stereet, unde trebuia să locuim. Domnişoara Knight era cu noi de mult timp, ea o admira cu adevărat pe fiica mea. Eram atât de obosită încât m-am dus direct în camera mea, dar a doua zi dimineaţa când m-am dus să o întreb pe domnişoara Knight dacă dorea să ia micul dejun, am constatat că nici nu petrecuse noaptea acolo. Plecase după o oră după ce am ajuns, mi-a spus hotelierul, şi a fugit la casa unui prieten, pentru că venise cineva la hotel şi a spus poveşti netrebnice despre scumpa mea, şi că ea nu era o companie potrivită pentru o femeie respectabilă. Şi aşa, oricât de greu ar fi de crezut, am fost foarte amabili cu această domnişoară Knight, fiica mea a insistat să o primească acasă după ce a murit mama ei, am avut-o cu noi ca pe o membră a familiei, timp de aproape doi ani, dar apoi n-am mai văzut-o din nou.

Se pare că erau mulţi la Londra geloşi pe scumpa mea, şi cum puteau să nu fie, când cel mai renumit bărbat dintre toţi era la picioarele ei! Dar puteţi fi siguri că nu le-am dat nicio atenţie şi am mers înainte, şi era multă muncă pentru bătrâna Mary, cu o nouă casă la Londra, şi curând amiralul a venit să locuiască cu noi când soţia lui şi-a dat seama că nu va putea concura cu farmecul scumpei mele. Şi apoi s-a născut copilul. Eram acolo, am ţinut-o de mână, am suportat durerea împreună cu ea, a fost atât de curajoasă că aproape nu a ţipat, dar n-a fost o naştere grea, fiind al doilea copil al ei, însă n-am vorbit niciodată despre primul copil, care trebuia să fie femeie acum. Nu voia ca amiralul să ştie despre asta, pentru că el era atât de mândru că ea rămăsese însărcinată pentru prima oară cu el. Am fost acolo, eu

eram tot ceea ce avea, pentru că plecase din nou pe mare cu două săptămâni în urmă. Bietul om îşi pierduse dinţii, şi ochiul, şi braţul, şi ei tot nu se pot descurca fără el, şi l-au făcut să plece să se lupte cu danezii, pentru că era cel mai curajos. I-a lipsit scumpa mea atât de mult, nu cred că a existat vreodată un bărbat ca el care să iubească la nebunie o femeie. Ce scrisori îi scria! Şi în aprilie întreaga flotă a trebuit să-i celebreze aniversarea şi toţi ofiţerii lui au ridicat toasturi în cinstea ei, iar el şi-a atârnat un medalion cu chipul ei de gât. Şi într-un port când unul dintre ofiţeri a început să-şi aducă nevasta la bord, amiralul nu i-a permis pentru că a spus că i-a promis fiicei mele că nu va permite niciodată unei femei să urce pe vas, dar eu nu cred că ea s-a gândit că el va merge atât de departe. Dar el era atât de dornic să dovedească ce mult o iubea. Şi apoi nu l-au lăsat din nou să vină acasă, pentru că era în acea vară când toată lumea auzise că va veni Bonaparte şi ne va ucide pe toţi, şi va planta Copacul Libertăţii, şi ne va lua libertăţile noastre englezeşti. Dar eu nu m-am temut. Şi nici fiica mea nu s-a temut, ştiam cine ne apără malurile şi căutam în vara aceea o casă la ţară pentru momentul în care salvatorul naţiunii şi iubitul scumpei mele va veni acasă şi i se va permite să-şi odihnească bietele lui oase.

Acum avea şi Mary ceva ce să facă. O viaţă extravagantă cu slujitori nu-i scad meritele, dar eram mai fericită să aleg raţe cu care să populez canalul amiralului şi să supraveghez rândaşii şi grădinarii. Şi scumpa mea care ducea şi ea o viaţă veselă, pentru că ştia totul despre ceea ce era nou, nu ştiu cum reuşea dar o făcea. Nu era o casă mare după toate pe care le cunoscuserăm, doar cinci dormitoare, dar asta era ceea ce dorea el. Aşa că ea a instalat câte un closet cu apă curentă şi un lighean cu un rezervor din plumb şi capac, şi o cadă de baie care să fie umplută de servitori. Au fost toate bune în Italia cu acele palate mari cu mai

multe încăperi decât poate număra cineva, dar acum eram înapoi în Anglia, care s-ar putea să nu aibă ruine, dar aici oamenii ştiu cum să se facă comozi şi să se simtă confortabil. Şi amiralul a fost încântat la culme când a văzut ce am făcut, când i s-a permis să se întoarcă acasă, în casa pe care am aranjat-o pentru el. Iar ambasadorul şi-a avut şi el locul lui, pentru că am văzut că s-a simţit puţin pierdut în Anglia. Eu nu m-am simţit aşa, e ca şi cum n-aş fi plecat niciodată, toţi acei ani petrecuţi în Italia şi în care am auzit o limbă străină s-au risipit. Dar lui îi lipsea gloria, şi banii îl nelinişteau, chiar mai rău. A fost întotdeauna strâns cu ultimul gologan, şi când a venit să locuiască cu noi la ţară, pentru că nu-i putea îngădui soţiei lui să locuiască acolo fără el şi să stârnească un scandal, s-a oferit să plătească jumătate din cheltuielile gospodăriei. Dar mă făcea să zâmbesc când îi vedeam pe cei doi mari bărbaţi, amiralul, aproape orb, care câştigase toate acele bătălii, şi pe acest nobil bătrân care a fost crescut împreună cu regele nostru, acolo la o masă dintr-unul dintre saloanele noastre, aplecându-se asupra facturilor de la negustorul de peşte, de la berar, de la brutar, de la măcelar, de la lăptar, de la negustorul de lumânări, numărând lire, şi şilingi, şi penny, şi apoi scriindu-şi numele lor faimoase la capătul de jos al agendei după ce o aprobau. Bărbaţii ajung atât de importanţi şi nu te lasă să uiţi asta niciodată, încât mă fac să râd când ajung şi ei ca nişte femei.

Şi a continuat în acelaşi fel cu amiralul, era un bărbat care nu se schimba. Nu am văzut niciodată un bărbat care să venereze o femeie aşa cum făcea el, el tot nu putea să-şi ia ochii de la ea. Şi chipul i se lumina când ea intra într-o cameră, chiar dacă plecase de acolo cu o clipă înainte, dar acesta era exact modul în care m-am simţit eu toată viaţa când ea intra într-o cameră. Dar eu eram mama ei. Nu există iubire ca aceea a unei mame fără

bărbat faţă de unicul ei copil. Niciun bărbat nu simte asta pentru o femeie, nicio femeie pentru un bărbat. Dar trebuie să spun că amiralul s-a apropiat foarte mult de ceea ce simţea această bătrână mamă. Dar, apoi noi iubeam aceeaşi persoană, care era cea mai minunată femeie din lume. Şi eu aveam bucuria de a o fi cunoscut toată viaţa, iar el doar de şapte ani.

Am fost tristă când a murit soţul bătrân, deşi ei se aşteptaseră şi speraseră să moară, pentru că atunci îşi puţeau avea copilul cu ei, şi puteam fi o familie în regulă, doar dacă soţia amiralului ar muri şi ea sau l-ar lăsa să divorţeze de ea.
Bătrânul nu a suferit prea mult, doar că s-a oprit din pescuit, acesta a fost primul semn. Apoi nu a vorbit mult şi s-a instalat în pat în februarie şi la sfârşit, când s-a înrăutăţit, a cerut să fie dus înapoi în casa lui din Londra, care era o casă minunată, plină de mobilă scumpă, plătită de scumpa mea după ce şi-a vândut bijuteriile. Eu l-am îngrijit cel mai mult. El avea încredere în mine pentru că eram bătrână ca el, deşi nu chiar atât de bătrână, eu eram plină de duh. Ii frecam picioarele. Şi a murit în aprilie în pace, cu scumpa mea şi amiralul acolo, de-o parte şi de alta a patului, ţinându-1 în braţe.

Am avut un şoc când s-a citit testamentul. A fost un testament meschin, lipsit de inimă. Dar scumpa mea a spus că nu contează, că a ştiut întotdeauna că Charles era moştenitorul lui, chiar de pe vremea în care ea era cu Charles, înainte ca ea să-l fi cunoscut. Dar gândiţi-vă la tot ce s-a întâmplat după aceea, am spus eu. Ssst, ssst, a spus ea. Nu voia să mă lase să vorbesc despre asta. Şi Charles avea să ne dea afară din casă o lună mai târziu. Dar am găsit alta, deşi era mică, şi aceasta avea să fie începutul unei noi vieţi, dar apoi războiul a început din nou şi iubirea scumpei mele a fost nevoit să plece înapoi pe mare şi a stat plecat un an şi jumătate! Erau disperaţi. A fost trimis peste

tot, urmărindu-1 pe Bonaparte, în Indiile de Vest şi din nou în Mediterana, şi chiar s-a oprit la Napoli. Se pare, mi-a spus-o scumpa mea, că vechea noastră casă era acum un hotel, şi nu un hotel prea curat. Ne părea bine că bătrânul ambasador nu a trăit ca să audă asta, pentru că l-ar fi doborât, dar nouă nu ne-a păsat prea mult, cel puţin mie nu mi-a păsat. Trebuie să ştii când să laşi să dispară vechea viaţă şi să nu priveşti înapoi şi să ai regrete, asta spun întotdeauna. Altfel vei fi întotdeauna trist, pentru că întotdeauna pierzi ceva. Aşa e viaţa, dacă laşi neno- rotirile să te lovească prea tare, nu vei vedea venind o nouă şansă. N-aş fi ştiut asta dacă nu aş fi avut o astfel de VIAŢĂ BUNĂ. Şi acelaşi lucru este valabil pentru scumpa mea, pentru că ea are aceeaşi părere ca mine în această privinţă.

Aşa că am rămas pline de speranţă, şi în anul următor, iubitul ei a venit acasă şi...

Dar nu a ieşit aşa cum am sperat. Biata, biata mea scumpă. Nu s-au bucurat decât de optsprezece zile împreună, şi casa era tot timpul plină de ofiţeri şi de oameni de la Amiralitate.

îi tot spuneam că totul va fi bine, că el se întorsese de fiecare dată, şi că se va întoarce din nou. Dar de data aceasta, a spus ea, va fi o mare bătălie. De aceea pleacă. I-am spus că el era mai bun decât francezii, că ea s-a născut sub o stea mărinimoasă, că totul s-a terminat cu bine întotdeauna, dar de data aceasta nu a fost aşa.

Şi după ce a murit, cu numele ei pe buze, după cum i-a spus căpitanul Hardy, toată lumea ne-a întors spatele, cu excepţia creditorilor. Bătrânul îi lăsase ceva bani pe ani şi alţii cu care să-şi plătească datoriile, dar ea avea mult mai multe de plătit. Ne-am mutat într-o casă mai mică, şi apoi într-alta şi mai mică, aveam acum copilul cu noi care îi purta numele lui, dar nu venea nimic de la curte, nicio pensie ce era de presupus că trebuia să o

primească, şi pentru a-şi creşte copilul LUI cum se cuvine, trebuia să fie generoasă, şi să bucure de unele plăceri, ceea ce făcea noi datorii, şi servitori, şi guvernantă pentru copil, şi puţin cam multă băutură, dar aşa eram eu, ce să faci altceva când toată lumea devine atât de nemiloasă. Dar, i-am spus, vei vedea că lucrurile nu vor fi astfel întotdeauna, ne avem una pe alta, şi te va ajuta cineva. Şi a fost un vecin de la ţară care ne trimitea bani, un om cumsecade, cred că ne simpatiza pentru că oamenii îl luau în zeflemea şi pe el. Şi am spus ce e cu domnul Goldsmid, şi ea a râs, dar râsul ei a fost amar şi a spus că Abraham Goldsmid este foarte fericit cu nevasta lui şi că are o familie minunată. Şi i-am reamintit că niciun bărbat nu-i putea rezista, indiferent cât de bună era nevasta lui, dar m-a făcut să-i promit să nu mai vorbesc niciodată despre ea şi domnul Goldsmid, şi n-a ieşit nimic din chestia asta. Dar omul acesta bun ne-a trimis din când în când ceva bani şi sper că va ajunge în rai pentru asta.

Aşa că în cele din urmă nu s-a întâmplat să fie mai bine. Pentru că toţi au părăsit-o, chiar şi cel pe care îl iubea cel mai mult, dar el nu a vrut să moară, dar de ce să se fâţâie pe vas în costumul lui de amiral şi cu stele lui astfel încât să-l poată găsi uşor un trăgător de elită şi să-l omoare, dacă voia să trăiască şi să se întoarcă la ea. Bărbaţii sunt atât de proşti. Femeile pot fi înfumurate, dar când un bărbat este înfumurat este de necrezut, este de necrezut ca un bărbat să vrea să moară din cauza îngâmfării sale. Toată lumea a părăsit-o pe biata mea scumpă, chiar şi eu am părăsit-o la patru ani după ce micuţul amiral a fost omorât, şi eu doream atât de mult să fiu cu ea şi să am grijă, ea avea nevoie să aibă grijă cineva de ea, şi putea conta pe mine. Nu vreau să povestesc ce s-a întâmplat cu ea după aceea. Fiica mea a fost foarte nefericită când am murit.

3

A fost întotdeauna ceva magic în legătură cu mine. Ştiam după felul în care reacţionau alţii, reacţionaseră întotdeauna faţă de mine, ca şi cum aş fi fost mai mare decât viaţa. Apoi sunt şi toate acele poveşti despre mine, unele false, cele mai multe adevărate.

Doar astfel pot explica de ce am fost cândva atât de preţuită, de ce mi se deschideau atâtea uşi. Dar nu puteau fi doar talentele mele. Am fost inteligentă, curioasă, sprintenă şi, deşi bărbaţii nu se aşteaptă ca o femeie să fie inteligentă, de multe ori le place că este aşa, mai ales atunci când îşi foloseşte mintea pentru ceea ce îi interesează pe ei. Dar există multe femei inteligente. Şi să nu presupuneţi că subestimez puterea frumuseţii - cum aş putea să o fac, când am fost atât de desconsiderată când mi-am pierdut-o. Chiar şi acea parte a reputaţiei mele, celebra mea frumuseţe, dovedeşte ceva ce am avut şi care era mai cuprinzător, care impunea atenţie, ca un inel de lumină.

Pot descrie ceea ce m-a făcut câteodată să fac. îmi reamintesc de vremea când eram mic copil cutreierând pe drumul din sat într-o zi de iarnă, şi simţind cum mi se scurge privirea din ochi. A înregistrat asta, şi aia, toţi tremurând şi cu chipurile acre în timp ce munceau sau leneveau. M-am simţit dintr-odată diferită şi mi-a venit ideea că îi pot încălzi cu privirea mea. Aşa că am început să înaintez pe drum, încăl- zindu-i, atrăgându-i să se întoarcă spre mine. Dar când am

crescut, ori de câte ori mergeam pe stradă sau intram într-o încăpere sau mă uitam pe fereastra vreunei case sau a unei căleşti, simţeam încă: trebuie să găsesc din priviri cât de mulţi se poate.

Ori de câte ori mergeam, mă simţeam aleasă. Nu ştiu de unde am căpătat această încredere. Nu puteam fi chiar *atât* de extraordinară, şi totuşi eram. Ceilalţi păreau atât de uşor satisfăcuţi şi resemnaţi. Voiam să-i trezesc şi să-i fac să vadă cât de minunată este această existenţă. Ceilalţi încercau de obicei să fie calmi. Voiam să-i fac să se aprecieze. Voiam să-i fac să iubească ceea ce iubeau.

Era mai bine când erau obsedaţi. Eu nu eram obsedată, dar eram întotdeauna dornică. Chiar când am fost frumoasă, nu am fost niciodată elegantă. Nu m-am abţinut niciodată. Nu am fost snoabă. Am fost expansivă. Doream cu înfocare exaltarea unei afecţiuni fierbinţi. Nu trebuia să îmbrăţişez. Trupurile nu trebuie să se frece sau să transpire împreună, îmi plăcea să străpung şi să fiu străpunsă cu o privire.

Auzeam sunetul propriei mele voci. îi învăluia pe alţii, îi încuraja. Dar eram şi mai pricepută să ascult. Există un moment când cineva trebuie să tacă. Acesta este momentul în care atingi sufletul altcuiva. Cineva cu suflet cald - pe care l-ai ajutat să ajungă în acel punct, poate arătându-ţi propriile tale sentimente. Şi apoi te uiţi adânc în ochii celuilalt. Scoţi un mic mmmm sau ahhh, un sunet încurajator, plin de înţelegere. Pentru acum, ascultă doar, ascultă cu adevărat şi arată că pui la inimă ceea ce ai auzit. Foarte puţini fac acest lucru.

Este adevărat că m-am trudit din greu să devin ceea ce am putut deveni, dar am şi impresia că succesul se obţinea uşor, extraordinar de uşor. La un an după ce mi s-au dat primele lecţii de cântat la Napoli, cu alocaţia care i s-a dat mamei mele şi mie

pentru toate cheltuielile fixate la o sută şi cincizeci de lire pe an, opera din Madrid a vrut să mă facă primadonă pentru suma de şase mii de lire pentru trei ani. Şi au fost mai multe astfel de oferte de contracte din partea operelor europene, toate pe care le-am refuzat fără regret.

Voiam să cânt, puteam cânta bine. Când aveam nevoie să fiu curajoasă, mi-era uşor să fiu curajoasă.

Orice n-aş fi făcut bine, nu încercasem să fac bine... uneori pentru că înţelesesem că o realizare mai mare m-ar fi obligat să-mi schimb caracterul şi să-i înfrânez revărsarea. Astfel am fost expertă la pian, dar n-am cântat niciodată aşa cum o făcea Catherine, sunt sigură. Insă puteam exprima emoţii cu trupul meu, cu chipul meu. Toată lumea se minuna de *Atitudinile* mele.

N-aveam ce face dacă aveam talentul unei actriţe. Dacă îmi plăcea să fac plăcere. Ce puteam face dacă am înţeles atât de repede ceea ce doreau alţii. Şi cine m-ar fi putut apăra dacă nu m-aş fi educat să-mi înving temperamentul. Darmi-am folosit inima pentru a-i atrage pe alţii către mine. Am văzut-o pe Regină de mai multe ori, pentru a avea câştig de cauză într-o problemă de stat faţă de Rege, venind în faţa lui şi apoi netezind o pereche de mânuşi lungi şi albe peste braţele ei. Regelui îi plăceau braţele femeilor şi mânuşile lor. Nu am folosit astfel de tertipuri. Nu aveam nevoie. Este într-adevăr foarte uşor să placi. Nu diferă de învăţătură. în lumea care mă urmărea, accentul meu era observat cu dezaprobare, precum şi ortografia mea, pe care am îmbunătăţit-o. Dar dacă nu mi-aş fi iubit mama atât de mult, nu mă îndoiesc că m-aş fi lepădat de toate urmele originii mele rurale, şi aş fi vorbit o engleză pură ca lumina lunii. Aşa cum spuneam, mult timp, am fost în stare să fac întotdeauna ceea ce voiam.

S-a spus despre mine că flatam pe toată lumea cu neru-

şinare - pe soţul meu, apoi pe Regină, şi pe ceilalţi oameni care îmi puteau fi de folos la Napoli, şi în cele din urmă pe iubitul meu. Am flatat, da. Dar *am fost* flatată. Domnul Romney mi-a spus că eram un geniu, o divinitate, că nu trebuia decât să pozez şi tabloul era compus; restul era pură transcripţie. Soţul meu credea că eram toate vasele şi statuile lui, toată frumuseţea pe care o admira, aduse la viaţă. Iubitul meu mă credea sincer superioară întregului neam femeiesc. Mă numea o sfântă, şi spunea tuturor că eram religia lui. Mama mi-a spus întotdeauna că eram cea mai minunată femeie din lume. Şi am fost considerată cea mai mare frumuseţe a epocii.

Acesta putea să nu fie un lucru bun pentru caracterul meu. Dar nu este vina mea că se spuneau astfel de lucruri.

Chiar atunci când eram considerată cea mai frumoasă, aveam un defect, sau mai bine spus frumuseţea mea avea un defect: mica mea bărbie retrasă. Apoi, când eram încă tânără, trupul meu s-a îngroşat. Beam, nu pentru a contrabalansa deprimarea, ci pentru că eram uneori furioasă şi ştiam că voi fi dojenită, poate abandonată, dacă mă manifestam. Eram adesea flămândă. Am văzut cum bărbia mea devine grea. Intr-o noapte înăbuşitoare, când m-am întors în pat, mi-am simţit burta, şi m-am gândit că ceva s-a întâmplat cu talia mea, trupul meu se schimba. Fără frumuseţea mea, scutul meu, toată lumea îşi putea bate joc de mine.

Toată lumea spunea cât de grosolană şi de monstruoasă devenisem. Totdeauna s-a crezut că vorbesc prea mult. Recunosc că aveam întotdeauna ceva de spus. Viaţa mea se desfăşura foarte rapid. Apoi s-a istovit. Detractorii mei vor fi fără îndoială încântaţi să ştie că am fost foarte tăcută la sfârşit.

Nu am atât de multe de spus acum pe cât v-aţi aştepta.

Dacă ar fi trăit, aş fi fost fericită. Dar a murit, câştigând

marea victorie care se aştepta de la el. A murit cu numele meu pe buze şi în testamentul lui a lăsat-o pe fiica mea şi pe mine drept moştenire pentru rege şi ţară. N-am primit nicio pensie. Eu şi copilul lui nu am fost invitate nici măcar la funeralii, cele mai glorioase organizate vreodată în Anglia, întreaga naţiune era în lacrimi. Dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc cât de uşuraţi s-au simţit unii că a murit în culmea destinului său, că nu a supravieţuit ca să trăiască precum un om obişnuit, ducând o viaţă obişnuită, cu mine, în braţele mele, cu copilul nostru, şi mai mulţi copii. Pentru că aş fi continuat să am copii, atât de mulţi câţi puteam, darurile lui de dragoste pentru mine şi ale mele pentru el.

Nu am cerut şi nu am pledat şi nu m-am plâns până când nu a murit iubitul meu. Apoi am descoperit că nimeni n-avea de gând să mă ajute... că destinul meu avea să fie o stinghereală, o povară pentru toată lumea.

După ce iubitul meu a plecat din braţele mele pentru a se duce la Trafalgar, n-am mai îmbrăţişat un alt bărbat. Cât de mult trebuie să regrete detractorii mei că nu sunt în stare să mă acuze de lascivitate. Nu au existat nici motive de a mă descrie drept mercantilă, cu toate că le-ar fi plăcut să răspândească şi această calomnie. Nu mi-a păsat niciodată de bani, cu excepţia faptului de a-i cheltui şi de a cumpăra daruri. Afecţiunile mele nu au fost mânate niciodată de dorinţa de a duce o viaţă tihnită: aş fi fost mulţumită să trăiesc în condiţii modeste sau chiar în sărăcie cu cel pe care îl iubeam. Nu mi-ar fi păsat dacă eram mai puţin frumoasă, atâta timp cât nu eram urâtă. Nu mi-ar fi păsat dacă eram o bătrână grasă urcând cu greu treptele bisericii la sfârşitul unei vieţi care nu a fost atât de tristă.

Oamenilor le va părea foarte rău că au vorbit cu atâta cruzime despre mine. într-o bună zi vor constata că au vorbit de

rău un personaj tragic.

Ce acuzaţii mi se aduc? Beţie, datorii, vulgaritate, lipsă de atracţie, ispite de sirenă. O, da, şi complicitate la omor.

Voi menţiona una dintre poveştile spuse despre mine care nu este adevărată. S-a spus despre sine că m-am simţit vinovată după aceea pentru că nu am intervenit pentru a-1 salva pe doctorul Cirillo, şi că ştiam la vremea aceea că se vărsa sânge nevinovat la Napoli. Mi s-a spus că voi avea coşmaruri până la sfârşitul vieţii mele şi, că în unele nopţi, precum Lady Macbeth, voi umbla în somn şi voi striga, şi voi ridica mâinile pentru a căuta sânge. Nu cred că m-am simţit vinovată. Pentru ce se presupunea că ar trebui să mă simt vinovată?

In cele din urmă toţi m-au repudiat. I-am scris Reginei, prietena mea. Nu mi-a răspuns. Am fost trimisă la închisoarea datornicilor. îndată ce am fost eliberată condiţionat, am împachetat două cufere cu haine şi câteva bijuterii şi suveniruri şi am cumpărat bilete pentru o navă mică poştală ce mergea la Calais care a plecat de la Tumul Londrei cu mine şi copilul meu - care nu ştia mai multe decât că era fiica tatălui ei şi eu, prietena lui, eram protectoarea ei. La Calais am luat cea mai bună cameră în cel mai bun hotel pentru două săptămâni şi am cheltuit jumătate din banii pe care îi luasem cu mine. Apoi m-am mutat la o fermă la câţiva kilometri dincolo de oraş. Dat fiind că nu exista nicio şcoală pentru ea, îi dădeam eu lecţii, învăţând-o germana şi spaniola - franceza ei era deja acceptabilă - şi citeam împreună cu ea istorie greacă şi romană. Şi am angajat o femeie din sat să o scoată la călărit pe un asin, aşa ca să aibă şi ea parte de mişcare.

Fiica mea avea paisprezece ani când am fugit din Anglia. Eu aveam paisprezece ani când am venit la Londra din satul meu, atât de dornică şi de fericită să-mi încep viaţa şi să mă ridic

în lume. M-am născut o nimeni. Ea era fiica celui mai mare erou şi a celei mai mari frumuseţi dintr-o epocă apusă. Am avut o mamă care m-a preţuit întotdeauna, indiferent ce aş fi făcut - o mamă ignorantă şi proastă, a cărei companie şi dragoste mi-au oferit multă plăcere şi mângâiere. Fiica mea avea o mamă care n-a preţuit-o niciodată, care îi spunea întotdeauna să nu uite cine a fost tatăl ei, că el se uită din ceruri la ea şi că trebuia în toate clipele să vadă doar ceea ce l-ar fi făcut mândru de ea - o mamă cu mintea ageră a cărei prezenţă o înspăimânta şi o îngrozea.

Nimeni nu a venit din Anglia să ne vadă. Devenisem atât de respingătoare, încât nu mă uitam niciodată într-o oglindă. Eram portocalie din cauza gălbinării şi plină de ze- muri. Când m-am îmbolnăvit prea tare, ne-am întors în oraş şi ne-am dus într-o cameră întunecoasă dintr-o casă mizerabilă. Patul meu era în alcov. Trimiteam copilul în fiecare săptămână la casa de amanet, mai întâi cu un ceas, apoi cu un ac de aur, apoi cu rochiile mele, astfel încât era de mâncare pentru ea şi eu puteam să continui să beau. Am învăţat-o să joace table cu mine. Dormeam majpritatea timpului. Singurul meu vizitator era un preot de la o biserică din apropiere.

Nu exista nimeni altcineva în afara unui copil care să îngrijească o femeie urât mirositoare, care plângea, care era pe moarte, nimeni în afară de ea care să golească plosca şi să spele cearşafurile. Am fost foarte nemiloasă cu ea şi ea era foarte supusă.

La sfârşitul sfârşitului am rugat-o pe fiica mea să aducă preotul de la Biserica Sânt Pierre pentru ultimele ritualuri.
Doar atunci, şi pentru prima oară, a încercat să se opună dorinţei mele acea creatură solemnă şi oprimată, care avea să crească pentru a se mărita cu un vicar şi pentru a-şi aminti de teribilele ultime şase luni din Franţa, cu milă creştină îndurerată.

- Nu-mi vei refuza această consolare, am strigat eu. Cum îndrăzneşti!

- Mă voi duce la preot dacă îmi spui cine este mama mea, a răspuns nefericita.

- Mama ta este, am şuierat eu, este o femeie nefericită care vrea să rămână nepomenită. Nu îi voi trăda încrederea.

Ea a aşteptat. Eu am închis ochii. Mi-a atins mâna. Am dat-o la o parte. Am început să-mi cânt. Am simţit şuvoiul acru de vomă curgându-mi dintr-o parte a gurii. Nimic, nici măcar certitudinea de a pierde intrarea în ceruri nu mă putea face să-i spun adevărul. De ce aş fi consolat-o când nu exista nimeni care să mă consoleze pe mine. Am auzit uşa închi- zându-se. Plecase după preot.

4

Pot vedea vasul lor în golf de la fereastra celulei mele.

Prietenii mei şi cu mine ne urcasem deja la bordul unuia din vasele de transport care plecau la Toulon, când au sosit la 24 iunie şi au anulat tratatul care fusese semnat cu cardinalul Monstru: am fost târâţi afară din vas şi duşi la Vicaria. Ca una dintre puţinele femei din închisoare, mi s-a repartizat o celulă nenorocită doar pentru mine, zece paşi pe şapte, cu un pat de campanie pe care să dorm şi fără lanţuri. Doi dintre prietenii mei şi-au petrecut vara prinşi în lanţuri de perete cu gulere de fier, şi alţii au fost înghesuiţi câte cinci într-o celulă şi dormeau trup lângă trup pe jos. Unii dintre noi au trecu prin farsa audierilor numite procese, dar vina noastră fusese decisă deja.

Zi după zi, urmăream vasul negru înaintând pe apă. Nu le voi trimite o scrisoare soioasă cu transpiraţie şi lacrimi. Nu-mi voi cerşi viaţa.

Noaptea vedeam lanterne şi catarge albe strălucind în lumina lunii. Uneori priveam atât de mult la vas încât puteam să fac să stea liniştite catargele ce se legănau şi să simt cum se mişcă închisoarea.

Am văzut micuţa ambarcaţiune venind încoace şi încolo care le aducea de mâncare şi vin, şi muzicieni pentru distracţia lor de seară. Puteam auzi strigătele şi râsetele. Mi-am amintit multele ospeţe somptuoase de la masa lor. Mi-am

amintit adunările pentru care ambasadorul britanic şi soţia lui erau sărbătoriţi. în câteva seri în care ea şi-a interpretat *Atitudinile,* eu mi-am citit poeziile. în celula mea am scris câteva versuri, două în Neapoletană şi o elegie dedicată cerului albastru şi pescăruşilor, compusă ca omagiu, dedicată în latină maestrului meu Vergiliu.

Cât de glorios este să fii o barcă ce spintecă marea în plină vară. Cât de glorios este să fii un pescăruş ce se ridică în aerul albastru de vară. Pe vremea copilăriei îmi imaginam puterea de a zbura. Dar trupul se îngreunează în închisoare. Deşi foarte slăbită din cauza raţiei sărace de pâine şi supă ce se aducea de două ori pe zi în celula mea, nu m-am simţit niciodată legată de pământ. Spiritul meu dorea să urce, dar nu puteam nici să mă visez în închipuire că aş putea zbura cu trupul pe care îl aveam. Nu-mi puteam imagina decât că, mai curând din înaltul cerului, mă voi afunda - lângă vasul lor, vasul lor - direct în mare.

în zorii zilei de 6 august, când m-am dus la fereastră, am văzut că vasul amiral plecase. Activitatea lor de a autoriza şi legitima uciderea patrioţilor Neapoletani fiind încheiată, ei s-au întors la Palermo. Spânzurările şi decapitările urmau să continue până în primăvara viitoare.

Am fost executată două săptămâni mai târziu.

Când am văzut că nu pot scăpa de execuţie, am cerut să fiu decapitată şi nu spânzurată. Era singurul drept ce se potrivea clasei mele care mi-ar fi plăcut să fie exercitat. Cererea mea a fost respinsă de Junta de Stat pe motivul că eram străini. Şi eram străină. M-am născut la Roma şi am trăit la Neapole de la vârsta de opt ani. Fusesem naturalizată când tatăl meu portughez a primit brevetul Neapoletan de aristocrat şi şi-a luat cetăţenia Neapoletană. Am fost măritată cu un nobil şi ofiţer Neapoletan. Da, eram o străină.

Pentru executarea morţii mele, alesesem o rochie lungă neagră care se strâmta la glezne, purtată ultima oară la funeraliile soţului meu. Am ales această îmbrăcăminte nu pentru a mă prezenta în doliu pentru speranţele noastre spulberate, ci pentru că mi se pornise menstruaţia lunară şi am preferat să port ceva care nu va avea nicio pată când voi sta la picioarele eşafodului.

Mi-am petrecut ultima noapte încercând să-mi stăpânesc frica.

Mai întâi, mă temeam să nu-mi pierd demnitatea. Am auzit că cei pe cale să fie spânzuraţi îşi pierd adesea controlul asupra intestinelor lor. Mi-era teamă ca nu cumva să mi se moaie genunchii când eram dusă prin piaţă către platforma pe care stăteau spânzurătoarea şi scara ei. Mă temeam de vreo zvârcolire de groază teribilă la vederea apropierii de mine a călăului, ce ţinea o frânghie lungă cu un laţ. Strigătele mulţimii de Trăiască Regele îi provocaseră pe unii prieteni de-ai mei să strige ca ultime cuvinte Trăiască Republica. Dar eu doream să merg la moarte în linişte.

Apoi, mă temem să nu mă sufoc înainte de a fi spânzurată. Pentru că ştiam că după ce călăul lega o zdreanţă murdară în jurul capului meu, el sau ajutorul lui avea să lase să cadă un laţ greu şi păros de ştreang peste capul meu până la umeri. Mâini nevăzute vor trage mai tare şi acolo unde se smucea trebuia să mă duc până la picioarele scării, apoi în sus - trebuia să urmez ştreangul. îmi închipuiam că scara se va încovoia sub greutatea celor trei oameni. Călăul deasupra mea, trăgându-mă de cap în sus. Ajutorul sub mine, ţinându-mi gleznele şi călăuzindu-le, împingându-le de la o treaptă în sus la alta.

Apoi, mă temeam să nu mor după ce călăul se căţăra pe grinda transversală pentru a strânge capătul frânghiei, şi ajutorul

lui, strângându-şi mâinile pe gleznele mele, să se arunce în aer luându-mă cu el. Era cu putinţă să fiu încă în viaţă când eram doi legănându-ne în aer, greutatea lui trăgând în jos de la picioarele mele? Să fiu încă în viaţă când călăul sărea de pe grinda transversală pentru a încăleca pe umerii mei, şi deveneam un lanţ atârnat şi balansat de trei oameni?

Au sosit zorile. M-am îmbrăcat. Am fost adusă din celula mea într-o încăpere de lângă biroul directorului închisorii, şi spre bucuria pe care am avut-o văzându-mi din nou prietenii - urmam să fiu spânzurată în companie bună, cu şapte dintre colegii mei patrioţi - am avut dintr-odată impresia că nu mi-e frică să mor.

Aeml era deja încins. Ni s-a oferit apă. Eu am cerut cafea. Un paznic s-a dus la directorul închisorii, iar acesta şi-a dat permisiunea. Dar cafeaua mea a sosit fierbinte, şi cât am aşteptat să se răcească, cei de la uşă mă aşteptau şi ei. Mi-au spus că nu mai am timp. Le-am spus că mi s-a permis să-mi beau cafeaua mai întâi, şi că ei vor trebui să-mi mai acorde câteva minute. Era un poet printre noi, doar de douăzeci şi trei de ani, care a folosit această amânare pentru a scoate o bucată de hârtie şi a scrie. Mă întrebam dacă era altă poezie, sau câteva cuvinte pe care se pregătea să le spună la picioarele ghilotinei. Cafeaua îmi ardea încă limba când am încercat să o sorb. Am lăsat-o jos, nedând atenţie privirilor cumplite de la uşă. Poetul scria în continuare. Sunt încântată că pot să-i dau prilejul de a mai scrie în plus câteva cuvinte. Episcopul era în genunchi cu rozariul său. Era ca şi cum aş fi făcut ca timpul să stea în loc - dar eu voi fi aceea care îl va pomi din nou. Pentru că între timp cafeaua mea se răcea. Venea momentul în care o puteam bea, farmecul se va destrăma, şi noi ne vom duce înainte către morţile noastre.

Nu m-am mişcat. Orice mişcare din partea mea, simţeam eu, ar fi destrămat farmecul. Eram înfometată, şi strecurasem

între sâni o bucată de chiflă salvată de la masa săracă din seara trecută. Aş fi putut mânca bucata de chiflă în timp ce aşteptam să se răcească cafeaua. Dar paznicul ar fi putut spune că aveam permisiune să beau cafea, nu să mănânc.

Am mai ridicat o dată bolul cu cafea către buzele mele, dar, vai, cafeaua era suficient de călduţă ca să fie băută.

M-am gândit - poate un gând de femeie - să adresez un cuvânt de consolare celorlalţi, pentru că am văzut că ei erau cel puţin tot atât de slăbiţi ca şi mine din cauza disperării. Mi-au venit în minte câteva cuvinte din *Eneida: Forsan et haec olim meminisse juvabit* - Poate într-o zi aceasta va fi o bucurie de care să-mi reamintesc. Am văzut un zâmbet trecând pe chipul poetului.

Am fost escortaţi afară din închisoare şi, înainte de a fi urcaţi în căruţă, braţele ne-au fost legate strâns la spatele nostru. Mi-am dat seama că braţele mele nu vor mai fi dezlegate din nou. Cât de mult regret că n-am fost mai curajoasă ca să mănânc bucata de chiflă.

Căruţa ne-a dus sub cerul liber lipsit de nori; prin străzile aglomerate cu cei obişnuiţi cu spectacolul repetat, corupător al suferinţei; către piaţa cu podiumul ei cu spânzurătoare şi o audienţă vastă adunată să ne privească dansând în aer. Aceşti spectatori nerăbdători era ei înşişi observaţi, încercuiţi de soldaţi din unităţile regulate şi armata cardinalului Monstru, şi două regimente de cavalerie. Am fost duşi în interiorul zidurilor Bisericii Carminelor, unde alţi soldaţi stăteau de rezervă în cazul în care se întâmpla vreo zarvă, şi am fost puşi în casa fără ferestre a corpului de gardă.

L-au luat mai întâi pe ofiţerul nostru de cavalerie. Douăzeci şi patru de ani, şi vlăstar al unei mari familii ducale, fusese adjunct de comandant la Garda Naţională. Părea să nu dureze

mai mult de douăzeci de minute. Am ascultat strigătele mulţimii.

Apoi l-au luat pe preotul în vârstă de şaptezeci şi trei de ani, un bătrân sănătos, minunat.

îmi priveam prietenii ducându-se unul câte unul, m-am întrebat dacă - poate pentru că eram singura femeie - nu voi fi lăsată la urmă.

Când am rămas doar tânărul poet şi cu mine, i-am spus:

- Sper că nu te deranjez cu cererea aceasta, dar întrucât trupurile noastre vor fi curând schilodite şi profanate, poate că putem fi eliberaţi cu câteva minute mai devreme de scrupulele de decenţă care ne leagă de obicei. îmi este îngrozitor de foame şi am o bucăţică mică de chiflă în corsajul rochiei mele. Vrei să ai amabilitate de a încerca să o scoţi. Gândeşte-te că îţi pleci capul la pieptul mamei tale.

- îmi plec capul cu reverenţă în faţa unui coleg poet, spuse el.

Uitasem cum se simţea faţa unui poet îngropată între sânii mei. Ce frumos era. îşi ridică capul. Avea lacrimi în ochi tot aşa cum mi se umeziseră şi mie ochi. Ne-am apropiat feţele astfel încât să putem împărţi pâinea între noi. Şi apoi l-au luat.

Am auzit strigătele mulţimii. Asta însemna că poetul era spânzurat. Apoi, a fost rândul meu - şi, da, a fost exact aşa cum mi-am imaginat.

*

Numele meu este Eleonora de Fonseca Pimentel. Acesta este numele cu care m-am născut (tatăl meu a fost Don Clemente de Fonseca Pimentel) şi este numele după care sunt cunoscută (mi-am reluat numele de fată după moartea soţului meu) - sau o versiune a lui. De obicei mi se spune Eleonora Pimentel Fonseca, ocazional Eleonora de Fonseca. Adeseori doar

Eleonora, atunci când istoricii îi tot dau zor despre mine destul de mult în cărţi şi articole, în timp ce colegii mei din revoluţia de la 1799, toţi bărbaţi, nu sunt menţionaţi doar cu numele de botez.

Am fost precoce: copiii minune nu sunt rari printre privilegiaţii vremii mele. La paisprezece ani am compus versuri în latină şi italiană, am corespondat cu Metastasio, şi am scris o piesă numită *Triumful virtuţii,* pe care am dedicat-o marchizului de Pombal. Versurile mele au circulat în manuscris şi au fost lăudate. Am scris un epithalamium pentru căsătoria Regelui cu Regina în 1768; aveam şaisprezece ani, aceeaşi vârstă ca regina. Am scris câteva tratate de economie, inclusiv unul despre un proiect de înfiinţare a unei bănci naţionale. M-am măritat târziu: aveam deja douăzeci şi cinci de ani şi bărbatul meu nepotrivit avea patruzeci şi patru. Mi- am continuat studiile de matematică, fizică şi botanică. Soţul meu şi prietenii lui mă credeau o soţie ciudată, nepotrivită. Eram curajoasă, pentru o femeie de pe vremea mea. Nu l-am părăsit, pur şi simplu, pe soţul meu şapte ani mai târziu, sau, ceea ce este mai obişnuit, nu i-am pus pe tatăl şi pe fraţii mei să vorbească cu el cu severitate şi să obţină acordul său pentru ca să trăim despărţiţi. L-am dat în judecată pentru o separare legală. A fost un proces, în care am adus mărturie despre unele infidelităţi ale lui, şi el m-a contraacuzat că-mi petreceam cea mai mare parte din timp citind, fiind atee, şi având o legătură cu tutorele meu de matematică, precum şi alte orgii mai neclare, în ciuda scandalului, mi-am câştigat decretul meu de separare. Apoi am stat singură.

Am continuat să citesc, să scriu, să traduc, să studiez. Am primit o bursă de la curte pentru activităţile mele literare. Traducerea mea din latină în italiană a unei istorii a influenţei papale în Regatul celor Două Sicilii a fost dedicată Regelui

atunci când a fost publicată în 1790. Am devenit republicană şi m-am despărţit de patronii mei regali. Să recit *Oda Libertăţii* - cea pentru care am fost dusă la închisoare? Nu. Nu eram mai mult decât un poet convenţional de dotat. Cele mai puternice poeme ale mele au fost scrise cu mulţi ani înainte - sonete la moartea copilului meu, Francesco, în vârstă de doar opt luni.

A explodat revoluţia şi odată cu ea am explodat şi eu. Am creat principalul ziar al republicii noastre de cinci luni. Am scris multe articole. Deşi eram în necunoştinţă de cauză în legătură cu problemele noastre practice economice şi politice, nu cred că am greşit că educaţia era sarcina cea mai imperativă. Ce este o revoluţie dacă nu schimbă inimile şi minţile? Ştiu că vorbesc ca o femeie, dar nu ca orice femeie. Ştiu că vorbesc ca o femeie din clasa mea. Citisem şi admirasem cartea scrisă de Mary Wollstonecraft atunci când a fost publicată la Neapole în 1792, dar nu am ridicat niciodată, în ziarul meu, problema drepturilor femeilor. Eram independentă. Nu-mi sacrificasem mintea pentru vreo problemă trivială a sexului meu. Intr-adevăr, nu mă închipui în primul rând ca femeie. Mă gândeam la cauza noastră justă. Am fost încântată să uit că sunt doar femeie. A fost uşor să uit că eram, la multe din întrunirile noastre, singura femeie. Voiam să fiu o flacără pură.

Nu vă puteţi imagina ticăloşia vieţii în acel regat. Depravarea curţii, nefericirea oamenilor, falsitatea manierelor. O, nu spuneţi că era splendid atunci, Era splendid doar pentru cei bogaţi, era agreabil doar dacă cineva nu cugeta la vieţile celor săraci.

M-am născut în acea lume, am aparţinut acelei clase, am trăit farmecele acelei vieţi agreabile, m-am bucurat de perspectivele ei nelimitate de cunoaştere şi de măiestrie. Cât de firesc se adaptează fiinţele umane la abjecţie, la minciuni, la

prerogative necâştigate în mod cinstit. Cei pe care naşterea sau formele nimerite de ambiţie i-au plasat înlăuntrul cercului de privilegii ar trebui să fie acei socotiţi inadaptabili - care fac pe sfinţii sau au tendinţe de autoprivare - care să nu se bucure de nimic. Dar cei pe care naşterea sau revolta i-au dat afară, acolo unde trăiesc majoritatea fiinţelor de pe acest pământ, ar trebui să fie obtuzi sau cu temperament de sclavi pentru a nu vedea cât de dizgraţios este că atât de puţini monopolizează bogăţia şi rafinamentul, şi le provoacă altora o astfel de suferinţă.

Am fost serioasă, am fost extaziată, nu am înţeles cinismul, am vrut ca lucrurile să fie mai bune pentru mai mulţi, mai curând decât pentru puţini. Am vrut să renunţ la privilegiile mele. Am avut nostalgia trecutului. Am crezut în viitor. Mi-am cântat cântecul, şi mi-au retezat gâtul. Am văzut frumuseţea, şi mi-au scos ochii. Poate că am fost naivă. Dar nu am cedat infatuării. Nu m-am înecat în dragostea unei singure persoane.

Nu voi îndrăzni să vorbesc despre ura şi dispreţul faţă de războinicul, campion al Imperiului Britanic şi salvator al monarhiei bourbonice, care i-a ucis pe prietenii mei. Dar voi vorbi despre prietenii lui, care erau şi ei mulţumiţi de ei înşişi.

Cine a fost stimatul Sir William Hamilton decât un diletant din clasa de sus, bucurându-se de multele ocazii oferite într-o ţară săracă şi coruptă de a şterpeli arta şi a trăi pe seama ei şi a ajunge cunoscut drept expert. A avut el vreodată vreun gând original, ori s-a supus disciplinei de a scrie un poem, ori să descopere sau să inventeze ceva folositor umanităţii, ori să ardă de interesul de a face ceva în afară de a-şi satisface propriile plăceri şi privilegiile ataşate situaţiei lui? Ştia suficient pentru a aprecia ceea ce au lăsat băştinaşii pitoreşti, în materie de artă şi de ruine, să zacă pe pământ. El a catadicsit să admire vulcanul nostru. Prietenii lui de acasă trebuie să fi fost impresionaţi de

lipsa lui de frică.

Cine a fost nevasta lui decât o altă femeie talentată, surescitată, care se credea valoroasă pentru că bărbaţii pe care îi putea admira o iubeau. Spre deosebire de soţul şi de iubitul ei, nu avea convingeri autentice. Era o entuziastă şi s-ar fi înregimentat cu aceeaşi ardoare în cauza oricui pe care îl iubea. Pot să mi-o imaginez uşor pe Emma Hamilton, fiind de o naţionalitate diferită, ca o eroină republicană, care ar fi putut să sfârşească foarte curajos la picioarele unor galere. Aceasta este nulitatea unor femei ca ea.

Nu voi permite să se spună că am fost mânată de dreptate mai curând decât de dragoste, pentru că dreptatea este şi ea o formă de iubire. Am cunoscut puterea, am văzut cum a fost condusă lumea aceasta, dar nu am acceptat-o. Nu am vrut să mă dezamăgesc. Dar mi-a fost teamă şi am fost furioasă, în moduri pe care le-am socotit prea lipsite de putere pentru a le recunoaşte. Mi-a fost teamă că furia mea îi va ofensa pe alţii, şi ei mă vor distruge. Pentru toată certitudinea mea, m-am temut că nu voi fi niciodată suficient de puternică să înţeleg ce mi se va permite să am care să mă protejeze. Uneori a trebuit să uit că eram femeie pentru a îndeplini cel mai bun lucru de care eram capabilă. Sau să mă mint în legătură cu cât de complicat este să fii femeie. Aşa fac toate femeile, inclusiv autoarea acestei cărţi. Dar nu îi pot ierta pe cei căror nu le-a păsat prea mult decât de propria lor glorie sau bunăstare. Credeau că sunt civilizaţi. Erau vrednici de dispreţ. La naiba cu toţi.

Cunoscuta autoare SUSAN SONTAG (1933-2004) a fost recompensată de-a lungul vieţii cu prestigioase premii literare, cărţile sale fiind publicate în tiraje impresionante, în numeroase ţări.

Acest roman, care s-a bucurat de un imens succes, este construit în jurul unui triunghi amoros: Sir William Hamilton, ambasadorul Imperiului Britanic în Regatul celor Două Sicilii, soţia sa Emma, cu 36 de ani mai tânără, şi amantul ei, celebrul amiral Nelson. Idila celor doi este considerată drept una dintre cele mai pasionante cunoscute în istorie, splendoarea iubirii lor făcând obiectul mai multor ecranizări, romane, dramatizări etc.

întâmplările se derulează pe fundalul vieţii mondene de la curtea regală, populată cu mari personalităţi ale epocii: Napoleon Bonaparte, regi, regine, mari scriitori, printre care Goethe, pictori şi artişti.

Trecerea timpului va lăsa urme adânci asupra fiecăruia dintre amanţi, dar dragostea este oarbă şi ei nu vor înceta niciun moment să-şi contemple reciproc perfecţiunea.

O captivantă poveste de dragoste, plină de sensibilitate şi rafinament, o carte rarîntâlnită, cu adevărat magnifică.

9 789737 361417

ED

9 789737 361417